

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Sand, George.; oversat af H. P. Holst.
Titel Title:	<u>Consuelo : Roman i to Dele</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1876
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

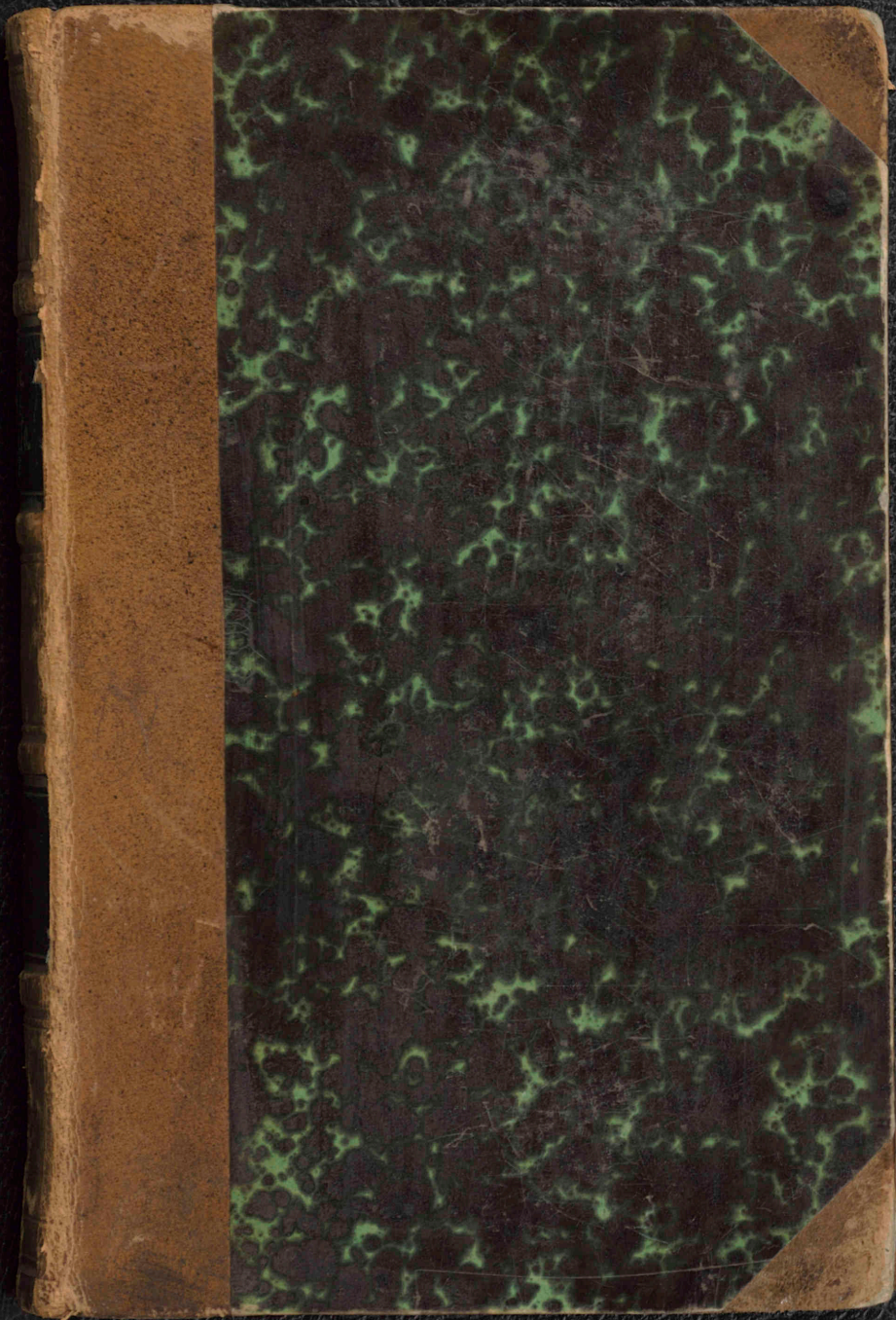
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 340.

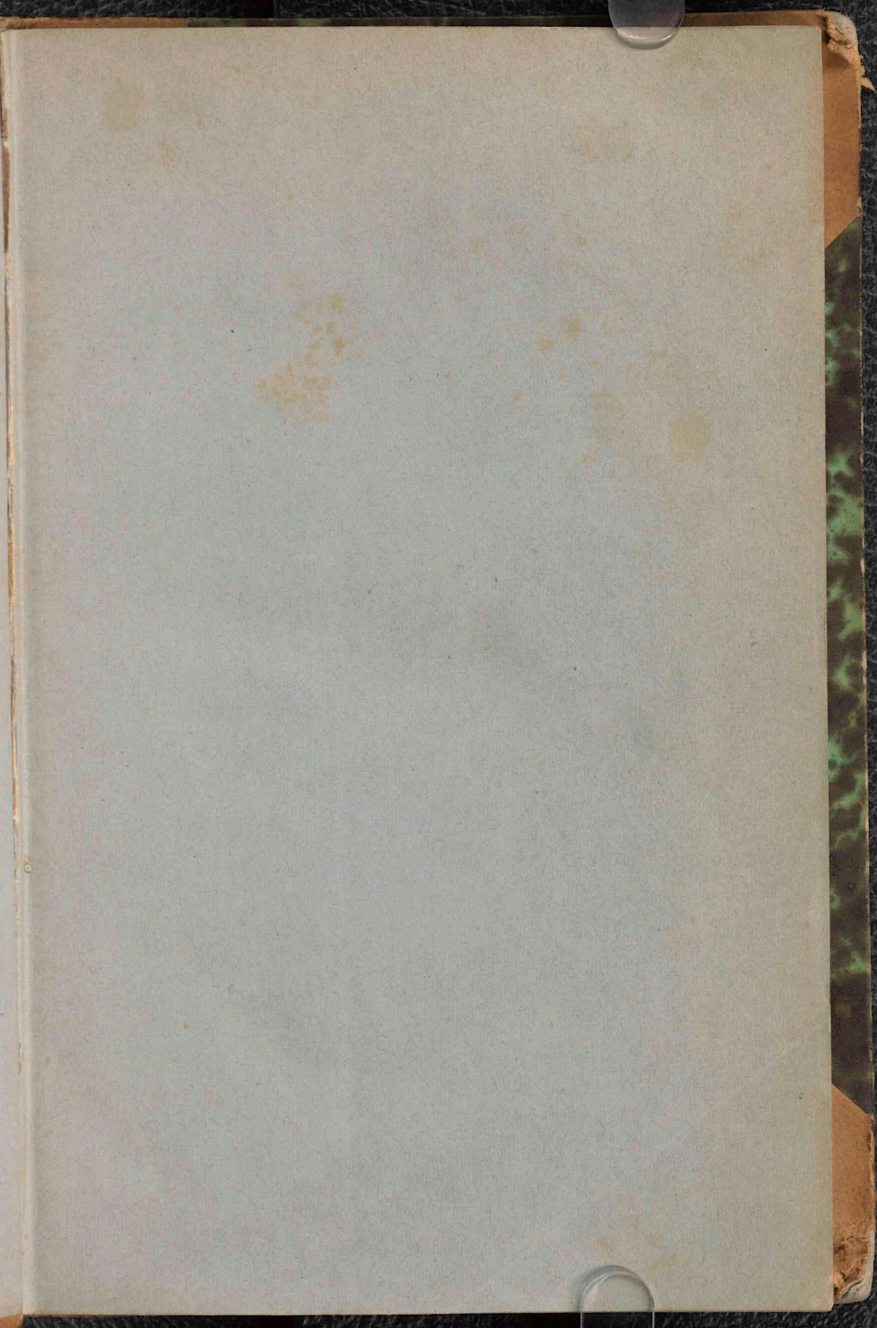
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

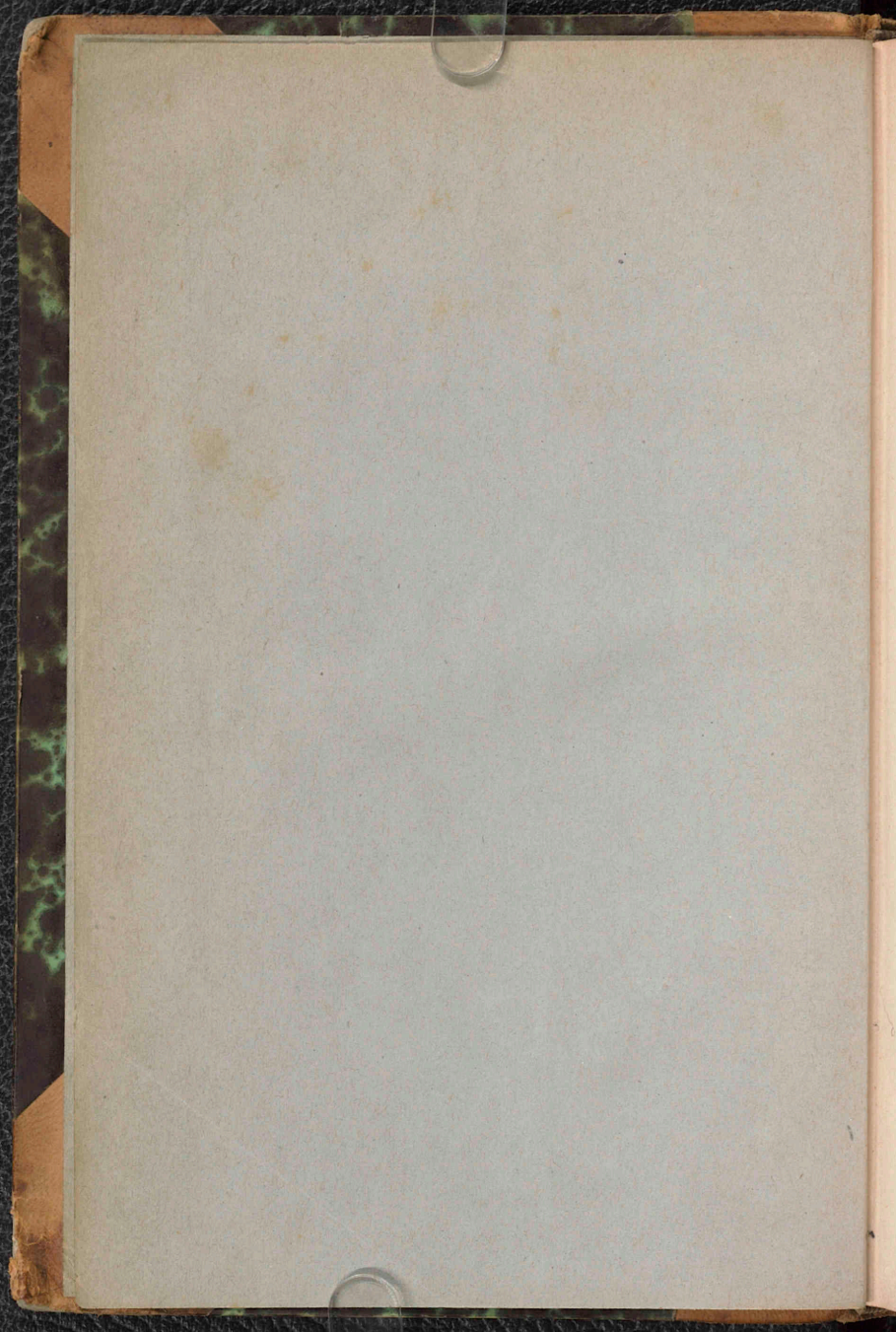

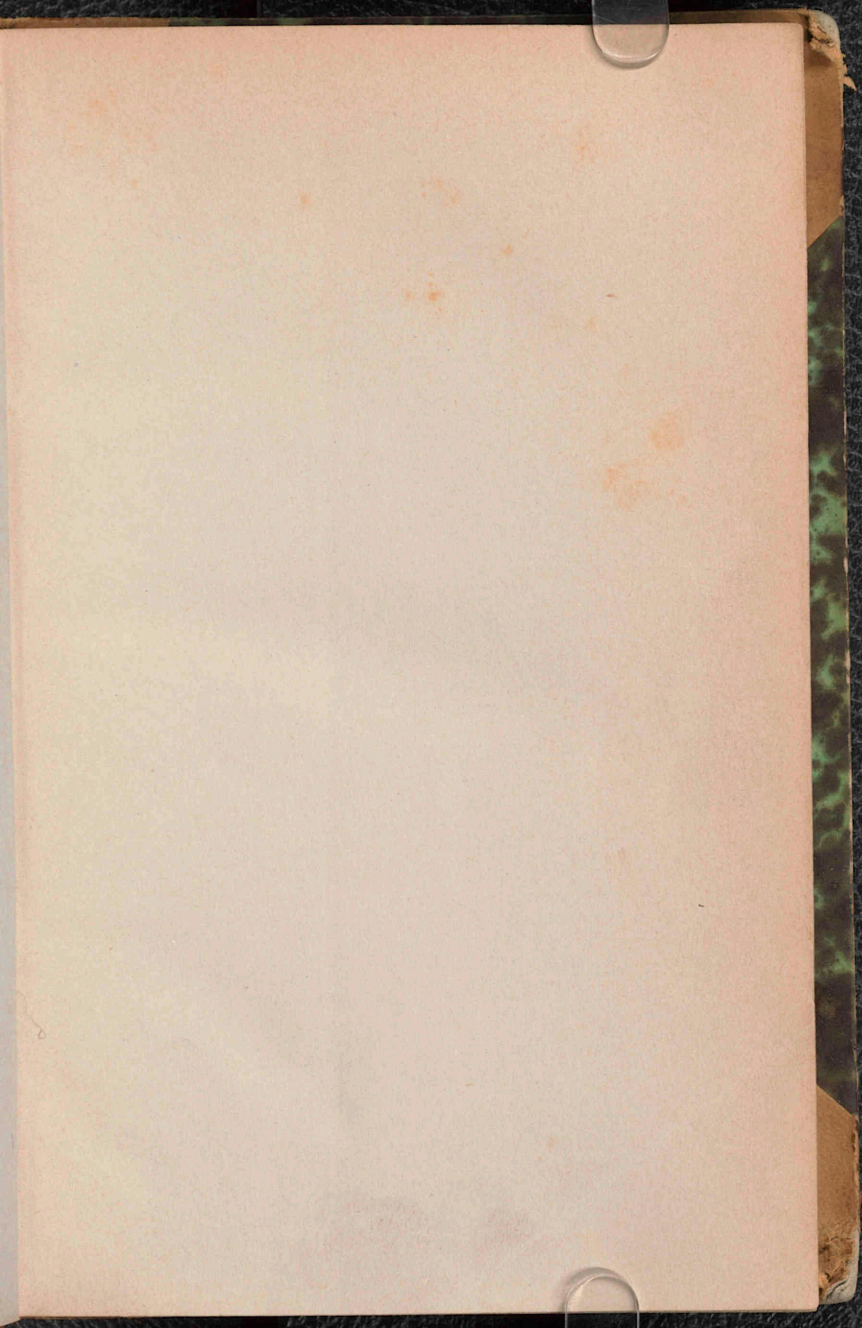
1 1 58 0 8 12775 5

+Rex

Consuelo.

Forste Deel

1870

1870

Confesso.

Roman i to Dele

af

George Sand.

Overfat

af

H. P. Holst.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1876.

Donato

Manuscript

George Sand

Paris

1840

Paris

Bianco Sultor Sogtriferi.

1840

1.

„Ja, mine Damer, ryf De kun paa Hovedet, saameget som De vil, den bedste og den fornufstigste mellem dem Alle er alligevel . . . Men jeg vil ikke nævne hende, thi hun er den eneste Bessedne af dem Alle, og jeg er bange for, at hun, naar jeg nævner hende, skal miste denne sjeldne Dyd, som jeg sønfter Dem Alle.“

„In nomine Pater et filii et spiritu sanctu,“ sang Costanza med en udfordrende Mine.

Amen, sang i Chor alle de Andre.

„Hvor De er ond!“ sagde Clorinda med et spodst lille Smil og gav med sin Bifte den gamle Syngelærer et lille Slag over de magre, rynkede Fingre, som han havde ladet ligge paa Orglets Tangenter.

„Gaa Pokker ivold,“ sagde den vrantne gamle Lærer, der i syvogtyve Aar havde været vant til i sex Timer om Dagen at finde sig i flere Generationer af Smaapigers Nykker og Indfald. „Det er alligevel sandt,“ søiede han

idet han lagde sine Brillen i Foderalet og stak sin Tobaksdaase i Lommen, uden engang at kaste et Blik paa hele denne spottende og opbragte Sværm, „det er alligevel sandt, at dette fornufstige, lærvillige, slittige, opmærksomme og fortræffelige Barn, det er ikke Dem, Signora Clorinda, heller ikke Dem, Signora Costanza, heller ikke

Dem, Signora Julietta, og endnu mindre Rosina, og aller-
mindst Michela"

"Saa er det mig! det er mig — nei det er
mig — vist ikke, det er mig! — det er mig! —
nei mig! — raabte et halvhundrede Blondiner og
Brunetter med deres fine, gennemtrængende Stemmer, idet
de kastede sig som en Flok sfrigende Maager over en stak-
kels Musling, der bliver tilbage paa Strandbredden, naar
Ebben kommer.

Muslingen, det vil sige den gamle Maestro, søgte
forgjeves tre fire Gange at reise sig og komme fra dem,
men de vilde ikke slippe ham, før han havde sagt dem, hvem
af dem det var, der havde fortjent disse Lovtaler, som han
ellers var saa gjerrig paa. Langt om længe greb han
Taktstokken, og ved dens Hjælp fik han den tøilesløse Sværm
til at dele sig i to Rækker; derpaa gik han midt imellem
dem hen i Baggrunden til en lille Person, der sad paa et
af de Trin, som førte op til Orglet, med Albuerne paa
Knæene og Fingrene i Drene for ikke at blive forstyrret,
og studerede ivrigt i sit Pensum. I en høitidelig og
triumpherende Stilling udpegede han med fremrakte Arme
den lille Pige, ligesom Hyrden Paris, der tilkjender Ueblet
ikke til den Skjønneste, men til den Fornuftigste.

"Consuelo? Spanierinden?" raabte alle de unge Pi-
ger ligesom forstenede af Forundring. Derpaa op slog de
paa engang en homerisk Latter, der bragte deres gamle
Lærer til at blusse af Forbittrelse.

Den lille Consuelo, der med sine tilstoppede Dren
ikke havde hørt noget af Samtalen, og som saae sig ad-
spredt omkring uden at ændse hvad der foregik, blev i det
første Dieblik fiddende ganske rolig. Da hun endelig be-
mærkede, at det var hende, der var Gjenstanden for Op-

mærksomheden, tabte hun ganske forfrækket sit Nodeblad og reiste sig op for at see, om der var Noget bag ved hende, der havde fremkaldt denne støiende Munterhed.

„Consuelo,“ sagde den gamle Mæstro og tog hende ved Haanden uden at indlade sig paa nogen Forklaring, „kom hen til mig, min lille Pige, og syng for mig Pergoleses Salve Regina, som Du har lært i fjorten Dage, og som Clorinda ikke har kunnet faae ind i Hovedet i et heelt Aar.“

Uden at svare og uden at forraade hverken Frygt, Stolthed eller Forvirring fulgte Consuelo Mæstroen hen til Orglet, hvor han satte sig og med en triumpherende Mine gav hende Tonen. De deiligste og reneeste Toner fyldte strax efter Kathedralens Hvælvinger, medens hun sang Salve Regina uden en eneste Feil i Memoreringen, og uden at den fyldige og klangfulde Stemme svigtede hende et Dieblik; idet hun nøiagtigt fulgte sin kyndige Lærers Forskrifter og med sine rige Evner gjengav Alt, hvad han havde villet og tilfattet, opnaaede hun med et Barns Sorgløshed det Resultat, som hverken Studium, Dvølse eller Enthusiasme kan bringe den routinerede Sanger: hun sang fuldstændig godt.

„Det er nok, mit Barn,“ sagde den gamle Lærer, der aldrig var rundhaandet med sin Nøse. „Du har studeret flittigt og sunget samvittighedsfuldt. Næste Gang skal Du synges mig Cantaten af Scarlatti, som jeg har gennemgaaet med Dig.“

„Si, Signore professore,“ svarede Consuelo, „kan jeg faa gaae?“

„Ja, mit Barn. Mine Damer vi ere færdige for i Dag.“

Consuelo lagde sine Nodeblade, sine Blyanter og sin

lille Papirsvifte, som hun næsten aldrig brugte, men som hun altid havde hos sig, ned i en lille Kurv; derpaa forsvandt hun bag Orgelpiberne, ilede let som en Muns ned ad den forborgne Trappe, der fører til Kirken, knælte et Dieblit, idet hun gik gennem Skibet, og standsede henne ved Udgangen, hvor en elegant klædt Herre smilende rakte hende Bievandet. Hun tog det, og idet hun saae ham lige ind i Ansigtet med et Barns Sikkerhed, der veed, at hun kun er et Barn, kørsede hun sig og takkede ham paa en saa snurrig Maade, at den unge Herre ikke kunde tilbageholde sin Latter. Consuelo lo ogsaa, men pludselig erindrede hun sig, at man ventede paa hende, og i et Spring var hun ude af Kirken og ned ad Trappen.

Den gamle Lærer stak Brillføderalet i Vestelommen og vendte sig om til sine Elever:

„De maae skamme Dem, mine smukke Damer,“ sagde han til dem, „denne lille Pige er den Yngste af dem Allesammen og den, som sidst er kommen til mig, men hun er den eneste af dem Allesammen, der er istand til at synge en Solo, som den skal synges; og synger hun med i Choret, kan De gjøre saamange Feil og Dumheder, De vil, men hun er altid sikker og paalidelig. Det kommer af, at hun er ivrig, taalmodig, utrættelig og samvittighedsfuld som ingen Anden.“

„Det var et smukt Studsmaal, vi der fik!“ raabte Costanza, da han var gaaet. „Gud veed, hvormange Gange vi har maattet døie det!“

„Det er da intet Under, at hun gjør Fremmskridt,“ sagde Julietta; „hun er fattig og maa skynde sig at lære Noget for at kunne fortjene sit Brød.“

„Jeg har hørt, at hendes Moder er en Zigeunerke, og at den Lille har sunget paa Gader og Stræder, inden

hun kom her. Man kan ikke nægte, at hun har en smuk Stemme, men hun mangler Forstand, det smukke Barn! Hun lærer Altting udenad, retter sig slavisk efter Alt, hvad Læreren siger, og saa er det hendes gode Lunger, der maae gjøre Resten."

"Om hun saa har aldrig saa gode Lunger og nok saamegen Forstand oveniføjet," sagde den smukke Clorinda, "saa vilde jeg dog ikke bytte med hende, naar jeg skulde have saadant et Ansigt."

"De vilde maaskee ikke tabe saameget," sagde Costanza, der ikke syntes synderlig tilbøielig til at anerkjende Clorindas Skjønhed.

"Smuk er hun ikke," sagde en af de Andre, "og saa er hun altid gul som et Vorklys, hendes store Dine sige sletingen Ting, og hun er altid forfkrækkeligt klædt. Hun er og bliver et Utsyffe."

"Det er meget uheldigt for hende, Stakkel — hverken Penge eller Skjønhed!"

Med disse Beklagelser trøstede de sig over, at de havde maattet beundre Consuelo, medens hun sang.

2.

Dette foregik for over hundrede Aar siden i Venedig, i Kirken dei Mendicanti, hvor den berømte Signor Porpora holdt Musikprøve paa sin store Cantate, som skulde opføres næste Søndag, Mariæ Himmelfartsdag. De unge Damer, han havde skjændt paa, vare Elever i hans Synge-skole, der undervistes paa Statens Bekostning, og hvorfra de udgik med en Medgift fra Republiken, naar de enten skulde holde Bryllup eller gaae i Kloster, siger Jean Jacques Rousseau, der omtrent paa dette Tidspunkt beundrede deres

prægtige Stemmer i den selsomme Kirke. Du erindrer maaffee, kjære Læser, den smukke Episode, han fortæller i denne Anledning i den syvende Bog af sine Bekjendelser. Jeg skal vel vogte mig for at affkrive her disse to beundringsværdige Sider, thi naar Du havde læst dem, vilde Du neppe bekvemme Dig til at læse mine. Det vilde jeg i det mindste ikke i dit Sted. Jeg haaber da, at Du ikke har hans Bekjendelser ved Haanden, og fortsætter min Fortælling.

Alle disse unge Personer vare ikke lige fattige, og det er ganske vist, at der tiltrods for Bestyrelsens Nedelighed indsneg sig Nogle, for hvem det snarere var en Spekulation end en Nødvendighed at erholde paa Statens Beføstning en kunstnerisk Opdragelse og derefter en Medgift. Det var Grunden til, at enkelte af dem tillod sig at glemme Lighedens hellige Love, paa Grund af hvilke det var blevet dem tilladt at tage hemmelig Plads paa de samme Bænke som deres ulige fattigere Søstre. Alle svarede heller ingenlunde til de Forventninger, som Republikken havde gjort sig om deres Fremtid. Af og til traadte En og Anden ud af dette lille Samfund og, efter at have faaet sin Underviisning og sin musikalske Dannelse gratis, gjorde Afkald paa Medgiften for at indtage en glimrende Stilling i Samfundet. Bestyrelsen, der indsaae, at det var en uundgaelig Løb, lod undertiden Børn af fattige Kunstnere, hvis omflakkende Liv ikke tillod dem at opholde sig længe i Venedig, deeltage i disse Cursus. Iblandt deres Tal var Consuelo, som var født i Spanien, men var kommen til Italien over St. Petersborg. Hun var kun Zigeunerse af Haandtering, thi efter sine Slægtsforhold var hun hverken Gitana, Hinduerinde eller Jødinde. Hun var af ægte spanskt Blod og ubentvivl af maurisk Oprindelse, thi

hendes Hudfarve var mørk, og over hendes hele Person var der udbredt en Ro, som ikke findes hos de omslakkende Racer. Det er ikke for at sige noget Ondt om disse Racer, thi hvis jeg havde opfundet Consuelos Person, vilde jeg maaskee have gjort hende til Sødinde, men hele hendes Væsen tydede hen paa, at hun var udsprunget af Ismaels Rod. Hun var ikke snart feberagtig heftig, snart fuldstændig sløv som Zigeunerstien; hun var heller ikke uhyggelig, indsmigrende og tryglende som den fattige Hebræerinde; men hun var rolig som Vandet i Lagunerne og paa samme Tid slittig som den lette Gondol, der pilsnar skyder hen over deres Overflade.

Da hun voksede stærkt, og Moderen var meget fattig, vare hendes Kjoler altid meget for korte. Om hendes Fod var lille eller ikke, skulde man have ondt ved at sige paa Grund af det daarlige Skotøi; derimod var hun slank og høielig som et Palmetræ, skjøndt Livstykke var altfor snevert i Sømmene. Hendes Udseende skulde ikke friste Nogen, men derpaa tænkte det stakkels Barn ikke heller, thi hun var jo kun vant til at høre sig titulere for Marekat og Morian. Hendes lille, blege og ubetydelige Ansigt vilde ikke have frapperet Nogen, hvis hendes tykke og mørke Haar, der var strøget hen bagved Ørene, og hendes alvorlige Mine, der var ligegyldig for Alt, hvad der foregik omkring hende, ikke havde givet hende et vist eiendommeligt Præg. De Ansigter, der ikke ligefrem mishage, tabe lidt efter lidt Evnen til at behage; den Paagjældende, der er ligegyldig for Andre, bliver ogsaa ligegyldig for sig selv, og Physiognomiet antager et skjodesløst Udtryk, som Ingen bryder sig om at see paa. Skjønheden iagttager og betragter sig selv og har altid ligesom et imaginært Speil lige for sine Øine; Hæsligheden glemmer og forsømmer sig. Der er imidlertid

deraf to Arter: den ene, der med en Slags Misundelse og Naseri protesterer mod den almindelige Dom, det er den sande, virkelige Hæslighed; den anden er uskyldig, sorgløs, tager sit Parti, søger hverken at undgaae eller fremkalde nogen Dom og vinder umærkelig Hjerterne uden at tiltale Dinene: saaledes var Consuelos Hæslighed. De, der interesserede sig for hende, beklagede i Begyndelsen, at hun ikke var smuk, senere slog de om, og naar de tog hende om Hovedet med denne Fortrolighed, som man ikke tillader sig ligeover for Skjønheden, sagde de nu: „Hvor Du dog seer god og skikkelig ud!“ og Consuelo var tilfreds, skjøndt hun meget godt vidste, at der deri laa: men heller ikke mere.

Den unge smukke Herre, der havde raft hende Bievandet, blev imidlertid staaende henne ved Karret, indtil han havde seet alle de unge Elever passere forbi sig. Han betragtede dem Alle opmærksomt, og da Clorinda, der var den smukkeste, kom forbi, rakte han hende Bievandet, for at have den Fornøielse at røre ved hendes Haand. Den unge Pige rødmede af Stolthed, og idet hun gik ud af Kirken, saae hun paa ham med et halvt forlegent og halvt dristigt Blik, et Blik der dog hverken var Udtryk for Stolthed eller Undseelse. Aldrig saasnart vare de forsvundne inde i Klosteret, førend den artige Patricier vendte tilbage til Skibet og tiltalte den gamle Maestro, der kom langsomt bagefter.

„Per Baccho!“ raabte han til ham, „De maa endelig sige mig, min kjære Maestro, hvem det var af Deres Elever, der sang Salve Regina.“

„Og hvorfor vil De vide det, Grev Justiniani?“ svarede denne, idet han gik ud af Kirken med ham.

„For at lykønske Dem,“ svarede Patricieren. „Jeg

har i lang Tid fulgt ikke blot deres Aftengudstjeneste, men ogsaa deres Dvelfer, thi De veed, i hvilken Grad jeg sværmer for Kirkemusik. Det er imidlertid første Gang, jeg har hørt Pergolese synges til saadan en Fuldkommenhed, og hvad Stemmen angaaer er det ganske vist en af de skønneste, jeg har hørt i mit Liv."

"Ja, det troer jeg gjerne," svarede Signor Porpora, idet han med Høflighed og Værdighed tog en stor Priis Tobak.

"Hvad hedder da denne himmelske Skabning, der har henrykket mig i den Grad? Til Trods for al Deres Streng-
hed og Deres Klager maa man tilstaae, at De har for-
staaet at gjøre Deres Skole til en af de bedste i hele
Italien; Deres Chor ere fortræffelige og Deres Soloer
høist respectable; men den Musik, De pleier at udføre, er
saa storstilet og streng, at de unge Piger sjelden formaae
at bringe Folk til at føle hele dens Skjønhed."

"De kunne ikke bringe Andre til at føle den," sagde
Porpora sørgmodigt, "fordi de ikke føle den selv: friske,
store, klangfulde Stemmer fattes os ikke, Gud være lovet!
men musikalske Naturer mangler der bestomere."

"Da besidder De dog En, der er mageløs begavet! In-
strumentet er udmærket, Følelsen reen og Kunsten beundrings-
værdig. Siig mig dog hendes Navn?"

"Ja, har hun ikke," sagde Porpora, idet han omgik
Spørgsmaalet, "gjort Dem megen Fornøielse?"

"Hun har grebet mit Hjerte, hun har aflokket mig
Lærer og det ved saa simple Midler og saa lidt søgte
Effekter, at jeg i Begyndelsen slet ikke kunde forstaae det.
Senere kom jeg til at tænke paa, hvad De saamange
Gange har sagt mig, naar De, min kjære Lærer, søgte at
bibringe mig Kjærlighed og Indsigt i Deres guddommelige

Kunst, og det er første Gang, at det er gaaet op for mig, i hvilken Grad De har Ret."

"Hvad har jeg da sagt Dem?" spurgte Porpora med en triumpherende Mine.

"De har sagt mig," svarede Greven, "at det Store, Sande og Skønne i enhver Kunst var Sempelhed."

"Men jeg har tillige sagt Dem, at det Glimrende, det Talentsfulde og Techniske ogsaa vare Egenstaber, der undertiden fortjene at bemærkes."

"Ganske vist, men mellem disse secundaire Egenstaber og Aabenbarelsen af Geniet, sagde De, laa der et svælgende Dyb. Nuvel, min kjære Lærer, den Sangerinde, jeg taler om, staaer paa den ene Side af dette Dyb, og alle de Andre paa den anden."

"Det er sandt, og det er meget smukt sagt," bemærkede Porpora og gned sig i Hænderne.

"Hendes Navn?" vedblev Greven.

"Hvis Navn?"

"Ah, per Dio santo, Navnet paa den Sirene eller Erkeengel, som jeg hørte for lidt siden."

"Og hvorfor vil De vide hendes Navn, Herr Greve?" spurgte Porpora i en streng Tone.

"Hvorfor vil De gjøre en Hemmelighed af det?"

"Det vil jeg sige Dem bagefter, naar jeg først veed, hvad Deres Hensigt er."

"Er det ikke en ganske naturlig Følelse, der uimodstaaelig griber os, at ville see, kjende og benævne den Gjenstand, som vi beundre?"

"Det er ikke Deres eneste Grund — undskyld at jeg siger Dem det lige i Dinene. De er baade en Kjender og Elsker af Musik, det veed jeg, men fremfor Alt er De Eier af Theatret San Samuele; De sætter Deres

Vere og Deres Interesse i at drage de største Talenter
 og de skjønneste Stemmer i Italien til Dem. De veed
 meget godt, at Underviisningen her er god, at her studeres
 flittigt og dannes de bedste Sangerinder. De har alle-
 rede berøvet os Corilla, og da hun maaskee har indladt sig
 paa et mere fordeelagtigt Engagement ved et andet The-
 ater, saa gaaer De nu og snuser her omkring for at see,
 om vi ikke have uddaunet en anden Corilla, som De igjen
 kan snappe fra os. Saaledes forholder det sig, Herr
 Greve; tilstaa kun at jeg har Ret."

„Og selv om saa var, min kjære Maestro," svarede
 Greven smilende, „hvad Dndt var der saa deri?"

„Intet andet, Herr Greve, end at De fordærver og
 ødelægger os disse stakkels Skabninger."

„Hvad mener De dermed? og siden naar har De
 begyndt at opfaste dem til Beskytter af disse unge Pigers
 skrøbelige Dyd?"

„Jeg bryder mig hverken om deres Dyd eller deres
 Skrøbelighed, men om deres Talent, som De forkvakler og
 nedværdiger paa Deres Theater ved at lade dem synge
 daarlig og smagløs Musik. Er det ikke en Prostitution
 at see denne Corilla, der havde begyndt at opfatte og for-
 tolke den høiere Musik, at stige fra det Hellige ned til det
 Profane, fra Bønnen til det Skurrile, fra Altret til Lam-
 perne, fra det Sublime til det Latterlige, fra Allegri og Pa-
 lestrina, til Albinoni og Barberen Apollini?"

„De nægter altsaa reentud at sige mig Navnet paa
 denne unge Pige, som jeg slet ikke kan have Hensigter
 med, efter som jeg ikke engang veed, om hun ogsaa har de
 andre Egenskaber, der forlanges for at gjøre Lykke paa vort
 Theater?"

„Ja reentud!"

„Og De troer, at jeg ikke opdager hende?“

„Det gjør De besværrer nok, naar De endelig vil; men jeg skal gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt, for at forhindre Dem i at frarive os hende.“

„Maestro, De er allerede halvt overbunden, thi jeg har allerede baade anet, seet og gjenkjendt denne hemmelighedsfulde Guddom.“

„Har De det?“ spurgte han mistroisk; „er De ogsaa ganske vis paa det?“

„Mine Dine og mit Hjerte have sagt mig, hvem det er, og jeg kan tegne Dem hendes Portrait for at overbevise Dem derom. Hun er høi — jeg troer nok den høieste af alle deres Elever; hun er hvid som Sneen i Friaul og rød som Morgenhimlen paa en smuk Dag; hun har guldgule Haar og blaae Dine; hun er fyldig og har paa Fingrene en lille Rubin, der brændte mig som Gnisten af et magisk Ild, da hun for lidt siden berørte min Haand.“

„Bravo!“ raabte Porpora i en spottende Tone, „i det Tilfælde har jeg Intet at skjule for Dem, og Navnet paa denne Skjønhed er Clorinda. Gaa De kun hen og forsør hende med Deres Tilbud; giv hende Guld, Stads og Diamanter, De vil let kunne engagere hende, og maaffee kan hun udfylde Pladsen for Corilla, thi Publikum foretrækker jo nutildags et Par smukke Skuldre for en smuk Stemme og et dristigt Blik for en ualmindelig Begavelse.“

„Har jeg taget feil, min kjære Lærer?“ sagde Greven en Smule forvirret; „skalde Clorinda ikke være andet end en ganske almindelig Skjønhed?“

„Og hvad mener De, om nu min Sirene, min Erkeengel, min Gudinde, som De behager at kalde hende, er

alt Andet end smuk?" sagde Porpora i en spottende Tone.

"Hvis hun er vanffabt, saa beder jeg Dem om aldrig at vise mig hende, thi det vilde ødelægge alle mine Illusioner. Hvis hun blot er styg, vil jeg tilbede hende alligevel, men jeg vil ikke engagere hende, thi Talent uden Skjønhed er som oftest en Ulykke, en Kamp, en Lidelse for en Skuespillerinde. Hvad seer De efter, Maestro, og hvorfor standser De saa pludselig?"

"Jeg seer efter en Gondol, men opdager ingen. Men De, Herr Greve, hvad seer De efter?"

"Jeg seer, om den unge Knøs, som sidder derhenne paa Trappen ned til Kanalen ved Siden af den grimme lille Pige, ikke er min Protegé Anzoleto, den klogeste og smukkeste af alle vore smaa Plebejere. See paa ham, fjære Maestro, thi det kan interessere Dem ligesaa vel som mig. Den Dreng der har den smukkeste Tenor i hele Benedig; han har en lidenskabelig Interesse for Musik og tilmed ypperlige Anlæg. Jeg har allerede for længe siden villet tale med Dem om ham for at bede Dem give ham Underviisning. Jeg har tænkt mig, at han skal blive en Støtte for mit Theater, og om nogle Aar haaber jeg, at han vil gjengælde mig Alt, hvad jeg agter at gjøre for ham. Hei, Zoto! kom herhen og lad mig præsentere Dig for den berømte Signor Porpora."

Anzoleto sad og dinglede med Fødderne i Vandet, medens han med en stor Naal trak en Traad igjennem de smaa Conchylier, som man i Benedig med et poetisk Udtryk kalder fiori di mare. Han havde intet Andet paa end et Par luslidte Beenklæder og en fin, men hullet Skjorte, hvorigjennem man saae et Par hvide Skuldre, der i Formen erindrede om en antik lille Bacchus. Han saae i det

Hele ud som en ung Faun, og hans Physiologi havde denne forunderlige Blanding, som man saa hyppigt seer i de antike Billedhuggeres Frembringelser, denne Blanding af drømmende Melancholi og ironisk Sorgløshed. Hans blonde purrede Haar, der forgyldtes af Solen, laa i tusinde smaa og tætte Krøller omkring hans hvide Hals. Alle hans Træk vare rene og smukke, men der var i de kulsorte Dines gjennemtrængende Blik noget altfor Drifligt, som ikke behagede den gode Maestro. Han reiste sig hurtig, da han hørte Justinianis Stemme, fastede alle de smaa Conchylier i Skjødets paa den unge Pige, og medens hun blev ved at trække dem paa en Traad og blande smaa Gulpperler imellem, ilede han hen og kysfede efter Landets Skik Greven paa Haanden.

„Det er virkelig en smuk Knøs,“ sagde Porpora og klappede ham paa kinden. „Men det forekommer mig, at han er for gammel til at more sig med Sligt — han maa jo omtrent være atten Aar, ikke sandt?“

„Snart nitten, Sior professore,“ svarede Anzoletto i venetiansk Dialekt; „men naar jeg morer mig med Conchylierne, saa er det kun for at hjælpe paa den lille Consuelo, der af dem laver Halsbaand.“

„Consuelo,“ sagde Porpora, der tilligemed Greven og Anzoletto gif hen til hende, „jeg troede ikke, at Du brød Dig om den Slags Stads.“

„Det er heller ikke til mig,“ sagde Consuelo, idet hun reiste sig forsigtigt for ikke at tabe Conchylierne, som hun havde i Forklædet; „jeg sælger dem, og for Pengene kjøber jeg Riis og Mais.“

„Hun er fattig og ernærer sin Moder,“ sagde Porpora. „Hør, Consuelo, naar Du og din Moder ere i

Forlegenhed, saa kom bare til mig; men Du maa ikke tigge, det forbyder jeg Dig."

"Det behøver De ikke at forbyde hende, Sior professore," sagde Anzoleto ivrigt, "thi hun gjør det ikke, og hvis hun gjorde det, skulde jeg nok faae hende fra det."

"Men Du har jo heller Intet," sagde Greven.

"Ikke Andet end Deres Godhed, Eccellenza! men hvad vi har, det dele vi ærligt."

"Er hun da din Paarørende?"

"Nei, hun er en Fremmed! det er Consuelo."

"Consuelo, hvilket forunderligt Navn!" sagde Greven.

"Et smukt Navn, Eccellenza," bemærkede Anzoleto, "det betyder Trøst."

"Na ja saamen! det lader til, at hun er din Veninde."

"Det er min Forlovede, Signor."

"Allerede! I ere temmelig unge til at tænke paa Giftermaal."

"Vi gifte os samme Dag, som De underskriver mit Engagement."

"Saa kan I komme til at vente temmelig længe."

"Vi har Tid til at vente," sagde Consuelo i en glad og ustyldig Tone.

Greven og Signor Porpora morede sig endnu nogen Tid med at høre paa det unge Par, og da Anzoleto havde faaet Ordre til næste Dag paa en bestemt Tid at møde hos den gamle Musiker, for at han kunde prøve hans Stemme, fjernede de sig og lod de to unge Mennesker fortsætte deres vigtige Forretning.

"Hvad synes De om den lille Pige?" sagde Porpora til Greven.

"Jeg havde allerede lagt Mærke til hende henne i

Kirken, og jeg finder hende styg nok til at stadfæste den gamle Sætning, at for et ungt Menneſte paa atten Aar er ethvert Fruentimmer ſnuft nok."

"Det er godt", ſagde Porpora; "nu kan jeg alſaa ſige Dem, at Deres guddommelige Sangerinde, Deres Sirene, Deres hemmelighedsfulde Skjønhed er netop Conſuelo."

"Hun? denne ſmudſige Tøs! denne Græshoppe! nei, det er umuligt, Maestro!"

"Det er hende, ſiger jeg Dem! kunde hun ikke blive en meget forføreriff Primadonna?"

Greven blev ſtaaende, vendte ſig om, ſaae endnu en Gang paa Conſuelo og foldede Hænderne i komiſt Fortviſe. "Retfærdige Himmel!" raabte han, "hvor kan Du ſaaledes tage fejl og gyde Geniets hellige Ald i et ſaa kummerligt Kar!"

"De opgiver alſaa Deres Planer?"

"Ja, naturligviis."

"Det lover De mig?" tilſøiede Porpora.

"Det ſværger jeg," tilſøiede Greven.

3.

Anzoleto, der var voret op under den italienske Himmel, fattig, forældreløs, forladt, lykkelig og ſorgløs i Nuet og tillidsfuld ligeover for Fremtiden, havde trods ſine nitten Aar ikke ſaa ſaa Kjæreſter foruden Conſuelo. Hvis han havde levet i vort jammerlige Klima, og hvis han havde været mindre rigt udflyret af Naturen, vilde han have været ødelagt for længe ſiden; men han havde hidtil bevaret ſit Hjerte reent og forſtaaet at behærſke ſine

Sandsfer. Tilfældet havde ladet ham træffe den lille Spanierinde, naar hun om Aftenen sang foran Madonna-billederne, og for at øve sin smukke Stemme havde han ofte i Skumringen lagt sig paa Knæ ved Siden af hende og stemt i med. Desuden mødtes de oftere øvre paa den sandede Lido, hvor han samlede Skaldyr for at spise dem og hun for at lave Halsbaand og Punge af Conchylierne. Ogsaa saaes de undertiden i Kirkerne, som hun søgte hen til for af sit ganske Hjerte at bede til Gud, og han for at stirre paa de smukke Damer. Naar de mødtes, forekom Consuelo ham altid saa god og blid, saa munter og meddelende, at han snart blev hendes Ven og Lebsager, uden at vide hvorfor eller hvorledes. Han kom til at føle et varmt Venskab for Consuelo, men i et Land og blandt et Folk, hvor Lidenskaberne spille en ganske anden Rolle end Følelsen, kunde han ikke kalde dette Venskab for andet end Kjærlighed. Consuelo gif ind paa denne Forklaring, efter at hun havde bemærket: „Hvis Du kalder Dig min Elsker, saa er det jo din Mening, at Du vil gifte Dig med mig?“ hvortil han svarede: „Ja naturligtviis, naarsomhelst Du vil, gifte vi os sammen.“ Fra det Dieblik var det en afgjort Sag. Maaskee var det i Anzoleto's Dine fun Spøg, medens Consuelo betragtede det som ramme Alvor.

Naar Anzoleto, med sine stærke Lidenskaber og sin umættelige Lyst til at more sig, havde tumlet sig omkring mellem sine andre Elskerinder, følte han altid ligesom en Trang til at udhvile sig i Consuelos kydske og uskyldige Selskab. Han kunde allerede sige ligesom Jean Jacques: „Bist er det, at det, der knytter os til Kvinderne, er ikke nær saameget Bellyst, som det Tiltrækkende i at leve i deres Selskab.“ Uden derfor at gjøre sig Rede for, hvad det egentlig var, der drog ham hen til Consuelo, uden Sands

for det Skjønne og uden at vide, om hun var smuk eller styg, tilbragte han, der var Børn nok til at kunne more sig med Lege, der vare langt under hans Alder, og Bøxen nok til samvittighedsfuldt at respektere hendes fjorten Aar, sin lykkeligste Tid med hende ved Venedigs Kanaler og paa dets Marmorfliser, en Tid, der var næsten ligesaa poetisk, som den Paul og Virginie tilbragte under Drangetræerne i Kratstoven. Skjøndt de havde den fuldstændigste Frihed, og skjøndt ingen Moder vaagede over deres Skridt, ingen Tjener fulgte dem hjem om Aftenen, og skjøndt de ikke engang havde en Hund til at advare dem mod Faren, snublede de intet Dieblif. De slakkede om paa Lagunerne, de sang foran Capellerne, de hvilte sig paa Fliserne, og de stod stille foran Pulcinel-Theatret og fulgte med spændt Opmærksomhed den smukke Corisandas phantastiske Eventyr, uden at tænke paa, at de ikke havde spist Frokost, og at der var stor Sandsynlighed for, at de heller ikke vilde faae nogen Aftensmad. De hengav sig til Carnevalets toilesløse Lystighed, og deres hele Massering bestod i, at han vendte sin Trøie og hun satte sig en gammel Sløise paa Haaret. De holdt deres Maaltider paa Trappen til et Palais og levede høit med en Haandsfuld frutti di mare, en Fennikel-Stængel og nogle Citronskaller. Og under dette fornøielige Liv hengif der Dage og Aar. Anzoleto havde altid nye Elskerinder, men Consuelo havde ingen Anelse om, at man kunde elske meer end En. Alt som hun voksede til, vedblev hun at være den Samme, og han saae hende forandre og udvikle sig, uden selv at ønske nogen Forandring.

Der var nu allerede gaaet fire Aar siden den Dag, da Porpora og Grev Justiniani havde præsenteret hinanden de to smaa Sangere, og siden den Dag havde Greven

ligesaa lidt tænkt paa Consuelo, som Porpora havde bekyndret sig om den smukke Anzoleto, saameget mere som han ved den første Prøve ikke havde fundet ham i Besiddelse af nogen af de Egenheder, som han fordrerede hos en Elev, hverken Alvor eller Taalmodighed eller den Beskedenhed, der bringer Eleven til at tabe sig i Mesteren, eller tidligere musikalske Studier, hvorpaa han kunde bygge videre. „Tal aldrig til mig,“ sagde han, „om en Elev, der ikke er som et blødt Vox, der af mig kan modtage det første Indtryk. Jeg har ikke Tid til at bruge Aar og Dag til først at faae mine Elever til at forglemme hvad de har lært, inden jeg begynder at lære dem Noget selv. Hvis man vil, at jeg skal skrive Noget paa en Tavle, saa maa alt Tidligere være udvasket først, og det er ikke engang nok, men den maa være af god Dvalitet: hvis den er for tyk, kan jeg ikke raade med den; hvis den er for tynd, knækker den itu, naar jeg vil bruge den.“ Kort sagt, uagtet han fuldkommen erkjendte, at den unge Anzoleto havde hyperlige Dispositioner, erklærede han Greven med nogen Misfornøielse og med en vis ironisk Indmyghed strax efter den første Time, at hans Methode ikke dueede for en Elev, der allerede var kommen saa vidt, og at den første den bedste Lærer vilde være istand til at hæmme eller udvikle de naturlige Fremmskridt og den uimodstaaelige Udvikling hos en saa rigt begavet Natur.

Greven sendte sin Protegé til Professor Mellistore, som fra Koulade til Cadence og fra Triller til Groppetti fuldstændig udviklede hans brillante Egenheder i den Grad, at da han han havde fyldt sit tre og tyvende Aar, blev han af alle dem, der hørte ham i Grevens Salon, betragtet som skikket til, hvad Dag det skulde være, at optræde paa San Samuele i alle Hovedroller og med glimrende Bifald.

En Aften blev hele den musikelskende Adel og alle de berømte Artister, der fandtes i Venedig, indbudte til at være tilstede ved den afgjørende Prøve. For første Gang i sit Liv kastede Anzoleto sin plebejiske Dragt, iførte sig en sort Kjole og en Silkevest, pudrede sit smukke Haar, tog et Par Sko med Spænder paa Fødderne og sneg sig paa Fodspidsen hen til Claveret, hvor han, i Glandsen af hundrede Bortlys og i Nærværelse af to eller tre hundrede Personer, kastede sig med sin dumbristige Uergjerrighed og sine høie Brysttoner ind i denne farlige Carriere, hvor ikke en Jury, ikke en Dommer, men et heelt Publikum holder Palmen i den ene Haand og Piben i den anden.

At Anzoleto var i en stor Spænding er en Selvfølge, dog forraadte han det kun saare lidt, og neppe havde hans gjennemborende Blik, der navnlig hvilede paa Damerne, sagt ham, at hans Personlighed havde behaget, hvad ikke er saa mærkeligt, naar Talen er om en ung smuk Mand, og neppe havde han fra Musikelsferne, der overrasedes ved hans mægtige Stemmeklang og hans Lethed i Vocalisering, hørt den første Bisaldsmumlens, førend Haab, Glæde og Sikkerhed gennemstrømmede hele hans Væsen. For første Gang i sit Liv følte han nu ogsaa, at han ikke var noget almindeligt Menneske, og henreven af sin Trang til at triumphere, sang han med en virkelig beundringsværdig Energi og Originalitet. Ganfke vist var hans Smag ikke altid reen og hans Foredrag ikke altid ulasteligt, men han forstod bestandig at høde derpaa ved dristige og geniale Glimt og en Alt beseirende Enthusiasme. Han forfeilede Effekter, som Componisten havde tænkt sig, men han fandt andre, som Ingen havde drømt om, hverken Componisten, Læreren eller de Virtuoser, som tidligere havde foredraget disse Sager. Disse Driftigheder henrev Alle.

For en eneste Innovation tilgiver man ti Ubehændigheder og for en eneste Eiendommelighed ti Anstod mod Methoden. I den Grad er det sandt, at paa Kunstens Omraade udover ethvert Glimt af Geni, ethvert Tilløb til nye Erobringinger en langt større Fortryllelse end al den Dygtighed og Videnskab, som kun følger den slagne Landevei.

Ingen gjorde sig ret Rede for Aarsagerne, og Ingen blev heller uimodtagelig for Virkningen af denne Enthusiisme. Corilla aabnede Concerten med en stor Arie, der blev godt sunget og livligt applauderet; dog den Lykke, som den unge Debutant gjorde, udbiestede i den Grad Indtrykket af hendes Sang, at det gjorde hende formelig rasende; men i det Dieblit, da Anzoleto under Forsamlingens Jubel vendte tilbage til Claveret, hvor hun sad, hviskede han, idet han med en Blanding af Ydmyghed og Dristighed bødte sig hen til hende: „Men De, Sangens og Skjønhedens Dronning, har De ikke et eneste opmuntrende Blik for den Ulykkelige, der frygter og tilbeder Dem?“ Overrasket over saa megen Dristighed, betragtede Primadonnaen forundret dette smukke Ansigt, som hun hidtil neppe havde lagt Mærke til. Hun betragtede det, og hun blev forbausset over dets Skjønhed: hans ildfulde Blik trængte hende lige ind i Sjælen, og overvunden og fortryllet saae hun paa ham med et langt Blik, der ligesom var det Segl, hun satte paa hans Berømmelses Bestalling. Paa denne Aften havde Anzoleto besejret sit Publikum og afvæbnet sin frygteligste Modstander, thi den smukke Sangerinde var ikke blot Dronning paa Brædderne, men ogsaa uindskrænket Herskerinde i Bestyrelsen og i Grev Justinianis Kabinet.

4.

Midt under disse eenstemmige og altfor vidt gaaende Bifaldsyttringer, som Debutanten havde fremkaldt, var der en eneste Tilhører, der uden at røre en Haand sad ubevægelig som de ægyptiske Guder, taus som en Sphinx og hemmelighedsfuld som en Hiereoglyph: det var den lærde Sanglærer og berømte Componist, Professor Porpora. Medens hans galante Collega, Mellistore, der tilegnede sig hele Vren for den Lykke, Anzoleto havde gjort, vimsede om iblandt Damerne og hilste til alle Sider, saae den Anden ned for sig med sammentrukne Dienbryn og fortabt i sine Betragtninger. Lidt efter, da hele det fine Selskab, der efter Concerten skulde paa Bal hos Dogaresen, var ude af Salen og kun nogle faa af de ivrigste Dilettanter tilligemed et Par Damer og Artister stode endnu henne ved Klaveret, gif Justiniani hen til den alvorlige Maestro. „De er altfor streng imod det Moderne, min kjære Lærer,“ sagde han til ham, „og Deres Taushed imponerer mig ikke. De vil med Bold og Magt lukke Deres Dren for denne profane Musik og denne nye Maneer, der henriver os Andre; men Deres Hjerte aabner sig alligevel, og Deres Dren have inddruffet Forførelsens Gift.“

„Sior professore,“ sagde den fortryllende Corilla i den Tone, hvori hun var vant til at tiltale sin gamle Lærer henne i hans scuola, „jeg har Noget at bede Dem om . . .“

„Sig fra mig, Ulykkelige!“ raabte han halvt leende, idet han med paatagen Brede søgte at afværge sin ubestændige Elevs Kjærtægn. „Hvad Fællesskab er der i

Fremtiden mellem os To? jeg kjender Dig ikke mere; dit smukke Smil og din fortryllende Kviddren maa Du see at anbringe andensteds."

"Han kommer sig nok," sagde Corilla, idet hun med den ene Haand tog Debutantens Arm og med den anden vedblev at klappe den gamle Mæstro. "Kom herhen, Zoto,*) og bøv dit Knæ for den største Sanglærer i hele Italien. Ydmyg Dig, min Ven, og see at afvæbne hans Strengthed. Et velvilligt Ord af ham maa være Dig mere værd end alle Famas Basuner."

"De har været meget streng imod mig," sagde Anzoletto, idet han med en spottende Bessedenhed bukkede for ham, "og dog har det i fire Aar været min eneste Tanke, at faae Dem til at tilbagekalde Deres ubarmhjertige Dom. Hvis det ikke lykkes mig i Aften, tvivler jeg om, at jeg nogensinde vil faae Mod til at fremtræde for Publikum betyngtet med Deres Ban."

"Min Søn," sagde han, idet han reiste sig livligt og talte med en Overbeviisning, der ligesom forædlede hans Skikkelse, "lad Fruentimmerne beholde de honningsøde og troløse Ord for sig, og neblad Dig aldrig til at smigre den, der staaer over Dig, allermindst naar Du, som her, i dit Hjerte foragter hans Dom. For en Time siden stod Du fattig, ubekjendt og frygtsom henne i den Krog; hele din Fremtid hang i et Haar, i en Tone fra din Strube, i en Svigten af dine Stemmemedler, i en Caprice hos dine Tilhørere. En siebliffelig Tilfældighed gjør Dig rig, berømt og hovmodig, din Bane er nu aabnet, og Du maa nu gjenneuløbe den, saalænge dine Kræfter strække

*) En Sammentrækning af Anzoletto, der er et Formindskelsesord af Angelo, som i den venetianske Dialekt hedder Anzolo.

til. Hør da, thi for første og maaskee for sidste Gang skal Du høre Sandheden af min Mund. Du er paa en gal Vej, Du synger daarligt, og Du elsker den slette Musik; Du kan Ingenting og har aldrig studeret tilgavn; Du har kun Dvælse og Lethed, og Du er kold, naar Du skal være lidenskabelig; Du kan kurre og kviddre ligesom disse unge Damer, der udfylde med Koketteri, hvad de ikke formaae at synge; Du kan ikke synge en Phrase reent, Du har en daarlig Udtale, Du betoner slet, og din Stil er sjusket og dagligdags. Tab imidlertid ikke Modet! Du har alle disse Feil, men Du har tillige det, der kan be- seire dem, thi Du har visse Egenskaber, som hverken Underviisning eller Arbeide kan give; Du har Noget, som hverken slette Raad eller slette Exempler kan ødelægge — Du har den himmelske Gniist, Du har Geniet. . . . Al des- værre, det er en Gniist, som ikke vil tænke, et Geni, som ikke vil bære Frugter, thi jeg seer i dine Dine, som jeg har hørt det i din Stemmelang, Du har ingen Kjærlighed til Kunsten, Du har ingen Tro paa de store Mestre, Du har ingen Respekt for deres guddommelige Værker, Du higer efter Berømmelse, kun efter Berømmelse og for Dig alene. Du kunde . . . Du havde maaskee kunnet . . . men nu er det forsilbe, og Du bliver kun et Meteor, der glimrer et Dieblik og saa forsvinder.“ Han satte sin Hat paa, vendte Forsamlingen Ryggen og gif hurtigt bort uden at hilse paa Noget.

Skjøndt man gjorde sig Umage for at lee af den gamle Mand's Bizarrierer, efterlode de dog et pinligt Ind- tryk hos Alle. Anzoleto var den første, der gav sig Mine af ikke at bryde sig om hvad han havde sagt, skjøndt han havde lyttet til hans Ord med en forunderlig Blanding af Stolthed, Glæde, Ydmygelse, Forbittrelse og Rappelyst,

der affpeilede sig i hele hans følgende Liv. Han syntes alene at gaae ud paa at behage Corilla, og det forstod han saa godt at lade hende mærke, at hun ved denne første Sammenkomst alvorlig forelskede sig i ham. Grev Justiniani var ikke synderlig jaloux paa hende, og maaskee havde han sine Grunde, hvorfor han ikke vilde genere hende. Derimod interesserede han sig langt mere for sit Theaters Ære og Glands, ikke for at vinde Penge, men fordi han var en fanatistisk Ven af de skønne Kunster. Han var, hvad man den Gang forstod ved en Mand med Smag og slet intet mere; men Tilfredsstillelsen af denne Smag var hans Livs vigtigste Opgave. Han holdt af at beskæftige sig med Publikum og at beskæftige det med ham; han satte Priis paa at omgaaes Artister, at herske over Moden og at bringe Folk til at tale om hans Theater, hans Luxus, hans Elskværdighed og hans Pragt. Han havde kort sagt Lyst til at vise sig, og at eie og bestyre et Theater var det bedste Middel til at glæde og more hele Byen. Han havde været endnu lykkeligere, om han havde kunnet faae hele Byen tilbords hos sig. Naar Fremmede spurgte Porpora, hvad Grev Justiniani var for en Mand, pleiede han at svare: „Det er en Mand, der holder af at traktere, og som serverer Musik paa sit Theater, ligesom Fasaner paa sit Bord.“

Klokken Et om Morgenens skiltes man.

„Anzolo,“ sagde Corilla, der stod alene med ham i et Balkonvindue, „hvor boer Du?“

Anzoleto blev baade rød og bleg ved dette uventede Spørgsmaal, thi hvorledes skulde han her kunne tilstaae, at han hverken havde Hus eller Hjem.

„Nu, hvad mærkeligt er der ved dette Spørgsmaal?“ spurgte Corilla og lo af hans Forlegenhed.

„Jeg spurgte mig selv,“ svarede Anzoleto med megen Aandsnærværelse, „hvilket Konge- eller Fæepalads, der var værdigt til at huse den Dødelige, som kunde bringe et Kjærlighedsblik af Corilla med sig til Hjemmet.“

„Hvad staaer han der og siger, den Smigrer?“ sagde hun og saae paa ham med et brændende Blik.

„At jeg ikke er saa lykkelig,“ svarede han; „men hvis jeg var det, vilde jeg være saa stolt, at jeg kun vilde boe mellem Hav og Himmel ligesom Stjernerne.“

„Eller som Maagerne!“*) raabte Sangerinden med en Skoggerlatter.

„Ja, spot og foragt mig kun,“ svarede Anzoleto, „det seer jeg dog hellere, end at De slet ikke brød Dem om mig.“

„Naa, siden Du kun vil svare mig med Metaphorer,“ sagde hun, „saa vil jeg tage Dig med i min Gondol, selv om jeg skulde fjerne Dig fra din Bolig, istedenfor at nærme Dig til den. Hvis jeg dermed spiller Dig et slemt Puds, saa er det din egen Skyld.“

„Var det Grunden til Deres Nysgjerrighed, Signora? i det Tilfælde er mit Svar baade kort og tydeligt: jeg boer paa Trappen til Deres Palads.“

„Saa gaa ned og vent mig paa Trappen til dette,“ sagde hun hvissende; „thi Justiniani kunde let tage mig det ilde op, at jeg staaer og hører saa taalmodig paa dine Dumheder.“

I sin Forsængeligheds Ruus foer Anzoleto med bændende Hjerte ud af Salen og ned i Corillas Gondol; men medens han ventede hende der, gif der en Mængde Tanker

*) Maagen citeres i Venedig for sin Ubehændighed, ligesom Roen hos os.

igjennem hans travle og ærgjerrige Hoved. „Corilla er rigtignok almægtig,“ sagde han til sig selv, „men sæt, at jeg, for at behage hende, paadrager mig Grevens Uven-
skab? eller sæt, at jeg ved min altfor lette Triumf bringer hende til at tabe den Magt, som hun har over ham, idet jeg gjør ham kjed af en saa ustadig Elskerinde!“

I sin Angest saae Anzoleto hen til Trappen og tænkte allerede paa at smutte bort, da der i det samme viste sig Fakkelskin i Porten, og den smukke Corilla, indhyllet i sin Hermelinskaabe, kom strax efter ned ad Trappen, midt imellem en Gruppe af Cavallerer, der kappedes om at holde hendes runde Albue i deres hule Haand, for saaledes at hjælpe hende i Baaden, som Skif og Brug er i Venedig.

„Hvad staaer De der efter?“ raabte Gondoleren til den forstrækkede Anzoleto. „Smut hurtig ind i Gondolen, hvis De har Tilladelse til det, eller spring op paa Rivaen og løb alt hvad De kan, thi Grevnen er med Signoraen.“

Anzoleto smuttede ind i Gondolen, uden at vide hvad han gjorde. Han havde reent tabt Hovedet; men han var neppe derinde, før han kom til at tænke paa Grevens Forbauselse og Forbittrelse, hvis han traadte ind i Gondolen med Sangerinden og traf der sin usorffammede Protegé. Hans Angest blev saa meget større, som den varede i adskillige Minutter. Signoraen var nemlig bleven staaende midt paa Trappen, hvor hun lo og spøjte med sine ledsagere; hendes klare og klangfulde Stemme tabte sig imellem Kanalens Kupler og Paladser, ligesom Hane-
galet ved Dagens Frembrud taber sig i den tause Omegn.

Anzoleto, der ikke kunde holde det længere ud, besluttede at kaste sig i Kanalen gjennem den Aabning paa Gondolen, der var modsat Trappen. Han havde allerede

ladet Vinduet gaae ned i den sorte Fløiels Kamme og stukket det ene Been udenfor, da Gondoleren fra Bagstavnen bød sig hen til Siden og hvisttede til ham: „De synger — altsaa kan De være rolig og vente uden Frygt.“

„Ja, hvem kjender alle deres hemmelige Tegn!“ tænkte Anzoleto, og han ventede, men bestandig med nogen Bøven. Corilla morede sig med at føre Greven lige til Forstavnen af sin Gondol, men her blev hun staaende og tilraabte ham sit felicissima notte, lige til Baaden var stødt fra. Derpaa gif hun ind og satte sig hos sin nye Elsker med en saadan No, som om hun ikke havde risikeret baade hans Liv og sit eget Velvære ved denne Frækhed.

„Lagde De Mærke til Corilla?“ sagde strax efter Justiniani til Grev Barberigo. „Nuvel! jeg turde vædde mit Hoved paa, at hun ikke er alene i Gondolen.“

„Hvor kan De dog komme paa saadant et Indfald?“ svarede Barberigo.

„Fordi hun saa indstændigt har bedt mig om at seile hjem med hende.“

„Og De er ikke jaloux?“

„Nei, jeg er for længe siden kureret for den Svag=hed. Jeg vilde tvertimod give meget for, at vor første Sangerinde var bleven alvorlig forelsket i En eller Anden, som kunde holde hende tilbage her i Venedig, istedenfor at lade hende reise bort, som hun bestandigt truer mig med. Jeg kan meget let trøste mig over hendes Utrofskab, men jeg vilde ikke være istand til at erstatte hendes Stemme, hendes Talent eller det Publikums Raseri for hende, som hun fængsler til San Samuele.“

„Jeg forstaaer Dem, men hvem mener De da er hendes lykkelige Elsker i dette Dieblis?“

Greven og hans Ven lode alle dem passere Kæve, som Corilla kunde have lagt opmuntrende Mærke til paa denne Aften. Anzoletto var absolut den Eneste, som ingen af dem saldt paa at nævne.

5.

Imidlertid opstod der en heftig Kamp hos den lykkelige Elsker, medens han førtes hen over Bølgerne ved Siden af den berømte venetianske Skjønhed. Paa den ene Side opflammedes hans Begjærighed, og Glæde og tilfredsstillet Stolthed gav bestandig Flammerne Næring, men paa den anden Side dæmpedes hans Henrykkelse ved Tanken om, at han muligens kunde mishage og bag efter blive haanet og forræderisk anklaget hos Greven, der hidtil havde været hans Beskytter. Snild og forsigtig, som en sand Venetianer, havde han ikke i hele sex Aar tragtet efter at komme til Theatret, uden at skaffe sig nøie Underretning om den phantastiske og herskesyge Person, som der lebede alle Traadene. Han havde god Grund til at troe, at hans Herredømme over hende kun vilde blive af kort Varighed, og naar han ikke havde unddraget sig en saa farlig Lykke, saa var det alene, fordi han ikke havde troet den saa nær, og fordi han selv var bleven reven med og overrasket af den. Han havde kun haabet paa at blive taalt for sin Høfligheds Skyld, og nu var han allerede elsket paa Grund af sin Ungdom, Skjønhed og fremspirende Hæder. Med en Hurtighed, som kun enkelte velorganiserede Hoveder ere i Besiddelse af, sagde han til sig selv, at der nu ikke var Andet tilbage for ham, end at gjøre sig frygtet, hvis han ikke vilde udsætte sig for at blive gjort latterlig midt i sin Triumf. Men hvorledes

skulde han, saadan en Staffel, gjøre sig frygtet af hende? hans Beslutning var siebliffelig fattet. Han kastede sig lige midt ind i et System af Mistro, Jaloust og Bitterheder, hvis lidenskabelige Kofetteri forbausede Primadonnaen.

„Jeg veed meget vel, at De ikke elsker mig, og at De aldrig vil elske mig; det gjør mig sørgmodig og tilbageholden,“ sagde han.

„Og hvis jeg nu elskede Dig?“

„Saa vilde jeg være aldeles fortvivlet og styrte fra Himlen i Afgrunden, thi jeg vilde jo miste Dem igjen en Time efter at jeg havde vundet Dem, og det vilde koste mig mit Livs Lykke.“

„Hvorledes kommer Du til at tiltroe mig saa megen Ubestandighed?“

„Fordi jeg føler, hvor lidt jeg er istand til at fængsle Dem, og fordi man siger saa meget Ufordeelagtigt om Dem.“

„Hvem er det, der vover at bagtale mig?“

„Alle Mandfolk, fordi de tilbede Dem Allesammen.“

„Hvis jeg altsaa var taabelig nok til at fatte Godhed for Dig og sige Dig det, saa vilde Du støde mig tilbage?“

„Jeg veed ikke, om jeg havde Kraft nok til at flye Dem, men hvis jeg havde, saa vilde jeg aldrig mere see Dem for mine Dine.“

„Jeg kunde have lyst,“ sagde Corilla, „til at prøve paa det . . . Anzoleto, jeg troer, at jeg elsker Dig.“

„Jeg troer det ikke,“ svarede han.

„Du er en snurrig Fyr, og jeg seer nok, at man lige overfor Dig maa være paa sin Post. Du vil ikke blot lugte til Rosens Duft, men plukke den og sætte den under et Glas. Jeg havde ikke troet, at man i din Alder kunde være saa dristig og saa beregnende.“

„Foragter De mig da af den Grund?“

„Tvertimod, Du behager mig kun saa meget desto mere. Godnat, Anzoleto, vi sees snart.“

Hun rakte ham sin smukke Haand, som han kysjede med Lidenskabelighed. „Det er jeg ikke kommen saa galt fra,“ sagde han, idet han ilede ind under Gallerierne langs med Canalettoen.

Overbivst om, at man ikke vilde luffe op for ham paa en saa usædvanlig Tid i den Rønne, hvor han ellers logerede, tænkte han allerede paa at lægge sig i den første den bedste Forstue; men, for første Gang i sit Liv kunde han ikke finde noget Sted, der var ham reenligt nok. Skjøndt Brolægningen i Benedig er renere og hvidere end noget andet Sted i Verden, var den dog altfor støvet for den elegante Dragt, han i Dag for første Gang var iført, og de samme Baadsførere, der om Morgenen løb ned ad Trapperne, uden at træde paa hans Pjalter, vilde nu med Forsæt gjøre sig Umage for at tilsmudse hans pyntelige Dragt. Hvad vilde de have tænkt om en Person, der laa og sov under aaben Himmel med Silkestrømper, Manchetffjorte og Kniplingskryds? Anzoleto savnede i dette Dieblif sin tykke, mørkebrune Kappe, der kunde trodse den usunde Laage, som om Morgenen lægger sig over Benedigs Kanaler. Det var i de sidste Dage af Februar, og uagtet Solen i dette Klima allerede er varm og straalende paa denne Aarstid, ere Nætterne dog meget kolde. Han fik den Tanke, at gaae hen og krybe ind i en af de Gondoler, der ligge forstøiede ved Trapperne, men de vare tillaaede allesammen. Endelig fandt han en, der var aaben, men, idet han krøb ind i den, tørnede han imod Eieren, der havde lagt sig til at sove derinde.

„For Fanden!“ raabte en raa og barff Stemme, „hvem er De, og hvad vil De?“

„Er det Dig, Zanetto?“ svarede Anzoleto, der kjendte Gondoleren paa Stemmen og vidste, at han ellers var venligsindet imod ham. „Lad mig ligge herinde hos Dig og faae mig et Par Timers Søvn.“

„Hvem er Du?“ spurgte Zanetto.

„Anzoleto — kjender Du mig ikke?“

„For Satan, nei! Du har jo Klæder paa, som Anzoleto aldrig kunde gaae med, hvis han ikke havde stjaalet dem. Gaa din Vej! om Du saa var Dogen selv, saa fik Du ikke Lov til at komme herind.“

„Hidtil,“ tænkte Anzoleto, „har Grev Justinianis Protection ikke været mig meget indbringende. Det er paa-tide, at jeg faaer nogle Zechiner i Lommen, for at det Ene kan svare til det Andet.“

Uergerlig drev han omkring i de tomme Gader, uden at han turde staae stille af Frygt for, at Sveden skulde slaae ind. „Blot jeg ikke gaaer og forkjøler mig!“ sagde han; „imorgen har Greven inviteret en Kritiker til at høre paa sit Bidunder, og hvis der da er det Mindste iveien med min Strube, efter at jeg har tilbragt en heel Nat paa aaben Gade, vil han strax sige, at jeg har ingen Stemme, og Greven, der veed, at det ikke er Tilfældet, vil bemærke dertil: „Ah, hvis De blot havde hørt ham i Gaar!“ — „Stemmen er altsaa ikke egal!“ vil den Anden sige. „Er han maaskee ikke rigtig rask?“ — „Han har formodentlig anstrengt sig i Gaar,“ vil den Tredie sige; „han er ogsaa for ung til at synge flere Gange itræk, og De gjør bedst i at lade ham udvilde sig mere legemlig, inden De lader ham optræde.“ — Greven vil da sige: „For Pokker, hvis han bliver hæst efter at have

sunget to Arier, saa duer han ikke for mig." — For at forviise sig om, at jeg er stærk og sund, vil de lade mig synge Scalaer fra Morgen til Aften, og de vil ødelægge min Stemme for at overbevise sig om, at jeg har gode Lunger. Pokker ivold med disse fornemme Herrers Protection! Naar skal jeg kunne frigjøre mig for den, naar skal jeg kunne støtte mig til mit eget Renommee, til Publikums Gunst og til Theatreens Concurrence? naar skal det være en Raades sag af mig at synge i deres Soloner og naar skal jeg kunne forhandle med dem som den ene Stormagt med den anden?"

Under disse Betragtninger naaede han hen til en af disse smaa Pladser, som man i Venedig kalder corti, men som hverken ere Gaarde eller Torve, men kun en smudsig og uregelmæssig Samling af Bygninger, hvorfra der undertiden slet ikke er nogen Gjennemgang. De beboes i Almindelighed af Fattigfolk, af Arbeidere og Bassertoner, der hænge deres vaade Tøi op paa Snore til stor Ulempe for de Gaaende. Hele Dagen igjennem hersker der en ulidelig Støi her, men om Natten, naar Alt er thyst, og Maanen kaster sin sin livlige Glands nedover Fliserne, frembyde disse ueensartede og usymmetriske Bygninger i al deres Bizarreri et uendeligt malerisk Sæne.

Det var corte Minelli, tæt ved Kirken San Fantino, som Anzoleto naaede hen til, just som Klokken slog to efter Midnat. Et hemmeligt Instinkt drev ham hen til dette Sted, hvor der boede en Person, som under Aftenens Begivenheder ikke et Dieblik havde været i hans Erindring. Neppe havde han betraadt denne "corte," førend en blød Stemme ganske sagte nævnte hans Navn, og da han løstede Hovedet iveiret, saae han en ungdommelig Skikkelse. Et Dieblik efter aabnedes Døren til en af disse Bygninger,

og Consuelo traadte ud af den i et Sirlses Skjort og med en gammel sort Silkefaabe, som hun havde arvet af sin Moder, kastede omkring sig. Hun rakte ham Haanden og lagde en Finger paa Læben for at paabyde ham Taus-
hed. Med lydlose Skridt steg de op ad den forfaldne Bindeltrappe, der gik heelt op til Kvisten, og da de sad deroppe udenfor paa Terrassen, benyndte de at passiare hvil-
sfende sammen.

„Hvorledes, min stakkels Veninde,“ sagde Anzoleto,
„har Du ventet mig ligetil nu?“

„Ja, havde Du ikke lovet, at Du vilde komme og fortælle mig, hvorledes det var gaaet Dig? har Du saa sunget godt? har Du faaet meget Bisald, og har man lovet at engagere Dig?“

„Og Du, min gode Consuelo,“ sagde Anzoleto, der med eet sit Samvittighedsnag ved at see og høre paa den unge Pige, „er Du ikke bleven utaalmodig over, at jeg blev saalænge borte? er Du ikke bleven træt af at vente paa mig? har Du ikke frosset herude paa Terrassen, og har Du ikke været vred paa mig, fordi jeg kommer saa silde?“

„Nei, slet ikke,“ svarede hun og lagde sin Arm i al Ustyldighed om hans Hals, „hvis jeg har været træt og forfrosset, saa er det nu forbi, og hvorfor skulde jeg have været utaalmodig og vred paa Dig? det er jeg jo albrig.“

„Du er en Engel,“ sagde Anzoleto, „og Du er min Trøst, naar alle de Andre ere onde og troløse.“

„Ah, hvad er der skeet? hvad Ondt er der vederfaret min Sjæls Søn?“ sagde Consuelo, idet hun indblandede sit Modersmaals dristige og lidenskablige Metaphorer i den smukke venetianske Dialekt.

Anzoleto fortalte Alt, hvad der var hændt, endog saa

Scenerne med Corilla og alle de Fristelser, han havde maattet gennemgaae. Kun fortalte han det Altsammen paa sin Maade og sprang over Alt, hvad der kunde bedrøve Consuelo, thi da han i Birkeligheden havde været hende tro, saa var det jo ogsaa næsten den hele Sandhed. Men der er en Hundrededeel af Sandheden, som ingen retslig Undersøgelse nogensinde har oplyst, som ingen Client nogensinde har tilstaaet for sin Advokat, og som ingen Dom nogensinde har ramt, og i dette ene uoplyste Punkt ligger hele Sagen, Motivet, Hensigten og Grunden til, at disse store Processer blive saa slet plaiderede og saa slet paadømte, hvormegen Varme der end er hos Advokaterne, og hvormegen Upartistighed der end er hos Dommerne.

For at komme tilbage til Anzoleto behøver jeg ikke at fortælle, at han, idet han sildrede Scenerne med Corilla, fortaug ganske alle sine egne Smaashyder, ja jeg troer endog, at han slet ikke omtalte Gondolen. Men hvorfor, spørger De, kjære Læserinde, hvorfor vilde denne unge Gavstriik vække Consuelos Jaloufi, naar han forresten hverken kunde eller vilde gaae tilbunds i Sagen? Det spørger De mig om, kjære Læserinde? men har De da aldrig været vant til selv at fortælle deres Elsker eller Egtemand om al den Hylbest, der bliver viist Dem af Andre, om alle de Friere, De har afviist, om alle de Rivaler, De har offeret ikke blot for Bryllupet, men paa ethvert Bal, De har taget Deel i, ja endnu igaar og idag! Hvis De, min Naadige er smuk, som jeg glæder mig ved at troe, tør jeg vædde mit Hoved paa, at De bærer Dem ad ligesom Anzoleto, ikke for at fremhæve Deres eget Værd, ikke for at paaføre en jaloux Ven nogen Lidelse, ikke for at gjøre ham endnu mere stolt af at see sig foretrukken,

men fordi det er saa behageligt at have En om sig, som man kan fortælle alt dette, medens man synes at opfylde en Pligt, og fordi det er saa fristende at skrifte, naar man i det samme kan rose sig ligeoverfor sin Skriftesaber. Kun tør jeg nok paastaae, at De ikke skrifter Alt, men kun næsten. Der er en ganske lille Bagatel, som De ikke taler om, f. Ex det Blik, det Smil, hvorved De fremkaldte den dristige Erklæring af den Paatrængende, som De nu beklager Dem over. Dette Smil dette Blik, denne Bagatel er netop Gondolen, som Anzoleto slet ikke vilde røre ved. Til Lykke for den lille Spanierinde vidste hun endnu ikke, hvad Jaloufi var, og det eneste Punkt i hans Fortælling, der gjorde et dybere Indtryk paa hende, var den smigrende og strenge Dom, som hendes høitagtede Lærer, Professor Porpora havde udtalt om Anzoleto. Hun lod ham gjentage de Udtryk, Porpora havde betjent sig af, og da hun nøie havde veiet dem, faldt hun i Tanker og blev siddende taus.

„Consuelina,“ sagde Anzoleto, uden at lægge Mærke til hendes Tankesuldhed, „Luften er temmelig frisk her. Er Du ikke bange for at forkjøle Dig? huff paa, min Kjære, at vor Fremtid afhænger af din Stemme endnu mere end af min.“

„Jeg forkjøler mig aldrig,“ svarede hun — „men Du er altfor let klædt, vil Du ikke tage min Raabe om Dig?“

„Hvad skulde den Smule Silketøi hjælpe? jeg vilde hellere gaae ind og varme mig en halv Timestid i dit Bærelse.“

„Ja hvorfor ikke?“ svarede Consuelo, „men saa maa Du ikke sige et Ord, thi vore Naboer kunde høre os, og det vilde gaae ud over os. De ere ikke onde og skaane mig altid, fordi de veed, at Du ikke kommer til mig

om Natten. Du gjorde derfor bedst i at gaae hjem og sove hos Dig selv."

"Det er umuligt, thi man lukker mig ikke ind førend imorgen tidlig, og jeg har altsaa endnu tre Timer at fryse i; hør kun hvor Tænderne klapper i Munden paa mig."

"Saa kom," sagde Consuelo og reiste sig; "jeg vil lukke Dig ind i mit Værelse og selv blive udenfor paa Terrassen, for at man kan see, at jeg ikke vil gjøre Skandale, hvis Nogen skulde have lagt Mærke til os."

Hun lukkede ham virkelig ind i sit Værelse, det var et stort og forfaldent Rum. En stor, firkantet Seng med en Tangmadrasse og et Sirliges Tæppe, der var meget proppert, men lappet paa mange Steder, en Straastol, et lille Bord, en gammel Guitar og et Crucifix af Filigran — to Gjenstande som hendes Moder havde efterladt hende, — et lille Spinnet og en stor Bunke ormstukken Musik, som Porpora havde været saa skikkelig at laane hende, udgjorde hele Meublementet.

Da der kun var een Stol i Stuen, og den saavel som Bordet var bedækket med Moder, var der kun eet Sted, hvor Anzoleto kunde hvile sig, og det var paa Sengen, hvor han ogsaa satte sig uden videre. Aldrig saasnart havde han taget Plads paa Sengeløsten, før Trætheden overvandt ham, og han lod Hovedet synke tilbage paa Pudsen, idet han sagde: "Åh, kjære Consuelo, hvad vilde jeg ikke give for en god Times Søvn og for at have lidt af dette Tæppe over mine Fødder! Jeg har aldrig froset saameget som i denne Dragt . . . see blot, hvor jeg ryster af Kulde."

Consuelo vakkede et Dieblif. Forældreløs og ene i Verden skrydte hun kun Gud Regnskab for sine Hand-

linger; men en Undseelsesfølelse, som Anzoleto aldrig havde formaaet at bekæmpe eller udrydde hos hende, lod hende finde hans Begjæring noget plump; hun gik hen til ham og rørte ved hans Haand. Den var iskold. Anzoleto tog Consuelos Haand og lagde den paa sin Pande, der var brændende hed.

„Du er syg,“ sagde hun med en Bekymring, der bragte alle andre Hensyn til at forstumme, „saa sov kun en Timestid paa min Seng.“

Anzoleto lod sig det ikke sige to Gange. „Hvor hun er god!“ mumlede han og strakte sig paa Tangmadratsen. Consuelo lagde Tæppet over ham og stoppede det sammen om hans Fødder. „Anzoleto,“ sagde hun sagte til ham, „det er paa denne Seng, min Moder har ligget, ligetil Gondolen hentede hendes Liig. Jeg vil blot sige Dig, hvad jeg lovede hende i hendes sidste Time. „Consuelo,“ sagde hun til mig, „sværg ved Crucifixet, at Anzoleto aldrig skal indtage min Plads paa denne Seng, førend Præsten har viet Jer.“

„Og det har Du svoret?“

„Det har jeg; men det er min Plads, Du hviler paa, ikke min Moders.“

„Og Du Stakkell, Du vil ikke sove!“ raabte Anzoleto og reiste sig heftigt op. „Jeg er jo en Usling, og jeg vil gaae ned og sove paa Gaden.“

„Nei,“ sagde Consuelo og lagde hans Hoved tilbage paa Puden, „Du er syg, og det er jeg ikke. Min Moder veed, hvor hun er, at Du har holdt det Løfte, Du har givet hende, ikke at forlade mig. Hun veed ogsaa, at vor Kjærlighed er ligesaa reen efter hendes Død, som da hun var ilive, og hun seer, at jeg i dette Dieblis ikke har nogen ond Tanke. Sid hun hvile i Fred!“ Consuelo slog

et stort Kors og foiede til: „Jeg vil læse min Rosenfrands ude paa Terrassen og bede om, at Du ikke maa faae Feber.“

„Hvor hun er god!“ mumlede Anzoleto igjen og lagde ikke engang Mærke til, at han var alene. Consuelo var allerede ifærd med at læse sin Rosenfrands, og da hun var færdig dermed, gif hun sagte ind i Stuen for at overbevise sig om, at han ikke var syg. Hun saae, at han sov rolig, tændte derpaa sin Lampe, satte sig hen til sit lille Bord og nedskrev en Composition, som hun næste Dag skulde bringe sin Lærer.

6.

Grev Justiniani var med al sin Philosophi dog ikke ganske ligegyldig ved Corillas Troløshed. Han kunde ikke Andet end med vis Bitterhed see paa, at hans Udelmodighed blev gjengjældt med Uafnæmmelighed, og stjøndt det i den Periode var (i Venedig saavel som i Paris) aldeles upassende at vise sig jaloux, følte hans italienske Stolthed sig dog oprørt over det latterlige Lys, hvori Corilla havde seet ham. Endnu samme Aften, som Anzoleto havde glimret i hans Palads, og han selv havde spøgt behageligt med sin Ven Barberigo i Anledning af Corillas Letsindighed, tog han derfor sin Kappe og Kaarde, saasnart hans Gjæster vare borte, og ilede, for at lette sit Hjerte, hen til Corillas Bolig.

Efterat han havde overbeviist sig om, at hun var alene, var han dog ikke ganske rolig, men indlod sig med sagte Stemme i en Samtale med Gondoleren, der netop var ifærd med at fortoie Primadonnaens Baad. Ved Hjælp af nogle Zichiner fik han ham paa Glid, og han overbeviste

fig snart om, at hans Mistanke havde været grundet, og at Corilla havde havt en Elsker med sig i Gondolen. Men det var ham ikke muligt at faae at vide, hvem det var, thi skjøndt Gondoleren havde seet Anzoleto mangfoldige Gange, havde han dog ikke gjenkjendt ham i den elegante Dragt og med det puddrede Haar.

Greven sov derfor kun daarligt den Nat, og allerede tidlig paa Morgenens begav han sig hen til la scuola dei Mendicanti, hvor Porpora holdt sine Sangøvelser med sine unge Elever. Grevens Stilling ligeoverfor den lærde Professor havde i de sidste Aar forandret sig meget. Justiniani var ikke længer Porporas musikalske Modstander, men snarere hans Medarbejder og i visse Maader hans Chef. Han havde skjenket hans Conservatorium betydelige Summer, og af Erkjendtlighed havde man overdraget ham en Directeurpost. De omgikkes derfor nu som Venner og levede i en saa god Forstaaelse, som det lod sig forene med Porporas Intolerents ligeoverfor den moderne Musik, en Intolerents som han imidlertid var nødt til at lægge Vaand paa paa Grund af den opmuntrende Understøttelse, som Greven samtidigt lod tilflyde den alvorlige Musik. Desuden havde Greven paa San Samuele ladet opføre en Opera, som Porpora nylig havde componeret.

„Min kjære Lærer,“ sagde Greven, idet han tog ham til en Side, „De maa ikke alene finde Dem i at afstaae til mit Theater en af Deres kvindelige Elever, men De maa ogsaa selv angive mig, hvem De finder bedst skikket til at afløse Corilla. Hun er træt, hendes Stemme taber sig, hendes Luner ruinere os, og Publikum begynder at blive kjed af hende. Vi maae for Alvor tænke paa at finde hende en Efterfølger.“

„Dermed kan jeg ikke tjene Dem,“ svarede Porpora tørt.

„Hvad siger De!“ raabte Greven, „er De endnu ikke bleven mere medgjørlig? hvor er det muligt, at De efter alle de Offre, jeg har bragt for at fremhjelpe Deres Musik, kan afflaae mig en saadan Tjeneste, naar jeg anmoder Dem om Deres Raad og Deres Hjælp.“

„Jeg kan det ikke,“ svarede Porpora, „og hvad jeg siger er den rene Sandhed; jeg kan det ikke, hvormeget jeg end er Deres Ven, og hvor gjerne jeg end vilde soie Dem. Der er i hele min Sangskole ikke en eneste Person, som er istand til at afløse Corilla. Jeg gjør ikke mere Væsen af hende, end der behøves; men uagtet hendes Talent ikke har det mindste Værd i mine Dine, er jeg dog nødt til at erkjende, at hun har en Færdighed, en Routine og et Herredømme over Publikum, som der hører flere Aars Præktik til at erhverve, og som enhver Debutantinde vil være længe om at skaffe sig.“

„Det er sandt,“ sagde Greven, „men vi har dog selv dannet Corilla og ført hende frem for Publikum; tre Fjerdedele af den Lykke, hun har gjort, skylder hun sin Skjønhed. Men De har andre ligesaa smukke Piger i Deres Skole, kan De nægte det, kjære Ven? og er ikke f. Ex Clorinda en af de skønneste Skabninger, der existere?“

„Men affekteret, skabagtig og utaalelig. Det er muligt, at Publikum kan finde hendes latterlige Grimacer fortryllende, men hun synger falsk og har hverken Hjerte eller Forstand. Det er muligt, at Publikum ikke har Øren at høre med, men hun har hverken Sukommelse eller Færdighed, og hun kan ikke engang frie sig for at

gjøre Fiasco ved den Charlatanisme, som saa mange Andre ere i Besiddelse af!"

Ved disse Ord saae Porpora ligesom ufrivillig hen til Anzoleto, der som Grevens Favorit og under Paaskud af, at han skulde tale med ham, havde listet sig ind og lyttede til deres Samtale.

"Det nytter ikke," sagde Greven uden at lægge Mærke til den gamle Syngelærers Malice; „jeg opgiver dog ikke min Elev. Det er længe siden, jeg har hørt Clorinda — lad hende derfor komme hid tilligemed en fem, sex andre af de Smukkeste, som De kan finde. Hør, Anzoleto," sagde han leende, „gaa Du ned i Haven og sig til de Aller-smukkeste, at deres Lærer og jeg vente paa dem heroppe." Anzoleto adløb, men hvad enten det var af Raadhed, eller fordi han havde sine Hensigter med det, kom han tilbage med et halvt Dufin af de Allerstyggeste, som vilde have bragt Jean Jacques Rousseau til at udraabe: Sofia er eensiet, Cattina er halt."

Dette Quiproquo blev godt optaget, og efter at man hemmeligt havde moret sig over dem, sendtes de ned igjen for at afløses af nogle Andre, som Porpora selv udpegede. Strax efter kom der en nydelig lille Gruppe med Clorinda i Spidsen.

"Hvilket mageløst Haar!" hviffede Greven til Porpora, idet den blonde Clorinda gik forbi dem.

"Ja, hun har mere oven paa Hovedet end inden i det," svarede denne i en barsk Tone uden at bryde sig om at sænke sin Stemme.

Efter en god Times Prøve kunde Greven ikke holde det ud længer og trak sig nedslaaet tilbage, idet han roste og takkede de unge Damer forbindtligt og hviffede sagte

til Porpora: „Nei, det kan ikke nytte at tænke paa disse Poppegøier!“

„Hvis Eccellenza vilde tillade mig at komme med en lille Bemærkning i Anledning af den Sag, der ligger Dem paa Hjertet . . .“ hvistede Anzoleto indsmigrende til Greven, idet han fulgte ham ned ad Trappen.

„Tal,“ svarede denne, „kan Du maaskee give Anviisning paa det Vidunder, som vi søge efter?“

„J, Eccellenza.“

„I hvilket Hav vil Du fiske den Perle?“

„Inde i selve Klassen, hvor den snu Porpora holder hende skjult netop paa de Dage, naar Eccellenza holder Revue over den kvindelige Bataillon.“

„Hvad for Noget? hvis Signor Porpora har spillet mig saadant et Puds! . . .“

Illustrissimo! Diamanten, som jeg taler om, tilhører ikke Skolen. Det er et fattigt Pigebarn, som kun synger med i Chorene, naar man trænger til hende, og hvem Porpora giver privat Underviisning af Godhed eller maaskee snarere af Kjærlighed til Kunsten.“

„Da maa det fattige Pigebarn besidde ganske ualmindelige Evner, thi Porpora er ikke let at tilfredsstille og er hverken ødsel med sin Tid eller sin Uleilighed. Har jeg nogenside hørt hende, uden at kjende hende?“

„Eccellenza har hørt hende en eneste Gang, men det er meget længe siden, og hun var dengang kun et Barn. Nu er hun en voksen ung Pige, flink, flittig, lærd som en Professor og istand til at synge Corilla sønder og sammen, hvis hun blot synger tre Takter sammen med hende paa Scenen.“

„Synger hun da aldrig offentlig? har Porpora aldrig ladet hende synge et eller andet Motetto ved Kirkefesterne?“

„Tidligere, Eccellenza, gjorde han sig en Fornøielse af at høre hende synge i Kirken. men hans Elever har af Zaloufi sammensvoret sig imod hende og erklæret, at de ikke ville taale hende i deres Midte“

„Fører hun da et usædeligt Liv?“

„Du milde Gud, Eccellenza! hun er saa reen og skjær og jomfruelig som Porten til Himmerige! Men hun er fattig og ringe ligesom jeg, Eccellenza, hvem De har værddiget at hæve ved Deres Godhed. Disse ondskabsfulde Harpyer har truet Porpora med at anklage ham hos Dem, fordi han har overtraadt Reglementet ved at indføre en Elev i Classen, som ikke hører til Skolen.“

„Hvor kan jeg da faae dette Vidunder at høre?“

„Deres Naade behøver kun at underrette Porpora om, at De vil høre hende synge; De vil da bedst kunne dømme baade om hendes Stemme og om Omfanget af hendes Talent.“

„Du siger det med saadan en Sikkerhed, at jeg kunde fristes til at troe Dig. Efter dit Sigende har jeg altsaa hørt hende for lang Tid siden — det er mig dog umuligt at erindre“

„Det var i Kirken dei Mendicanti paa en Generalprøve; hun sang Pergoleses Salve Regina“

„Ah, nu er jeg med!“ raabte Greven. „Hendes Stemme og Foredrag vare ligesaa beundringsværdige som hendes Dpfattelse.“

„Og hun var dengang kun et fjorten Aars Barn.“

„Ja, men det forekommer mig nu, at hun ikke var smuk.“

„Ikke smuk, Eccellenza?“ sagde Anzoletto ganske forbausset.

„Hed hun ikke . . . ? jo, det var en Spanierinde, et forunderligt Navn . . .“

„Consuelo, Deres Naade.“

„Rigtigt! Du vilde gifte Dig med hende, og det morede baade Porpora og mig. Jo, det var ganske rigtigt Consuelo; hun var Porporas Favorit, meget begabet, men forfærdelig styg.“

„Forfærdelig styg?“ gjentog Anzoleto forundret.

„Favist, min Ven! er Du endnu bestandig forelsket i hende?“

„Det er min Veninde, Illustrissimo!“

„Veninde kan i vort Sprog betyde baade Søster og Kjæreste. Hvilken af Delene er det?“

„Min Søster, Deres Naade.“

„Godt! saa kan jeg uden at bedrøve Dig sige Dig min sande Mening. Der er ikke sund Sands i hvad Du siger. Til at afløse Corilla maa der en Engel af Skjønhed, og din Consuelo, det husker jeg nu tydeligt, er skrækkelig.“

Greven blev i dette Dieblik tiltalt af en forbigaaende Ven, der tog ham tilside. Anzoleto blev staaende ganske forstenet og gjentog sukkende:

„Hun er skrækkelig!“

7

Det kan maaskee synes Dig underligt, kjære Læser, men det er dog ganske vist, at Anzoleto aldrig endnu havde tænkt over, om Consuelo var smuk eller styg. Hun levede saa ensomt og ubekjendt i Venedig, at Ingen havde tænkt paa at undersøge, om igjennem dette Forglemmelsens og Dunkelhedens Slør hendes Forstand og Hjertens-

godhed traadte frem under en behagelig eller ubehagelig Form. Porpora, der kun havde Sands for Kunsten, havde i hende kun seet Kunstnerinden. Naboerne i Corte Minelli forargedes ikke ved at see hendes og Anzoleto's uskyldige Kjærlighedsforstaaelse, thi man er i Benedig ikke forvænt i den Retning. De forudsagde hende rigtignok undertiden, at hun vilde blive ulykkelig med denne Knøs, som drev om uden at bestille Noget, og de raadede hende til hellere at vælge sig en stikkelig og paa-lidelig Arbejder. Men hun svarede dem, at da hun selv var uden Støtte og uden Familie, passede Anzoleto ud-mærket for hende, og da der i sex Aar ikke var forløbet en eneste Dag, uden at man havde seet dem sammen, og da de aldrig krøb i Skjul eller klamredes, havde man til-sidst vant sig til at betragte deres Forening som uopløselig. Ingen Nabo havde dristet sig til at gjøre Cour til Anzoleto's amica. Var det alene paa Grund af det Forhold, hvori hun antoges at staae til ham, eller var det paa Grund af hendes Fattigdom? eller var det maaskee ikke snarere, fordi hendes Person ikke havde nogen Tilløkkelse for dem? denne sidste Hypothes er meget sandsynlig.

Enhver veed, at i Tolv- til Fjortenaarsaldren blive de unge Pige i Almindelighed magre, kantede, uden Harmoni i Træk, Forhold og Bevægelser. Naar de blive henimod femten Aar, omforme de sig, og den, der nylig forekom En forfærdelig styg, bliver efter dette korte Omformningsarbejde om ikke smuk, saa dog i det mindste behagelig. Man har endogsaa bemærket, at det ikke er fordeelagtigt for en ung Piges Fremtid, at hun altfor tidlig er smuk.

Denne Omformning var ogsaa skeet med Consuelo, og man havde reent hørt op med at sige, at hun var styg.

og i Virkeligheden var hun det ikke længer. Men da hun hverken var Dauphine eller Infantinde, havde hun ingen Hoffolk omkring sig, der kunde proklamere, at den kongelige Vtling med hver Dag blev skjønnere, og da der i hendes Omgangskreds ikke var Noget, der havde særlig Omsorg for hende, saa var der heller Ingen, der gjorde sig den Uleilighed at sige til Anzoletto: „Du behøver ikke længer at skamme Dig over din Forlovede.“

Saaledes gik det til, at Anzoletto havde hørt Folk sige om hans Kjæreste, at hun var styg, dengang da det var ham fuldkomment ligegyldigt, og siden, da man hverken talte Godt eller Ondt om hende, havde han reent glemt at beskæftige sig med hendes Udseende. Hans Forsænelighed gik i en anden Retning: han drømte blot om Theater og Berømmelse og tænkte slet ikke paa at prale med sine Erobringere. Hertil kom, at han allerede fra en Alder af atten Aar havde ligeoverfor Fruentimmerne gjort saamange Erfaringer, at han, da han var to og tyve, var i det Capitel fuldstændig blaseret. Det var derfor intet Under, at hans Hengivenhed for Consuelo havde en fuldkommen rolig Natur.

For at man ikke skal forundre sig altfor meget over denne Nøilighed, maa man lægge Mærke til, at det frie Liv, som de unge Menneſker førte med hinanden paa den Tid, da denne Historie begynder, senere er bleven betydelig indskrænket. Consuelo førte endnu i en Alder af sexten Aar et temmelig vagabonderende Liv: hun var altid alene naar hun forlod Conservatoriet, og gik da gjerne hen til Trapperne paa Piazzettaen for at læse paa sit Pensum eller spise sine Riis med Anzoletto, medens hendes Moder, naar hun var træt af at synge om Aftenen i Caféerne, sad med sin Guitar i Haanden og en Træskaal foran sig.

Tilfids kunde hun ikke mere udholde denne daglige Anstrengelse, men maatte blive paa sit Tagkammer i Corte Minelli. Den gode Consuelo vilde nu ikke forlade hende og forandrede pludselig sin hele Levemaade. Med Undtagelser af de Timer, som Popora gav hende, arbejdede hun enten med Naalen eller studerede Generalbas, men hun veg ikke fra sin ullykkelige og fortvivlede Moders Leie, skjøndt denne, der nu laa og kjæmpede den sidste haarde og trøstesløse Dødskamp havde mishandlet hende i hendes Barndom. Consuelos datterlige Kjærlighed og Hengivenhed fornægtede sig intet Dieblif. Sine Barndoms=Glæder, sin Frihed, ja selv sin Kjærlighed offrede hun uden Bitterhed og uden Betænkning. Anzoletto beklagede sig heftigt derover, men da han saae, at hans Bebrejdelser vare frugtesløse, besluttede han sig til at søge Glemsel og Udspreidelse: dog, det var ham umuligt. Han var ingenlunde vedholdende ved sit Arbejde som Consuelo; han søgte blot at faae Hast paa de Timer, som hans ukyndige Lærer gav ham for Grev Justinianis Penge. Det var en Lykke for ham, at hans rige Natur veiede op mod den daarlige Underviisning, men han havde en Mængde ørkesløse Timer, i hvilke han bittert savnede Consuelos muntre og oplivende Omgang. Han forsøgte paa at hengive sig til de Udskielser, der følge med hans Alder; han gif paa Bærtshuse og spillede de faa Penge bort, som Grev Justiniani fra Tid til anden gav ham. Dette Liv morede ham i nogle faa Uger, indtil han pludselig mærkede, at hans Sundhed og Velvære led derunder, og at hans Stemme tabte sig mærkeligt. Hans Selvfjærlighed beskyttede ham da imod disse Udskielser; han traal sig tilbage i Ensomhed og bestræbte sig for at studere; men denne Ensomhed var ham forfærdelig, og han indsaae snart,

at Consuelo var ligesaa nødvendig for hans Talent, som for hans Lykke. Consuelo, der var flittig og udholdende, der levede i Musikken, ligesom Fuglen i Luften og Fisken i Vandet, der holdt af at overvinde alle Vanskeligheder og at trænge ind i Kunstens Hemmeligheder med dette uovervindelige Instinkt, som bringer Plantespiren til at skyde sig op igjennem Jorden og søge Dagens Lys, denne Consuelo var saa lykkelig organiseret, at Arbeidet for hende var en Nydelse, en Hvile, en normal Tilstand, og at Uvirkomheden — hvis den Slags Naturer overhovedet kunne være uvirkomme — var hende en Lidelse og Odelæggelse.

Consuelo arbejdede derfor bestandig, og Arbeidet morede hende. Det glædede hende at overvinde alle Hindringer, og uden nogen forudfattet Plan, uden at tænke paa nogen Bæddestrid, tvang hun Anzoleto til at følge hende, til at forstaae hende, og alt dette foregik snart under barnlig Latter, snart under Indtrykket af denne poetiske og skabende Fantasi, der er saa eiendommelig for den spanske og italienske Folkarakter. Efter at Anzoleto igjennem flere Aar saaledes var bleven paavirket af Consuelos Geni, som han tilegnede sig, uden at forstaae det og næsten uden at mærke det, var han i Musikken bleven til denne forunderlige Blanding af Videns og Uvidenhed, af Begeistring og Frivolitet, af Dygtighed og Keitethed, af Dristighed og Svaghed, der havde bragt Porpora, da han første Gang hørte ham, til at fortabe sig i en Labyrinth af Betragtninger og Gisninger. Han vidste ikke af, at det var en Nidgdom, som han havde frarøvet Consuelo, thi da han engang strengt havde skjændt paa den Lille, fordi hun havde sluttet sig til denne Døgenigt, saae han dem aldrig tiere sammen. Consuelo, der ikke vilde

forispilde sin Lærers Yndest, sørgede for, at han aldrig tiere fik hende at see i Selskab med Anzoleto, og saasnart hun langt borte saae sin gamle Lærer, og Anzoleto var med hende, foer hun afsted saa smidig som en Kat og stillede sig bagved en Colonne eller skjulte sig i en Gondol.

Den samme Forsigtighed iagttog hun, efterat hun var bleven Sygevogterse, og efterat det havde viist sig, at Anzoleto ikke længer kunde være hende foruden, men igjen kom til hende hver Aften og fandt sig i at høre paa den syge Moders Bitterheder og Bebrejdelser. Saa Maaneder førend den uheldige Kones Død tabte hun fuldstændig sin Energi og, besejret af Datterens kjærlige Omhu, aabnede hendes Hjerte sig pludselig for mildere Følelser. Hun vænnede sig til at modtage Anzoletos Hjælp, og hans Udholdenhed og Trofskab vandt omsider hendes Hjerte, saa at hun, i sit sidste Dieblif, lod ham og Consuelo sværge, at de aldrig vilde forlade hinanden. Anzoleto lovede det, og det med en virkelig Kjørelse, som han ikke tidligere havde kjendt. Den Døende lettede ham hans Forpligtelser ved at sige: „Hvad enten hun bliver din Veninde, din Søster, din Elskerinde eller din Kone, saa forlad hende ikke, efter som hun altid kun har havt Tillid til Dig.“ Ogsaa troede hun at give sin Datter et gavnligt Raad, uden at tænke paa, om det var udførligt eller ikke, idet hun lod hende sværge paa, da de vare alene, at hun aldrig vilde hengive sig til sin Elsker, førend Kirken havde velsignet deres Pagt. Consuelo havde svoret det, uden at forudsæe de Hindringer, der, igjennem Anzoletos letfindige og irreligiøse Charakter, kunde optaarne sig mod denne Plan.

Efterat Consuelo havde mistet sin Moder, vedblev hun at arbejde med Naalen for at kunne leve i Nuet, og

at studere Musikken, for at kunne være Anzoleto til Hjælp i Fremtiden. I de to Aar, hun tilbragte alene paa sit Tagkammer, vedblev han at komme til hende hver Dag, uden at nære nogen Lidenskab for hende og uden heller at forelske sig i Andre, i den Grad forekom ham hendes blide Dmngang og Behageligheden af at leve i hendes Nærhed at staae over alt Andet.

Uden at han egentlig kunde gjøre sig Regnskab for sin Venindes store Begavelse, havde han dog allerede erhvervet saa megen Smag og Kritik, at han vidste, at hun i Evner og Kundskaber stod langt over alle Sangerinderne paa San Samuele og selv over Corilla. Med hans Hengivenhed for hende forbandt der sig nu ogsaa et Haab, næsten en Visshed om et Fællesskab i Interesser, der i Tiden kunde gjøre deres Stilling baade glimrende og fordeelagtig. Consuelo var ikke vant til at tænke paa Fremtiden; hun dyrkede Musikken uden anden Hensigt end den, at følge sit Kald, og det Fællesskab i Interesser, der kunde fremgaae for hende og hendes Ven af at udøve den samme Kunst, betydede ikke Andet for hende end et Fællesskab i Kjærlighed og Lykke. Han havde derfor heller ikke engang underrettet hende om, at han pludselig havde fattet Haab om, at deres Drømme snart kunde virkelig gjøres, og aldrig saasnart begyndte Justiniani at tænke paa at afløse Corilla med en Anden, førend Anzoleto, der var suild og snu nok til at gjætte, hvad der rørte sig hos hans Beskytter, fremkom med sit Forslag.

Men Consuelos Hæslighed, denne uventede, forunderlige og uovervindelige Hindring, hvis Greven ikke bedrog sig, gjorde ham pludselig bedrøvet og nedslaaet. Han tog derfor ogsaa Veien til Corte Minelli og blev staaende ved

hvert andet Skridt for at tænke paa sin lille Veninde og gjentage i en spørgende Tone Grevens Ord: „Ikke smuk? forfærdelig styg? skrækelig?“

8.

„Hvorfor betragter Du mig saaledes?“ sagde Consuelo til ham, da hun saae ham træde ind til sig og see paa hende med en besynderlig Mine og uden at sige et Ord. „Man skulde troe, at Du aldrig havde seet mig før.“

„Det er ogsaa Tilfældet, Consuelo,“ svarede han. „Jeg har aldrig seet paa Dig før.“

„Er Du forrykt?“ spurgte hun igjen. „Jeg veed ikke, hvor Du vil hen.“

„Du gode Gud! nei, det troer jeg gjerne,“ raabte Anzoleto. „Jeg har ligesom en stor sort Plet i Hjernen, hvorigjennem jeg ikke kan see Dig!“

„Men Du er jo syg, min Ven.“

„Nei, min Kjære. Vær rolig og lad os see klart i Tingene. Siig mig, Consuelita, finder Du mig smuk?“

„Ja naturligviis, eftersom jeg holder af Dig.“

„Men naar Du ikke holdt af mig, hvorledes vilde Du da finde mig?“

„Ja hvorledes kan jeg vide det?“

„Naar Du seer paa andre Mandfolk end mig, veed Du saa, om de ere smukke eller stygge?“

„Ja, men jeg finder altid, at Du er den smukkeste.“

„Er det nu fordi jeg er det, eller fordi Du holder af mig?“

„Jeg troer nok, at det er det Ene med det Andet.“

Forresten sig jo Alle, at Du er smuk, og det veed Du jo selv. Men hvorfor spørger Du om alt det?"

"Jeg vilde vide, om Du ogsaa holdt af mig, selv om jeg var hæsliig?"

"Jeg vilde maaskee slet ikke bemærke det."

"Du troer altsaa, at man kan elske En, der er styg."

"Ja, hvorfor ikke? Du holder jo af mig."

"Er Du da styg, Consuelo? svar mig oprigtigt, er Du styg?"

"Det har man jo altid sagt. Kan Du ikke see det?"

"Nei, nei, det kan jeg virkelig ikke."

"Saa er jeg jo smuk nok og beklager mig ikke."

"Hør Consuelo, naar Du seer saaledes paa mig og sætter dette gode, milde og kjærlige Ansigt op, forekommer Du mig langt smukkere end Corilla, men jeg gad nok vide, om det er en Indbildning eller det er Sandhed. Jeg kjender dit Ansigt, jeg veed at det er skikkelig, og at det behager mig, og jeg veed ogsaa, at naar jeg er vred, saa beroliger det mig, naar jeg er bedrøvet, saa opmuntrer det mig, og naar jeg er forstemt, saa opliver det mig. Men jeg kjender ikke dine Træk, Consuelo, og jeg veed ikke, om de ere smukke eller stygge."

"Men hvad kommer ogsaa det Dig ved?"

"Jeg maa vide det. Siig mig, om Du troer, at et smukt Mandfolk kan forelske sig i et stygt Fruentimmer?"

"Du holdt jo meget af min stakkels Moder, da hun saae ud som et Spøgelse, og jeg, jeg elskede hende ubeskrivelig høit."

"Fandt Du hende da styg?"

"Nei, men Du?"

"Jeg tænkte aldrig derover, men naar man er forelsket i En — og det er jeg jo i Dig, Consuelo — og

man ikke kan undvære En og ikke være borte fra En, saa maa det jo dog være Kjærlighed, hvad mener Du?"

„Ja, hvad skulde det ellers være?"

„Det kunde være Venstabs."

„Ja, det kunde være Venstabs."

Consuelo holdt forundret inde og saae opmærksomt paa Anzoletto, medens han sank hen i et Slags melankolff Drømmeri og spurgte sig selv for første Gang, om det var Kjærlighed eller Venstabs, han nærrede for Consuelo, og om hans Sandsen lige over for hende vare saa rolige, fordi han agtede hende, eller fordi hun var ham ligegyldig. For første Gang betragtede han den unge Pige skarpt og spørgende og med en Slags urolig Kritik; for første Gang saae han paa denne Pande, disse Dine, denne Figur og alle disse Enkeltheder, som han tidligere kun havde faaet et ubestemt Indtryk af. For første Gang følte ogsaa Consuelo sig urolig og forvirret ved at blive betragtet paa denne Maade; hun rødmede, hendes Hjerte bankede heftigt, og hendes Dine vendte sig bort uden at turde møde Anzolettos. Da han vedblev at tie, og hun ikke vovede at bryde denne Tausshed, blev hun pludselig greben af en uforklarlig Angst og et Par store Taarer trængte sig frem i hendes Dine. Hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder og udbrød: „Nu forstaaer jeg det først, Du kommer for at sige mig, at Du ikke mere vil vide af mig."

„Nei, nei, det har jeg ikke sagt, og det siger jeg ikke!" raabte Anzoletto, forstrækket over at see hende første Gang græde, og med overstrømmende Følelse slynge hende sine Arme omkring hende. Men istedenfor, som ellers, at række ham sin friske Kind, vendte hun Ansigtet bort, og han kom til at kysse en brændende Skulder, som et grovt, sort Kniplingstørklæde kun daarligt skjulte.

Naar Lidensthabens første Lyn slaaer ned i en stærkt Organisme, der under hele Ungdommens Udvikling har holdt sig kyddst og uberørt af den, er Stødet ikke blot voldsomt, men smerteligt.

„Jeg veed ikke, hvorledes jeg har det,“ sagde Consuelo og rev sig ud af hans Arme med en Slags Frygt, som hun aldrig før havde kjendt til; „men jeg føler mig syg, og det forekommer mig, at jeg skal døe.“

„Dø ikke!“ sagde Anzoletto, idet han fulgte efter hende og tog hende i sine Arme, „Du er smuk, Consuelo, jeg er vis paa, at Du er smuk!“

Det var hun virkelig i dette Dieblit, og skjøndt Anzoletto ikke, fra et kunstnerist Standpunkt, var vis paa det, kunde han dog ikke lade være at sige, hvad han følte.

„Men,“ sagde Consuelo ganske bleg og nedslaaet, „hvorfor bryder Du Dig saameget om i Dag at finde mig smuk?“

„Bilde Du da ikke gjerne være det, kjære Consuelo?“

„Jo, i dine Dine.“

„Ikke i Andres?“

„Nei.“

„Men, hvis det var en Betingelse for vor Fremtids Lykke?“

Anzoletto saae, at hun igjen blev urolig, og fortalte derfor ganske naivt, hvad der var foregaaet mellem Greven og ham; men da han kom til at fortælle om de kun lidet smigrende Udtryk, som Justiniani havde brugt om hende, slog Consuelo, der under Fortællingen var bleven ganske rolig, en høi Latter op og tørrede Taarerne af sine Dine.

„Men,“ raabte Anzoletto, ganske forbausset over denne Mangel paa Forfængelighed, „er Du da slet ikke bange

eller urolig? ah, jeg seer nok, Consuelita, at Du er en lille Kokette, der meget godt veed, at Du ikke er styg."

"Hør," svarede hun smilende, "siden Du optager saadanne Dumheder saa alvorligt, saa maa jeg vel berolige Dig en lille Smule. Jeg har aldrig været koket, thi jeg er ikke smuk og vil ikke gjøre mig latterlig. Men hvad det angaaer, at være styg, saa er jeg heller ikke det."

"Har man virkelig sagt Dig det? hvem har sagt det, Consuelo?"

"Først min Moder, der aldrig var bekymret, fordi jeg var styg. Jeg har ofte hørt hende sige, at det nok vilde fortage sig, at hun havde været endnu styggere, da hun var lille, og jeg har hørt af mange Folk, der have kjendt hende, at da hun var tyve Aar, var hun den smukkeste Pige i hele Burgos. Du har ogsaa selv, naar hun sang i Caféerne, hørt Folk sige: „Hun maa engang have været overordentlig smuk.“ Seer Du, min stakkels Ven, saaledes gaaer det med Skjønheden, den kommer, og den gaaer! Jeg bliver maastee ogsaa smuk engang, naar jeg ikke behøver at anstrenge mig altfor meget, naar jeg kan faae Lov til at sove og ikke behøver at sulste."

"Consuelo, vi vil aldrig forlade hinanden! Jeg bliver snart rig, saa skal Du ikke mangle det Mindste, saa bliver Du nok smuk."

"Ja, som Vorherre vil!"

"Men alt det fører ikke til Noget i Diebliffet, og nu gjælder det at vide, om Greven finder Dig smuk nok til at optræde paa Theatret."

"Den dumme Greve! naar blot han ikke vil være altfor kræsen, saa gaaer det vel nok!"

"Hovedsagen er, at Du ikke er styg."

"Nei, det er jeg ikke. Jeg hørte for nogen Tid

siden Glashandleren, der boer her lige over for, sige til sin Kone: „Veed Du hvad, den lille Consuelo er slet ikke ilde, hun har en smuk Figur. Naar hun leer, bliver man ganske glad og naar hun synger, bliver hun formelig smuk.“

„Og hvad svarede Glashandlerens Kone dertil?“

„Hun svarede: „Hvad kommer det Dig ved, dit Tosskehoved? pas Du Dig selv og bryd Dig ikke om at see paa de unge Piger!“

„Var hun vred?“

„Ja, meget vred.“

„Det er et godt Tegn, thi saa følte hun, at Manden havde Ret. Og saa videre?“

„Ja, saa er der contessa Mocenigo, som jeg arbejder for, og som altid har interesseret sig for mig; hun sagde i forrige Uge til Doctor Ancillo, der var hos hende, da jeg kom: „See dog, Doctor paa denne zitella (Tomsfru), hvor hun er bleven stor, og hvor hun er bleven hvid og smuk.“

„Og hvad svarede Doctoren?“

„Han sagde: Per Baccho, De har Ret! jeg havde nær ikke kjendt hende igjen. Hun er en af disse phlegmatiske Naturer, der blive hvide og skjønne, naar de begynde at faae Hulb; De skal see, at hun bliver en Skjønhed.“

„Og saa?“

„Ja, saa er der ogsaa Abbedissen i Santa-Chiara, for hvem jeg broderer et Altarklæde; hun sagde forleden til en af Nonnerne: „Er det ikke sandt, hvad jeg altid har sagt, at Consuelo ligner vor hellige Cæcilia. Hver Gang jeg beder til hende, kan jeg ikke lade være at tænke paa den Lille, og saa beder jeg for hende, for at hun ikke skal falde i Fristelser og ikke synge andre Steder end i Kirken.“

„Og hvad sagde saa Nonnen?“

„Hun sagde: „Det er sandt, det er fuldkommen sandt!“ Men jeg løb hurtig hen i Kirken og saae paa den hellige Cæcilia, der er af en berømt Mester og smuk, udmærket smuk.“

„Og hun ligner Dig?“

„Ja, en Smule.“

„Og det har Du aldrig sagt mig?“

„Jeg har ikke tænkt paa det.“

„Kjære Consuelo, Du er altsaa smuk?“

„Det troer jeg ikke, men jeg er heller ikke saa styg, som man har sagt. Vist og sandt er det, at man ikke siger det mere. Men maaskee kommer det deraf, at man nu troer, at det vilde bedrøve mig.“

„Kom, Consuelo, og see rigtig paa mig. For det første, har Du de smukkeste Dine i Verden!“

„Men Munden er for stor,“ sagde hun og lo, idet hun tog et lille Stykke itubrukket Speilglas, der udgjorde hendes Toiletspeil.

„Den er ikke lille, men saa ere Tænderne desto smukkere,“ sagde Anzoletto. „Det er jo de deiligste Perler, man kan see, og saa viser Du dem altid, naar Du leer.“

„Saa maa Du see at faae mig til at lee, naar vi tale med Greven!“

„Du har et prægtigt Haar, Consuelo!“

„Ja, det har jeg! Vil Du see?“ Hun tog Naalene ud, og det skinnende sorte Haar faldt i en Strøm lige ned til Gulvet.

„Og saa har Du et høit Bryst, smækkert Liv og et Par Skuldre . . . Du har meget smukke Skuldre, Consuelo. Hvorfor skjuler Du dem? jeg forlanger jo ikke at see Andet, end hvad Du kan lade Alverden see paa.“

„Jeg har ogsaa en lille Fod“, sagde Consuelo for at give Samtalen en anden Bending, og hun viste ham en vidunderlig smuk lille andalusisk Fod, en Skjønhed, der næsten er ukjendt i Venedig.

„Og din Haand er ogsaa nydelig,“ sagde Anzoleto og kyskede for første Gang den Haand, som han hidtil kun havde trykket som en god Kammerats. „Lad mig see dine Arme.“

„Dem har Du jo seet over hundrede Gange,“ sagde hun og tog Ærmerne af.

„Nei, jeg har aldrig seet dem,“ sagde Anzoleto, hvem denne ufsyldige og farlige Undersøgelse begyndte at gjøre lidt urolig. Og han sank hen i Taushed og slugte næsten med sine Blik den unge Pige, der ligesom forvandlede sig for hans Dine og med hvert Dieblif blev smukkere.

Anzoleto kunde ikke faae Dinene fra hende. Solen var gaaet ned; Mørket udbredte sig allerede i det store Bærelse, der kun havde et eneste Vindue, og i dette Halvmørke forekom hun ham endnu smukkere. Et Dieblif tænkte han paa at give efter for de Begjerligheder, der strømmede ind paa ham, og i denne Berusning blandede der sig glimtviis en kold Reflection. Han tænkte paa at forsøge, om Consuelos Skjønhed vilde udøve den samme Magt over ham, som saa mange andre smukke Kvinders, som han tidligere havde elsket. Men et saadant Forsøg forekom ham dog uværdigt ligeoverfor Consuelo; lidt efter lidt blev hans Følelse baade renere og dybere, og Frygten for at tabe den eiendommelige Lykke, han nød i dette Dieblif, bragte ham til at ønske at forlænge den saa meget som muligt.

Consuelo, der selv begyndte at blive forlegen, reiste sig pludselig op, og idet hun gjorde Bold paa sig selv for at

bringe den forrige muntre Stemning tilveie, gav hun sig til at gaae op og ned i Stuen med store tragiske Gestus og synge med nogen Overdrivelse Phraser, der saldt hende ind af et lyrisk Drama, som om hun stod for et Publikum.

„Det er godt, det er udmærket!“ raabte Anzoleto, henreven af Forbauselse over denne Synne til at parodiere, som han aldrig havde anet hos hende.

„Det er hverken godt eller udmærket,“ sagde Consuelo, idet hun satte sig, „og jeg haaber, at det kun er for Spøg, at Du siger det.“

„Det vilde være udmærket paa Scenen, og jeg forsikrer Dig, at det slet ikke er formeget. Corilla vilde revne af Jalousi, thi det er ligesaa frappant, som hvad hun gjør, naar hun er paa sit Høidepunkt, og naar man applauderer hende allerstærkest.“

„Men, kjære Anzoleto,“ svarede Consuelo, „jeg vilde ikke have, at Corilla skulde revne for saadanne Narrestregers Skyld, og hvis Publikum skulde applaudere, fordi jeg kan efterabe Sligt, vilde jeg aldrig optræde mere for det.“

„Du kan altsaa gjøre Noget, der er bedre?“

„Ja, det haaber jeg, ellers vilde jeg aldrig indlade mig paa det!“

„Hvorledes vilde Du da bære Dig ad?“

„Det kan jeg ikke sige Dig nu.“

„Forsøg det.“

„Nei, thi alt dette er kun en Drøm, og inden man har afgjort, om jeg er styg eller ikke, er der ikke værd at bygge flere Lustkaster. Maaskee ere vi forrykte begge To, og maaskee er Consuelo kun „skrækelig“, som Greven jo har forsikret.“

Denne sidste Hypothese gav Anzoletto Kraft til at gaae sin Vej.

9.

I denne Periode førte en af Italiens bedste Componister og Datidens største Sanglærer — der, som Elev af Scarlatti, havde lært Hæsse, Farinelli, Caffarelli, Mingotti, Salimbeni, Uberto, (med Tilnavnet il porporino), Gabrielli og Molteni at synge — en hensygnende og upaaagtet Tilværelse i Venedig, og han var ikke langt fra at gaae under i Elendighed og Fortvivlelse. Det var Nicolo Porpora, der spiller en Hovedrolle i denne Fortælling. Han havde for ikke længe siden i denne By staaet i Spidsen for Conservatoriet del Ospedaletto, og denne Periode var den mest glimrende, han havde tilbragt. Han havde den Gang skrevet sine bedste Operaer, sine smukkeste Cantater og sin ypperligste Kirkemusik. Kaldt til Wien i 1728, havde han, efter nogen Kamp, vundet Keiser Carl den Sjettes Indest. Begunstiget af det sachsiske Hof var han bleven kaldt til London, hvor han havde den Ære i en halv Snes Aar at rivalisere med den store Händel, hvis Stjerne paa den Tid begyndte at dale. Men Händel havde ved sit Geni løftet sig igjen, og, krænkert i sin Stolthed og mishandlet af Lykken, vendte Porpora igjen tilbage til Venedig, hvor han, ikke uden Møie, kom til at dirigere et andet Conservatorium. Her skrev han endnu nogle Operaer, men det faldt ham vanskeligt at faae dem opførte, og den sidste af dem blev, skjøndt skrevet i Venedig, opført i London, hvor den ikke gjorde Lykke. Hans Geni led derunder, men han havde kunnet hæve sig igjen, hvis ikke Hæsses, Farinellis og Casarellis Utaaknemlighed, idet de

efterhaanden traf sig tilbage fra ham, havde knust hans Hjerte, forbittret hans Charakter og forgiftet hans Alderdom. Det er bekjendt, at han i sit firfindstyvende Aar døde i Neapel i Elendighed.

Paa den Tid, da Grev Justiniani forudsaa, at Corillas Rolle var udspilt, og derfor søgte efter en anden Sangerinde, som kunde afløse hende, var Porpora et Kog for sit slette Humeur, og han havde ogsaa undertiden god Grund til at ærgre sig, thi skjøndt man i Benedig endnu elskede Tomelli, Lotti, Carissimi, Gasparini og andre ypperlige Mestres, hørte man dog omtrent med den samme Fornøielse paa Cocchis, Buinis og Apollinis daarlige Compositioner, og deres trivielle Stil fandt hos Middelmaadigheden høirostet Bifald. Den hæderlige og ulykkelige Porpora lukkede sit Hjerte og sine Øren for denne moderue Musik og søgte at knuse den ved at sammenholde den med de store Forbilleder. Han gik saa vidt i sin Forsølgelse, at han endogsaa udstrakte den til Galoppis gratieuse Compositioner og til de originale Phantasier af Chiozzetto, der dengang var den mest folkelige Componist i Benedig. Han vilde ikke høre tale om Andre end Martini, Durante, Monteverde og Palestrina, ja jeg veed ikke engang, om Marcello og Leo fandt Raade for hans Dine. Det var derfor ogsaa med en vis Kulde og Sørgmodighed, at han hørte paa Justinianis første Forespørgsel angaaende hans ubekjendte Elev, den fattige Consuelo, hvem han dog ønskede al mulig Ære og Lykke, thi han var en altfor søet Lærer til at han ikke skulde vide, hvad hun duede til, og hvad hun var værd. Men, ved Tanken om at see dette rene Talent, som var opfostreret ved de gamle Mestres hellige Manna, profaneret paa et Theater, bødte han Hovedet og svarede Greven:

„Saa tag hende da, denne uplettede Sjæl, denne ubesmitte Natur! Tag hende og kast hende hen for de vilde Dyr, eftersom dette jo er Geniets Skjæbne i vore Dage.“

Denne Smerte, der paa een Gang var alvorlig og komiss, hidrog ikke lidt til at give Greven store Tanker om den unge Pige, eftersom hendes strenge Lærer kunde sætte saa megen Priis paa hende.

„Men min kjære Mæstro,“ udbrød han, „er det virkelig Deres Mening? er Consuelo da et saa ualmindeligt, et saa guddommeligt Væsen?“

„De skal saae hende at høre,“ sagde Porpora resigneret, og han gjentog: „det er hendes Skjæbne.“

Imidlertid lykkedes det dog Greven at trøste og opmuntre den gamle Lærer ved at give ham Haab om at ville foretage en alvorlig Reform i Valget af de Operaer, som han vilde optage paa sit Repertoire. Han lovede ham at udelukke de flette Arbeider, saasnart han var bleven fri for Corilla, hvis Luner vare Skuld i, at de vare blevne optagne og havde gjort Lykke. Han lod ham endog saa behændig forstaae, at han kun lidt vilde befatte sig med Hassse, og han erklærede, at hvis Porpora vilde skrive en Opera for Consuelo, saa vilde den Dag, da Eleven paa en dobbelt Maade forherligede sin Lærer ved at udtrykke hans Tanker og udtrykke dem i den Stil, som han havde skabt, saa vilde den Dag være en Triumf for San Samuele og den skjønneste Dag i hans Liv.

Porpora begyndte da lidt efter lidt at formildes og i al Hemmelighed at ønske sin Elevs Debut ligesaa meget, som han tidligere havde frygtet den, da han endnu var bange for, at hun skulde give hans Rivals Arbeider en fornyet Glands. Men da Greven udtalte sin Bekymring, med Hensyn til Consuelos Ydre, nægtede han, at lade

ham høre hende privat og ligesom tilfældigt. „Jeg vil ikke sige,“ svarede han paa hans indtrængende Spørgsmaal i denne Retning, „at hun er en Skjønhed. En saa fattigt klædt og frygtfuld lille Pige, der aldrig har været Gjenstand for den mindste Opmærksomhed, trænger naturligvis, naar hun stilles lige overfor en Dommer som Dem, til en Smule Toilette og Forberedelse. Consuelo er desuden en af dem, hvis Skjønhed forhøies, ved at Geniet kommer til at udtale sig. Man maa see og høre hende paa samme Tid. Lad De mig raade, og hvis De ikke er tilfreds, saa beholder jeg hende selv, og jeg skal nok sørge for at gjøre en god Nonne af hende, der kan gjøre min Skole Være og danne Elever under sin Veiledning.“ Det var ogsaa den Fremtid, som Porpora i Birteligheden havde tænkt sig for Consuelo.

Da han gjenstaae sin Elev meddeelte han hende, at hun skulde høres og dømmes af Grev Justiniani. Men da hun naivt udtalte sin Frygt for, at han skulde finde hende for hæslig, fik han hende til at troe, at hun ikke vilde blive seet, og at hun skulde synge paa Orglets tilgittrede Tribune, medens Greven vilde overvære Guds-tjenesten nede i Kirken; kun bad han hende om at klæde sig lidt sømmeligt, da hun bag efter skulde præsenteres for denne fornemme Herre, og, uagtet den skikkelige Porpora selv var fattig, gav han hende dog nogle Penge til at bestride disse Udgifter. Consuelo, der var ganske forstrækket over første Gang at skulle tænke paa sit Ydre, gjorde strax de nødvendige Forberedelser til Toiletten og prøvede saa sin Stemme. Den var frisk, stærk og høielig, og hun gjentog flere Gange for Anzoletto, der rørt og henrykt hørte paa hende: „Ak, hvorfor behøver en Sangerinde dog Andet end at kunne synge!“

10.

Dagen for den afgjørende Prøve fandt Anzoletto Consuelos Dør tillaaaset, og først efter at han havde ventet et Kvarteerstid ude paa Trappen, fik han Lov til at komme ind og see sin Veninde i Høitidsdragten, som hun først vilde prøve for ham. Hun havde en smuk storblomstret Kjole paa af et Slags persisk Stof, et Kniplingstørklæde og Pudder og saae saa forandret ud, at Anzoletto stod i nogle Dieblikke og vidste ikke rigtig, om hun havde vundet eller tabt ved denne Forvandling. Denne Uvished, som Consuelo kunde læse sig til i hans Dine, var for hende et Dolkestød. „Ah!“ raabte hun, „jeg seer godt, at Du ikke synes om mig i den Dragt. Hvem skal da finde mig taalelig, naar den, som jeg elsker, ikke engang er glad ved at see mig!“

„Bent et Dieblik,“ svarede Anzoletto. „Jeg blev i det første Dieblik overrasket ved at see din fine Taille i dette lange Corset! Du seer fiin og fornem ud med disse Kniplinger, og Du bærer din Slæbfjole fortræffeligt. Men jeg savner dit sorte Haar, idetmindste troer jeg det . . . dog, det hører jo Almuens Dragt til, og i Morgen skal Du see ud som en Signora.“

„Og hvorfor er det nødvendigt, at jeg i Morgen skal see ud som en Signora? jeg hader dette Pudder der giver Ansigtet et slaut Udtryk og gjør de Unge gamle; der er noget paataget ved disse Falblader — kortsagt, jeg er misfornøiet med mig selv, og jeg seer, at Du er af samme Mening. Jeg var i Morges paa Prøven og saae Clorinda med en ny Kjole. Hvor var hun straalende og smuk! Hun er lykkelig, thi hun behøver ikke at see paa sig selv to Gange for at forvisse sig om, at hun er smuk! Jeg

blev ganske forstrækket ved Tanken om, at jeg skulde vise mig for Greven ved Siden af hende."

"Vær Du rolig, Greven har seet hende, men han har ogsaa hørt hende."

"Har hun da sunget daarligt?"

"Ja, som sædvanligt."

"Åh, min Ven, hvor denne Rappesstrid fordærver Charakteren! Naar denne Glorinda, der tiltrods for sin Forfængelighed er en god lille Pige, for kort siden havde gjort Fiasko paa en Prøve, saa havde jeg beklaget hende af mit ganske Hjerte og taget Deel i hendes Sorg og hendes Ydmygelse. Og nu griber jeg mig deri, at jeg glæder mig derover. Man kæmper, misunder og søger at ødelægge hinanden gjensidig og alt det for en Mand, man ikke holder af, og som man ikke kjender! Jeg er inderlig bedrøvet, og det forekommer mig, at jeg er ligesaa forfærdet ved Tanken om at gjøre Lykke som ved Tanken om at falde igjennem. Det forekommer mig, at det er forbi med vor Lykke, og at jeg i Morgen efter Prøven, hvad Udfald den end faaer, vil vende tilbage til dette Bærelse som en ganske Anden, end da jeg forlod det."

Et Par store Taarer rullede ned ad hendes Kinder. "Hvad tænker Du paa!" raabte Anzoleto forstrækket, "Du græder! man kan see det i Morgen paa dine Dine! Gaa dog ikke hen og fordærv det, som hos Dig er det smukkeste."

"Eller det mindst hæslige," sagde Conjuelo og af-tørrede sine Taarer. "Men naar man vil stille sig til Skue for Verden, har man ikke engang Lov til at græde."

Anzoleto søgte at trøste hende, men hun var bedrøvet og nedslaaet hele den øvrige Tid af Dagen. Da hun var alene, tog hun omhyggelig Puddere af Haaret glat-

tede det som sædvanligt, tog en lille sort Silketjole paa, som var ganske net, og som hun gik med om Søndagen og fik først Tillid igjen til sig selv, da hun saae i Speilet, at hun igjen var den Gamle. Derpaa læste hun sin Aftenbøn, tænkte paa sin Moder, blev rørt og kaldt grædende i Søvn. Da Anzoleto næste Morgen kom for at ledsage hende til Kirken, fandt han hende ved Spinettet i hendes Søndagsdragt og ifærd med at repetere de Stykker, som hun skulde synge henne i Kirken.

„Hvad er det?“ raabte han. „Du er hverken friferet eller paaflædt endnu, og Klokken er mange! Hvad tænker Du dog paa, Consuelo?“

„Min Ven,“ svarede hun i en fast Tone, „jeg bliver ikke anderledes dengang, og nu er jeg rolig. Disse smukke Kjoler klæde mig ikke, og jeg kan ikke trække Beiret i dette Corset. Du synes jo ogsaa bedre om mit sorte Haar end om Pudderet. Nei, modsig mig ikke, thi min Beslutning er fattet. Jeg har i Nat drømt om min Moder, jeg saae hende for mig, og hun sagde til mig: „Bryd Dig blot om at synge godt; Forsynet vil gjøre Resten.“ Saa tog hun min nye Kjole, mine Kniplinger og mine Baand og hængte dem ind i Skabet, og paa samme Tid lagde hun denne Kjole og min lille hvide Mantille paa Stolen ved min Seng. Da jeg vaagne, gjorde jeg ligesom hun og tog min sorte Kjole og Mantille paa, og nu er jeg færdig. Jeg har faaet Mod igjen, efterat jeg har opgivet at ville behage ved Midler, som jeg ikke forstaaer at bruge. Hør paa min Stemme — det er alene den, det kommer an paa.“

Hun gjorde nogle Koulader. „For Himlens Skyld, det er ude med os!“ raabte Anzoleto; „din Stemme er tilfløret, og dine Dine ere røde. Jeg kan see, at Du har

grædt igjen i Aftes, Consuelo, og det er jo affindigt af Dig at Du vil klæde Dig i Sorg paa en Festsdag; det bringer kun Ulykke og gjør Dig hæslig. Kom, skynd Dig og tag din smukke Kjole paa, saa skal jeg løbe hen og kjøbe nogen Sminke. Du er bleg som et Spøgelse." Der opstod en heftig Disput, imellem dem, og Anzoleto veiede ikke sine Udtryk. Den stakkels Pige blev igjen bedrøvet, og Taarerne løb hende ned ad Kinderne; derover blev Anzoleto endnu mere opbragt, og midt under alt dette slog Klokken tre Kvarteer paa To, og der var akkurat saamegen Tid tilbage, at de kunde naae hen til Kirken. Anzoleto bandede; Consuelo, der var mere bleg og skjælvende end Morgenstjernen, naar den speiler sig i Lagunerne, saae sig endnu engang i sit lille Speil: derpaa vendte hun sig om og kastede sig lidenskabeligt i Anzoletos Arme.

"Min Ven," raabte hun, "skænd ikke paa mig. Kys mig derimod og kys denne sygelige Blegghed bort af mine Kinder! Gid dit Kys maa være ligesom den hellige Ålb paa Isaias's Læber, og gid Gud ikke maa straffe os, fordi vi have mistvivlet om hans Bistand."

Hun kastede hurtig sin Mantille over Hovedet, tog sine Noder, trak den betuttede Anzoleto med sig og ilede hen til Kirken Dei Mendicanti, hvor Mængden allerede havde samlet sig for at høre Porporas skjønne Musik. Anzoleto, der var mere død end levende, ilede op for at træffe Greven i hans Stol, medens Consuelo gik op til Orglet, hvor Chorene allerede stode opstillede. Consuelo anede ikke, at Greven fra sin Stol blot kunde see meget lidt af Kirken, men lige ind Orgelet, og endnu mindre, at han allerede havde fæstet sine Dine paa hende og fulgte enhver af hendes Bevægelser.

Men han kunde endnu ikke skjælné hendes Træt, thi strax da hun kom, kastede hun sig paa Knæ, skjulte sit Ansigt i sine Hænder og gav sig til at bede med en brændende Andagt. „Min Gud,“ hviskede hun i sit inderste Hjerte, „Du veed, at jeg ikke bryder mig om at hæve mig paa Andres Bekostning. Du veed, at jeg ikke hengiver mig til Verden og de profane Kunster for at opgive min Kjærlighed til Dig og forvilde mig paa Lastens Bei. Du veed, at der ingen Hobmod boer i min Sjæl, og at det kun er for at leve med ham, som min Moder har tilladt mig at elske, for aldrig at skille mig fra ham og for at sikke hans Lykke, at jeg beder Dig om at støtte mig og at rense mine Tanker og Toner, naar jeg synger til din Priis.“

Da de første Accorder fra Orglet kaldte Consuelo hen paa hendes Plads, reiste hun sig langsomt; hendes Mantille gled ned paa hendes Skuldre, og nu kunde først Greven, der utaalmodigt ventede paa dette Dieblif, see hendes Ansigt. Men hvilken vidunderlig Forvandling var ikke foregaaet med denne unge Pige, der nylig var saa bleg og nedslaaet, saa træt og saa modløs! Om hendes klare Pande syntes der at flyde en reen himmelsk Glands, og et blidt engleligt Udtryk lagde sig henover hendes rene og ædle Træt; der var i hendes rolige Blik noget Alvorligt, Hemmelighedsfuldt og Dybt, der uvilkaarligt stemte til Ærkødighed og Rørelse.

„Mod, min Datter,“ sagde Porpora med sagte Stemme, „Du skal først synge nogen Musik af en stor Mester, og denne Mester er her og hører paa Dig.“

„Hvem? er det Marcello?“ spurgte Consuelo, der saae, at Porpora lagde Marcellos Psalmer tilrette paa sin Nodestol.

„Ja, det er Marcello,“ svarede han; „syng blot, som Du pleier, hverken meer eller mindre, saa er det godt.“

Marcello, der dengang var i sit sidste Leveaar, var virkelig taget til Venedig for endnu engang at gjensee sin Fødeby, hvis Stolthed han var baade som Componist, Forfatter og Dyrighedsperson. Han havde været fuld af Dymærksomhed mod Porpora, der havde bedt ham om at høre sin Skole, og som nu vilde overraske ham ved at lade Con-suelo syng hans prægtige Psalme: «I cieli immensi nar-rano!» Intet Sangstykke kunde ligge bedre for den unge Pige i den religieuse Begeistring, hvori hun i Diebliffet befandt sig. Aldrig saasnart saae hun de første Ord af denne storflaaede Psalme straale for sine Dine, førend hun følte sig hensat i en anden Verden; hun glemte Grev Justiniani, hun glemte sine Rivaler og deres misundelige Blikke, hun glemte endogsaa Anzoleto og tænkte kun paa Gud og paa Marcello, der i dette Dieblif stod for hende som en Mægler mellem hende og disse straalende Himle, hvis Herligheder hun nu skulde besynges. Hvilket smukt Thema og hvilken endnu større Tanke!

«I cieli immensi narrano
Del grande Iddio la gloria;
Il firmamente lucido
All' universo annunzia
Quanto siene mirabili
della sua destra le opere.»

En guddommelig Ild brændte paa hendes Kinder, og Geniets Ild straalede i hendes store sorte Dine, da hun fyldte Hælvningen med denne mageløse Stemme og med disse rene og mægtige Toner, der syntes at vidne baade om Forstand og om Hjerte; hun havde kun sunget nogle Takter, da en Strøm af Taarer styrtede ud af Marcellos

Dine. Greven, der ikke kunde beherske sin Bevægelse, raabte: „Bed Christi Blod, denne Kvinde er deilig! Det er Santa Cæcilia, santa Teresa, santa Consuelo, det er Poesien, Musiken og Troen personificeret!“ Benene vaklede under Anzoleto, og han var nødt til at holde sig ved Rækværket; men han sank tilbage paa Stolen, nærved at besvime og beruset af Glæde og Stolthed.

Det behøvedes al den Respekt, der skyldtes det hellige Sted, for at ikke de talrige dilettanti og Mængden, der opfyldte Kirken, skulde give sig til at oplaudere begejstret som paa et Theater. Greven kunde ikke vente, til Guds-tjenesten var forbi, men ilede hen til Orglet for at udtale sin Henrykkelse for Porpora og Consuelo. Under Chorets Psalmodi blev hun hentet ind i Grevens Stol for at modtage Marcellos Lovtaler og Tak. Han var endnu saa bevæget, at han neppe kunde tale.

„Min Datter,“ sagde han med afbrudt Stemme, „modtag en Døendes Tak og Velsignelse! Du har i et Dieblisk bragt mig til at glemme mange Aars dødelige Lidelser. Det forekommer mig, at der er foregaaet et Mirakel med mig, og at det forfærdelige Onde, der ellers plager mig uophørligt, er blevet forjaget for bestandig ved Klangen af din Stemme. Hvis Englene deroppe synge som Du, saa vil jeg gjerne forlade denne Jord for at nyde den Lyksalighed, som Du har lært mit at kjende. Vær da velsignet, mit Barn, og gid din Lykke i denne Verden maa svare til dine Fortjenester. Jeg har hørt baade Faustina, Romanina og Cuzzoni, de største Sangerinder i Verden, men de naae Dig ikke til Anksen. Det er Dig forbeholdt at bringe Verden til at høre, hvad den aldrig har hørt før, og til at føle, hvad den aldrig har følt før.“

Consuelo, der var som tilintetgjort ved denne glimrende Lovtale, bøiede Hovedet og knælede næsten, idet hun, uden at sige et Ord, trykkede den berømte Døendes blege Haand til sine Læber; men idet hun reiste sig op, sendte hun Anzoleto et Diekast, der syntes at sige: „Utaknemmelige, Du har ikke forstaaet, hvad der boer i mig.“

11.

Under Næsten af Gudstjenesten udviklede Consuelo en Energi og en saadan Masse af Hjælpekilder, at enhver Indvending, som Grev Justiniani kunde komme med, maatte forstumme. Hun anførte, støttede og bejærede Chorene, idet hun snart sang den ene Stemme, snart den anden, og paa den Maade lagde for Dagen, hvilket vidunderligt Omfang hendes Stemmestemmer havde, og hvad for en uudtømmelig Kraft der var i hendes Lunger, eller rettere sagt, hvad for en fuldendt Sangkunst hun var i Besiddelse af; thi den, som kan synge, trættes ikke, og naar Consuelo sang, kostede det hende ikke større Anstrengelse og Arbejde, end naar Andre trække Veiret. Man hørte hendes klare og fulde Røst over alle de Andres, og dog skreg hun ikke, thi det gjøre kun Sangere, der hverken have Sjæl eller Begeistring. Hun følte og forstod selv den svageste Anthyndning i den Musik, som hun foredrog. Kort sagt, hun alene var Musikeren og Mesteren midt i denne ubegavede, villieløse Hjord. Ganske instinktmæssigt og uden at ville prale dermed udførte hun sin overlegne Rolle, og saalænge Sangen varede, følte man Nødvendigheden af at bøie sig under hendes Scepter; men aldrig saasnart var den forbi, førend Choristinderne i deres Hjerter vare vrede paa hende, og den eller den, der tidligere i et svagt Dieblif havde

tilkastet hende et bønligt Blik om at komme hende tilhjælp, tillagde sig nu selv hele Grevn for alle de Lovtaler, der regnede ned over Porporas Skole. Mesteren smilede over disse Lovtaler uden at sige et Ord; men han saae hen til Consuelo, og Anzoleto forstod godt, hvad han mente.

Efter Betsignelsen toge Choristinderne Deel i en luxuriøus Anretning, som Greven havde ladet servere for dem i et af Klosterets Taleværelser. Gittret adskilte to lange Borde i Halvmaaneform, og midt i Gittret var der anbragt en Abning hvorigjennem Ketterne bragtes, som Greven selv bar rundt til de fornemste af Konnerne og Eleverne. Disse, der vare klædte i en Slags Konnedragt, kom i Dufinviis og satte sig paa de ledige Pladser i den indre Afdeling. Abbedissen sad nærmest ved Gittret og lige tilhøire for Greven, der havde Plads i den ydre Afdeling. Marcello, Porpora, Sognepræsten, de fornemste af de Præster der havde deeltaget i Gudstjenesten, nogle adelige dilettanti og Bestyrere af Skolen og foruden dem den smukke Anzoleto i sin sorte Dragt og med Kaarden ved Siden optog denne Deel af Bordet, og kun paa Grev Justinianis venstre Side stod der endnu en Plads ledig. De unge Sangerinder pleiede ellers at være meget muntre ved denne Leilighed. Deres Lyst til at spise godt og til at passiare med Mandfolkene, til at behage og til blive bemærkede pleiede aldrig at fornægte sig, men i Dag syntes Maaltidet at skulle løbe trist og kjedeligt af. Grunden var den, at man havde afluret Greven hans Hemmelighed (thi hvilken Hemmelighed kan vel bevares i et Kloster?), og enhver af de unge Piger havde smigret sig med at blive præsenteret af Porpora som Corillas Efterfølgeresse. Han havde endogfaa været saa malicieus at give adskillige af disse Forhaabninger Røring, hvad enten det

var for at anspore dem til at synge hans Musik desto bedre i Marcellos Paahør, eller det var for at hævne sig paa dem for al den Værgelse, de havde forvoldt ham i Tamerne. Bist er det, at Clorinda, der ikke hørte med til Conservatoriets faste Elever, havde pyntet sig overdrevent til denne Dag og ventede at faae Hæderspladsen ved Grevens Side; men da hun saae, at denne ynkkelige Consuelo med sin lille sorte Kjole og med sin rolige Mine blev anvist Pladsen mellem Greven og Marcello, blev hun ganske hæsliq af Forbittrelse, saa hæsliq som Consuelo aldrig havde været, og som selve Venus maatte blive, naar hun lod sig beherske af en ond og uværdig Videnskab. Anzoletto betragtede hende opmærksomt, og, vis paa sin Seier, satte han sig hen til hende og overvældede hende med en Masse ironiske Complimenter og Smigrerier, som hun ikke havde Aand nok til at forstaae, og som snart røstede hende over hendes Nederlag. Hun bildte sig ind, at hun hævnede sig paa sin Rivalinde ved at tiltrække sig hendes Brudgoms Opmærksomhed, og hun sparede ingen Uleilighed for at beruse ham med sine Yndigheder. Men hun var altfor indskrænket og Anzoletto altfor fin og snu, til at denne ulige Kamp ikke skulde gjøre hende fuldstændig latterlig.

Imidlertid kunde Grev Justiniani ved at tale med Consuelo ikke andet end forundre sig over, at han fandt hendes Samtale ligesaa klog og tiltrækkende, som han havde fundet hendes Talent overlegent i Kirken. Skjøndt hun var aldeles blottet for Koketteri, var der dog i hendes Ord og Manerer en vis munter Freidighed og et godt Humeur, der ikke kunde andet end vække uimodstaaelig Sympathi. Da Maaltidet var endt, opfordrede han hende til at tage frisk Luft om Aftenen i sin Gondol tilligemed nogle af Vennerne. Marcello blev fritaget paa Grund af sin Svagelighed, men Porpora,

Greve Barberigo og flere Andre af de unge Patriciere toge imod Tilbudet. Ogsaa Anzoleto fik Lov at være med. Consuelo, der følte sig en Smule forlegen ved at være ene med saamange Mandfolk, bad ganske sagte Greven om ogsaa at invitere Clorinda, og Justiniani, der ikke kunde blive flog paa, hvorfor Anzoleto havde givet sig saameget af med denne ubetydelige Person, havde ikke Noget imod at see ham optaget af en Anden istedenfor af sin Forlovede. Den ædle Greve var ikke fri for at være i Besiddelse af en heel Deel Vapseri, takket være hans letfindige Charakter, hans smukke Ansigt, hans Rigdom og hans Theater. Opflammet af den græske Viin ved Middagsbordet og af sin musikalske Begeistring og utaalmodig over at hævne sig paa den troløse Corilla var der for ham Intet naturligere end at prøve paa at gjøre Cour til Consuelo, og idet han satte sig ved Siden af hende øverst i Gondolen, medens han havde arrangeret det saaledes, at det andet unge Par sad i den modsatte Deel af Baaden, begyndte han at anvende alle mulige Kunster for at tiltrække sig hendes Opmærksomhed. Den skikkelige Consuelo forstod dog Intet af alt dette. Hun var ikke blot altfor ærlig og uskyldig, til at hun kunde tænke sig, at hendes Vens Beskytter kunde have saa onde Hensigter; men hendes Bessedenhed, der ikke havde lidt noget Skaar ved Dagens Triumfer, tillod hende ikke engang at troe paa Muligheden af saadanne Hensigter.

En saadan No og Godtroenhed overraskede Greven i den Grad, at han ikke vidste, hvorledes han skulde forklare sig den. I en Alder af atten Aar pleier en ung Pige, fornemmelig naar hun har en Ven som Anzoleto, at vide Bessed om en heel Deel, især i Italien og for over hundrede Aar tilbage. Der var Sandsynlighed for, at

Alt talte til Gunft for Greven og dog, hvergang han greb hendes Haand eller vilde slaae Armen omkring hendes Liv, blev han standset af en uforklarlig Frygt, og han blev greben af en Usikkerhed og næsten en Erbødighed, som han ikke kunde forklare sig.

Ogsaa Barberigo fandt Consuelo yderst tiltrækkende i al hendes Simpelhed, og han havde uidentivl gjerne fuffet ham i Faget, hvis han ikke havde fundet det udelikat at ville modarbeide sin Ven. „Min Tour kommer vel ogsaa,“ sagde han til sig selv, og da han ikke var vant til paa en natlig Lyffart med Damer at betragte Stjerne-erne alene, spurgte han sig selv, med hvilken Net denne dumme Anzoleto vilde bemægtige sig den blonde Clorinda, og idet han nærmede sig til hende, søgte han at gjøre den unge Tenorist begribelig, at han hellere maatte tage fat paa en Mare end sidde og gjøre Cour til unge Piger. Anzoleto var tiltrods for sin Skarpsindighed ikke velopdragen nok til at forstaae en halvkvædt Vise. Han havde desuden en naturlig Stolthed, der grændsede til Uforskammenhed, ligeoverfor de unge Patriciere; han hadede dem hjerteligt, og i hans Høflighed imod dem laa der en dyb Foragt. Barberigo, der saae, at han ikke vilde forstaae ham, besluttede at hævne sig paa ham. „For Pokker!“ sagde han ganske høit til Clorinda, „har De lagt Mærke til den Lyffe, som Consuelo gjør? hvor vil hun dog standse? hun er ikke fornøiet med, at hun har sat hele Byen i Oprør ved sin skjønne Sang, nu vil hun ogsaa med sine Diekast gjøre Hovedet forrykt paa den stakkels Greve! Han maa jo gaae fra Forstanden, hvis han ikke allerede er det, og saa er det reent forbi med den gode Corilla.“

„Det har jeg ingen Frygt for,“ svarede Clorinda i en gnaven Tone. „Consuelo er forelsket i Anzoleto, der

sidder her, og hun er hans Forlovede. Gud veed, hvor mange Aar de have sværmet for hinanden!"

„Men et eneste Diekast kan bringe mange Aars Kjærlighed i Forglemmelse,“ sagde Barberigo, „især naar det er Justinianis Dine, der udsende den dræbende Piiil. Troer De ikke ogsaa det, smukke Clorinda?“

Det var mere, end Anzoletto kunde udholde. Tusinde Slangebraadde stak ham allerede i Hjertet. Hidtil havde han hverken anet eller frygtet noget Lignende, han havde blindt hengivet sig til Glæden over sin Venindes Triumf, og det var kun en Forsængelighedsfag hos ham, naar han et Par Timer havde moret sig med at drive Spøg med Clorinda. Efterat han havde verlet nogle Pikanterier med Grev Barberigo, lod han, som om han med Interesse lyttede til den musikalske Samtale, der førtes mellem Porpora og nogle andre af de Indbudne; han reiste sig derfor fra den Plads, som han ikke længer brød sig om at gjøre Grev Barberigo stridig, og søgte at komme hen til Forstavnen. Ved det første Forsøg, han gjorde, paa at afbryde Grevens tète à tète med Consuelo, saae han nok, at det var sletikke efter Justinianis Smag, thi denne svarede ham koldt og tørt paa Alt, hvad han sagde. Efterat han havde gjort endnu et Par Spørgsmaal, der ikke bleve bedre optagne, fik han det Raad at gaae hen og høre paa de dybe Sandheder, som den store Porpora i samme Dieblit udtalte om Generalbas.

„Den store Porpora er ikke min Lærer,“ svarede Anzoletto, idet han saa godt som muligt skjulte sit indvortes Raseri under en spøgefuld Tone; „han er Consuelos Lærer, og hvis Deres dyrebare og høitelskede Raade ikke har Noget imod det,“ svøiede han til i en smigrende og kattevenlig Tone, idet han bøiede sig hen til Greven, „saa

vilde jeg bede Dem om ikke at lade min stakkels Consuelo faae Underviisning af Andre end sin gamle Professor“

„Dyrebare, høitelskede Zoto,“ svarede Greven i en ligesaa kattevenlig Tone, bag hvilken der laa ikke saa lidt Ondskab, „jeg har et Ord at hviste Dig i Øret,“ og idet han bøiede sig hen til ham, søiede han til: „Din Forlovede har af Dig uden tvivl faaet Dydsforskrifter, der gjøre hende usaarlig; men hvis det kunde falde mig ind at give hende andre, saa havde jeg Ret til at forsøge det idetmindste for en Aften.“

Anzoleto mærkede, at han blev iskold fra Isjen til Fodsaalen.

„Vil ikke Deres Raade forklare Dem nøiere?“ sagde han med en halvkvalt Stemme.

„Det er meget let gjort, min elskværdige Ven,“ sagde Greven med høi Røst: „Gondol for Gondol.“

Anzoleto blev forfærdet, da han saa, at Greven havde opdaget hans tæle à tæle med Corilla. Dette afsindige og dumdriftige Pigebarn havde i et Klammeri med Greven nysig rost sig af, at de havde været sammen. Den Skyldige søgte forgjæves at lade forbausset.

„Gaa nu hen og hør paa, hvad Porpora siger om Prinsiperne i den neapolitanse Skole,“ vedblev Greven; „kom saa og gjentag det for mig, thi det interesserer mig meget.“

„Det mærker jeg, Eccellenza,“ svarede Anzoleto rasede.

„Naa, hvorfor gaaer Du ikke?“ sagde den uskyldige Consuelo, forundret over at han betænkte sig. „Saa gaaer jeg selv, Herr Greve! De skal see, at jeg er deres Tjenerinde.“

Dg inden Greven kunde forhindre det, var hun alle-

rede med et raff Spring over Bænken, der adffilte hende fra hendes gamle Lærer, og satte sig ved Siden af ham.

Greven, der saae, at han ikke havde vundet synderligt Terrain hos hende, ansaae det for nødvendigt at forstille sig.

„Anzoletto,“ sagde han smilende, idet han kneb ham lidt stærkt i Dret, „hertil indskrænker sig min Hævn, og den gaaer ikke nær saa vidt som din Brøde; men der er heller ingen Sammenligning imellem den Fornøielse, som jeg har havt af at underholde mig en halv Timestid i al Dyd og Ærbarhed med din Elskede tilligemed en halv Snes andre Personer, og den, som Du har havt ved at være alene med min i en veltilluftet Gondol.“

„Herr Greve!“ raabte Anzoletto i heftig Bevægelse, „jeg forsikrer Dem ved min Ære . . .“

„Hvor sidder den Ære?“ spurgte Greven, „er den i dit venstre Dre?“ og ved disse Ord kneb han ham som tidligere i det andet.

„Hvor kan De et Dieblis troe,“ sagde Anzoletto, der snart fik sin Landsnærværelse tilbage „at jeg skulde kunne begaae en saadan Tølperagtighed“!

„Begaae eller ikke,“ svarede Greven tørt, „det er i dette Dieblis den ligegyldigste Sag af Verden.“

Med disse Ord gif han hen og satte sig hos Conuelo.

12.

Deres Samtaler om Musikken fortsattes ligetil Justinianis Palads, hvor der henimod Midnat serveredes med Chokolade og Sorbet. Fra det Techniske i Kunsten var man gaaet over til Stilen, til Ideerne, til de gamle og

nye Former, endelig til Udtrykket og derfra til Kunstnerne og deres forskjellige Maade at føle og udtrykke sig paa. Porpora talte med Beundring om sin Lærer Scarlatti, den første, der havde paatrykt de religiøse Compositioner en pathetisk Character. Men her standsede han og vilde ikke have, at den hellige Musik skulde vove sig ind paa det Profane, idet den tillod sig at benytte Ornamentter, Løb og Koulader. „Er det muligt,“ sagde Anzoleto, „at De dadler disse Løb og disse vanskelige Ornamentter, som dog Deres berømte Elev Farinelli kan takke for sit Held og sin Navntundighed?“

„Jeg dadler Dem kun i Kirken,“ svarede Porpora. „Jeg billiger Dem paa Theatret, men jeg vil, at De skal være paa deres Plads, og i Særdeleshed advarer jeg mod Misbrug. Jeg forlanger, at de skal være smagfulde, maadeholdne, sindrige, elegante, og at de i deres Modulationer skal passe ikke blot for det Sujet, man behandler, men ogsaa for den Person, man forestiller, den Lidenstabs, man udtrykker, og den Situation, hvori Personen befinder sig. Nymphes og Hyrdinders kunne kurre som Duer og i deres Cadencer efterligne Fountainernes Bladstjen, men Medea eller Dido kunde blot hulke eller brøle som den saarede Lovinde. Kofetten kan overlæse sine lystige Cavatiner med lunefulde og søgte Ornamentter. Corilla excellerer i denne Retning: men naar hun vil udtrykke dybe Følelser og store Lidenstaber, staaer hun langt under sin Rolle, og det er forgjæves, at hun gjør store Bevægelser og bringer sin Stemme og sit Bryst til at svulme — et ilde anbragt Løb, en daarlig Koulade forvandler i et Dieblid den sublime Virkning, som hun troede at opnaae, til en latterlig Parodi. De har Allesammen hørt Faustina Bordoni, den nuværende Signora Hasse. I visse Roller,

der egnede sig for hendes glimrende Egenstaber kom der Ingen hende nær; men naar Cuzzoni med sin rene og dybe Følelse tolkede Smerte, Fromhed og Omhed, saa ud-slettede de Taarer, hun fik til at rinde, i et Dieblig Erin-dringen om alle de Kunster, hvormed Faustina havde be-stormet hans Sandsfer. Det kommer af, at der er Forffjel paa et materielt Talent og paa det Geni, der har sit Sæde i Sjælen. Der er Noget, som morer, og Noget, som be-væger; Noget, som forbauser, og Noget, som henriver. Jeg veed meget godt, at alle disse Kunststykker yndes særdeles; men naar jeg har lært mine Elever dem som en Slags Tilgift, saa er jeg nu nærved at fortryde det, naar jeg seer, hvorledes de Fleste af dem misbruge dem, offre det Nødvendige for det Overflødige og hellere ville høre deres Publicum strige og trampe med Fødderne end see Tilhø-terne virkelig grebne."

Ingen bekæmpede denne Slutning, der i enhver Kunst har sin evige Gyldighed, og som i Kunstens forffjellige Aabenbaringer altid vil stadfæstes af dens ædlestes Dyrkere. Greven, der imidlertid var nysgjerrig efter at vide, hvor-ledes Consuelo vilde synge den profane Musik, lod, som om han vilde opponere en Smule imod Porporas strenge Principer; men da han saae, at den beskedne unge Pige, istedenfor at gjendrive hans Rjætterier, bestandig fæstede Dinene paa sin gamle Lærer som for at bede ham om seierrikt at besvare dem, tog han det Parti at henvende sig direkte til hende selv og spørge hende, om hun tiltroede sig at kunne synge paa Scenen med den samme Keenhed og Småg som henne i Kirken.

„Der troer ikke,“ svarede hun med en oprigtig Ud-myghed, „at jeg der vil føle mig inspireret paa samme

Maade, og jeg er bange for, at jeg der vil betyde ulige mindre."

"Dette beskedne og aandrige Svar beroliger mig ganske," sagde Greven, "og jeg er vis paa, at dette varme, nysgjerrige og, jeg tilstaaer det, noget fordervede Publicum vil inspirere Dem saa tilstrækkeligt, at De nedlader Dem ikke at studere disse glimrende Vanskeligheder, som det hver Dag viser sig mere begjærligt efter."

"Studere!" gjentog Porpora med et fiint Smil.

"Studere!" raabte Anzoleto i en haanlig Tone.

"Ja hvorfor ikke studere?" svarede Consuelo med sin sædvanlige Bliidhed. "Stjøndt jeg ogsaa i den Retning har øvet mig adskilligt, troer jeg dog ikke, at jeg vil være istand til at maale mig med de berømte Sangerinder, der ere optraadte paa vor Scene . . ."

"Du lyver!" raabte Anzoleto ivrigt, "hun lyver Monsignore! Lad hende synge de vanskeligste og de mest colorerede Arier i Repertoiret, og De skal see, hvad hun formaaer."

"Hvis jeg blot ikke frygtede for, at hun er træt! . . ." sagde Greven, hvis Dine funklede af Begjærlighed og Utaalmodighed.

Consuelo saae ganske naivt hen til Porpora som for at afvente hans Befaling.

"Hun bliver ikke træt af saa lidt," sagde denne, "og da vi ere her i et lille udsøgt Selskab, saa er det jo bedst at prøve hendes Talent i alle Retninger. Vælg De kun, Herr Greve, en Arie og accompagner De hende selv."

"Den Bevægelse, som hendes Stemme og Foredrag fremkalde hos mig, vilde bringe mig til at gribe feil hvert Dieblit. Hvorfor vil De ikke accompagnere hende selv?"

"Jeg vilde gjerne engang see hende synge," sagde

Porpora, „thi imellem os sagt har jeg altid kun hørt hende, uden nogensinde at tænke paa at see hende. Jeg maa vide, hvorledes hun bevæger sig, og hvad hun gjør med sin Mund og sine Dine. Reis Dig, min Datter, og huff saa paa, at Du ogsaa skal prøve for mig.“

„Det bliver altsaa sagtens mig, der maa accompagnere,“ sagde Anzoleto og satte sig hen til Claveret.

„De vil indjage mig Frygt,“ sagde Consuelo til Porpora.

„Det er kun Dumheden, der er frygtsom,“ svarede denne. „Den, der er gennemtrængt af sand Kjærlighed til sin Kunst, har Intet at frygte. Dersom Du skjælver, er det kun Forsængelighed; dersom Du ikke kan benytte dine Evner, saa ere de kun tilløiede; men hvis det er Tilfældet, saa skal jeg være den Første, der siger: „Consuelo duer ikke til Noget.“

Og uden at bryde sig om, at disse skarpe Ord kunde frembringe en uheldig Virkning, tog den gamle Professor sine Brillor paa, satte sig tilrette paa Stolen ligeoverfor sin Elev og gav sig til paa Enden af Claveret at slaae Takt for at give Ritornellet den rigtige Flugt. Man havde valgt en glimrende, bizar og yderst vanskelig Arie af Galuppis Opera buffa la Diavolessa, for strax at komme ind paa en Genre, der var himmelvidt forskjellig fra den, hvori hun samme Morgen havde henrevet Alle. Den unge Pige havde en saa vidunderlig Færdighed at hun næsten uden Studium og ligesom i en Leg havde bragt det til med sin bløde og store Stemme at kunne gjøre alle de Kunststykker, som dengang vare kjendte. Porpora havde anbefalet hende at gjøre disse Øvelser, og engang imellem havde han ladet hende repetere dem for sig for at forsikre sig om, at hun ikke forsømte dem. Men han havde aldrig offret saamegen Tid

og Dpmærksomhed derpaa, at han kunde vide, hvad hans mærkværdige Glev formaaede at udrette i denne Retning. For at straffe ham for hans nylig saa barske Ord havde Consuelo det Skjelmeri, at overlæsse den i sig selv extravagante Arie af la Diavolessa med en Masse af Coloraturer og Løb, som man hidtil havde anseet for umulig, og som hun improviserede saa roligt, som om hun havde mærket sig dem forud og omhyggeligt studeret dem. Disse Coloraturer vare saa mærkværdigt modulerede, havde en saa beshynderlig infernalsk Charakter og vare midt i al deres overstadige Lystighed blandede med saadanne Gravtoner, at der gik ligesom en rædselsfuld Gysen igjennem Tilhørernes Enthusiasme, saa at selv Porpora pludselig reiste sig og raabte: „Det er Dig, der er Djævelen i egen Person!“ Consuelo endte sin Ari med et crescendo af en saadan Force, at Alle tiljubede hende Beundring, idet hun selv satte sig ned og brast i Latter.

„Din Stemme Pige,“ sagde Porpora, „der har Du spillet mig et ordentligt Puds! Du har jo gjort Nar af mig og skjult for mig Halvdelen af dine Studier og dine Resourcer! jeg har allerede i lang Tid ikke havt Noget at lære Dig, og Du har været hylkerisk nok til at modtage min Underviisning, maaskee blot for at aflure mig min Underviisningsmethode og for at overgaae mig deri som i alt Andet og gjøre mig tilsidst til en gammel Pedant, der ikke kan bruges til Noget. Men syng nu noget Menneffeligt for os og syng det, som Du selv vil, thi jeg indseer jo nok, at jeg ikke er din Lærer længer.“

„De bliver altid min Lærer, som jeg ærer og elsker,“ raabte hun, idet hun kastede sig om hans Hals, saa hun var nærved at kvæle ham; „det er Dem, som i ti Nar har givet mig Brødet, og som jeg skylder Alt, hvad jeg veed.

Man siger, at De har truffet paa mange Utafnemmelige; jeg ønsker, at Gud vil fratage mig i dette Dieblif sin Kjærlighed og min Stemme, hvis der er den mindste Spire til Hovmod og Utafnemmelighed i min Hjerte."

Porpora blev bleg, stammede nogle Ord og trykkede et faderligt Kys paa hendes Pande; men der faldt en Taare paa den i det samme, og Consuelo, der ikke vovede at af-tørre den, følte, at denne et miskjendt Genies og en for-ladt Alderdoms kolde og smertelige Taare tørredes lang-somt paa hendes Pande. Det fremkaldte hos hende en saa dyb Rørelse, at det formørkede hendes Glæde og berøvede hende hendes Ild for den øvrige Deel af Aftenen. En Timestid efter, da man til hendes Priis havde udtømt alle Beundringens, Overraskelsens og Henrykkelsens Form-ler uden at kunne forjage hendes Melancholi, bad man hende om at give en lille Prøve paa hendes dramatiske Talent. Hun sang da en stor Arie af Tomelli i Operaen den forladede Dido. Aldrig havde hun følt en større Trang til at udaande sig Sorgmodighed; hun var sublim og stor i sin Pathos og Simpelhed, og hendes Ansigt havde et endnu ffjønnere Udtryk end i Kirken. Hendes Teint farvedes af en feberagtig Glød, hendes Dine udsendte mørke Lyn, hun var ikke blot en Helgen, men en Kvinde der gaaer op i Kjærlighed. Greven, hans Ven Barberigo, Anzoleto, alle hendes Tilhørere og den gamle Porpora selv vare nærved at gaae fra Forstanden. Clorinda var ligeved at kvæles af Misundelse. Consuelo, hvem Greven underrettede om, at hendes Engagement næste Dag vilde være underffrevet, bad ham om en Gunst, og om at han ligesom Ridderne i gamle Dage forud vilde love at tilstaae hende den, uden at vide hvorom det dreiede sig. Det gjorde han, og Alle

skiltes ad under Indtrykket af en sjelden Nydelse, som en ualmindelig Begavelse havde beredt dem.

13.

Medens Consuelo havde fejret disse Triumfer, havde Anzoleto levet sig saa fuldstændig ind i hende, at han ganske havde glemt sig selv. Men da Greven ved Afskeden meddeelte hans Forlovede, at hun var engageret, uden at nævne et Ord om ham, kom han til at tænke paa, hvor kolbt han var bleven behandlet af ham i de sidste Timer, og Frygten for at have aldeles forffjertset hans Gunst forgiftede pludselig hele hans Glæde. Han fik paa Trappen den Tanke, at han vilde bede Porpora om at følge Consuelo hjem og selv ile op og kaste sig for Fødderne af sin Beskytter; men da han hadede ham i dette Dieblit, maa det siges til hans Roes, at han modstod denne Fristelse til at ydmyge sig for ham. Idet han sagde Godnat til Porpora og vilde følge Consuelo hjem langs med Kanalens, blev han standset af Grevens Gondoleer, der sagde til ham, at hans Herre havde befaleet ham at vente med Gondolen paa Signora Consuelo for at bringe hende hjem. Den kolde Sved sprang ud af hans Pande.

„Signoraen er vant til at gaae hjem tilfods,“ svarede han heftigt. „Hun er Greven megen forbunden for hans Artighed.“

„Med hvilken Ret tør De sige nei paa hendes Begne?“ sagde Greven, der var fulgt umiddelbart efter.

Anzoleto vendte sig om og saae ham staae med Kappen paa Skuldrene og Kaarden i Haanden som en Mand, der agter at gaae ud. Anzoleto kom i et saadant Kaseri, at den Tanke opstod hos ham, at støde ham ned med den

fine og spidse Kniv, som enhver Venetianer af Almuen altid bærer hos sig.

„Jeg haaber,“ sagde Greven i en fast Tone til Consuelo, „at De ikke vil krænke mig ved ikke at benytte min Gondol, og at De ikke vil nægte mig den Fornøielse at lade mig hjælpe Dem i den.“

Consuelo, der var godtroende og ikke anede, hvad der foregik omkring hende, takkede ham, og støttet til hans Arm sprang hun uden videre over i Gondolen. Der paafulgte nu en stum, men energisk Scene imellem Greven og Anzoleto. Greven stod med den ene Fod paa Trappen og med den anden paa Gondolen og maalte Anzoleto, medens denne stirrede vildt hen paa ham med Haanden inde i Brystet og greb efter sin Kniv. Et Skridt endnu imod Gondolen, og det havde været ude med Greven. Det mest Venetianske ved denne korte og tause Scene var, at de to Rivaler maalte hinanden uden fra nogen af Siderne at fremskynde den truende Katastrose. Greven havde ingen anden Hensigt end den, at pine sin Rival ved at lade, som om han ikke kunde fatte nogen Beslutning, og det gjorde han grundigt, skjøndt han meget godt forstod af Anzoletos Gestus, at han var ligeved at myrde ham. Paa sin Side havde Anzoleto Kraft nok til at vente paa, om det maatte behage Greven at gjøre Ende paa sin farlige Spøg. Dette varede i et Par Minutter, der forekom Anzoleto som et Aarhundrede, men i hvilke Grevens Ansigt kun forraadte en stoisk Foragt; derpaa bukkede han dybt for Consuelo, og idet han vendte sig til sin Rival, sagde han:

„Jeg tillader Dem at følge med i Gondolen; for Fremtiden veed De nu, hvorledes en galantuomo bærer sig ad.“ Han trak sig et Par Skridt tilbage for at lade

Anzoleto komme i Baaden; derpaa befalede han Gondolererne at roe hen til corte Minelli og blev selv staaende paa Trappen ubevægelig som en Statue. Han syntes med fast Fod at vente paa, om hans ydmygede Rival vilde gjøre et nyt Mordforsøg eller ikke.

„Hvoraf veed Greven, hvor Du boer?“ var det første Ord, som Anzoleto henvendte til sin Veninde, saasnart de havde tabt Paladset Justiniani assigte.

„Fordi jeg har sagt ham det,“ svarede Consuelo.

„Og hvorfor har Du sagt ham det?“

„Fordi han har spurgt mig derom.“

„Du gætter altsaa ikke, hvorfor han vilde vide det?“

„Sandsynligviis fordi han vilde lade mig bringe hjem.“

„Du troer, at det er Grunden? Du troer, at han ikke vil komme og besøge Dig?“

„Besøg mig? hvilken Galsskab! i mit fattige Hjem? det vilde være en overdreven Høflighed, som jeg slet ikke ønsker.“

„Du gjør Ret i ikke at ønske det, Consuelo, thi paa denne overdrevne Værelse vilde der følge en ligesaa overdreven Banære.“

„Banære? for mig? jeg forstaaer Dig slet ikke i Aften, kjære Anzoleto, og jeg finder det besynderligt af Dig, at Du taler til mig om Ting, som jeg ikke forstaaer, istedenfor at bevidne mig din Glæde over det utrolige Held, vi har havt paa denne Dag.“

„Ja, det er ganske vist utroligt!“ svarede Anzoleto bittert.

„Det forekommer mig, at Du baade ved Gudstjenesten og da man oplauderede mig i denne Aften, var langt mere beruset end jeg! Du saae paa mig med et saa lidens-

skabeligt Blik, at min Lykke forekom mig dobbelt stor, fordi den gjenspeilede sig i dit Ansigt. Men i de sidste Dieblikke har Du været saa mørk og vranten, som jeg kun undertiden har seet Dig, naar vi har manglet Brød, eller naar vor Fremtid forekom Dig usikker og mislig."

"Og nu vil Du have at jeg skal glæde mig ved Fremtiden? det er muligt, at den ikke længer er usikker, men det er vist, at den ikke er glædelig for mig."

"Hvad forlanger Du da mere? det er kun otte Dage siden, at Du optraadte hos Greven og gjorde overordentlig Lykke"

"Men den er bleven aldeles fordunklet af din, min Kjære, det veed Du forresten."

"Det haaber jeg ikke. Men selv om det skulde være, saa kan vi To da ikke være jaloux paa hinanden."

Denne uafhaldige Bemærkning, der blev sagt med en uimodstaaelig Omhed og Sandhed, bragte No i Anzoleto's oprørte Sind.

"Nei, Du har Ret," sagde han og slynge de sine Arme om hende, "vi To kunne ikke være jaloux paa hinanden, thi vi kunne ikke bedrage hinanden."

Men idet han sagde disse Ord, slog Samvittigheden ham, og han kom til at tænke paa sit begyndende Eventyr med Corilla. Det faldt ham pludselig ind, at Greven, for at straffe ham tilgavns, ikke vilde undlade at fortælle det til Consuelo, naar han en Dag kom til at tale i Fortrolighed med hende. Han faldt hen i et mørkt Drømmeri, og selv Consuelo blev taktesfuld.

"Hvorfor," sagde hun til ham efter et Dieblik's Tausshed, "hvorfor sagde Du nylig, at vi ikke kunne bedrage hinanden? det er ganske vist fuldkomment sandt, men hvorledes kom Du til at tænke derpaa?"

„Lad os ikke tale derom i denne Gondol!“ svarede Anzoleto hvissende. „Jeg er bange for, at man skal høre vore Ord og bringe dem til Greven. Disse Silke- og Fløiels-Forchæng ere altfor tynde, og disse adelige Gondoler have langt bedre Dren end vore egne.“

Da de stege iland ved corte Minelli, sagde han til hende: „Lad mig et Dieblit følge op med Dig paa dit Kammer!“

„Det pleie vi jo aldrig, og det er reent imod vor Aftale,“ svarede hun.

„Du maae ikke afflaae mig det i Aften,“ sagde han; „det vilde gjøre mig endnu mere fortviolet, end jeg er.“

Consuelo, der blev forstrækket over disse Ord, vovede ikke at sige nei; men da hun havde tændt sin Lampe og trukket Gardinerne for, og da hun saae, hvor mørk og tankesuld han saae ud, slog hun Armene om hans Hals og sagde i en bedrøvet Tone:

„Hvor Du forekommer mig urolig og uheldig i denne Aftenstund! Hvad foregaaer der dog med Dig?“

„Beed Du det ikke, Consuelo? aner Du det ikke?“

„Nei.“

„Swærg, at Du ikke aner det! swærg det ved din Moders Sjæl og paa dette Crucifix, som Du beder til Morgen og Aften.“

„Det swærges jeg paa dette Crucifix og ved min Moders Sjæl.“

„Dg ved vor Kjærlighed?“

„Bed vor Kjærlighed og ved vor evige Frelse!“

„Jeg troer Dig, Consuelo, thi det vilde da være første Gang, at Du havde sagt mig en Usandhed.“

„Men saa forklar mig da nu! . . .“

„Jeg vil ikke forklare Dig Noget. Maaſtee forſtaaer

Du det kun altfor snart. Al, naar det Dieblit kommer, vil Du have forstaaet mig altfor godt. Vee os Beggeden Dag, da Du faaer at vide, hvad jeg lider i dette Dieblit."

"Men min Gud! hvad er det for en frygtelig Ulykke, der truer os, og hvad er det for en Forbandelse, der hviler over os i dette Bærelse, hvor vi aldrig før har havt nogen Hemmelighed for hinanden. Hvad har jeg dog gjort, at denne Dag, der forekom mig saa smuk, skal forbittres saaledes for mig? Har jeg ikke bedet til Gud brændende og oprigtigt? har jeg ikke forjaget enhver hovmodig Tanke af min Sjæl? har jeg ikke sunget saa godt, som det var mig muligt? har det ikke smertet mig at see paa Clorindas Ydmygelse? har jeg ikke faaet Greven, uden at han aner det, til at love, at hun skal blive engageret med os? hvad Dndt har jeg da gjort, for at jeg skal komme til at lide alt det, som Du her truer mig med?"

"Har Du virkelig havt den gode Tanke, at faae Clorinda engageret?"

"Det har jeg besluttet, hvis Greven er en Mand af Ord. Den stakkels Pige har altid drømt om at komme til Theatret, og hun har ingen anden Fremtid for sig."

"Troer Du da, at Greven vil affskedige Rosalba, der kan Noget, for Clorinda, der Ingenting kan?"

"Rosalba vil følge sin Søster Corilla, og hvad Clorinda angaaer, saa ville vi undervise hende og lære hende at benytte sin Stemme, der er smuk. Publicum vil være overbærende mod en saa smuk Pige. Selv om hun kun vil komme i anden eller tredie Klasse, vil det dog altid være Begyndelsen til en Eksistens for hende."

"Du er mageløs god, Consuelo. Du indseer ikke, at

dette Dyr, der burde føle sig lykkelig ved at komme i anden eller tredje Klasse, aldrig vil tilgive Dig, at Du staaer i første.“

„Hvad bryder jeg mig om hendes Utafnemmelighed? Den Last kjender jeg altfor godt!“

„Gjør Du?“ sagde Anzoleto, idet han lo høit og omfavne hende broderligt.

„Ja,“ svarede hun, fornøiet over at see ham glemme sine Bekymringer, „thi Billedet af Porpora, min fortræffelige Lærer staaer bestandig for mine Tanker. Han har ofte ladet falde bittre Ord, som han troede, at jeg ikke forstod, men som indprægede sig i mit Hjerte og ikke vilde udslettes. Han har lidt utrolig af Krænkelser og Græmselse. Af hans forblommede Uttringer veed jeg, at Kunstnerne ere langt mere farlige og ondskabsfulde, end Du troer, at Publicum er letsindigt, glemsomt, grusomt og uretsfærdigt, at den glimrende Carriere er et tungt Kors at bære, og at Hæderen kun er en Tornekrone. Ja, alt dette veed jeg, og jeg har tænkt og grublet saameget derover, at jeg føler mig stærk nok, til ikke at forbauses altfor meget og til ikke at lade mig nedbøie, naar jeg selv skulde komme til at gjøre den samme Erfaring. Det er Grunden til, at jeg ikke har ladet mig beruse i Dag, og det er ogsaa Grunden til, at jeg ikke taber Modet ved at see Dig saa mørk og fortvivlet. Jeg forstaaer det ikke endnu, men jeg veed, at naar Du blot elsker mig, og jeg er sammen med Dig, vil jeg være stærk nok til ikke at hade Menneskeslægten, som min ulykkelige gamle Lærer.“

Bed at høre sin Veninde tale saaledes fik Anzoleto sit Mod og sin Munterhed tilbage. Hun udøvede en stor Magt over ham, og med hver Dag opdagede han nye

Træt hos hende af en Charakterfasthed og Retsskaffenhed, der erstattede Noget af hvad der manglede ham selv. Efter et Kvarteers Samtale med hende forsvandt de Rædsler, som Jalousien havde fremmanet, og da hun udspurgte ham paany, skammede han sig i den Grad over, at han havde mistænkt et saa reent og uskyldigt Væsen, at han foregav, at han havde havt ganske andre Grunde til sit flette Humeur.

„Jeg har kun een Frygt,“ sagde han, „og den er, at Greven finder Dig i den Grad overlegen, at han ikke vil tillade mig at træde op med Dig paa Scenen. Han har ikke ladet mig synge i Aften, skjøndt jeg havde Grund til at vente, at han vilde bede os om en Duet; han syntes reent at glemme, at jeg var til; han bemærkede ikke engang, da jeg accompagnerede Dig, at jeg spillede ganske net, og da han omtalte dit Engagement, nævnte han ikke mit med et eneste Ord. Hvor er det muligt, at Du ikke har lagt Mærke til en saa besynderlig Opførsel?“

„Den Tanke er ikke faldet mig ind, at han kunde ville engagere mig uden Dig; han maatte jo vide, at jeg aldrig vilde finde mig deri, ligesom han veed, at vi ere forlovede, og at vi elske hinanden. Har Du ikke sagt ham det reentud?“

„Jeg har sagt ham det, men han troer maaskee, at jeg praler, Confuelo.“

„I det Tilfælde skal jeg selv sige ham det saa tydeligt, at han ikke kan falde paa at tvivle derom. Men Du tager feil, min Ven: Greven har ikke anseet det for nødvendigt at tale om dit Engagement, fordi han har betragtet det som en afgjort Sag ligesom den Aften, Du sang hos ham, og gjorde saa megen Lykke.“

„Men Contracten er ikke underskreven, og din vil blive underskreven i Morgen, det har han jo sagt.“

„Troer Du, at jeg underskriver? nei paa ingen Maade, og Du har gjort Ret i at advare mig, thi nu er jeg paa min Post. Mit Navn kommer først bagefter dit.“

„Det sværger Du.“

„O sy! Vil Du forlange, at jeg skal sværge paa Noget, der er saa soleklart? Du bedrøver mig i Aften, thi Du lader, som Du troer, at jeg ikke elsker Dig.“

Bed disse Ord fik Consuelo Taarer i Dinene, og hun satte sig ned med en vred Mine, der klædte hende fortryllende.

„Hun har Ret, og jeg er en Tossse,“ tænkte Anzoleto. „Hvorledes har jeg et Dieblif kunnet troe, at Greven skulde kunne faae Bugt med en Sjæl, der er saa reen, og en Kjærlighed, der er saa rodfæstet? han er jo erfaren nok til ved første Diekast at see, at han ikke kommer nogen Bei med Consuelo, og han vilde jo heller ikke have ladet mig følge med i Gondolen, hvis han ikke havde været fornuftig nok til at indsee, at han vilde komme til at spille en latterlig Rolle hos hende. Nei, min Stilling er sikker og uindtagelig. Lad ham synes godt om Consuelo, lad ham elske hende og gjøre Cour til hende, alt det vil kun være til mit eget Bedste, thi hun vil da kunne erholde Alt af ham, hvad hun vil, uden at udsætte sig for det Mindste. Consuelo er baade stærk og klog og vil snart i det Punkt være langt mere dreven end jeg; den fjære Greves Bestræbelser for at vinde hendes Gunst ville kun blive til min Ære og Fordeel.“

Og, frigjort for enhver Tvivl, kastede han sig for Fødderne af sin Veninde og overlod sig til den lidensfabe-

lige Enthusiasme, som han i Dag for første Gang havde følt, og som Jalousien havde betvunget hos ham i de sidste Timer.

„Tilgiv mig, min Helgen, min Dronning, min lille Djævelinde,“ raabte han; „tilgiv mig, at jeg har tænkt paa mig selv istedenfor at kaste mig ned og tilbede Dig, som jeg burde have gjort, saasnart jeg var alene med Dig i dette Bærelse! Jeg forlod det i Morges med Behreidelse mod Dig og burde kun paa mine Knæe vende tilbage til det! Hvorledes kan Du blive ved at holde af et Uhyre som mig? Saa din Vifte istykker paa mine Kinder, Consuelo! Sæt din smukke Fod paa mit Hoved! Du rager uendelig langt op over mig, og jeg er fra i Dag af kun din villige og ærbødige Slave.“

„Jeg fortjener ikke alle disse smukke Ord,“ svarede hun, idet hun overgav sig til hans Hjærtegn, „og hvad dine Forvildelser angaaer, saa undskylder jeg dem, thi jeg forstaaer dem. Jeg indseer godt, at alene Frygten for at blive skilt fra mig og see et Liv deelt, der kun burde være eet for os Begge, har fremkaldt din Frygt og dine Tvivl. Du har ikke havt Tillid til Gud, og det er meget værre, end om Du havde anklaget mig for det Værste; men jeg vil bede for Dig, og jeg vil sige: Herre, tilgiv ham, som jeg har tilgivet ham.“

Consuelo var i dette Dieblik virkelig smuk, og Træthed og Dagens Bevægelser udbredte over hende en saa rørende Ynde, at Anzoletto, der forresten var exalteret over de Triumfer, hun havde feiret, og som lod hende vise sig for ham i en ganske ny Stikelse, følte sig paa engang betagen af en voldsom Lidenskab for denne lille Søster, som han hidtil havde elsket saa fredelig. Han hørte til de Menneſter, som kun begeistres for det, som Andre

eftertragte og tiljuble deres Bifald. Glæden over at føle sig i Besiddelse af en Gjenstand, som havde vakt saamange Dunster og Begjærligheder, opflammede hans Sandser, og for første Gang var Consuelo i hans Arme i virkelig Fare.

„Vær min Elskede, min Hustru!“ raabte han med kvalt Stemme. „Tilhør mig ganske og for bestandig!“

„Naar Du vil,“ svarede Consuelo med en englelig Smil. „I Morgen, om Du vil.“

„I Morgen! Og hvorfor i Morgen?“

„Du har Ret, det er over Midnat, og vi kunne godt gifte os i Dag. Saa snart det er lyst, kunne vi gaae hen og træffe Præsten. Ingen af os har Paarørende, og der behøves ikke mange Forberedelser. Jeg har min nye Kjole, som jeg ikke fik paa i Gaar, og Alt er saaledes parat; om saa Timer kan vi for Alteret sværge hinanden evig Trofskab. Nu tør Du nok gjøre det, ikke sandt, da Du har faaet Overbeviisning om, at jeg ikke er hæsliig.“

„Ak, Consuelo!“ raabte Anzoleto ængstligt, „Du er et Barn, et virkeligt Barn! Vi kunne ikke gifte os saaledes fra den ene Dag til den anden, uden at man faaer det at vide. Greven og Porpora, hvis Beskyttelse vi endnu trænge til, ville blive meget opbragte paa os, hvis vi fattede denne Beslutning, uden at spørge dem tilraads og uden engang at underrette dem derom. Din gamle Lærer holder ikke af mig, og Greven, det veed jeg fra god Kilde, kan ikke lide gifte Sangerinder. Vi maae derfor vinde Tid for at bringe dem til at samtykke i vort Ægteskab, og hvis vi gifte os i Smug, maae vi i det mindste have nogle Dage til hemmeligt at forberede det. Vi kan ikke løbe hen uden videre til San Samuele, hvor Alle kjende os, uden at det Hele rygtes inden en Time.“

„Alt det har jeg ikke tænkt paa,“ sagde Consuelo; „men hvorfor sagde Du da nylig selv, at jeg skulde være din Hustru, naar Du vidste, at det var umuligt? Det er ikke mig, der begyndte at tale derom, Anzoleto! Skjøndt jeg tidt har tænkt paa, at vi ere i den Alder, at vi kunne gifte os, og aldrig har drømt om de Hindringer, som Du nu taler om, har jeg dog altid overladt det til Dig at bestemme Tiden, thi jeg saae jo nok, at Du ikke havde stor Hast med at saae mig til Kone; men jeg var ikke vred paa Dig derfor. Du har ofte sagt til mig, at man skulde sikke sig Noget, inden man gistede sig, for at kunne sikke sin fremtidige Familie. Det sagde min Moder ogsaa, og det finder jeg fornuftigt. Alt vel overveiet er det altsaa for hurtigt, og vi bør vel sørge for at blive engagerede først og maaskee ogsaa først sikke os Publicums Gunst. Lad os da tale videre om den Ting, naar vi først have debuteret. Hvorfor bliver Du bleg, Anzoleto? og hvorfor knuger Du Hænderne sammen? ere vi ikke lykkelige, og trænge vi til at bindes med en Ed for at elske hinanden og stole paa hinanden?“

„O, Consuelo, hvor Du er rolig, hvor Du er reen, og hvor Du er kold!“ raabte Anzoleto.

„Er jeg kold?“ raabte den unge Spanierinde og blev blussende rød.

„Al, jeg elsker Dig, som man elsker en Kvinde, og Du hører paa mig og svarer mig som et Barn! Du kjender kun til Benskab og veed ikke, hvad Kjærlighed er. Jeg lider, jeg brænder, jeg døer for dine Fodder, og Du taler til mig om Præsten, om din nye Kjole og om Theatret.“

Consuelo, der havde reist sig i Brede, satte sig for-

virret og skjælvende. Hun taug længe, og da Anzoleto vilde kjærtegne hende, stødte hun ham blidt tilbage.

„Hør,“ sagde hun, „det er bedst, at det kommer til en Forklaring, og at vi forstaae hinanden. Du troer om mig, at jeg kun er et Barn, men det vilde være Skæbner af mig, om jeg ikke tilstod, at jeg forstaaer Dig meget godt. Jeg har ikke gennemslaffet næsten hele Europa med Folk af alle Slags, og jeg har ikke betragtet de omflakkende Gjøgleres Levemaade i Nærheden uden at kjende til det, som forresten ethvert Almuesbarn kjender til i min Alder; men jeg kunde ikke overtale mig til at troe, at Du, Anzoleto, vilde opfordre mig til at bryde den Ed, som jeg har tilsvoret min afdøde Moder. Jeg bryder mig ikke meget om det, som Patricierinderne, hvis Samtaler jeg undertiden hører paa, kalde deres Rygte. Jeg betynder altfor lidt i Verden, til at jeg skulde sætte min Ære i den større eller mindre Rydsffhed, som man tiltroer mig; men jeg sætter min Ære i at holde mine Løfter, ligesom jeg sætter din i, at Du holder dine. Jeg er maaskee ikke saa god Katholik, som jeg gjerne vilde være. Det staaer sig kun slet med min Religionsunderviisning, og man har ikke vibragt mig alle de Leverejler og Dydsforskrifter, som andre unge Piger, der opdrages i et Kloster; men jeg gjør, hvad jeg kan. Jeg tæller ikke de Rys, som jeg giver Dig, men jeg veed, at jeg ikke har været ulhydlig mod min Moder, og jeg vil ikke bedrage hende for at tilfredsstille utaalmodige Onsker, som let kunne bekæmpes.“

„Let!“ raabte Anzoleto og knugede hende heftigt til sit Bryst; „let! ja, jeg vidste jo nok, at Du var mageløs kold.“

„Kold, saameget som Du vil,“ sagde hun, idet hun

viklede sig ud af hans Arme. „Gud, som seer i mit Hjerte, veed bedst, om jeg elsker Dig.“
 „Ja, kært Dig i Armene paa ham,“ raabte Anzoleto opbragt, „thi i mine er Du jo ikke sikker, og jeg gaaer for ikke at komme til at fornærme Dig.“

Han ilede hen til Døren i den Tanke, at Consuelo, der aldrig havde ladet ham gaae bort i Brede, skulde skynde sig efter ham. Hun reiste sig ogsaa hurtigt op, løb hen til Døren og havde allerede Haanden paa Klinken for at kalde ham tilbage; men i det samme gjorde hun BOLD paa sig selv, tog Haanden fra Laasen og segnede, som en Følge af den overvættets Anstrengelse, om paa Gulvet, hvor hun blev liggende uden Bevægelse til næste Morgen.

14.

„Jeg tilstaaer Dig, at jeg er dødelig forelsket i hende,“ sagde samme Nat Grek Justiniani til sin Ven Barberigo. Klaffen var to, og de sad endnu sammen paa en Balcon i hans Palais.

„Dermed vil Du lade mig vide, at jeg skal vogte mig for at blive det,“ sagde den unge Barberigo smilende, „og det finder jeg mig gjerne i, thi Du har jo Forret. Skulde det imidlertid lykkes Corilla at faae Dig igjen i sine Garn, saa beder jeg Dig om at lade mig det vide, for at jeg kan tage mine Forholdsregler derefter.“

„Tænk ikke paa det, hvis Du holder af mig. Corilla har aldrig været Andet end en Tidsfordriv for mig. Jeg seer paa dit Ansigt, at Du ikke troer mig.“

„Det vil jeg ikke sige, men jeg tænker blot paa, at det maa have været en meget alvorlig Tidsfordriv, siden

den har været Dig saa dyr og faaet Dig til at begaae saamange Daarskaber."

"Jeg sætter nu engang saamegen Pris paa at more mig, at jeg aldrig tænker paa hvad det koster. Men her er det en ligefrem Videnskab. Jeg har aldrig seet nogen Skabning, der er saa forunderlig smuk som denne Consuelo. Hun er som en Lampe, der blegner fra Tid til anden, men som naar den truer med at slukkes, pludselig flammer op med saadan en Glæde, at, som vore Digtere sige, selv Stjernerne fordunkles."

"Ak," sagde Baberigo sukkende, "denne lille sorte Kjole, denne hvide Krave, dette Toilette, der paa eengang er saa fattigt og saa fromt, dette blege og rolige Ansigt, disse freidige og naturlige Manerer, denne forunderlige Mangel paa Koketteri, hvor forvandler det sig Altsammen og bliver ligefrem guddommeligt, naar hun, begejstret af sit Geni, giver sig til at synge! Lykkelige Justiniani der holder denne vordende Celebritets Stjæbne i dine Hænder!"

"Ja, gid jeg var vis paa den Lykke, som Du misunder mig! Men jeg forstrækkes tværtimod ved ikke at finde hos hende en eneste af disse kvindelige Egenheder, som man kjender, og som man har saa let ved at benytte sig af. Kan Du tænke Dig, min Ven, at denne lille Pige endnu er en Gaade for mig, efter at jeg en heel Dag omhyggelig har søgt at studere den? naar jeg skal dømme efter hendes No og min Ubehændighed, saa maa jeg være i den Grad indtaget i hende, at jeg ikke kan see klart."

"Siig hellere, at Du er ganske blind! Jeg, som ikke tør gjøre mig Forhaabninger, jeg skal med saa Ord sige Dig, hvad Du ikke forstaaer. Consuelo er en uskyldig Blomst; hun elsker den lille Anzoleto, hun vil endnu elske

ham i nogen Tid, og hvis Du med BOLD vil gjøre Ende paa denne Barndomstilbøielighed, saa vil Du give den fornyet Styrke. Men lad blot, som Du ikke bekymrer Dig om den, saa vil Sammenligningen mellem Dig og ham snart kjølne hendes Kjærlighed."

"Men han er smuk som Apollo, det lille Drog! Han har en prægtig Stemme, og han vil gjøre Lykke. Corilla er jo allerede aldeles forgabet i ham. Tro mig, han er ikke nogen ligegyldig Rival, naar Taler er om en ung Pige, der har Dine i Hovedet."

"Men han er fattig, og Du er rig; han er ubekjendt, og Du er almægtig," svarede Baberigo. "Hovedsagen er at faae at vide, om han er hendes Elsker, eller om han er hendes Ven. I det første Tilfælde vil Consuelo hurtig blive færdig med ham, i det andet vil det kun stee efter en Kamp, en Bakken, som ville forlænge din Angst og din Uvisshed."

"Jeg maa da altsaa ønske det, som jeg frygter allermost, det, som fylder mig med Næseri, naar jeg blot tænker paa det! Hvad mener Du?"

"Jeg troer, at de kun ere Venner."

"Det er umuligt! Kærgten er dristig, lidenskabelig og løssagtig! Man veed jo ogsaa, hvorledes Sædeligheden er beffaffen hos de Folk."

"Consuelo er i Alting et Vidunder. Tiltrods for den Lykke, Du gjør hos Damerne, kjære Grev Zustiniani, er Du dog ikke erfaren nok, naar Du ikke kan see paa denne unge Piges Blik og Bevægelser og høre paa hendes Tale, at hun endnu er saa reen som det Chrystal, der gjemmes i Bjerget."

"Jeg er henrykt over, hvad Du der siger!"

"Tag Dig i Agt, thi det er netop en Daarsskab og

en Fordom. Hvis Du elsker Consuelo, maa Du heller ønske at see hende gift i Dag end i Morgen, for at hendes Herre og Egtmand inden otte Dage kan lade hende føle Bægten af hendes Vænte, pine hende med sin Jaloufi og plage hende med sin Paapasselighed, sin Uretfærdighed og sin Utrofskab. Alt det vil blive Tilfældet med Anzoleto. Jeg har lagt saa nøie Mærke til ham igaar, da han deelte sig imellem Consuelo og Clorinda, at jeg forud kan stille hans Horoskop; følg derfor mit Raad, kjære Ven, og Du vil snart talke mig for det. Egtekabets Baand er saa let at opløse mellem Folk i din Stilling, og Du veed, at hos Kvinden er Kjærligheden tidt kun en brændende Phantasi, der vinder i Styrke, naar den modarbeides.“

„Du bringer mig til Fortvivlelse,“ svarede Greven, „og dog føler jeg, at Du har Ret.“

Til Uheld for Grev Justinianis Planer var denne Samtale bleven hørt af en Person, som han ikke havde gjort Regning paa, og for hvem ikke en Stavelse gif tabt. Efterat Anzoleto havde forladt Consuelo, drev han i sin Jaloufi omkring i Nærheden af sin Beskytters Palads for at faae Bished om, at han ikke vilde iværksætte en af disse Bortførelser, der paa den Tid vare saa stærkt i Mode blandt Patricierne, og som de næsten altid kunde tillade sig ganske ustraffede. Han kom ikke til at høre mere, thi i det stærke Maaneskin opdagede de to unge Adelsmænd paa den Stygge, han kastede, at der var en Person under Balconen. De gif derfor ind i Bærelserne og luskede efter sig.

Anzoleto smuttede bort og gif nu og tænkte paa Alt, hvad han havde hørt. Det var nok for ham til at vide, hvad han havde at holde sig til, og hvilken Ferdeel han kunde

drage af Baberigos dydige Raad. Han sov kun et Par Timer og ilede derpaa hen til corte Minelli. Døren var endnu tillaaaset, men igjennem Sprækkerne kunde han see, at Consuelo laa fuldt paaklædt paa sin Seng, bleg og ubevægelig som en Død. Nattekulden havde vækket hende af hendes Besvimelse, og hun havde lagt sig paa sin Seng uden engang at have Kræfter til at klæde sig af. Han stod og betragtede hende nogle Dieblikke urolig og fuld af Samvittighedsnag. Men strax efter blev han utaalmodig og forfrækket over denne lethargiske Søvn, der stred saa ganske imod Consuelos Baner; han uddivede derfor med sin Kniv en af Sprækkerne, for at faae Knivsbladet igjennem og løfte paa Klinken. Det lykkedes ham, dog ikke uden nogen Støi, men Consuelo var saa udmattet, at hun mærkede det ikke. Han gik da ind i Stuen, lukkede Døren efter sig, lagde sig paa Knæ foran hendes Seng, og i denne Stilling blev han liggende, til hun aabnede Dørene. Idet Consuelo fik Die paa ham, udstødte hun et Glædeskrig og kastede sine Arme om hans Hals; men hun drog dem strax tilbage igjen og trak sig tilbage fra ham med et Udtryk af Angst.

„Nu er Du altsaa bange for mig,“ sagde han i en blid Tone, „og istedenfor at omfavne mig vil Du flye mig? At, hvor jeg er bleven grusom straffet for min Forseelse! Tilgiv mig, Consuelo, og døm selv, om Du behøver at mistroe din Ven. Jeg har i en heel Time ligget her og betragtet Dig. Tilgiv mig, Søster! det er første og sidste Gang i dit Liv, at Du skal faae Grund til at beklage Dig over din Broder og støde ham fra Dig. Jeg skal aldrig mere lade mig henrive af min strafværdige Lidenstab. Forlad mig, jag mig fra Dig, hvis jeg bryder min Ed. Her ved dit jomfruelige Leie, ved din stakkels

Moders Dødsfeng, sværger jeg, at jeg vil respektere Dig som hidtil og aldrig engang forlange et Kys af Dig, saalænge Præsten ikke har velsignet vor Forening. Er Du tilfreds hermed, min egen, kjære, fromme Consuelo?"

Consuelo svarede kun ved at trykke hans blonde Hoved til sit Bryst og væde det med sine Taarer. Det lettede hende, at hun fik Luft, men hendes Hoved sank strax efter tilbage paa Puden.

„Jeg er dødtøret, og jeg har været syg hele Natten. Vi skiltes saa uheldig fra hinanden!“

„Sov, Consuelo, sov, min Engel,“ svarede Anzoleto; „huff paa hiin Nat, da Du tillod mig at sove paa din Seng, medens Du sad og arbejdede ved det lille Bord der; nu er det min Tour at vaage for Dig. Sov, mit Barn! jeg vil blade i din Musik, medens Du hviler et Par Timer. Der er Ingen, som vil savne os, før det bliver Aften. Sov da og beviis mig ved din Tillid, at Du tilgiver mig, og at Du troer paa mig.“

Consuelo svarede kun med et lykkeligt Smil. Han kysede hende paa Panden og satte sig hen til det lille Bord og arbejdede stille, medens hun styrkedes af en velsjørende Søvn.

Anzoleto havde levet altfor roligt og lidenskabsløst sammen med den unge Pige, til at det skulde falde ham vanskeligt at fortsætte paa samme Maade. Alt, hvad han havde hørt den foregaaende Nat under Justinianis Balcon, maatte desuden bestyrke ham i hans Beslutning. „Tak, mine smukke unge Herrer,“ sagde han til sig selv; „I har givet mig nogle Læreregler i Moral, som „det lille Drog“ skal vide at benytte saa godt, som om han var En af Eders Egne. Siden Kjærligheden kjølnes ved Besiddelsen, og siden Egteskabet medfører Mættelse og Afsmag,

faa skal jeg vide at bevare den Flamme reen, som efter Ebers Mening slukkes saa let. Jeg skal vogte mig for Alt, hvad der hedder Jaloufi og Utroffab. Hoibaarne og skarpsindige Barberigo, jeg skal drage mig dine Profetier til Nytte og vise Dig, at jeg fortjener at gaae i din Skole."

Anzoleto, der ogsaa havde tilbragt en daarlig Nat, faldt i Søvn under disse Betragtninger; men hans Søvn var let, og da Solen begyndte at gaae ned, reiste han sig op for at betragte Consuelo. Aftensolen, der trængte ind igjennem Binduerne, kastede sin purpurrode Glands over den gamle Seng og den smukke Pige, der hvilede paa den. Som en Blomst, der bøier sig ved Aftenens Komme, laa hun der bleg og stille, med det tykke, kulsorte Haar ned over Skuldrene, og Hænderne foldede over Brystet som en Marmorhelgen paa en Grav. Hun saae saa kydsf og uskyldig ud, at Anzoleto ikke kunde lade være at tænke: „Alt, Grev Justiniani! hvorfor kan Du ikke see hende i dette Dieblik og mig ved hendes Side som en klog og fjærlig Bevogter af den Skat, som Du higer efter?"

I samme Dieblik lød der en Larm nedefor Binduet, og Anzoleto hørte Aarerne pladske udenfor Huset. Det var en saa stor Sjeldenhed, at en Baad lagde til ved corte Minelli, at Anzoleto krøb op paa en Stol, for at titte ud af Binduet. Det var virkelig Grev Justiniani, der sprang ud af en Gondol og spurgte sig for hos nogle halvsnøgne Børn, der legede udenfor Huset. Anzoleto var i Tvivl med sig selv, om han skulde vække sin Veninde eller holde Døren lukket; men Greven var saa længe om at finde Consuelos Tagkammer, at han fik Tid til at tænke sig om. Han lukkede Døren heelt op, for at han uhindret kunde træde ind uden at gjøre nogen Støi; derpaa satte

han sig hen til det lille Bord, tog en Pen og lod, som han havde travlt med at skrive Noder. Hans Hjerte bankede heftigt, men hans Ansigt var roligt og ubevægeligt.

Greven traadte ganske sagte ind i Stuen for at overraske den unge Sangerinde. Han bragte Consuelos Engagement med sig og var vis paa, at han med saadant et Pas vilde finde en god Modtagelse; men ved Synet af denne fattige Helligdom, af den unge Pige, der laa og sov, og hendes Elsker, der vaagede i hendes Nærhed, kom han ud af sin Fatning, og vidste ikke, hvor han skulde vende sig hen. Anzoleto havde hævnnet sig over Scenen i Gondolen Aftenen iforveien.

„Naadige Herre!“ raabte han, og sprang op ligesom overrasket ved et uventet Besøg, „jeg skal strax vække min Forlovede.“

„Nei,“ svarede Greven, der allerede havde fattet sig, og vendte Ryggen til ham for at betragte Consuelo. „Det glæder mig netop at see hende saaledes, og jeg forbyder Dig at vække hende.“

„Ja, see kun rigtig paa hende!“ tænkte Anzoleto, „det er netop det, som jeg ønsker.“

Consuelo vaagneede ikke, og Greven havde god Tid til at betragte og beundre hende. Med et mildere Ansigt og i en hvissende Tone sagde han derpaa: „Du havde Ret, Zoto! Consuelo er den første Sangerinde i Italien, og jeg tvivler ikke længer om, at hun er et af de smukkeste Fruentimmer i Verden.“

„Deres Naade troede dog, at hun var forfærdelig styg!“ sagde Anzoleto i en ondskabsfuld Tone.

„Du har uidentivl fortalt hende, hvor plumpt jeg udtrykte mig dengang, men jeg forbeholder mig at bede hende om Forladelse og at give hende en saadan Pres-

opreisning, at Du ikke skal kunne skade mig mere ved at fortælle om, hvorledes jeg har taget fejl.“

„Skade Dem, naadige Herre! Hvorledes skulde jeg kunne det, selv om det nogensinde havde været i min Tanke.

Consuelo rørte sig henne paa sit Leie.

„Lad os sørge for, at hun ikke bliver altfor overrasket, naar hun vaagner,“ sagde Greven, „og tag de Ting bort fra Bordet, for at jeg kan lægge hendes Engagement der. Du kan gjerne,“ føiede han til, da Anzoleto havde gjort, som han befalede, „kaste Dinene paa dette Papir, til hun vaagner.“

„Et Engagement inden hun har debuteret! Det er jo glimrende, Eccellenza, og hun skal debutere, endog saa inden Corillas Contract er udløbet?“

„Ja, det er mig ligegyldigt! det kan komme til at koste mig et tusind Zechiner til Corilla, og dem betaler jeg gjerne.“

„Men hvis Corilla kabalerer?“

„Saa stikker man hende i Blyfængslerne, det er det Hele.“

„Ja, det maa jeg sige, Deres Naade lader sig ikke genere.“

„Nei, Zoto,“ svarede Greven i en bestemt Tone, „det pleier jeg ikke. Hvad jeg vil, det vil jeg.“

„Og Conditionerne, seer jeg, ere de samme som Corillas? De giver en Debutantinde, der endnu ikke har noget Navn, de samme Vilkaar som en berømt Sangerinde, der er tilbedt af Publicum?“

„Den nye Sangerinde vil blive det i endnu høiere Grad. Hvis hun ikke er fornøiet med det samme Honorar som hendes Forgængerinde, behøver hun blot at sige et Ord, saa fordobler jeg Honoraret. Det berøver kun paa

hende selv," sagde han, idet han løstede Stemmen, thi han bemærkede, at Consuelo var vaagen.

Consuelo havde i en halv Slummer hørt paa alt dette. Da hun havde gnedet Dinene og overbevist sig om, at det ikke var en Drøm, listede hun sig ud af Sengen, glattede flygtig sit Haar, kastede sin Kaabe om sig og blandede sig, paa den naturligeste Maade af Verden, i Samtalen.

"Det er altfor megen Godhed, Hr. Greve," sagde hun, "men jeg vil ikke være saa skamløs at benytte mig deraf. Jeg vil ikke underskrive denne Contract, før jeg ligeoverfor Publicum har prøvet mine Kræfter. Det vilde ikke være smukt af mig, thi jeg kan maaffee mishage og gjøre Fiasco. Hvis jeg tilfældig er hæs eller styg den Aften, saa har De givet Deres Ord, og De vil være for stolt til at tage det tilbage, og jeg for stolt til at benytte mig deraf. . . ."

"Styg, Consuelo!" afbrød Greven hende og saae lidenskabelig paa hende; "De styg? see blot her!" svøiede han til og holdt hendes lille Speilstump hen foran hende. "Naar De er beundringsværdig i denne Dragt, hvad vil De da ikke blive, naar De kommer frem bedækket med Edelstene og straalende i Deres Triumf."

Anzoleto var rasende, men den muntre Eigeghydighed, hvormed Consuelo optog disse Flaaheder, beroligede ham strax.

"Tag Dem i Agt, naadige Herre," sagde hun, idet hun viste Speilet fra sig, "at De ikke slaaer mit Smule Speil istykker; jeg har aldrig havt noget andet, og jeg holder af det, fordi det aldrig har ført mig bag Lyset. Hvad enten jeg er smuk eller styg, saa afflaaer jeg Deres forlokkende Tilbud, og desuden vil jeg sige Dem rent ud,

at jeg hverken vil debutere eller lade mig engagere, hvis ikke min Forlovede her bliver engageret med mig, thi jeg vil hverken have noget andet Theater eller noget andet Publicum end han. Vi kunne ikke stilles, eftersom vi snart agte at holde Bryllup.“

Denne uventede Erklæring bragte Greven et Dieblit ud af det, men han fattede sig snart.

„De har fuldkommen Ret, Consuelo,“ sagde han, „og det har heller aldrig været min Hensigt at ville stille dem ad. Zoto skal debutere samtidig med Dem; kun kan jeg ikke fordølge, at hvor stort hans Talent end er, saa er det dog ringere end Deres.“

„Det troer jeg ikke, naadige Herre,“ svarede Consuelo ivrigt og blev saa rød i Hovedet, som om der var tilføiet hende en personlig Fornærmelse.

„Jeg veed, at han er Deres Elev langt mere end den Lærers, som jeg har givet ham,“ svarede Greven smilende, „det kan De ikke nægte, smukke Consuelo. Da Porpora hørte i hvilket Forhold Anzoletto stod til Dem, raabte han: „Saa forundrer jeg mig ikke længer over, at han har disse udmærkede Egenstaber, som jeg ikke har kunnet bringe til at harmonere med alle hans Feil.“

„Han skal rigtig have mange Tak,“ sagde Anzoletto og tvang sig til at smile.

„Han vil nok komme til bedre Erkjendelse,“ raabte Consuelo muntert. „Publicum vil desuden nok vise, at min kjære Lærer har taget feil.“

„Deres kjære Lærer er den bedste Kjender og første Dommer over Alt, hvad der hedder Sangkunst. Anzoletto vil nok fremdeles benytte sig af Deres Veiledning, og deri vil han gjøre vel. Jeg gjentager imidlertid, at jeg ikke tør ansætte ham, førend jeg seer, hvorledes Publicum tager

imod ham. Lad ham debutere, og jeg skal da behandle ham med al den Retfærdighed og Belvillie, som han veed, at han kan gjøre Regning paa."

"Lad ham da debutere, og mig med!" sagde Consuelo; "vi ere begge til Hr. Grevens Tjeneste. Men ingen Contract og ingen Underkrift, førend Forestillingen er forbi, det er min faste Beslutning."

"De er ikke tilfreds med de Vilkaar, jeg har foreslaet, Consuelo? Dikter dem da selv! Der er Pennen — behag at slette ud og tilføie, hvad De selv vil! min Underkrift staaer paa Papiret."

Consuelo tog Pennen. Anzoletto blev bleg, og Greven stirrede forventningsfuldt paa hende. Hun slog et Par Streger over Contracten og skrev ovenover Grevens Underkrift: "Anzoletto og Consuelo betragte sig begge som engagerede paa de Vilkaar, som det maatte behage Grev Justiniani at bestemme, saasnart de i næste Maaned have debuteret paa Theatret San Samuele." Hun skrev raff under og rakte Pennen til sin Forlovede.

"Skriv under uden at see," sagde hun, "Du kan ikke paa nogen bedre Maade vise, hvor taknemmelig og tillidsfuld Du er imod din Belgjører."

Anzoletto skrev under, men foer dog, uden at det mærkedes, med Dinene henover det Skrevne. Greven havde høiet sig over hans Skulder og læst, hvad der stod paa Papiret.

"Consuelo," sagde han, "De er en ligesaa besynderlig som beundringsværdig Person! Kom og spiis til Middag med mig, begge To," vedblev han, idet han sønderrev Contracten og rakte Consuelo Haanden. Hun tog imod den, men bad ham om at gaae med Anzoletto ned i hans

Gondol og vente et Dieblif, medens hun gjorde en Smule Toilette.

„Det er en afgjort Sag,“ sagde hun, da hun var alene, „at jeg nok kan faae Raad til at anskaffe mig en Brudekjole.“ Hun tog sin nye Kjole paa, ordnede sit Haar og foer syngende ned ad Trappen. Greven havde af overdreven Høflighed villet vente paa hende paa Trappen tilligemed Anzoleto. Hun troede ham længere nede og faldt næsten i Armene paa ham, men idet hun hurtig traadte tilbage, greb hun hans Haand og førte den efter Landets Skik til sine Læber med al den Verbødighed, som kan lægges for Dagen af en Underordnet, der ikke vil overstride de rette Grændser; derpaa vendte hun sig om, kastede sig om sin Forlovedes Hals og sprang munter og overgIVEN ned i Gondolen, uden at vente paa, at Greven ceremonielt skulde ledsage hende.

15.

Greven, der saae, at Consuelo ikke lod sig lokke af Binding, søgte nu at pirre hendes Forfængelighed og tilbød hende Smykker og Prydelser; men hun afflog dem. I Begyndelsen troede Justiniani, at hun forstod hans hemmelige Hensigter; men det varede ikke længe, inden han mærkede, at det kun var af en Slags Stolthed, at hun ikke vilde modtage Nogetsomhelst, førend hun havde fortjent det. En hvid Silkedragt blev hun dog nødt til at modtage, da han forsikrede, at det ikke kunde gaae an, at hun kom til hans Soireer i hendes simple Dragt. Hun fandt sig da heri og gav sig Sjersterne i Bold. Forvandlet efter et Par Dages Forløb til en elegant Dame og tvungen til at modtage en Række Perler, der af Greven blev bragt

hende som Betaling for den Soirée, hvori hun havde sunget for ham og hans Venner, var der ikke længer noget Paafaldende ved hendes Fremtræden, skjøndt hun ved første Dietast hverken blandede eller overraskede Noget. Hun var altid bleg, og i hendes Blik var der Intet af den Glands, som man finder hos Kvinder, hvis eneste Tanke er at glimre og behage. Grundtrækket i hendes Physiognomi var alvorligt og tankefuldt. Man kunde see hende spise, tale om ligegyldige Ting og kjede sig høfligt, uden at ane, at hun var smuk; men aldrig saasnart kom der et muntert Smil paa hendes Læber, førend man begyndte at finde hende behagelig. Og naar der saa kom mere Liv i hende, naar hun begyndte levende at interessere sig for Noget, naar hun blev begejstret, og naar hun udøvede sin skjønne Kunst, straaede hun af Geniets Ald og blev til et ganske andet Væsen: man blev henrevet, lidenskabelig bevæget, tilintetgjort, eftersom hun vilde det, og uden at hun selv gjorde sig Rede for, hvad det var for en hemmelig Magt, hun var i Besiddelse af.

Greven forundrede sig ogsaa selv ikke lidt over de Følelser, han nærede for hende. Denne Verdensmand havde en Kunstnersjæl, som aldrig ret var kommen til Udbrud, men som hun formaaede at paavirke og sætte i Bevægelse. Dog var han aldrig saa stærkt berørt af hende, at han kunde forstaae, hvor fattige og utilstrækkelige de Forsførelseskunster vare, som han vilde anvende hos en Kvinde af denne Slags.

Han fandt sig imidlertid i at være taalmodig og beslattede at forsøge, hvad Virkning Kappelysten vilde frembringe paa hende. Han tog hende med i sin Loge, for at hun kunde være Vidne til Corillas Triumfer, og for at Uergjerrigheden kunde vaagne hos hende; men Resultatet

heraf var et ganske andet, end han havde ventet sig. Consuelo forlod Theatret taus og kold, og Publicums Bisalb gjorde ikke noget Indtryk paa hende. Corilla forekom hende at mangle ikke blot Begavelse, men Lidenstkaab og Aedel. Hun fœlte sig istand til at dœmme om dette opskruede Talent, der strax fra Begyndelsen var ruineret af et uordentligt Liv; det kunde derfor ikke falde hende ind at vise Begeistring for en Rival, som hun hverken kunde frygte eller beundre. Et Dieblik troede Greven, at hun pintes af en hemmelig Jalousi, om ikke over Primadonnaens Talent, saa dog over den Lykke, hun gjorde.

„Denne Bisalbstorm er Intet imod den, som De vil fremkalde,“ sagde han til hende; „den vil kun vise Dem, hvilke Triumfer der vente Dem, hvis De er den Samme ligeover for Publikum, som for os. Jeg haaber, at De ikke er forskrækket over hvad De har seet?“

„Nei, Hr. Greve,“ svarede Consuelo smilende, „dette Publicum forskrækker mig ikke, thi jeg tænker ikke paa det; jeg tænker kun paa, hvad man kunde faae ud af den Rolle, som Corilla har spillet glimrende, men hvori der er Effekter, som hun slet ikke har lagt Mærke til.“

„Hvorledes? De tænker ikke paa Publicum?“

„Nei, jeg tænker paa Partituret og paa Componistens Henfigter, paa Rollens Charakter, paa Orchestret, som har sine gode Egenstkaaber, hvilke man maa drage Fordeel af, og sine Mangler, som man maa see at dække ved paa visse Steder at overgaae sig selv. Jeg tænker paa Chœrene, der ikke altid ere tilfredsstillende, og som trænge til at ledes med mere Alvor; jeg lægger Mærke til de Steder, hvor man maa anvende alle sine Midler, og til dem, hvor man selvfœlgelig maa sfaane sig. De seer, Hr. Greve, at jeg har meget Andet at tænke paa end paa Publicum, der

ikke forstaaer Noget af alt dette og ikke kan lære mig Noget."

Denne Sikkerhed og Alvor i hendes Dom overraskede i den Grad Justiniani, at han ikke vovede at henvende flere Spørgsmaal til hende.

De to Debutanters Optræden forberedtes imidlertid med alle de Kunster, som man pleier at anvende ved lignende Leiligheder. Det var en Kilde til stadige Tvistigheder mellem Greven og Porpora og imellem Consuelo og hendes Elsker. Den gamle Maestro og hans udmærkede Elev ivrede imod den Charlatanisme, der giver sig Lust i pralende Annoncer og i tusinde Smaakunster og Uværldigheder, hvori vi i vore Dage ere sande Virtuoser. I Betænedig spillede Aviserne dengang ikke nogen betydelig Rolle; man forstod ikke igjennem dem at bearbejde sit Publikum; man kjendte endnu ikke Noget til Reclamer, til biografiske Røverhistorier og til Claqueurer. Der dannede sig Partier og der cabaleredes; Kunsten var ikke altid Drivhjælden heri. Smaa og store Lidenskaber, der ikke havde Noget at gjøre med Kunst og Talent, opførte dengang deres Kamp i Kunstens Tempel ligesom nutildags, men man forstod sig ikke nær saa godt paa at skjule den sande Aarsag til disse Kampe og at skrive dem paa Kunstbegeistringens Regning.

Justiniani ledede disse Intriguer mere som en fornem Herre end som Skuespildirekteur. Det var i hans egne Saloner, at han forberedte sit Publicum og sørgede for, at hans Forestillinger maatte gjøre Lykke. Han anvendte i den Anledning aldrig lave eller usle Midler, men lod sig dog lede af sin Egensjærlighed, sine personlige Sympathier og Sladdereren i de høiere Kredse. Han nedrev derfor nu Stykke for Stykke, og med ikke ringe Kunst, hele den

Bygning, som han tidligere selv havde opført til Corillas Forherligelse. Alverden vidste godt, at han havde en Anden i Baghaanden, og medens den stakkels Consuelo ikke engang anede Grevens Følelser for hende, fortalte hele Benedig, at han var bleven kjed af Corilla, og at hans nye Elsterinde skulde optræde i hendes Sted. Fra forskjellige Sider tilføiedes der: „Det vil blive en stor Skuffelse for Publicum og et stort Tab for hans Theater, thi hans Favorit er en lille Gadesangerstke, som Ingenting kan og kun har en smuk Stemme og et taaleligt Ansigt.“

Der cabaleredes saaledes til Fordeel for Corilla, der spillede Martyren og paakaldte sine mangfoldige Tilbedere, for at de og deres Venner skulde gjøre det af med denne uforstammede Zigeunerstke. Og omvendt cabaleredes der ogsaa til Fordeel for Consuelo af alle de Damer, hvem Corilla havde frataget deres Mænd og deres Elskere, og af alle de Ægtemænd, der hellere saae de venetianske Don Juan'er flokke sig om Debutantinden end om deres Koner, og endelig af alle de Elskere, som Corilla havde forraadt eller stødt fra sig, og som nu ønskede at hævne sig ved en Andens Triumf.

Hvad de virkelige Musikelskere angik, saa vare de ligeledes deelte i to Leire: paa den ene Side stod de oprigtige Kunstvenner som Porpora, Marcello, Tomelli og Andre, der bebudede, at med den nye Debutantinde vilde de gode Traditioner og den gode Musik vende tilbage, og paa den anden Side Componisterne af anden og tredie Rang, hvis lette Arbeider Corilla altid havde foretrukket, og som nu saae sig personlig true; til dem sluttede sig Musikerne i Orkestret, der vilde komme til at tage fat paa de Partiturer, man længe havde forsømt, og som vilde blive nødte til at arbejde alvorligt, hele Theaterpersonalet,

der frygtede for gennemgribende Reformer, ja selve Massfolkene, Garderobepigerne og Friseurerne, der Alle ivrede imod Debutantinden — ja, man beffjæstigede sig langt mere dermed i Republiken, end med de nyeste Regjerings-handlinger af Dogen Pietro Grimaldi, der fredelig havde efterfulgt sin Forgænger, Dogen Luigi Pisani.

Consuelo var baade bedrøvet og kjed af alle disse Forhindringer og Usselheder, der mødte hende strax ved hendes Banes Begyndelse. Hun havde ønsket at debutere strax og forstod sig kun lidt paa alle disse Kunster og Reclamer, der forekom hende langt mere farlige end nyttige, og som hun følte, at hun godt kunde undvære. Men Greven, der var mere indviet i Theatervæsnets Mysterier, sparede Intet paa at skaffe hende Tilhængere. Han lod hende hver Dag komme til sig og præsenterede hende for hele Byens og Omegnens Matadorer. Consuelo var altfor beskednen og led altfor meget ved den hele Historie, til at hun skulde understøtte hans Planer; men han lod hende synge, og Siren var glimrende og fuldstændig.

Anzoleto var langt fra at dele sin Venindes Afsky for Reclamer. Han var heller ikke nær saa vis paa at gjøre Lykke; thi for det første viste Greven ham ikke snyderlig Interesse, og for det andet var den Tenor, han skulde afløse, et Talent af første Klasse, som han ikke kunde smigre sig med at bringe saa snart i Forglemmelse. Bist er det, at han ogsaa hver Aften sang i Grevens Soiréer, at Consuelo i deres Duetter gjorde Alt for ikke at fordunkle ham, og at han, ansporet og paavirket af hendes overlegne Geni, undertiden hævede sig til en vis Høide. Han blev da stærkt applauderet; men da den første Overraskelse, som hans smukke Stemme fremkaldte, havde sat sig, følte man kun altfor godt hans Mangler,

og til sin Skræk følte han dem ogsaa selv. Det var da Dieblicket for ham til at arbejde med fornyet Iver, men forgjæves opfordrede Consuelo ham til at komme hver Morgen til sig i corte Minelli, hvor hun vedblev at boe, trods alle Grevens Opfordringer, der ønskede, at hun skulde vælge en mere standsmæssig Bolig: Anzoleto havde i sin Angest saa travlt med at gjøre Bisitter, skaffe sig Venner og smede Intriguer, at han for alle disse Udselheders Skyld hverken fik Tid eller Leilighed til at studere.

Han indsaae, at den stærkeste Opposition imod ham vilde komme fra Corilla, og da Greven hverken saae hende mere hos sig eller brød sig om hende, besluttede han at besøge hende for om muligt at stemme hende gunstig for sig. Han havde hørt sige, at hun med stor Munterhed og Lethed og med en philosophisk Ironi havde fundet sig i, at Grev Justiniani trak sig tilbage fra hende, at hun havde modtaget brillante Tilbud fra den italienske Opera i Paris, og at hun i blind Tillid til, at Consuelo maatte lide et Nederlag, morede sig forud over Grevens og hans Benners forfærdelige Skuffelse. Anzoleto mente, at han med sin Klogskab og Falskhed nok skulde afvæbne denne frygtelige Fjende, og, pyntet paa det Bedste, trængte han ind til hende en Eftermiddag, den Tid, da Siestaen gjør Bisitterne sjeldne og Paladserne tomme.

16.

Han traf Corilla alene i et smukt Boudoir, hvilende paa en Divan; hendes forstyrrede Træl sagde ham strax, at hun dog ikke ligeover for Consuelo følte sig saa gaanske sikker, som hendes Tilhængere vilde bringe Folk til at troe. Hun modtog ham imidlertid med et muntert Ansigt, og

idet hun med nogen Malice klappede ham paa kinden, sagde hun, idet hun gjorde Tegn til sin Pige, at hun skulde gaae ud og lukke Døren:

„Ah, er det Dig, Du lille Strik! kommer Du igjen for at binde mig Historier paa Vermet, og troer Du, jeg ikke har gennemstuet dine Intriguer? Du er en stor Nar, min smukke Ven, hvis Du troer, at jeg er bleven fortvovlet over, at Du saa hurtig forlod mig efter alle dine sømme Erklæringer, og Du er et endnu større Tossehoved, hvis Du troer, at jeg har savnet Dig, thi jeg havde glemt Dig aldeles efter fire og tyve Timers Forløb.“

„Fire og tyve Timer! men det er jo ogsaa en umaa- delig Tid!“ svarede Anzoleto og kysjede hende paa hendes fyldige Arme. „Hvis jeg turde troe det, vilde jeg være formelig stolt; men jeg veed nok, at hvis jeg havde været saa enfoldig at troe Dem, dengang De sagde . . .“

„Hvad jeg sagde Dig dengang, det raader jeg Dig til at glemme, og var Du kommet for at besøge mig dengang, havde Du fundet min Dør lukket. Men hvor kan Du være saa impertinent at komme i Dag?“

„Viser det ikke en god Smag, at man ikke kaster sig i Støvet for dem, der have Magten, og at man derimod med hele sin Hengivenhed søger hen til dem, som . . .“

„Bliv ved! Til dem, som ere i Unaade! Det er virkelig meget ædelmodigt og humant af Dig, min fortræffelige Ven!“ Og Corilla kastede sig tilbage paa Silkepu- den og brast i en Skoggerlatter, der var temmelig forceret.

Skjøndt Primadonnaen manglede sin første Frisshed, skjøndt Middagslyset ikke var hende gunstigt, og Værgelser i den sidste Tid havde skjæmmet hendes smukke Ansigt og

berøvet hende Noget af hendes blomstrende Fylde, sølte Anzoletto sig dog ikke lidt betagen ved denne tôte à tôte. De Folk, der ere fordærvede fra den tidligere Alder, kunne endnu føle Venfskab for en Kvinde, der er brav og naturlig; men til at vække deres Lidensfaber trænge de til Omgang med en Kokette. Anzoletto afvæbnede Corillas Spot ved at bevidne hende en Kjærlighed, som han havde besluttet at fremhyle, men som han begyndte at føle for ramme Alvor. Jeg siger naturligviis Kjærlighed af Mangel paa et mere passende Ord.

Da Corilla faae, at den unge Tenor virkelig var betagen af hendes Skjønhed, blev hun formildet og begyndte at drille ham i en mere venfskabelig Tone.

„Jeg har holdt af Dig en heel Aften, det indrømmer jeg,“ sagde hun; „men i Grunden agter jeg Dig ikke. Jeg veed, at Du er ærgjerrig og som en Følge deraf falsk og beredt til enhver Utrofskab: jeg vil aldrig kunne forlade mig paa Dig. Du anstillede Dig en Aften jaloux i min Gondol og bar Dig ad som en Despot. Det morede mig, fordi det dog var en lille Forandring istedenfor vore Patricieres flaaue Galanterier; men Du bedrog mig, Du var forelsket i en Anden, det er Du endnu, og Du vil ægte ende. Hvem er det, Du vil ægte? jeg veed det meget godt, det er min Rival, min Fjende, Debutantinden, som Justiniani har forelsket sig i. Vi maae skamme os Begge, vi maae skamme os alle Fire!“ raabte hun, idet hun imod sin Billie blev heftig og rev sin Haand til sig.

„Grusomme!“ sagde han, idet han bestræbte sig for igjen at faae fat paa hendes lille buttede Haand; „De burde forstaae, hvad der foregik i mig, da jeg faae Dem første Gang, og ikke bryde Dem om, hvad jeg har fore-

taget mig tidligere. Hvad der er foregaaet tidligere, kan De sagtens gjette, og det behøve vi ikke at tænke paa nu."

"Jeg lader mig ikke affpise med forblommede Ord og med Fortielser. Elsker Du endnu Zigeunerstven, og gifter Du Dig med hende?"

"Hvis jeg virkelig elskede hende, hvorfor skulde jeg da ikke have giftet mig med hende?"

"Maaskee fordi Greven har sat sig imod det. Enhver veed jo nu, hvad han ønsker. Man siger, at han har Grund til at være utaalmodig, og hun endnu mere."

Anzoleto blev blussende rød ved at høre paa disse Fornærmelser mod et Bæsen, som han altid havde æret fremfor Alle.

"Ah, Du er fornærmet paa hendes Begne!" sagde Corilla; "det er godt, det er det, jeg vilde vide. Du elsker hende, men naar gifter Du Dig med hende?"

"Jeg gifter mig slet ikke."

"Er det for at rylke op i Grevens Gunst?"

"For Guds Skyld, lad os ikke tale om Greven eller om nogen Anden, end om Dem og mig."

"Lad gaae!" sagde Corilla, "maaskee at ogsaa i dette Dieblik min forrige Elsker og din tilkommende Kone..."

Anzoleto reiste sig opbragt og vilde gaae. Men hvad skulde han gjøre? optænde endnu engang dette Fruentimers Had, som han var kommen for at formilde? Han blev staaende uvis og forfærdelig ydmyget over den Rolle, han havde paataget sig.

Corilla brændte af Begjærighed efter at gjøre ham utro, ikke fordi hun elskede ham, men for at hævne sig paa Consuelo.

"Du seer," sagde hun, idet hun tilkastede ham et Blik, som fængslede ham til hendes Tærffel, "at jeg har

Grund til at mistroe Dig, thi i dette Dieblit bedrager Du En af os; er det hende eller mig?"

"Hverken den Ene eller den Anden!" raabte han, idet han søgte at retfærdiggjøre sig i sine egne Dine, „jeg er ikke hendes Elsker og har aldrig været det; jeg har ikke engang Kjærlighed til hende, thi jeg er ikke jaloux paa Greven."

"Ah, Du er i den Grad jaloux, at Du nægter det, og Du kommer her for at adsprede og curere Dig, mange Tak!"

"Jeg gjentager, at jeg ikke er jaloux, og for at bevise Dem, at det ikke er af Jaloufi, at jeg taler, saa forfikkrer jeg Dem, at Greven er ligesaa lidt hendes Elsker som jeg, at hun er et skikkeligt og uskyldigt Barn, og at den Eneeste, De har Grund til at være vred paa, er Grev Justiniani."

"Jeg kan altsaa lade hende udpibe, uden at det generer Dig? godt! saa vær i min Loge og pib! gaaer Du ind derpaa, saa sliig det, ellers ere vi færdige med hinanden?"

"De vil altsaa forhindre mig i at debutere, thi De veed meget godt, at jeg skal debutere samme Aften som Consuelo! Hvis De lader hende pibe ud, saa vil ogsaa jeg, der synger med hende, falde som et Offer for Deres Brede. Og hvad har jeg Ulykkelige gjort for at mishage Dem? jeg har indbildt mig en heel Aften, at De havde nogen Godhed for mig, og at jeg skulde være under Deres Beskyttelse. Og nu er jeg Gjenstand for Deres Had og Foragt, jeg, som har elsket og agtet Dem saa høit, at jeg af den Grund har været nødt til at flye Dem. Godt! saa tilfredsstil Deres Hævnhyst, tilintetgjør mig og stands mig i min Carriere. Naar De blot her i al Hemmelig-

hed vil sige mig, at jeg ikke er Dem forhadet, saa vil jeg gjerne offentlig undgjelbe for Deres Brede."

"Slange!" raabte Corilla, "hvorfra har Du denne Smigreriets Gift, som din Tunge og dine Dine have saa let ved at brygge? Jeg vilde give meget for at kjende og forstaae Dig, men jeg er bange, thi Du er den elst-værdigste af alle Elstere og den farligste af alle Fjender."

"Jeg Deres Fjende! Hvorledes skulde jeg vove at være det, selv om jeg ikke var et Bytte for Deres Undigheeder? har De Fjender, guddommelige Corilla? hvor kan De have Fjender her, hvor man kjender Dem, og hvor De altid har hersket over Alle. De har havt en Strid med Greven, og han vil fjerne Dem fra sig, for ikke at lide længere. Han møder paa sin Bei en ung Pige, der synes at have nogle Anlæg, og som kun ønsker at debutere. Er det en Forbrydelse af det unge Barn, der ikke kan høre Deres Navn nævne uden med Skræk, og som kun udtaler det med Ærbødighed. De tillægger denne Stakkel usoffammede Pretentioner, som hun ikke kjender Noget til. Greven anstrenger sig, for at hun skal vinde hans Benneres Velwillie, og disse overdrive igjen hendes Fortjenester, medens Deres Benner udbrede Bagvaskelser, der ærgre og bedrøve Dem, istedenfor at de skulde bringe No i Deres Sjæl ved at vise Dem, at Deres Ære ikke kan angribes, og at Deres Medbeilerinde skjælver for Dem. See, det er Grunden til den Forbittrelse, som jeg opdager hos Dem, og hvorover jeg er saa forbausset og overrasket, at jeg ikke veed, hvad jeg skal gjøre for at bekjæmpe den."

"Det veed Du kun altfor godt, Sladdermund," sagde Corilla og saae paa ham med et smægtende Blik, hvori der dog endnu laa nogen Mistro; "jeg hører nok dine søde Ord, men min Fornuft siger mig, at jeg ikke skal

troe Dig. Jeg vædder paa, at denne Consuelo er guddommelig smuk, skjøndt man har fortalt mig det Modsatte, og at hun er udmærket, om end i en Retning, der er min modsat; ellers vilde Porpora, som jeg veed er saa streng, ikke udtale det lydeligt."

Hvis De kjender Porpora, saa kjender De ogsaa hans Forunderligheder og hans Galffaber. Han er en Fjende af al Originalitet hos Andre og af alle Forandringer i Sangkunsten; en lille Elev behøver blot at lytte ærbødig til hans Snaak og følge slavist hans pedantiske Underviisning, saa er han strax villig til, saasnart han hører en godt vocaliseret Scala, at sige om hende, at hun overgaaer Alt, hvad Publicum forguder. Naar har De begyndt at bryde Dem om, hvad det forrykte Menneske finder paa at sige?"

"Har hun da intet Talent?"

"Hun har en smuk Stemme og synger godt i en Kirke, men hun kjender ikke noget til Theatret, og hvad den Kraft angaaer, som skal udfoldes der, er hun i den Grad lammet af Frygt, at jeg er bange for, at hun blot behøver at træde frem for Lamperne for at tabe alle de Evner, som Himmelen har forundt hende."

"Er hun bange? man har tvertimod sagt mig, at hun var yderst usorkammet."

"Det stakkels Barn! hun maa altsaa have Fjender! Hør hende selv, guddommelige Corilla, og De vil have Medlidenskab med hende og opmuntre hende istedenfor at lade hende pibe ud, som De for nylig sagde, naturligtvis for Spøg."

"Enten bedrager Du mig, eller ogsaa have alle mine Venner ført mig bag Lyset."

"Deres Venner ere selv blevne bedragne. I deres

overvættes Iver ere de blevne forstrækkede, fordi der optræder En, som vil rivalisere med Dem! O, disse Folt maae sætte meget lidt Priis paa Dem, siden de kjende Dem saa lidt! Hvis jeg havde den Lykke at være Deres Ven, vilde jeg bedre vide, hvad De er værd, og jeg vilde ikke forstrækkes over nogenjomhelst Rivalitet, om det end var en Faustina eller Molteni.“

„Tro ikke, at jeg er bleven forstrækket; jeg er hverken ond eller misundelig, og jeg har aldrig seet surt til, at Andre gjøre Lykke, thi mig har det ikke skadet. Men naar jeg troer, at man vil trodse mig og paasøre mig en Krænkelse . . .“

„Tillader De, at jeg maa føre den lille Consuelo til Dem? hvis hun havde vovet det, var hun kommen for længe siden for at bede Dem om Deres Raad og Veiledning. Men hun er saa frygtsom, og saa har man altid bagvasket Dem for hende. Man har bildt hende ind, at De var grusom og hævnjerrig, og at De arbejdede paa, at hun skulde falde igjennem.“

„Har man sagt hende det? ja saa forstaaer jeg, at Du er her.“

„Nei, det forstaaer De ikke, thi jeg har aldrig troet det et Dieblik, og jeg vil ikke troe det. Nei, De vil aldrig forstaae mig!“

Anzoleto forte Dine skinnede, da han sagde disse Ord, og han knælede ned for Corilla med et Udtryk af kjærlighedsfuld Beundring.

Corilla manglede ellers ikke Skarpsindighed, men, som det gaaer Kvinder, der ere stærkt indtagne i sig selv, Forsængeligheden lagde undertiden et tykt Bind for hendes Dine og lod hende falde i de plumpeste Snarer. Desuden var hun forelsket i Anzoleto, der var det smukkeste unge

Menneske, man kunde see for sine Dine, og hun kunde ikke modstaae hans honningsøde Ord.

Otte Dage efter denne Sammenkomst var hun forelsket i ham til Raseri og var hvert Dieblig nærved at forraade deres Hemmelighed ved sin Baloufi og sin Hef-tighed. Anzoleto der ogsaa paa en vis Maade var indtaget i hende, skjøndt han med Hjertet endnu hang ved Consuelo, blev forstrækket over, at hans Forsøg kronedes med altformeget Held. Imidlertid smigrede han sig med idetmindste at kunne beherske hende, saalænge til han havde naaet sit Maal, det vil sige, saalænge til hun ikke mere kunde skade hans Debut og gjøre Consuelo noget Afbræk. Han udsolbede hele sin Dygtighed og besad den Egenskab at kunne sige en Løgn med en Slags træffende Dialektik. Han forstod at fængsle og overtale hende; det lykkedes ham at faae hende til at troe, at hvad han elskede høiest hos en Kvinde var Udelmodighed, Blidhed og Retfærfenhed, og han forstod paa en fiin Maade at antyde, i hvilket Forhold hun skulde sætte sig til Consuelo ligeoverfor Publicum, hvis hun ikke vilde hades og foragtes. Han forstod paa eengang at være søm og streng, og idet han lod fremskimte Trusler under sine Lovtaler, lod han, som han antog hende for en Engel. Den stakkels Corilla havde i sit Hjem spillet alle Roller undtagen denne, og det var ogsaa den, der lykkedes hende allerdaarligst paa Scenen. Hun gav imidlertid efter, saameget mere som Anzoleto fik hende til at troe, at Greven endnu bestandig, tiltrods for sin Forbittrelse, var forelsket i hende, og at han hemmelig var jaloux paa hende skjøndt han roste sig af det Modsatte.

„Hvis han kom til at opdage mit Forhold til Dem,“ sagde han til hende, „vilde det være ude med mig. Jeg

føler altfor godt, hvor kold han er bleven imod mig siden hin Aften i Gondolen, og han vilde knuse mig med sit Had, hvis han kjendte vort Forhold."

Greven vilde tvertimod have været meget glad, hvis han vidste, at Anzoleto var sin Forlovede utro; men Corilla var saa forsængelig, at hun gjerne lod sig føre bag Lyset. Hun troede ogsaa, at hun ikke havde Noget at frygte af Anzoletos Følelser for Debutantinden. Naar han svor ved Alt, hvad der var helligt, paa, at han aldrig havde været Andet end en Broder for den unge Pige, hvad der materielt ogsaa virkelig var Sandhed, var der en saa overbevisende Kraft i hans Forsikringer, at Corilla glemte sin Jaloufi. Endelig nærmede sig den store Dag, og den Cabale, som hun havde smedet, opløste sig af sig selv. Hun for sit Vedkommende arbejdede selv i modsat Retning, thi hun var overbevist om, at den frygtsomme, uerfarne Consuelo vilde falde igjennem af sig selv, og at Anzoleto vilde være hende taknemmelig, fordi hun ikke havde bidraget noget dertil. Desuden havde han havt det Talent at brouillere hende med hendes ivrigste Tilhængere, idet han lod, som om han var jaloux paa dem, og paa den Maade tvang hende til at fjerne dem.

Samtidig spillede den snedige Venetianer en ganske anden Rolle hos Greven og Consuelo. Ligeoverfor dem roste han sig af, at han ved sin Behændighed og Snildhed havde afvæbnet deres frygteligste Modstanderke. Greven, der var noget sladderagtig, morede sig over hans Fortællinger og ansporede ham til at fortsætte, men Consuelo forbausedes og bedrøvedes derover.

„Du gjorde bedre i,“ sagde hun til ham, „at ud-danne din Stemme og studere dit Parti. Du troer at have gjort meget, naar Du afvæbner en Fjende; men en

reen Tone og en rigtig Methode vil virke langt mere paa et upartist Publicum end nogle Misundeliges Tausshed. Det er alene dette Publicum, Du skulde bryde Dig om, men jeg seer med Sorg, at Du slet ikke tænker paa det."

"Vær rolig, kjære Consuelita," svarede han. "Det er din Bildfarelse, at Du troer paa et oplyst og upartist Publicum. De Folk, der forstaae sig paa Musik, ere næsten aldrig ærlige, og de, der ere ærlige, forstaae sig saa lidt paa den, at der kun behøves en Smule Driftighed for at blænde dem og rive dem med sig."

17.

Anzoleto havde i den sidste Tid ikke været jaloux paa Greven, og lykkeligviis trængte Consuelo heller ikke til hans Forsvar. Beskyttet ved sin egen Uskyldighed forstod hun at holde Justiniani i ærbødig Afstand blot ved ikke at beskymre sig om ham. Efter fjorten Dages Forløb havde den letsindige Venetianer indseet, at han ikke var et Skridt længer end den første Dag, og han var klog nok til ikke at ville tilintetgjøre alle sine Forhaabninger ved altfor stort Hastværk. Han indskrænkede sig derfor til at gjøre sig behagelig for hende og overøse hende med de udsøgteste Artigheder og Galanterier. Consuelo saae ikke Andet deri end Beviser paa hans lidenskabelige Kjærlighed til Musik og hans naturlige Hjertensgodhed. Hun nærede en sand og dyb Erkjendtlighed for ham, og derved blev det.

Smidlertid var der foregaaet en heel Forvandling med Corilla. Hun var nu virkelig forelsket, og hendes irritable og hidsiges Sind boiede sig hver Dag mere under den unge Adonis's Nag. Det var i Virkeligheden den ukjendte Venus, der forelsker sig i den smukke Jæger og

for første Gang føler sig ydmyg og frygtfuld ligeoverfor den foretrukne Dødelige. Hun gif saavidt, at hun lod, som hun besad Egenheder, der slet ikke fandtes hos hende og hendes Sindstilstand virkede endogsaa ind paa hendes Talent, saa at man paa Theatret lagde Mærke til, at hun nu spillede sine pathetiske Roller med langt mere Følelse og Natur; men paa samme Tid bukkede hendes physiske Kraft under i denne Kamp, og med hver Dag lagde man meer og meer Mærke til, Nogle med en ondskabsfuld Glæde, Andre med en virkelig Frygt, at hun tabte sine kunstneriske Midler. Hendes Stemme knækkede hvert Øieblik, og hendes tidligere brillante Coloraturer mislykkedes af Mangel paa Beir. Hendes egen Skræk derover gjorde det endnu værre, og ved den Forestilling, der gif forud for Consuelos Debut, sang hun i den Grad falsk, at hendes Benner kun vovede at applaudere svagt og snart ganske bragtes til Taushed.

Endelig kom den store Dag, og Tilskuerpladsen var saa opfyldt, at man neppe kunde aande. Corilla, fortklædt, bleg og mere død end levende, kom og satte sig i sin lille mørkeloge oppe paa Theatret, deelt imellem Frygt for at hendes Elsker skulde falde igjennem, og at hendes Medbeilerinde skulde triumfere. Venedigs Aristokrati og Byens Skjønheder dannede en tredobbelt straalende Krands af Blomster og Edelstene i det glimrende oplyste Theater. Dogaressen viste sig forrest paa Tilskuerpladsen med et heelt Følge af Republikens Dignitarier. Porpora førte selv an, og Grev Justiniani ventede ved Consuelos Dør paa at hun skulde blive færdig med sit Toilette, medens Anzoleto, der var klædt i en antik Krigerdragt, var ligeved at faae ondt i Coulisfen og drak et stort Glas Cypervin for at holde sig paa Venene.

Operaen var hverken classisk eller moderne, hverken af en gammel streng Componist eller af en dumdriftig ny. Det var et ubekjendt Værk af en Fremmed. Porpora, der først og fremmest ønskede, at hans Elev skulde gjøre Lykke, havde, for at hverken hans eget Navn eller et andet berømt Navn skulde vække Misforstaaelse hos rivaliserende Componister, valgt og indstuderet Partituret til Hypermnestra, et Værk, hvormed med en ung Tydsker, der hverken i Italien eller andensteds i Verden endnu havde enten Fjender eller Beundrere, nylig var optraadt. Tydskeren hed ganske simpelt Herr Christopher Gluck.

Da Anzoleto viste sig paa Scenen, gik der en Bisaldsmumlen gjennem hele Salen. Den Tenor, han fulgte efter, var en udmærket Sanger, der imidlertid havde gjort Uret i at vente med at trække sig tilbage, til han var bleven gammel og udsunget, og derfor blev kun lidt savnet af et utafnemmeligt Publicum. Det smukke Pjøn, der undertiden hører mere med Dinene end med Dreene, var henrykt over at see i hans Sted et ungt Mennecke paa fire og tyve Aar, frisk som en udsprungen Blomst, blond som Phobus og formet som en Antik, en ægte Søn af Lagunerne: bianco, crespo e grassolto.

Han var altfor bange til at synge sin første Arie godt; men hans prægtige Stemme, hans smukke Stillinger og nogle nye og lykkelige Modulationer vare tilstrækkelige til at sikke ham baade Herrernes og Damernes Gunst. Han syntes at have store Stemmemedler at raade over og fik derfor en tredobbelt Bisaldsfulde og blev to Gange fremkaldt, som Skik og Brug er i Italien og i Venedig endnu meer end andre Steder.

Dette Bisald gjorde ham modig, og da han igjen kom frem med Hypermnestra, var han ikke mere bange.

Men hele Virkningen af denne Scene beroede alene paa Consuelo, og fra det Dieblif saae og hørte man kun hende. Hun traadte alvorlig og kold ind paa Scenen, lod sit Blik glide henover Publicum, modtog sine Bestyteres Applaus med en Hilsen, der hverken var ydmyg eller koket, og intonerede sit Recitativ med en saa fast Stemme, en saa mægtig Betonning og en saa seirende Sikkerhed, at der strax ved de første Toner gjenslød Bisaldsraab fra alle Sider i Salen.

„Ah, den Troløse har narret mig!“ raabte Corilla, idet hun kastede et frygteligt Blik til Anzoleto, der ikke kunde lade være at see hen til hende idetsamme med et ironisk Smil.

Hun kastede sig tilbage i Logen og brast i Graad.

Da Consuelo havde endt sit Recitativ, hørte man den gamle Lotti nede i Parquettet sige til sine Venner: „Amici miei, questo è un portento!“

Hun sang nu sin første store Arie og blev afbrudt en halv Snees Gange; man raabte: bis, man fremkaldte hende syv Gange efter hinanden og brølende af Enthusiasme, fortsagt, det venetianske Musik-Dilettanteri viste sig her i sin mest paatrængende og latterlige Skikkelse.

„Hvorfor skrige de saaledes?“ sagde Consuelo, da hun traadte ind i Coullissen; „skulde man ikke troe, at de vilde stene mig.“ Fra det Dieblif af brød man sig ikke mere om Anzoleto. Man behandlede ham godt, fordi man var i godt Humeur; men den ligegyldige Kulde, hvormed man gled henover de mangelfulde Steder i hans Sang, uden at opmuntre ham der, hver han hævede sig, sagde ham tydeligt at hans Ansigt behagede Damerne, men at den stemmegivende og larmende Majoritet, Herrerne, ikke brød sig om ham og sparede deres Begeistring til Prima-

donnaen. Af alle dem, der vare komne med fjendtlige Hensigter, var der ikke En, der vovede at give dem Luft, og der var neppe To eller Tre, som ikke lode sig henrive af den almindelige Enthusiasme for Dagens Underværk.

Compositionen gjorde overordentlig Lykke, skjøndt Ingen hørte efter, og Ingen brød sig om Musiken for dens egen Skyld. Det var en aldeles italiensk, gratieus og kun lidt pathetisk Musik, der endnu ikke lod ane, hvad der boede i Componisten af Alceste og Orpheus. Den indeholdt ikke saa forbausende Skjønheder, at den kunne bringe Tilhørerne til at studse; alligevel blev den tydske Mæstro fremkaldt i den første Mellemakt tilligemed Debutanten og Debutantinden og den smukke Clorinda, der havde stilt sig temmelig maadelig fra sin Rolle; men hendes smukke Arme havde afvæbnet Publicum: Rosalba, hendes For-gængerinde, havde været meget mager.

I den sidste Mellemakt havde Anzoleto, der holdt hemmelig Die med Corilla og havde lagt Mærke til hendes stedsse tiltagende feberagtige Stemning, anseet det for klogt at gaae ind til hende i hendes Loge for at forebygge en Explosion. Aldrig saasnart saae hun ham, før hun soer ind paa ham som et vildt Dyr og gav ham nogle voldsomme Drefsig, hvoraf det sidste traf ham i Diet, fremkaldte nogle Draaber Blod og efterlod et Mærke, som Sminken bagefter ikke var istand til at skjule. Den fornærmede Tenorist gjengjældte det ved at give Sangerinden et voldsomt Stød for Brystet, der bragte hende til at falde halv asnægtig i Armene paa sin Søster Rosalba.

„Sturk! Forræder! buggiatore!“ mumlede hun med halvkvalt Stemme; „Du og din Conjuelo skulle døe for min Haand.“

„Hvis Du gjør en eneste Skridt mere i denne Aften,

„saa myrder jeg Dig for hele Benedigs Dine,“ svarede Anzoleto bleg og med sammenbidte Tænder, idet han trak sin Kniv frem, som han forstod at kaste med den Færdighed, som findes hos en ægte Søn af Lagunerne.

„Han holder sit Ord,“ hvisttede Rosalba forfærdet. „Ti og lad os gaae! vort Liv er ikke sikkert.“

„Det er det ikke,“ svarede Anzoleto, og, idet han gik, slog han Logebøren heftigt i efter sig og vreb Nøglen to Gange om.

Skjøndt denne tragikomiske Scene var foregaaet paa venetiansk Viis med en hurtig og hemmelighedsfuld mezza-voce, anede man dog oppe paa Scenen, da man saae Debutanten styrte ind mellem Coulisserne med Ansigtet skjult i sit Lommeørklæde, at der havde været Noget paafærde, og Friseurén, der skulde bringe den græske Prindses Coiffure i Orden og dække hans Skramme, fortalte baade til Chorister og Comparser, at en forlibt Kat havde havt sine Kløer i Heltens Ansigt. Den samme Friseur forstod sig godt paa den Slags Saar, og saadanne Eventyr mellem Coulisserne vare ham ikke noget Nyt. Historien forplantede sig til Scenen, sprang, jeg veed ikke hvorledes, over Lamperækken, gik fra Orchestret til Balconen og derfra til Logerne og Parterret. Man kjendte endnu ikke Forholdet mellem Anzoleto og Corilla, men det hed almindelig, at la seconda donna var bleven jaloux paa la prima donna og havde slaaet et Die og et Par Tænder ud paa den smukke Tenorist.

Det vakte Sorg mellem nogle af Damerne og gav Herrerne Noget at lee af. Man drøftede allerede mellem hinanden, om Forestillingen skulde afbrydes, eller man skulde see den gamle Tenor Stefanini komme frem med Noderne i Haanden og synge Partiet tilende. Teppeet gik

op, og Alt var glemt, da man saa Consuelo træde ind ligesaa rolig og blid som i Begyndelsen. Stjøndt hendes Rolle ikke var overdreven tragisk, gav hendes Spil og Udtrykket i hendes Sang den dog Præg af at være det. Hun fik Folk til at udgyde Taarer, og da Tenoristen kom ind paa Scenen, traf man kun paa Smilebaandet ved at see paa ham. Men dette latterlige Tilfælde bevirkede dog, at hans Debut ikke blev saa glimrende, som den kunde have været, og Consuelo, der ogsaa efter Stykkets Slutning blev stormende fremkaldt, fik hele Æren. Efter Skuespillet tog Alle hen til Justinianis Palads for at spise til Aften, og Anzoleto glemte aldeles, at han havde indesværret Corilla i hendes Løge. Hun var nødt til at bryde Døren op for at slippe ud, men under Tumlen paa Scenen efter en saa glimrende Forestilling mærkede man det ikke.

Man sad endnu ved det glimrende Banquet, som af Greven blev givet til Ære for Consuelo, og alle de venetianske Abbéer og Poeter havde endnu travlt med at improvisere deres Sonetter og Madrigaler til Prima-donnaens Priis, da en Tjener bragte Anzoleto en lille Billet fra Corilla, som han sneg sig til at læse, og som lød saaledes: „Hvis Du ikke kommer til mig paa Dieblikket, opsøger jeg Dig og gjør Skandale, selv om Du var ved Verdens Ende og i Armene paa din tre Gange forbandede Consuelo.“ — Anzoleto lod, som han fik et Anfald af Hoste og gik ud i Forværelset, hvor han med et Blyant skrev følgende Svar paa et Stykke afrevet Nodpapir: „Kom, hvis Du vil! min Kniv er altid parat og med den mit Had og min Foragt.“ — Despoten vidste meget godt, at ligeover for Naturen som hendes er Frygten det Eneste, der kan holde dem i Tømme; men med

alt det var han dog mørk og adspredt under hele den øvrige Deel af Aftenen, og da man reiste sig fra Bordet, sneg han sig bort for at ile hen til Corilla.

Han fandt den uheldige Skabning i en beklagelig Tilstand. Hun sad badet i Taarer ved Vinduet med Haaret opløst og opsvulmede Dine; Kjolen, som hun havde sønderrevet i sit Kaseri, hang i Pjalter om det gispende Bryst. Hun lod sin Søster og Kammerpige gaae ud af Stuen, og tiltrods for hende selv oplivedes hendes Træt af et Blædesglimt ved Synet af ham, som hun troede ikke mere at skulle gjensee. Men Anzoleto kjendte hende altfor godt, til at han skulde søge at trøste hende; han vidste meget godt, at han behøvede blot at forraade den allermindeste Medhyk eller Anger, saa vilde hendes Kaseri og Hævntørst vende tilbage paa Diebliffet. Han tog derfor strax det Parti at blive ved at være haard og ubøielig, og uagtet han var rørt over hendes Fortvivlelse, overvædede hende med de grusomste Bebreidelser og erklærede hende, at han kom for at sige hende et evigt Farvel. Han bragte hende saavidt, at hun kastede sig for hans Fødder slæbte sig efter ham paa Knæene og i den dødeligste Angst tiggede om hans Tilgivelse. Først da hun tilgavns var knust og tilintetgjort, lod han, som om han blev rørt og tog hende til Raade; men han glemte dog intet Dieblik, ligeoverfor den tæmmede Lovinde, at han havde et vildt Dyr for sig, og vedblev endnu bestandig at spille den Fornærmede. Dagen brød allerede frem, da de endnu stode sammen i den kolde Morgenstund ube paa Balconen, og endnu beklagede hun sig med mild og indsmigrende Stemme over de Kvaler, som hendes Kjærlighed paaførte hende.

„Ja,“ sagde hun til ham, „jeg er jaloux, og endnu

værre end det, jeg er misundelig. Jeg kan ikke taale at see den Hæder og Roes, som jeg i ti Aar har vundet, fordunkles af en Anden og at see den glemsomme og tanke-løse Haab skaanselsløst opoffre mig for hende. Naar Du selv kommer til at erfare, hvad for en Henrykkelse det er at seire og hvad for en Ydmygelse det er at falde igjennem, saa vil Du ikke være saa haard og streng imod Dig selv, som Du nu er imod mig. Jeg er endnu paa mit Høidepunkt, siger Du; jeg vil endnu i et andet Land kunne tilfredsstille min Forsængelighed, skaffe mig Rigdom og Ære, seire nye Triumfer, vinde Hjerter og beruse mit Publicum. Selv om det er sandt, troer Du da, at der er Noget i Verden, der kan trøste mig over, at jeg er bleven forladt af mine Venner og nedstjyrtet fra min Trone, som en Anden er flegen op paa? og denne Glam, den første i mit Liv, den eneste paa hele min Kunstnerbane, er bleven mig paaført for dine Dine, eller, rettere sagt, den er bleven mig paaført af Dig; den er en Bærf af min Elsker, af det eneste Menneffe, som jeg har nedladt mig til at kaste mig hen til! Du siger endnu, at jeg er falsk og ond, og at jeg har fremhølet for Dig en Godhed og en Uedelmodighed, som kun er en Løgn; det er Dig, der har villet det, Anzoleto. Jeg var fornærmet, men Du befalede mig at forholde mig rolig, og jeg forholdt mig rolig; jeg var mistroisk, men Du forlangte, at jeg skulde troe paa din Ærlighed og Oprigtighed, og det gjorde jeg; jeg havde Døden i Hjertet, men Du sagde til mig, at jeg skulde smile, og jeg smilte; jeg var rasende og fortvilet, men Du bød mig at tie, og jeg taug. Hvad kunde jeg gjøre mere end paatage mig en Charakter, som ikke var min, og tilløve mig et Mod, som jeg ikke besad? og naar nu dette Mod forlader mig, naar denne Marter

bliver mig utaalelig, naar jeg bliver affindig af Smerte, og dit Hjerte burde briste over mine Kvaler, hvad saa? saa træder Du mig i Støvet og vil lade mig ligge i den Bøl, som Du har styrtet mig i! O, Anzoleto, Du har et Hjerte af Staal, og jeg er i dine Dine ikke andet end et Sandskorn, som Bølgerne rive med sig. Skjænd paa mig, slaa mig, fornærm mig, siden det er det, Du trænger til, men beklag mig i detmindste i din Sjæls Underste og erkjend i alt Fald, at min Kjærlighed til Dig er umaadelig, siden jeg lider alt dette og er villig til at lide endnu mere. — Og dog, min Ven," sagde hun efter en Pause med en blød Stemme, idet hun slyngede sin Arme om hans Hals, „alle de Lidelser, Du har paaført mig, ere dog Intet mod dem, jeg føler, naar jeg tænker paa din Fremtid og din Lykke. Du er fortabt, Anzoleto, kjære Anzoleto, redningsløs fortabt. Det veed Du ikke, og Du troer det ikke, men jeg siger til mig selv: hvis mit Nederlag dog blot havde kunnet sikke ham en Triumf, men nei! det fører kun til hans Undergang, og jeg er kun et Redskab for en Medbeilerinde, der sætter sin Fod baade paa mit og paa hans Hoved."

„Hvad mener Du, Affindige?" spurgte Anzoleto; „jeg forstaaer Dig ikke."

„Du vil nok komme til at forstaae mig! Du forstaaer dog idet mindste, hvad der er foregaaet i denne Aften. Har Du ikke lagt Mærke til, hvorledes Publicum, der var fuldt af Enthusiasme over din første Arie, pludselig blev kold imod Dig, saasnart hun havde sunget, ak! som hun altid vil synge, bedre end jeg, bedre end alle Andre, og, behøver jeg at sige Dig det? tusinde Gange bedre end Du, min kjære Anzoleto! Ak, Du seer ikke, at denne Kvinde vil knuse Dig, og at hun allerede har knust

Dig i Fødslen. Du seer ikke, at din Skjønhed fordunkles af hendes Hæslighed, thi hun er hæslig, det paaftaaer jeg endnu, men jeg veed ogsaa, at de Hæslige, der behage, vække langt større Lidenskab hos Mændene end den mest fuldendte Skjønhed. Du seer ikke, at man forguder hende, og at Du, hvor Du træder op ved Siden af hende, sletikke vil blive bemærket? Du veed ikke, at det dramatiske Talent for at udvikle sig og flyve høit, trænger til Roes og til Bifald, ligesom Barnet, der kommer til Verden, trænger til Luft for at kunne leve og vove? at enhver Medbeiler berøver Kunstneren endeel af det Liv, han indaander, og naar han maa frygte denne Medbeiler, bliver der tomt omkring ham, og Døden trænger ind i hans Hjerte. Lad dog mit Exempel belære Dig! alene Frygten for denne Medbeilerinde, som jeg ikke kjendte, og som Du meente, jeg ikke behøvede at frygte, har været nok til i en heel Maaned at lamme mine Evner, og jo mere jeg nærmede mig til den Dag, da hun skulde triumfere, desmeer gik det ud over min Stemme, desmeer mærkede jeg, at det var ude med mig, og dog troede jeg det umuligt, at hun kunde beseire mig! Hvorledes vil det da nu gaae mig, da jeg selv har seet, at hun er uovervindelig? veed Du vel, at jeg ikke kan optræde mere i Venedig eller maaskee paa noget Theater i Italien, fordi jeg demoraliseret vil føle min Afmagt? og hvem veed om denne Erindring ikke vil følge mig, og om denne seirende Medbeilerindes Ny ikke vil forjage mig, hvorhen jeg kommer? Ak, jeg er fortabt, men det er Du ogsaa, Anzoleto. Du er død, inden Du har levet, og hvis jeg var saa ond, som Du siger, vilde jeg glæde mig derover og lade Dig gaae din Undergang imøde; istedenfor siger jeg Dig med Fortvivlelse: hvis Du optræder ved Siden af hende i Venedig, er det forbi

med din Fremtid, og hvis Du følger hende paa Reiser, vil Skam og Ydmygelse reise med Dig. Du kan leve af hendes Indtægter, dele hendes Rigdom, krybe i Skjul bag hendes Berømmelse og henslæbe en sorgelig Tilværelse ved hendes Side, men i Publicums Dine vil Du være brændemærket for bestandig.“

Anzoleto blev mørk ligesom de Stormsnyer, der bankede op paa den østlige Himmel.

„Du er forrykt, kjære Corilla,“ svarede han; „Consuelo er ikke saa frygtelig for Dig, som din syge Indbildningskraft nu lader Dig troe. Hvad mig angaaer, saa har jeg allerede sagt Dig, at jeg ikke er hendes Elsker; jeg bliver ikke hendes Mand, og jeg vil ikke leve som en fattig Fugl i Skyggen af hendes brede Vinger. Lad hende flyve! der er Luft og Rum nok under Himlen for alle dem, som have Evne til at løfte sig fra Jorden. See blot paa den Spurv der; flyver den ikke ligesaa let henover Kanalen, som den tunge Maage flyver henover Stranden? Hold dog op med disse Drømmerier! nu er det lyst, og jeg maa forlade Dig. Farvel! Hvis Du vil, at jeg skal komme igjen, saa vær atter mild, venlig og taalmodig — del klæder Dig langt bedre, end at være hidsig og jaloux.“

Anzoleto gik, men han kunde ikke blive fri for de mørke Tanker, der plagede ham, og da han havde lagt sig, kom han til at tænke paa, hvem der vel havde fulgt Consuelo hjem fra Grev Justinianis Palads. Det var en Fornøielse, som han ellers aldrig lod sig fratage af Noget.

18.

Da Anzoleto vaagnebe, følte han, at hans Skinsyge mod Grev Justiniani vaagnebe med detsamme. Tusinde

modsatte Følelser krydsede sig i hans Sjæl. Først hans Misundelse, som Corilla havde fremkaldt ved at udmale for ham Consuelos Geni og hendes Lykke, og denne pinte ham desto mere, jo mere han sammenlignede hendes Triumf med hvad han i sin skuffede Uergjerrighed kaldte sit eget Nederlag. Dertil kom hans Nidmygelse over at see sig stukket ud hos dette kvindelige Væsen, der nu med eet var bleven saa berømt og almægtigt, og som hidtil kun havde holdt sig til ham. Disse Følelser kæmpede endnu med hinanden, og han indsaae, at han maatte gjøre eet af to: enten fjerne Consuelo fra Greven og fra Venedig og prøve sin Lykke med hende et andet Sted, eller overlade hende til sin Rival og søge langt borte en Kunstnerfremtid, som hun med sin Overlegenhed ikke kunde forstyrre. I denne Uvished, der blev meer og meer piinlig, styrkede han sig, istedenfor at søge Ro og Havblik hos sin sande Veninde, igjen ud paa det stormfulde Dyb ved at ile hen til Corilla. Hun ophidsede ham endnu mere ved at vise ham med endnu større Styrke end den foregaaende Dag alt det Mislige i hans Stilling.

„Ingen er Profet i sit Fædreland,“ sagde hun til ham, „og det er allerede uheldigt nok for Dig, at Du er født i denne By, hvor man har seet Dig løbe omkring i Pjalter, og hvor Enhver kan sige sig selv (og Gud veed, at de Udelige ere tilbøielige nok til at rose sig af deres Belgjerninger, om disse ere nok saa illusoriske, imod Kunstnerne): „Det er mig, som har protegeret ham; jeg lagde først Mærke til hans Talent; jeg anbefalede ham til den og den o. s. v.“ Du har levet altfor meget paa Gaderne, min stakkels Anzoleto, og alle Menneſter kjendte her dit smukke Ansigt, inden man vidste, at Du havde en Fremtid. Hvor er det muligt at imponere Folk, som har

feet Dig roe omkring i Kanalen og syngte Stropher af Tasso for at fortjene et Par Skilling — Folk, for hvem Du har løbet Byænder, for ikke at gaae sulten til Sengs! Consuelo, der er styg og har ført et indesluttet Liv, be-
tragtes nu som et fremmed Vidunder. Hun er jo ogsaa Spanierinde og har ikke den venetianske Accent. Hendes Udtale, der er smuk, om end noget besynderlig, vilde behage dem, selv om den var affhyelig: det er Noget, som deres Dren ikke ere vant til. Din Skjønhed skulder Du to Trebie-
dele af den Smule Lykke, som Du gjorde i første Akt; i den sidste var man allerede vant til den."

„Hvorfor siger Du ikke ogsaa, at det ophovne Die som Du gav mig ved den Leilighed, og som jeg ikke burde tilgive Dig, saalænge jeg lever, ogsaa hidrog ikke lidt til at berøve mig denne sidste og intetsigende Fordeel?"

„I Damernes Dine er denne Fordeel i det mindste meget betydelig, om den end er intetsigende i Herrernes. Med de Førstes Bistand vil Du kunne herske i Salonerne, men uden de Sidstes vil Du falde igjennem paa Theatret, og hvorledes skulde Du ogsaa interessere dem, naar en Kvinde optager dem ganske, en Kvinde, der ikke alene begejstrer de alvorlige Musikkjendere, men som ved sin Ynde og ved sit Væsen endogsaa beruser alle dem, der ikke forstaae sig paa Musik! Ak, hvormeget Talent og hvormegen Færdighed har jeg ikke maattet udfolde, for at optage Kampen med Stefanini, Saverio og alle de Andre, der med mig ere optraadte paa Scenen!"

„Paa den Maade, kjære Corilla, vilde jeg jo risikere ligesaa meget ved at optræde med Dig som nu med Consuelo. Det er godt, at Du siger mig det for det Tilfældes Skyld, at jeg skulde falde paa at følge med Dig til Frankrig."

Disse Ord, der uvilkaarligt undslap Anzoleto, lod et Lys gaae op for Corilla. Hun saae, at hun havde ramt ham langt dybere, end hun selv havde smigret sig med, thi Tanken om at forlade Venedig med hende havde jo allerede fæstet Rod hos hendes Elsker. Aldrig saasnart havde hun fattet Haab om at kunne faae ham med sig, før hun gjorde alt Muligt for at faae ham til at gaae ind paa denne Plan. Hun gjorde sig selv saa lille som muligt og satte sig med en grændseløs Bessedenhed dybt under sin Rivalinde. Hun nedlob sig endog saa til at sige, at hun hverken var stor nok som Sangerinde eller smuk nok til at vække et Publicums Lidenskab, og da alt det var langt sandere, end hun selv troede, og Anzoleto tænkte omtrent det Samme, var det hende ikke vanskeligt at overtale ham. De bleve derfor saagodtsom strax enige om at flygte sammen, og Anzoleto tænkte allerede alvorligt derpaa, skjøndt han bestandig sørgede for at holde sig en Bagdør aaben, hvis han i det sidste Dieblik skulde betænke sig.

Corilla, der saae, at der endnu var nogen Usikkerhed tilbage hos ham, opfordrede ham indstændig til at fortsætte sin Debut, idet hun smigrede ham med Haabet om, at det kunde gaae bedre ved de følgende Forestillinger; men i sit Hjerte var hun overbevist om, at det ikke vilde blive Tilfældet, og at det var den rette Veie til at gjøre ham fuldstændig kjed baade af Venedig og Consuelo.

Da han gik bort fra hende, begav han sig lige hen til sin Veninde. En ubetvingelig Magt drev ham dertil. Det var første Gang, at han havde begyndt og sluttet en Dag uden at vexle et Haandtryk med hende; men da det, der var foregaaet med Corilla, maatte bringe ham til at rødme over sin Ubestandighed, søgte han at indbilde sig selv, at han alene gik hen til hende for at overbevise sig

om hendes Utroskab. „Der er ingen Tvivl om,“ sagde han til sig selv, „at Greven har benyttet sig af Leiligheden, og det er umuligt, at en Libertiner som han kan have været alene med hende om Natten, uden at hun er bukket under. Denne Tanke bragte dog den kolde Sved til at springe frem paa hans Pande; hvis det var sandt, saa vilde jo Consuelos Fortvivlelse og Samvittighedsnag knuse hende, og han skyndte sig hen til hende i den Tanke, at han vilde finde hende badet i Taarer. Imidlertid var der dog en Stemme inden i ham, stærkere end alle de andre, der sagde til ham, at et saa pludseligt og vanærende Fald var umuligt for et saa reent og ophøiet Væsen; og han sagtnede sin Gang, idet han kom til at tænke paa sig selv, paa sin stammelige Opsørsel, sin Uergjerrighed og Egoisme og paa alle de Løgne og den Falskhed, hvormed han havde besmittet sit Liv og sin Samvittighed.

Han fandt Consuelo isærd med at studere ved sit lille Bord, ligesaa blid og from, som han altid var vant til at see hende. Hun ilede hen til ham med den samme Hjertelighed som altid og spurgte ham bekymret, men uden nogen Mistro og Bebreidelse, hvorfor han ikke havde været hos hende.

„Jeg har været syg,“ svarede han noget nedslaaet og ydmyget. „Du veed, at jeg stødte mit Hoved mod en Coulisje, og uagtet Stødet ikke var betydeligt, frembragte det dog et Slags Hjernerystelse; jeg maatte skynde mig bort fra Greven, for ikke at besvime, og har været nødt til at holde Sengen hele Dagen.“

„Min Gud! min Gud!“ sagde Consuelo, „og det anede jeg ikke! smerter det endnu?“

„Nei, Hvilen har gjort mig godt. Tænk ikke mere derpaa og siig mig, hvorledes Du kom hjem i Nat?“

„Greven bragte mig hjem i sin Gondol.“

„Det var jeg vis paa!“ raabte Anzoleto med en besynderlig Betonning. „Og han har uden Tvivl sagt Dig mange smukke Ting paa Veien?“

„Hvad skulde han kunne sige mig, som han ikke har sagt mig hundrede Gange i Forveien? han sortjæler mig og vilde gjøre mig forfængelig, hvis jeg ikke var beskyttet mod denne Sygdom. Vi vare forresten ikke alene, thi min kjære Lærer vilde være med. Hvad det er for en fortræffelig Ven!“

„Hvad for en Lærer? hvad for en fortræffelig Ven?“ spurgte Anzoleto beroliget.

„Oh, Porpora! Men hvad tænker Du paa?“

„Jeg tænker, kjære Consuelo, paa din Triumf igaar Aftes, men Du? tænker Du ikke paa det Samme?“

„Nei, langt mindre end paa din, det sværger jeg Dig til!“

„Paa min! spot mig dog ikke! den var saa svag, at den langt mere lignede et Nederlag.“

Consuelo blegnede overrasket. Hun havde tiltrods for sin Sikkerhed ikke havt Koldblodighed nok til at lægge Mærke til, hvad Forstjæl der havde været paa de Bifaldsyttringer, der vare faldne for hende og for hendes Elsker, og havde ingen Anelse om, at det var hende, der havde taget Lovens Bart. Hun skjændte derfor i al Uskyldighed paa ham, fordi han ikke var tilfreds med den Lykke, han havde gjort, og da hun saae, at hun hverken kunde overbevise ham eller forjage hans Sørgmodighed, bebreidede hun ham i en blid Tone, at han var altfor ærgjerrig og lagde altformegen Bøgt paa et øieblikkeligt Bifald.

„Jeg har altid sagt Dig det,“ sagde hun til ham; „Du foretrækker Kunstens Resultater for Kunsten selv.“

Naar man har gjort sit Bedste, og naar man føler, at det er slaaet til, saa forekommer det mig, at en Emule mere eller mindre Bifald hverken kan forsøge eller formindste den indre Tilfredshed. Huff paa, hvad Porpora sagde til mig den første Gang jeg sang i Justinianis Palads: „Naar man føler sig gennemtrængt af en sand Kjærlighed til Kunsten, har man Intet at frygte . . .“

„Din Porpora og Du selv,“ afbrød hende Anzoletto heftigt, „kunne sagtens slaae om Jer med smukke Flostler. Det er let nok at philosophere om Livets Skyggesider, naar man selv kun kjender de lyse. Skjøndt Porpora er fattig, har han dog et berømt Navn; han har høstet Laurbær nok, til at hans hvide Hoved kan hvile i Fred i deres Skygge. Du, som føler Dig uovervindelig, Du kan sagtens være utilgængelig for Frygt. Du staaer med et eneste Spring paa Toppen af Bjerget, og Du bebrejder dem, der møjsommelig krybe op ad det, at de gribes af Svimmelhed. Det er ikke menneskekjærligt, Consuelo, og det er i høi Grad uretfærdigt. Det Argument, som Du anfører, passer desuden ikke paa mig: Du siger, at man kan forsøgte Publicums Bifald, naar man er tilfreds med hvad man har gjort; men det er jeg ikke, og det er netop det, der mangler mig! Seer Du ikke, at jeg er i en forfærdelig Grad utilfreds med mig selv? har Du ikke seet, at jeg var affshelig? har Du ikke hørt, at jeg sang elendigt?“

„Nei, thi det er ikke Tilfældet. Du har hverken været bedre eller slettere, end Du pleier. Den Angst, der var over Dig i Begyndelsen, berøvede Dig saagodtsom slet ikke dine Stemmestemmer; den fortog sig desuden hurtig, og det, som Du kan gjøre, gjorde Du godt.“

„Og det, som jeg ikke kan gjøre?“ sagde Anzoletto og fæstede sine store sorte Dine forskende paa hende.

Hun sukkede og taug et Dieblik; derpaa sagde hun, idet hun tog ham om Halsen:

„Det, som Du ikke kan gjøre, det maa Du lære. Havde Du blot villet studere alvorligt, medens Prøverne stod paa Jeg sagde Dig det dengang! Men nu er det ikke Diebliffet til at komme med Bebreidelser, men tvertimod Diebliffet til at indhente det Forsømte. Lad os blot anvende to Timer om Dagen, og Du skal see, at vi snart skal komme ud over alle Vanskeligheder.“

„Er det da gjort med en Dagstid?“

„Nei, der vil gaae Maaneder med.“

„Og jeg skal spille i Morgen! Jeg skal vedblive at træde op for et Publicum, som dømmer mig efter mine Feil og ikke efter mine gode Egenskaber.“

„Men som snart vil bemærke, at Du gjør Fremskridt.“

„Hvem veed det? Hvis det nu kaster sit Had paa mig?“

„Det har viist Dig det Modsatte.“

„Du finder altsaa, at det har været overbærende imod mig?“

„Ja, det har det, min Ven. Der, hvor Du var svag, var det velvilligt; der, hvor Du havde din Styrke, var det anerkjendende og retfærdigt.“

„Men med alt det vil jeg kun faae et kummerligt Engagement.“

„Greven er flink i det Punkt og seer ikke paa Penge. Desuden tilbyder han jo mig langt mere, end der behøves, for at vi Begge kunne leve i Overflod.“

„Ja, det er Sagen, jeg skulde leve paa din Pung.“

„Jeg har saalænge levet paa din.“

„Det er ikke Pengene, det dreier sig om. Det skal

ikke bedrøve mig, om man ogsaa engagerer mig paa smaa Bilkaar, men han vil kun benytte mig til Roller af anden eller tredje Klasse."

"Han har ingen anden primo uomo ved Haanden, og han har i lang Tid gjort Regning paa Dig. Du mente, at han vilde modsætte sig vort Giftermaal! det er langtfra! han synes at ønske det og han har flere Gange spurgt mig, naar jeg inviterede ham til mit Bryllup."

"Birkelig? nei, mange Tak, Herr Greve!"

"Hvad mener Du?"

"Na, Ingenting. Jeg vilde blot sige, Consuelo, at Du har havt Uret i ikke at afholde mig fra at debutere, til jeg havde rettet mine Feil, som Du godt kjenner, og til jeg var kommen paa en bedre Wei. Thi Du kjenner mine Feil, det gjentager jeg."

"Har jeg da ikke været aabenhjertig imod Dig? har jeg ikke advaret Dig tidt nok? men Du har altid svaret mig, at det var Noget, Publicum ikke forstod sig paa; og da jeg saa hørte, at Du gjorde saamegen Lykke den første Gang, Du sang hos Greven, saa tænkte jeg . . ."

"At de fine Folk heller ikke forstod sig derpaa?"

"Saa tænkte jeg, at dine gode Egenstaber maaffee faldt meer i Dinene end dine Feil; og det forekommer mig, at jeg har havt Ret i begge Dele."

"I Grunden," tænkte Anzoleto, "er det sandt, og hvis jeg kunde opsætte min Debut . . . Men derved udsætter jeg mig for, at der kommer en anden Tenor istedenfor mig, som jeg siden ikke kan fortrænge." Han gik flere Gange op og ned i Stuen og blev pludselig staaende foran Consuelo. "Lad mig høre!" sagde han, "hvilke Feil har jeg da?"

„Dem, som jeg ofte nok har sagt Dig: Du er altfor dristig og altfor lidt forberedt; din Energi er mere feberagtig end følt; dine dramatiske Effekter udspringe af din Billie og ikke af nogen indvendig Bevægelse. Du har intet Overblik paa din Rolle thi den lærer Du kun stykkevis. Den bliver derfor kun et Mosaikarbejde af meer eller mindre glimrende Smaastykker, men den mangler Stigen, Udvikling og Afslutning. I din Iver for at vise din smukke Stemme og den Færdighed, hvormed Du kan bruge den paa visse Punkter, har Du sagt dit sidste Ord næsten i samme Dieblik, Du kommer ind paa Scenen. Hvor der er den mindste Leilighed, har Du søgt at fremkalde en Effekt, og alle dine Effekter ligne hinanden. Ved Udgangen af den første Akt kjendte man Dig og kunde Dig udenad; men man vidste ikke, at det var Alt, og man ventede paa noget endnu mere Vidunderligt ligetil Enden. Dette Noget kom imidlertid ikke. Du var udtømt, og din Stemme havde ikke længer sin tidligere Friskhed. Du mærkede det, og Du forcerede selv begge Dele; Publicum mærkede det ogsaa og blev kold til din store Forbauselse netop i det Dieblik, da Du troede, at Du var mest pathetisk. Grunden var den, at man saae ikke længer Kunstneren inspireret af sin Videnskab, men Skuespilleren, der anstrenger sig for at faae Bisalb.“

„Men hvorledes bære da de Andre sig ad,“ raabte Anzoleto og stampede med Foden. „Har jeg ikke hørt alle dem, som man i de sidste ti Aar har beklappet i Betnedig? skriger ikke den gamle Stefanini, naar Stemmen svigter ham, og dog applauderede de ham som Rasende.“

„Det er sandt, og jeg har ikke selv forstaaet, at Publicum i den Grad kunde tage fejl. Men man erindrede sig uden tvivl den Tid, da han var i Belmagt, og man

vilde ikke lade ham føle, at han nu var gammel og af-
fældig.“

„Men Corilla da? dette Afgudsbillede, som Du ikke vil anerkjende, forcerede hun da ikke Situationerne? gjorde hun ikke Anstrengelser, som vare lige piinlige at see og at høre paa? var hun da gjennemtrængt af Videnskab, naar man løstede hende til Skyerne?“

„Det var netop, fordi jeg fandt hendes Stemme-
midler utilstrækkelige, hendes Effekter affyelige, hendes
Spil og hendes Sang blottede for Smag og Storhed, at
jeg optraadte saa roligt paa Scenen; thi jeg var ligesom
Du overbeviist om, at Publicum ikke forstod sig paa det.“

„Ak,“ sagde Anzoleto med et dybt Suk, „der lægger
Du netop Fingeren paa Saaret!“

„Hvad mener Du, min Ven?“

„Hvor kan Du spørge mig derom? vi have jo Begge
taget feil, Consuelo, thi Publicum forstaaer sig paa det.
Dets Hjerte siger det, hvad dets Uvidenhed tilslører for
det. Det er et stort Barn, der trænger til at more sig
og til at røres. Det nøies med hvad man giver det;
men man behøver blot at vise det det Bedste, saa er det
strax rede til at sammenligne og forstaae. Corilla kunde
endnu i forrige Uge fortrylle Publicum, skjøndt hun sang
falsk, og Stemmen knækkede hvert Dieblif. Du viste Dig,
og det var ude med hende; hun er baade død og begravet,
og skulde hun falde paa at gaae igjen, vilde man pibe
hende ud. Havde jeg debuteret med hende, vilde jeg have
gjort en ligesaa stormende Lykke, som jeg gjorde hos Gre-
ven, da jeg første Gang sang sammen med hende. Men ved
Siden af Dig blev jeg til Ingenting. Saaledes maatte
det være, og saaledes vil det blive bestandig. Publicum
har Smag for Flitter og for Glimmer; det tager nægte

Stene for ægte og blændes ved Synet. Men viis det en ægte Diamant, saa begriber det ikke længer, at man har kunnet bedrage det saa plumpt. Det vil ikke mere taale det Uægte og viser det fra sig. See, det er min Ulykke, Consuelo, at jeg, der ikke er andet end et Stykke simpelt venetiansk Glas, er bleven stillet ved Siden af en Perle, der er hentet fra Havets Bund."

Consuelo forstod ikke, hvormegen Bitterhed og Sandhed der laa i disse Reflektioner. Hun skrev det paa Forelskelsens Begne og svarede med Smil og Kjærtegn paa det, som hun kun antog for Artigheder og Smigrerier. Hun paastod, at naar han blot vilde gjøre sig Umage, vilde han engang overgaae hende, og hun gav ham nyt Mod ved at forsikre ham, at der var Intet lettere end at synge som hun. Hun sagde det i fuldkommen god Tro, thi hun havde aldrig vidst, hvad det vilde sige at vige tilbage for nogen Anstrengelse, og hun anede ikke, at selve Arbeidet er den allerstørste Hindring for den, der hverken har Udholdenhed eller Kjærlighed til sit Arbeide.

19.

Opmuntret af Consuelos trøstende Ord og af Corvillas Trosløshed, der indstændig opfordrede ham til at optræde igjen, gav Anzoleto sig til at arbeide med Iver, og ved den anden Opførelse af Hypermnestra sang han sin første Akt langt renere end tidligere. Man viste sig ogsaa erkjendtlig derfor; men da Bifaldet for Consuelo steg i samme Forhold, var han ikke tilfreds med sit og begyndte at blive demoraliseret ved dette fornyede Beviis paa, at han var den ringere. Fra dette Dieblit af syntes Alt

ham forkeert. Det forekom ham, at man ikke hørte paa ham, at der fra Tilskuerne i hans Nærhed lød ydmygende Bemærkninger om ham, og at hans Belyndere i Coulisserne syntes at beklage ham dybt. Alle de Lovtaler, han hørte, havde for ham en dobbelt Betydning, og han forstod at finde en Braad i dem alle. Corilla, hvis Raad han vilde høre i Mellemakten, spurgte ham med en paatagen for-
 skræffet Mine, om han ikke var syg.

„Hvorfor?“ sagde han utaalmodig.

„Fordi din Stemme er omsløret i Dag, og Du forekommer mig træt! Fat Mod, kjære Anzoletto, og brug dine Stemmehjælper, der forekomme mig lammede af Frygt eller Modløshed.“

„Har jeg da ikke sunget min første Arie godt?“

„Ikke nær saa godt som den første Gang. Det knugede mig om Hjertet, saa jeg var nærved at faae ondt.“

„Men man flappede dog for mig.“

„Ja, hvad betyder det! men jeg vil ikke berøbe Dig dine Illusioner. Bliv derfor ved, men søg at klare din Stemme.“

„Consuelo,“ tænkte han, „troede sagtens at give mig et godt Raad, men hun leledes af sit Instinkt, og hvad hun gjør, det lykkes altid. Men hvorfra skulde hun have lært, hvorledes man skal beherske dette gjenstridige Publikum? følger jeg hendes Raad, taber jeg mine Fortrin, og der er Ingen, der regner mig det tilgode, at min Maneer er bleven bedre. Nei! det kommer an paa at faae sig løs. Har jeg ikke seet ved min Debut hos Greven, at jeg kunde blænde endogsaa dem, som jeg ikke kunde overbevise? sagde ikke den gamle Porpora, at jeg

ikke manglede Geni? lad mig da bringe dette Publicum til at høre sig for det."

Man hørte paa ham i anden Akt med Forbauselse. Nogle klappede, og Andre søgte at paabyde Klapperne Tausshed. Det store Publicum syntes at spørge sig selv, om dette var sublimt eller affkyeligt.

Endnu en Smule mere Dristighed, og maaskee vilde Anzoleto rive Alle med sig, men det lykkedes ikke, og hans Nederlag forstyrrede ham i den Grad, at han gik fra Sands og Samling og forfeilede ganske den øvrige Deel af Rollen.

Med den tredie Forestilling havde han faaet hele sit Mod tilbage, og med den faste Beslutning kun at gaae paa sin egen Haand og ikke bryde sig om Consuelos Raad, tillod han sig de forunderligste Capricer og de mest uforfammede Bizarrerier. O vee! et Par svingrende Piber afbrød den Tausshed, hvormed man modtog disse fortvivlede Forsøg. Publicum, der i sin Heelhed er stikkelig og ædelmodigt, bragte Piberne til Tausshed og klappede. Men det var ikke muligt at tage feil af, at denne Belvillie gjaldt kun Personen, men at man var misfornøiet med Kunstneren. Anzoleto var fortvivlet, og neppe var Stykket forbi, førend han i Kaseri ilede hen til Corilla og erklærede sig villig til at tage bort med hende, hvorhen hun vilde.

Tre Dage forløb, uden at han saa Consuelo. Hun indgjød ham hverken Had eller Kulde, men en virkelig Rødsel. Han følte Overlegenheden af dette Væsen, der knuste ham ligeoverfor Publicum ved sin Storhed, og som hemmeligt beherskede baade hans Væsen og hans Villie. I sin Ophidselse formaaede han ikke engang at skjule for Corilla, i hvilken Grad han endnu var knyttet til sin

Forloveede, og hvor ganske hun endnu beherskede ham. Corilla hørte paa ham med en Bitterhed, som hun dog var klog nok til at skjule. Hun beklagede ham, sit ham til at skrifte, og da hun mærkede, at han var hemmelig jaloux paa Grev Justiniani, besluttede hun at lade Justiniani underhaanden vide, i hvilket intimt Forhold hun stod til Anzoletto, for at denne igjen skulde fortælle det til Consuelo og gjøre det umuligt for Anzoletto at vende tilbage til hende.

Consuelo, der forundrede sig over, at hun ikke havde seet ham i en heel Dag, begyndte at blive urolig, og da hun ogsaa den næste Dag i dødelig Angst havde ventet ham forgjæves, hyllede hun sig, da det blev mørkt, ind i en tht Kaabe, thi hun var ikke længer nogen ubekjendt Person i Venedig, og ilede hen til den Bolig, som Greven havde overladt Anzoletto i et af de mange Huse, han eiede i Byen. Han var der ikke, og hun hørte, at han næsten aldrig var hjemme om Natten.

Alligevel havde hun ingen Anelse om hans Utrofskab, thi hun kjendte hans Tilbøielighed til at føre et omflakende Liv og antog, at han ikke kunde vænne sig til sit pragtfulde Logis, men foretrak at søge hen til sit tidligere Leie. Hun søgte ham ogsaa forgjæves der, men da hun gik ud af Porten, stod hun pludselig Ansigt til Ansigt med sin gamle Lærer.

„Consuelo,“ sagde Porpora sagte, „det nytter ikke, at Du vil skjule dine Træk for mig. Hvad vil Du her paa denne Tid, mit stakkels Barn, og hvad søger Du i dette Huus?“

„Jeg søger min Forloveede,“ svarede Consuelo og tog den gamle Mæstro under Armen. „Jeg veed ikke, hvorfor jeg skulde rødme ved at tilstaae det for min allerbedste Ven. De vil maaskee dable mig, fordi jeg er ham hen-

gIVEN, men jeg kan ikke lyve for Dem. Jeg er urolig, thi jeg har ikke seet Anzoleto siden i Forgaars i Theatret. Han maae være syg."

"Syg?" gjentog han og trak paa Skuldrene, "kom med mig, stakkels Barn, og lad os snakke lidt sammen; siden Du endelig har besluttet Dig til at aabne dit Hjerte for mig, saa vil jeg gjøre Gjengæld. Giv mig din Arm, Consuelo, hør godt efter og mærk Dig vel, hvad jeg nu siger Dig. Du kan, Du bør aldrig blive det Menneffes Hustru. Jeg forbyder Dig det, saa sandt der er en Gud til, som har givet mig et Faderhjerte for Dig."

"Maestro!" udbrød hun i en smertelig Tone, "forlang mit Liv, men bed mig ikke om at opgive min Kjærlighed."

"Jeg beder Dig ikke derom, jeg fordrer det," svarede Porpora i en fast Tone. "Dette Menneffe vil blive din Plage og din Stjændsel, hvis Du ikke fra dette Dieblif frasiger Dig al Forbindelse med ham."

"Min gamle Ven," sagde hun med et sørgmodigt Smil, "det har De allerede sagt mig saa tidt, men jeg har forgjeves forsøgt paa at adlyde Dem. De hader den stakkels Knøs, men De kjender ham ikke, og jeg er vis paa, at De nok vil blive helbredet for Deres Fordom imod ham."

"Consuelo," sagde han med en stærkere Stemme, "jeg veed godt, at alle mine Formaninger i den Retning hidtil have været frugtesløse. Jeg har tidligere talt til Dig, som en Kunstner taler til en Kunstnerinde, nu taler jeg til Dig, som en Mand taler til en Kvinde, der har givet sit Hjerte hen til en Uværdig."

"O, min Gud! skulde Anzoleto, min eneste Ven, min Broder og Bessytter, være uværdig til min Kjærlighed!

nei, De veed ikke, hvorledes han har staaet mig bi, ligesom jeg var lille. Jeg er da nødt til at sige Dem det."

Consuelo fortalte nu hele sit Livs og sin Kjærligheds Historie, og Porpora var dybt rørt, men han roffedes ikke.

"I alt dette," sagde han, "seer jeg kun din Ustyldighed, din Trofskab og din Dyd. Hvad ham angaaer, saa kan jeg godt forstaae, at han trænger til dit Selskab og til din Veiledning; men det er ikke bestomindre sandt, at denne din Elsker, som Du antager for saa kyndt og saareen, er et Affum, der er Dig utro og kun tænker paa at drage Fordeel af Dig."

"Tag Dem iagt for hvad De siger," sagde Consuelo med en kvalt Stemme; "jeg er vant til at troe paa Dem, som jeg troer paa Gud, men i Alt, hvad der angaaer Anzoleto, luffer jeg mine Øren og mit Hjerte. Lad mig gaae fra Dem," svarede hun til og søgte at faae sin Arm fra den gamle Mand; "De dræber mig."

"Jeg dræber din ustykkelige Lidenskab, men Dig selv haaber jeg at give tilbage til Livet," svarede han i en varm Tone og trykkede hendes Arm tættre ind til sig. "Jeg veed, at jeg er plump, og det er min Natur, som jeg ikke kan forandre. Derfor har jeg ogsaa tøvet saalænge som muligt med at bibringe Dig dette Stød. Jeg haabede, at Du selv skulde faae Dinene op og forstaae, hvad der foregaaer omkring Dig, men istedenfor styrter Du Dig blindt lige i Afgrunden. Men jeg lader Dig ikke falde! Du er det eneste Væsen, jeg i de sidste ti Aar har havt Agtelse for. Du skal ikke gaae tilgrunde, Du skal det ikke."

"Men, min Ven, jeg svæver ikke i nogen Fare. Troer De, at jeg lyver naar jeg sværger Dem til ved Alt, hvad der er helligt, at jeg har holdt den Ed, jeg svor

min Moder paa hendes Dødsfeng. Det samme gjælder om Anzoleto. Jeg er ikke endnu hans Hustru og heller ikke hans Elskerinde."

"Men han behøver blot at sige et Ord, saa er Du baade det Ene og det Andet."

"Min Moder har modtaget mit Bøste."

"Og dog vilde Du i denne Aften besøgt en Mand, som hverken vil eller kan være din Husbond."

"Hvem siger Dem det?"

"Corilla vilde aldrig tillade . . ."

"Corilla? hvad har Corilla med den Sag at gjøre?"

"Vi ere kun et Par Skridt fra hendes Bolig . . ."

Du søgte din Forlovede — hos hende kan Du finde ham. Har Du Mod til at gjøre det?"

"Nei! nei! tusinde Gange nei!" svarede Consuelo, der begyndte at vakte og maatte støtte sig til Muren. "Dræb mig ikke, før jeg har levet! Tro mig, De tager Livet af mig."

"Du maa drikke denne Kalk!" sagde den ubønhørlige gamle Mand. "Jeg er nødt til at spille Skjæbnens Rolle, og da jeg tidligere kun har skabt Utafnemmelige ved at være skaansom og mild, saa maa jeg nu være streng imod dem jeg elsker. Det gjør mig ondt for Dig, at Du ikke har en Ven, der i dette Dieblik kan tage blødere paa Dig; men jeg maa følge min Natur. Lad os derfor banlyse al Svagthed, Consuelo! Følg mig ind i dette Huus. Jeg vil, at Du skal overraske din Elsker i Corillas Arme, og hvis Du ikke kan gaae, saa slæber jeg Dig med mig, og hvis Du falder, bærer jeg Dig paa mine Arme. Du skal see, at den gamle Porpora har Kræfter endnu, naar det gjælder din Frelse."

"Skaan mig! skaan mig!" raabte Consuelo dobbelt.

„Lad mig tvivle endnu! Lad mig blot en Dag, blot en eneste Dag endnu troe paa ham! Jeg er ikke forberedt paa denne Lidelse“

„Nei, ikke en Dag, ikke en Time,“ svarede han i en ubøielig Tone. „Du følger med mig; jeg befaler det, jeg vil det.“

„Ja,“ sagde Consuelo, hvem Tanken om at man gjorde Anzoleto Uret gav fornøyet Styrke, jeg følger med Dem for at overbevise Dem om, at De er uretsfærdig, og at min Barndomsven er mig tro. De bedrager Dem, og De vil, at jeg skal gjøre det samme. Kom da! jeg følger Dem, og jeg frygter Dem ikke.“

Porpora tog hende paa Ordet, og idet han med stærk Haand greb hende om Armen, førte han hende ind i det Huus, hvori han boede, op ad en Mængde Trapper og Corridorer og kom omsider ud paa en Terrasse, hvorfra man over et noget lavere Huus kunde see Corillas Bolig, der fra øverst til nederst var fuldkommen mørk med Undtagelse af et eneste Vindue, der var oplyst og aftegnede sig skarpt paa den mørke Ydermuur af Huset. Fra dette høitliggende Vindue skulde man troe, at Ingen kunde see En, thi en fremspringende Balcon forhindrede nedensfra ethvert Indblik. Rigeoverfor var der ingen Gjenboere og af det Huus, hvori Porpora boede, kunde man kun see Taget. Men Corilla anede ikke, at der paa dette Tag var en lille fremspringende Terrasse henne ved Skorstenen, hvor den gamle Componist pleiede at tye op om Aftenen for at see paa Stjernerne, være ene med sig selv og i No hengive sig til sine musikalske Drømmerier. Tilfældet havde her ladet ham opdage, hvad Anzoleto og Corilla troede skjult for hele Verden, og Consuelo behøvede blot at kaste et Blik hen i samme Retning for at vende sig

bort med Gysen. Porpora, der frygtede for, at hun blev svimmel, tog hende paa sine Arme, bar hende ned i sit Bærelse og lukkede Døren og Binduet, for at det Udbrud af Fortvivlelse, som han ventede skulde komme, ikke skulde høres af Andre.

20.

Men det kom ikke til noget Udbrud. Consuelo blev siddende stum og forstenet. Porpora talte til hende, men hun svarede ikke og gjorde blot med Haanden et Tegn til ham, at han ikke skulde spørge hende om Noget; derpaa reiste hun sig, gik hen og drak en Karaffe iskoldt Vand, som stod paa Klaveret, gik nogle Gange op og ned i Bærelset og satte sig saa taus ligeover for den gamle Maestro.

Han forstod ikke, at hendes Sorg kunde være saa dyb. „Har jeg saa bedraget Dig?“ spurgte han, „og hvad vil Du nu gjøre?“

Hun foer sammen, og efterat hun havde ladet Haanden glide henover Panden, sagde hun: „Jeg vil slet intet gjøre, førend jeg forstaaer, hvad der er skeet med mig.“

„Hvad er der at forstaae?“

„Alt! thi jeg fatter Intet, og jeg spørger mig for-gjeves om, hvad der er Skyld i min Ulykke, uden at jeg kan forklare mig det. Hvad Ondt har jeg da gjort An-zoleto, at han ikke elsker mig længer? hvilken Feil har jeg begaaet, der har gjort mig foragtelig i hans Dine? De, De kan ikke sige mig det, thi jeg læser i min Samvittig-hed og finder Intet, der kan give mig Røglen til denne Hemmelighed. Det er og bliver uforstaaeligt. Min

Moder troede paa Elfskovsdrikke — skulde Corilla virkelig være en Troldkvinde?"

„Stakkels Barn!“ sagde han, „her er ganske vist en Troldkvinde med i Spillet, men hun hedder Forsængelighed, og en Elfskovsdrik er her ogsaa, men den hedder Misundelse. Corilla har maaskee taget sin Tilflugt til denne Elfskovsdrik, men hun har ikke havt nogen Magt over dette Hjerte, der var saa villigt til at tage imod den. Gisten var allerede i hans urene Aarer. En Dosis mere har gjort ham fra et usfelt Menneske til en Forræder og fra en Utafnemmelig, som han altid har været, til en Trosløs.“

„Hvilken Forsængelighed? hvilken Misundelse?“

„Forsængeligheden at ville overgaae alle Andre, Lyfsten at overgaae Dig og Kaseriet over at staae saa dybt under Dig, da det kom til Stykket.“

„Er det tænkeligt? kan en Mand være jaloux paa en Kvindes Fortrin? kan en Elsker hade sin Elskede, fordi hun gjør Lykke? Der er da mange Ting, som jeg ikke veed og aldrig kommer til at forstaae.“

„Du kommer aldrig til at forstaae det, men Du vil hundrede Gange i dit Liv komme til at erfare, at det er saaledes. Du vil faae at vide, at en Mand kan være jaloux paa en Kvindes Fortrin, naar denne Mand er en forsængelig Kunstner, og at en Elsker kan være forbittret over at hans Elskede gjør Lykke, naar Theatret er den Luft, hvori de Begge leve. Det kommer deraf, at en Skuespiller ikke er en Mand, men et Fruentimmer. Han lever kun af sygelig Forsængelighed. Han tænker kun paa at tilfredsstille denne Forsængelighed, og han arbejder kun for at beruse sig i denne Forsængelighed. Er en Kvinde smuk, synes han, at der derved gaaer Noget fra ham; har

hun Talent, troer han, at hun gjør ham hans Talent stridigt og vil fordunkle ham; en Kvinde er hans Medbeiler eller, rettere sagt, han er en Kvindes Medbeilerinde; han har alle de Smaaligheder, alle de Luner, alle de Pretentioner og alle de Latterligheder, som findes hos en Kofette. Saaledes ere de fleste Mandfolk ved et Theater. Der er hæderlige Undtagelser, men de ere saa sjeldne, saa fortjenstlige, at man bør ære og agte dem langt høiere, end man agter de lærdeste og mest udmærkede Menneſter. Anzoleto er ikke nogen Undtagelse; han er en af de Forsængeligste blandt de Forsængelige, og det er hele Hæmmeligheden ved hans Opsørjel."

"Men hvilken ubegribelig Hævn! Hvorledes kan Corilla holde ham skadesløs, fordi Publicum ikke synes om ham? hvis han aabenhjertigt havde sagt mig, hvad han led, saa vilde jeg maaskee have forstaaet ham, idetmindste vilde jeg havt Medlidenhed med ham, og jeg vilde strax have trukket mig tilbage for at gjøre Plads for ham."

"Det er karakteristisk for de Misundelige, at de hade dem, som de troe staae iveien for deres Lykke, og det Karakteristiske ved Kjærligheden, er det ikke, at man affkyer hos den, man elsker, de Glæder, som man ikke selv kan forskaffe ham? Medens din Elsker er forbitret paa Publicum, som overøser Dig med Bisald, hader Du den Rivalinde, hos hvem han beruser sig i Bellyst."

"Det, De der siger, er meget dybt, og jeg nødes til at overtænke det nærmere."

"Det er kun en Sandhed. Paa samme Tid som Anzoleto hader Dig, fordi Du gjør Lykke paa Scenen, hader Du ham, fordi han søger sin Lykke hos Corilla."

"Nei, det er ikke Tilfældet. Jeg hader ikke ham, og jeg indseer ogsaa, at det vilde være usfelt af mig at hade

min Medbeilerinde. Der er altsaa kun tilbage de Fornøielser, han beruser sig i, og som bringe mig til at gysse. Hvorfor? det veed jeg ikke, men hvis det er en ufrivillig Forbrydelse, saa er Anzoleto jo ikke saa strafværdig, naar han hader mig, fordi jeg gjør Lykke."

"Du er rede til at fortolke Alt saaledes, at det kan undskyldes hans Dpførsel. Nei, Anzoleto er ikke uskyldig og agtværdig, saaledes som Du er det i din Lidelse. Han bebrager Dig, han nedværdiger Dig, medens Du bestræber Dig for at hæve ham. Forresten ønsker jeg hverken at gjøre Dig hadefuld eller forbittret paa ham; jeg ønsker kun, at Du skal være rolig og ligegyldig. Hans flette Handlinger ere kun en Følge af hans Charakter, og den forandrer Du aldrig. Tag derfor det fornuftige Parti at tænke paa Dig selv."

"Paa mig selv! det vil sige, paa mig, der staaer ene, der har Intet at haabe og Intet at elske?"

"Tænk paa Musikken, paa den guddommelige Kunst, Consuelo! Bover Du at sige, at Du elsker den kun for Anzoletos Skyld?"

"Nei, jeg elsker den ogsaa for dens egen Skyld; men der er to Ting, jeg aldrig har kunnet adskille i min Tanke, det er mit Liv og Anzoletos. Jeg indseer derfor heller ikke hvad der bliver tilbage af mig til at elske Noget, naar den nødvendige Halvdeel af mit Liv tages fra mig."

"Anzoleto har kun været en Idee for Dig, og den vil Du ombytte med en anden Idee, der er ulige større og mere vækkende. Din Sjæl, dit Geni, dit hele Væsen er da ikke længer givet til Priis for en skrøbelig og stoffende Form; Du vil uden noget jordisk Slør kunne see Idealet i dets ophøiede Reenhed; Du vil fortabe Dig

i Himlen og leve i en inderlig Forening med det Høieste og Største."

"Niener De dermed, at jeg skal gaae i et Kloster, som De tidligere saa ofte har opfordret mig til?"

"Nei, det vilde være at indskrænke dine kunstneriske Evner til en enkelt Genre. Hvad Du end gjør, og hvor Du end er, paa Theatret eller i et Kloster, kan Du leve som en Helgen og leve for Idealet."

"Hvad De der siger viser mig et ophøiet Billede omgivet af hemmelighedsfulde Tegn. Lad mig trække mig tilbage, thi jeg trænger til at samle mig og til at kjende mig selv."

"Det er netop Ordet, Consuelo, Du trænger til at kjende Dig selv. Indtil nu har Du miskjendt Dig, idet Du har hengivet Dig og din Fremtid til en Person, der i enhver Henseende staaer dybt under Dig. Du har miskjendt din Skjæbne, idet Du ikke har indseet, at der er Ingen som Dig, og at Du staaer langt over Andre. Det, Du trænger til, er Ensomhed og Frihed. Jeg ønsker Dig hverken Mand eller Elsker, hverken Familie, Videnskaber eller noget Slags Baand. Saaledes har jeg altid opfattet din Tilværelse og din Livsbane. Den Dag, Du hengiver Dig til en Dødelig, mister Du din Guddommelighed. Ak! hvis Mingotti og Molteni, mine berømte Elever, havde villet troe mig, saa havde de aldrig kjendt til Rivaler, men Kvinden er svag og nysgjerrig; Forsængeligheden forblinder hende, hun omtumles af tomme Ønsker, og hun beherskes af Luner og Indfald. Hvad har de vundet ved at faae deres Nysgjerrighed tilfredsstillet? Ulykker, Træthed og Tabet af deres Geni. Vil Du gjøre det Samme, Consuelo? har Du ikke en ædel Nysgjerrighed, der staaer høit over alle disse Forblivets

indbildte Goder? vil Du ikke bekæmpe dit Hjertes Higen for at vinde den skjønneste Krone, som nogenfinde har omstraælet Geniet?"

Porpora talte endnu længe og med en Energi og Beltalenhed, som vi ikke formaae at gjengive. Consuelo hørte paa ham med høiet Hoved og med Dinene fæstede paa Gulvet; da han var særdig, sagde hun til ham:

„Maestro, De er stor, og jeg er ikke stor nok til at forstaae Dem, men det forekommer mig, at De fornærmer den menneskelige Natur, idet De lader haant om dens ædleste Lidensfaber. Det forekommer mig, at De kvæler de Instinkter, som Gud har nedlagt hos os, for at guddommelliggjøre en Egoisme, der er ligesaa uhorst som umenneskelig. Maaskee vilde jeg forstaae Dem bedre, hvis jeg var en bedre Christen; jeg skal forsøge at blive det — det er Alt, hvad jeg kan love Dem.“

Hun gik tilsyneladende rolig bort, men med et sønderrevet Indre. Porpora fulgte hende hjem og søgte endnu paa Veien at overtale hende uden at kunne overbevise hende. Han gjorde dog en Velgjerning imod hende, thi han gav derved hendes Tanke en vid Mark for dybe og alvorlige Betragtninger, ligeover for hvilke Anzoletos Forbrydelse svandt ind til et enkelt Faktum, der nu kun blev til en smertelig, men høitidelig Indledning til uendelige Drømmerier.

Dagen efter meddeelte Porpora hende, at der skulde være Prøve paa Hypermnestra, fordi Stefanini skulde overtage Anzoletos Rolle. Det hed, at han var syg og maatte holde Sengen. Consuelos første Bevægelse var at ville ile hen til ham og pleie ham.

„Du kan spare Dig den Uleilighed,“ sagde Porpora „thi han befinder sig udmærket vel. Theaterlægen har afgivet

denne Erklæring, og der er saa lidt iveien, at han i Aften agter sig hen til Corilla. Men Grev Justiniani, der meget godt forstaaer, hvad det vil sige, og som slet ikke har Noget imod, at han opgiver at træde op mere, har forbudt Theaterlægen at tale mere om den Sag og har anmodet Stefanini om for en kort Tid at vende tilbage til Theatret.

„Men, min Gud, hvad agter da Anzoleto at gjøre? har han i den Grad tabt Modet at han vil gaae fra Theatret?“

„Ja fra Theatret San Samuele! han reiser om en Maanedstid til Frankrig med Corilla. Det forbauser Dig? han vil naturligviis ikke sættes i Skygge af Dig; han overgiver sig til dette Fruentimmer, som han frygter mindre, og som han vil forraade, saasnart han ikke mere trænger til hende.“

Consuelo blev bleg og lagde begge Hænderne paa Hjertet, der var lige ved at briste. Maaskee havde hun smigret sig med at bringe Anzoleto til Fornuft, naar hun mildt bebede ham hans Feil, og naar hun tilbød ham selv at trække sig tilbage fra Theatret. Denne Estretning var hende et Dolkestik, og hun kunde ikke forsone sig med Tanken om, at hun ikke mere skulde gjensee ham, som hun havde elsket ligesaa sin Barndom.

„Det er en affhyelig Drøm!“ raabte hun „og jeg maa tale med ham. Han maa ikke følge med dette Fruentimmer, thi det vil være hans Undergang. Jeg kan ikke lade ham styrte sig blindt i Afgrunden, og jeg vil holde ham tilbage; jeg vil bringe ham til at indsee, hvad der er hans virkelige Fordeel, hvis det er sandt, at han ikke bryder sig om Andet. Kom med, kjære Maestro, og lad os ikke forlade ham saaledes!“

„Jeg forlader Dig for bestandig,“ raabte Porpora,

„hvis Du begaaer en saadan Daarsskab. Vi skulde bøn-
falde en saadan Uelsing og nedværdige os til at rive ham
fra saadant et Fruentimmer! Ak, santa Cæcilia, tag Dig
iagt for din Zigeunerherkomst og sørg for at faae Bugt
med disse omslakkende Instinkter! Følg mig, man venter
Dig paa Prøven. Du vil have Fornøielse af at synge i
Aften med en Mester som Stefanini. Du vil i ham finde
en kyndig, besfeden og høihjertet Kunstner.“

Han drog hende med sig til Theatret, og her sølte
hun for første Gang Afsty for dette Kunstnerliv, der er
afhængigt af Publicums Fordringer og fordømt til at kvæle
sine egne Følelser for at vække Følelser hos Andre. Denne
Prøve, Omsorgen for hendes Dragter og Forestillingen
selv vare ligesaa mange Lidelser for hende. Anzoletto lod
sig ikke see. To Dage efter skulde hun optræde i en
Opera buffa af Galuppi: Arcifanfano re de' matti. Greven
havde valgt denne Farce, for at fornøie Stefanini, som i
den havde en udmærket Rolle. Consuelo skulde nu vise
sin Evne til at bringe dem til at lee, som hun tidligere
havde bragt til at græde. Hun var glimrende, fortryl-
lende, uendelig morsom med Døden i Hjertet. Et Par
Gange var Graaden ligeved at sprænge hendes Bryst og
gav sig Luft i en forceret Lystighed, der vilde have været
frygtelig at see for den, som havde forstaaet det! Da hun
efter Forestillingen kom ind paa sit Varelse, besvimeede hun.
Publicum kaldte hende frem for at applaudere hende; hun
lod vente paa sig, og der opstod nu et frygteligt Spektakel.
Stefanini kom for at hente hende; halv paaklædt, med
Haaret i Uorden og bleg som et Spøgelse lod hun sig
flæbe ind paa Scenen, hvor hun overvældedes af en Blom-
sterregn og maatte bukke sig for at optage en Laurbær-
krone.

„De er jo som vilde Dyr,“ sagde hun, idet hun gik tilbage i Coullisen.

„De er meget lidende, min Kjære,“ sagde den gamle Sanger, der holdt hende i Haanden; „men disse Smaating,“ vedblev han, idet han rakte hende en Masse Buketter, som han havde opsamlet til hende, „have en forunderlig Magt til at kurere alle vore Svagheder. De vil efterhaanden vænne Dem til det, og der vil komme en Tid efter denne, hvor De kun vil føle Dem syg og træt, naar man glemmer at bekrandse Dem.“

„Hvor de dog ere smaa Allesammen!“ tænkte den stakkels Consuelo. Da hun kom ind i sit Værelse, bemærkede hun anden Gang paa et Reie af Buketter, som man havde opsamlet inde paa Scenen og kastet paa hendes Sofa; Paaklædningskoneen ilede ud for at hente Lægen. Justiniani kom først og var fortvivlet over, at han ikke kunde kalde hende tillive. Endelig kom Lægen og gav hende Draaber. Hun blev indsvøbt i sin Raabe og bragt ned i hans Gondol. Greven fulgte med, holdt hende i sine Arme, og, fristet af Situationen, begyndte han at gjøre Cour og tale forelsket. Da hun slet Intet svarede, tryglede han om blot et Ord fra hendes Læber.

„Hvad skal jeg svare?“ sagde Consuelo, der vaagnebe ligesom af en Drøm. „Jeg har Jugenting hørt.“

Strax efter standsede Gondolen; Greven holdt hende tilbage og forsøgte endnu engang at afvinde hende et opmuntrende Ord.

„Undskyld, Herr Greve,“ svarede hun i en kold, men ikke uvenlig Tone, „undskyld, jeg er syg og har ikke hørt efter; men jeg har forstaaet Dem, jeg har meget godt forstaaet Dem alligevel. Jeg haaber, at De skjænker mig

lidt Tid til at prøve og overveie. I Morgen . . . ja i Morgen skal jeg svare Dem uden Omsvøb."

"I Morgen, kjære Consuelo! der er jo et heelt Aarhundrede til i Morgen; men jeg vil finde mig deri, naar De tillader mig at haabe, at i det mindste Deres Betskab . . ."

"Ja, ja, haab De kun!" svarede Consuelo i en forunderlig Tone, idet hun sprang i Land, „men følg mig ikke!" foiede hun til med en befalende Gestus.

Idet hun alene steg op ad Trappen gav hendes tilbagetrangte Følelser sig Luft i en Latter, der klang baade bitter og sardonisk.

"De er i godt Humeur, Consuelo!" sagde en Stemme til hende i Mørket. „Jeg gratulerer Dem til, at De kan være saa glad."

"Ja," svarede hun og greb kraftigt Anzoletto om Armen, idet hun gik op med ham til sit Værelse; „jeg er rigtig glad, Anzoletto, og jeg takker Dig, fordi Du gratulerer mig til det!"

Denne, der havde ventet paa hende, tændte hurtig Lampen. Da dens blaalige Skjær faldt paa deres forstyrrede Ansigter, blev de næsten hange for hinanden.

"Ja, vi ere meget lykkelige, Anzoletto, ikke sandt?" sagde hun med en skarp Stemme, idet hun fremtvang et Smil, der fik en Strøm af Taarer til at styrte ned over hendes Kinder. „Hvad mener Du om vor Lykke?"

"Jeg mener, Consuelo," svarede han med et bittert Smil og med Taarer i Dinene, „at det har kostet os Noget at blive saa lykkelige, men det ender nok med, at vi vænne os til det."

"Du lader til allerede at være ganske godt husvant i Corillas Kammer."

„Og Du i Herr Grevens Gondol!“

„Herr Grevens? Du vidste altsaa, Anzoletto, hvad der var hans Hensigt med mig?“

„Ja, min Kjære, og det var just for ikke at genere Jer, at jeg trak mig saa høfligt tilbage.“

„Du vidste det? og det var netop det Dieblig, Du benyttede til at forlade mig?“

„Ja, var det ikke smukt gjort, og er Du ikke tilfreds med din Skjæbne? Greven er en udmærket Cavaleer, og den stakkels Debutant, der er faldet igjennem, kunde naturligtviis ikke maale sig med ham.“

„Porpora havde Ret: Du er en Uksling, gaa herfra! Du fortjener ikke, at jeg retfærdiggjør mig, og jeg vil ikke besmittes ved din Nærhed. Gaa, siger jeg! Men vid først, at Du kan gjerne debutere i Venedig og gaae tilbage til San Samuele med din Corilla; jeg sætter aldrig meer min Fod paa disse Bræder.“

„Det er ogsaa bedre at spille den fine Dame paa Villa Justiniani ved Bredderne af Brenta! det er en smuk Lod, og jeg glæder mig over din Lykke!“

„O min Moder!“ sagde Consuelo, idet hun vendte sig om til Sengen, kastede sig paa Knæ foran den og trykkede sit Ansigt ned imellem Puderne.

Anzoletto blev forstrækket over denne energiske Bevægelse og over den Hullen, der trængte sig frem fra hendes forpiinte Bryst. Samvittigheden vaagnede hos ham, og han gik hen til hende for at reise hende op og tage hende i sine Arme. Men inden han fik rørt ved hende, sprang hun op, stødte ham heftigt fra sig og kastede ham henimod Døren, idet hun raabte:

„Ud af min Dør! ud af mit Hjerte og min Erindring! farvel for bestandig!“

Overbældet af hendes Foragt blev han staaende nede paa Trappen; han kunde ikke bekvemme sig til at gaae bort, og han vovede endog saa at banke paa Døren og at bønfulde om hendes Tilgivelse; men der herskede en dyb Tausshed inde i det Bærelse, som han ikke mere skulde betræde med Consuelo; han gik forvirret og ærgerlig bort med det Forsæt, at han vilde komme igjen næste Dag, og i det Haab, at han da skulde være mere heldig. Træt og udmattet sov han til høit op paa Dagen, og om Eftermiddagen begav han sig hen til Corilla.

„Jeg har en stor Nyhed at meddele Dig!“ raabte denne idet hun rakte Armene imod ham; „Consuelo er reist bort.“

„Reist bort? store Gud! med hvem? og hvorhen?“

„Til Wien. Porpora har sendt hende isorveien og vil selv følge efter. Den lille Hylkerke har bedraget os Alle. Hun var hemmelig engageret ved det keiserlige Theater, hvor Porpora skal opføre en ny Opera.“

„Reist! reist, uden at sige mig et Ord!“ raabte Anzoleto og styrtede hen til Døren.

„Stop! det nytter Dig kun lidt, dersom Du vil opføge hende i Venedig,“ sagde Corilla med et ondskabsfuldt Smil og et triumferende Blik.

„Hun har indskibet sig til Palestrina allerede ved Daggry, og Gud veed, hvor hun nu er. Justiniani er rasende og har faaet et Feberanfald, men han har nylig sendt Porpora til mig for at bede mig om at synge i Asten, og Stefanini, der er kjed af Theatret og længes efter at trække sig tilbage til sit Slot, ønsker indstændig, at Du skal optræde igjen; sørg altsaa for, at Du i Morgen kan optræde i Hypermestra; jeg gaaer nu paa Prøve. Hvis Du ikke troer mig, saa gaa

Dig en lille Tour i Byen, og Du vil snart overbevise Dig om, at jeg har talt Sandhed."

21.

Det Første, Anzoleto gjorde, var at ile hen til Porpora, men denne viste ham fra sig med Strengthed.

"Spørg mig ikke," sagde han opbragt, "Du har aldrig fortjent at være elsket af saadan en Pige, og af mig faaer Du ikke at vide, hvad der er blevet af hende. Jeg skal tvertimod gjøre mig Umage for, at Du aldrig finder hendes Spor, og hvis Tilfældet nogenfinde bringer Dig i hendes Nærhed, saa vil jeg haabe, at dit Billede for længe siden er udsløttet af hendes Hjerte og hendes Erindring."

Fra Porpora ilede han hen til corte Minelli. En ny Leier havde allerede lagt Beslag paa Consuelos Bærelse. Det var en Glaspuster, der længe havde boet der i Husset, og som nu under stor Munterhed indrettede sig sit Bærsted.

"Ah, er det Dig, min Ven," sagde han til Tenoristen, "kommer Du for at see til mig i mit nye Logis? jeg kan faae det udmærket her, og min Kone er henrykt over, at hun kan være nedenunder med sine Børn. Hvad søger Du? har Consuelina glemt Noget her? saa søg Du kun og see Dig rigtig omkring — jeg bliver ikke vred for saa lidt."

"Hvor har man bragt hendes Meubler hen?" spurgte Anzoleto forvirret, og i sit Hjerte var han ganske ulykkelig over, at der ikke var noget Spor tilbage af Consuelo paa dette Sted, der glemte alle deres Ungdomslivs Erindringer.

„Meublerne ere allesammen nede i Gaarden. Hun har foræret det hele Kram til den gamle Agathe, og det har hun gjort Ret i. Staffelen er fattig og kan nok bringe nogle Skillinger ud af det. Ja, det er det, jeg siger: den Consuelo har altid havt et godt Hjerte. Hun har ikke efterladt sig en Skillings Gjæld her, og hun har givet enhver af sine Bekjendte en lille Present, inden hun tog bort. Hun tog kun sit Crucifix med sig. Det er forresten løierligt nok at reise saadan bort midt om Natten og uden at sige det til Noget! Signor Porpora kom her i Morges og sørgede for det Hele. Det var, som om hun havde gjort sit Testament, og han skulde fuldbyrde det. Det trøstede os dog at tænke paa, at hun nu vilde faae det meget bedre, og at hun sagtens skal boe i et smukt Palads ved Canalazzo, nu da hun er bleven rig og fornem! Jeg har bestandig sagt, at hun vilde gjøre Lykke med sin Stemme. Og saa var hun saa slittig og arbejdede fra Morgen og til Aften. Naar, Anzoleto, naar skal saa Bryllupet staae? jeg haaber, at Du kjøber nogle Smaaforæringer hos mig til de unge Piger her i Nabolaget.“

„Ja naturligviis,“ svarede Anzoleto ganske forvildet. Han ilede bort med Døden i Hjertet, og nede i Gaarden faae han nogle gamle Kjællinger, der vare ifærd med at sætte Consuelos Seng og hendes Bord til Auktion — denne Seng, hvori han havde seet hende slumre, dette Bord, hvorved han havde seet hende arbejde. „O, min Gud, der bliver ikke Spor tilbage af hende!“ raabte han uvilkaarlig og vred sine Hænder. Han havde lyst til at gaae hen og myrde Corilla.

Tre Dage efter optraadte han igjen med hende paa Theatret. De bleve begge To forfærdeligt udpebne, og

man var nødt til at lade Teppet gaae ned uden at spille Stykket tilende. Anzoleto var rasende, men Corilla forandrede ikke en Mine.

„Der seer Du, hvad din Protektion hjælper mig til!“ raabte han i en truende Tone, saasnart de vare alene.

Primadonnaen svarede ham fuldstændig rolig:

„Du tager Dig ogsaa Altting saa nær, min stakkels Dreng; man seer nok, at Du ikke kjender noget til Publicum, og at Du aldrig har været udsat for dets Luner. Jeg var saa forberedt paa hvad der vilde skee i Aften, at jeg ikke engang har gjort mig den Uleilighed at repetere min Rolle; og naar jeg ikke har fortalt Dig, hvad der vilde indtræffe, saa er det ene og alene, fordi jeg kjender Dig: Du vilde aldrig have havt Mod til at gaae frem paa Scenen, naar Du vidste, hvad der ventede Dig. Nu maa Du ogsaa vide, hvorledes det vil gaae os fremdeles. Næste Gang ville vi blive udpebne ligesom i Aften, og i de første fem sex Forestillinger maae vi være forberedte paa den samme Stjæbne; men imidlertid vil der danne sig en Opposition, der tager Parti for os. Selv om vi vare de daarligste Makkere i Verden, vilde Lykken til at være imod Strømmen snart skaffe os meer eller mindre ivrige Tilhængere. Der er saamange Folk som troe, at de blive større ved at fornærme Andre, at der heller ikke mangler paa dem, der troe, at de blive større ved at tage dem i Beskyttelse. Naar Tilskuerspladsen først ved en halv Snees Forestillinger har været en Kampplads for Pibere og Klappere, vil der indtræde en ganske ny Phase. Man vil igjen høre paa os, i Begyndelsen sagtens med nogen Kulde, men saa gjælder det om at beseire denne Kulde og rive sine Tilhørere med sig. Naar det Dieblif kommer, kjære An-

zoletto, er vor Lykke gjort; Du vil komme til at aande i en ganske anden Atmosphære, og al den Virak, der offres Dig, vil gjengive Dig Tilliden til dine Kræfter. Huff paa, hvorledes det gif Dig den første Gang, Du sang hos Justiniani! Du erobrede i en Haandevending alle Hjerter, men Du fik ikke Tid til at befæste din Erobring: en Stjerne af første Rang fordunklede Dig strax, men denne Stjerne er forsvunden i Horizonten, og nu er der Ingen, der gjør Dig Rangen stridig.“

Alt gif, som Corilla havde forudsagt. De to Elskende maatte i nogen Tid undgælde haardt, fordi Publicum havde mistet Consuelo. Men den Standhaftighed, hvormed de trodsede Stormen, besejrede dog tilsidst en Forbittrelse, der var altfor voldsom til at være varig. Greven gjorde Alt for at holde Modet oppe i Corilla. Efter at han forgjebes havde bestræbt sig for at skaffe Benedig en ny primo uomo, thi Saisonen var langt fremrykket, og alle Engagementerne afsluttede ved de større Theatre i Europa, tog han sit Parti og engagerede Anzoletto til at være med om at udfegte den Kamp, der var opstaaet mellem Publicum og Theaterbestyrelsen. Dette Theater havde et altfor glimrende Ry, til at det kunde gaae tilgrunde for et enkelt Individ's Skyld. Alle Logerne vare bortleiede for hele Saisonen, Damerne holdt Salon der, og man passerede som sædvanligt. De virkelige Musikvenner vedbleve i nogen Tid at være fortrydelige, men de vare altfor faa, til at det kunde mærkes. Til sidst bleve de selv kjede af at være vrede, og en Aften, da Corilla havde sunget med usædvanlig Ild, blev hun eenstemmig fremkaldt. Hun kom frem og havde Anzoletto med sig, hvem man ikke havde fremkaldt, og som ogsaa syntes med en frygtsom og beskednen Mine kun at give efter for hendes

Træng. Han fik sin Deel af Bisaldet og blev næste Aften fremkaldt. Kort sagt, efter en Maanedes Forløb var Consuelo glemt som et Lyn paa en Sommerhimmel. Corilla gjorde Furore ligesom tidligere og fortjente det maaskee nu mere end dengang, thi Kappelysten havde udviklet hendes Energi, og Kjærligheden gav undertiden hendes Fremstilling et hidtil ukjendt Præg af Følelse og Sandhed. Hvad Anzoleto angik, saa havde han vel ikke rettet sine Mangler, men han havde udviklet sine gode Egenskaber. Man havde vant sig til de første, og man beundrede de sidste. Hans smukke Personlighed behagede Damerne, man kappedes om at indbyde ham og fandt dette Uvæsen saameget mere pikant, som man vidste, at Corilla var jaloux derover. Florinda, hvis massive Indigheder ikke undlode at gjøre Indtryk paa en vis Deel af Tilskuerne, havde ogsaa gjort Fremgang. Grev Justiniani trøstede sig hos hende over Tabet af Consuelo; han overførte hende med Diamanter og gav hende det ene store Parti efter det andet, i Haab om at hun skulde kunne afløse Corilla, der havde afsluttet et definitivt Engagement med Operaen i Paris for næste Saison.

Corilla saae uden Misundelse paa denne Concurrence, hvoraf hun ikke havde noget at frygte hverken nu eller i Fremtiden; hun fandt endogsaa en Slags ondskabsfuld Fornøielse i selv at pousere denne Rivalinde, der var uklog og indbildsk nok til ikke at vige tilbage for Noget. De levede derfor i den bedste Forstaaelse med hinanden og beherskede Bestyrelsen i Forening. De banlyste ethvert ædelere Musikværk fra Repertoiret og hævne sig paa Porpora ved ikke at ville opføre hans Operaer, medens de fremtrak hans Rivalers svage og intetsigende Compositioner. De vare enige om at fjerne Alt, hvad der mishagede dem,

og at protegere Alt, hvad der høiede sig for deres Magt. De vare Skyld i, at man et heelt Aar igjennem i Venedig kun hørte maadelige Compositioner og reent glemte, at den sande og storartede Musik engang havde havt sit Tempel i denne By.

Midt under Anzoleto's Held og Fremgang (thi Greven havde tilstaaet ham et meget fordeelagtigt Engagement) var han dog tidt overvældet af et dybt Mismod og nærved at segne under Bægten af sin lidet misundelsesværdige Lykke. Det var en Nuk at see ham gaae til Prøverne, bleg, smægtende, smuk, livskjød, nedtynget af de Laurbær, han saa let havde plukket, og med den triumpherende Corilla under Armen. Selv naar han paa Scenen stod ved Siden af sin Elskerinde, kunde han ikke bare sig for baade med Miner og Gestus at protestere imod hende. Naar hun slugte ham med Dinene, syntes hans Blik at sige til Publicum: „Tro ikke, at jeg besvarer al denne Kjærlighed. Er der Noget, der vil befrie mig for den, gjør han mig en stor Tjeneste.“

Sagen var den, at Anzoleto, der var forkjælet og fordærvet af Corilla, begyndte at vende al den Egoisme og Utaknemmelighed, som hun havde indgydt ham ligeover for Andre, imod hende selv. Der var kun en eneste sand og reen Følelse hos ham, det var den uudslykkelige Kjærlighed, som han midt i sin Lastesuldhed vedbleve at nære for Consuelo. Han kunde paa Grund af sin naturlige Letsindighed frie sig for den et Dieblik; men han kunde ikke blive den kvit, og denne Kjærlighed vendte derfor altid tilbage hos ham som en Tortur, et Samvittighedsnag midt i alle hans Forvildelser. Utro imod Corilla, optagen af tusinde galante Intriger, snart med Clorinda for at hævne sig paa Greven, snart med en eller anden af

den fine Verdens berømte Skjønheder, og snart med den smudsigste Choristinde, syntes det, som om han havde sat sig til Opgave at kvæle enhver Grindring om Fortiden. Men midt under alle disse Udskielsler klamrede der sig et Spøgelse til ham, og dybe Suk trængte sig tidt frem fra hans Bryst, naar han om Natten, sammen men sine lystige Selskabsbrødre, passerede i Gondolen forbi de mørke Bygninger paa corte Minelli.

Corilla, der længe havde fundet sig i denne slette Behandling, begyndte omsider at blive træt af denne uheldige Lidenskab. Hun havde smigret sig med at kunne beherske og fængsle denne tøilesløse Uafhængighed; hun havde arbejdet utrættelig derpaa og offret Alt for at naae det; men da hun kom til Erkjendelse af, at det aldrig vilde lykkes hende, begyndte hun at hade ham og søgte at adspredde sig og hævne sig. En Aften silde, da Anzoletto flakkede om i en Gondol med Clorinda, saae han en Gondol, hvis udslukte Lygte antydede et hemmeligt Stævnemøde, seile hurtigt forbi ham. Han ændsede det ikke videre, men Clorinda, der i sin Frygt for at blive opdaget altid var paa sin Post, sagde til ham:

„Lad os holde os tilbage! Det er Grevens Gondol; jeg kjendte Gondoleren.“

„Nei, lad os saa tværtimod skynde os,“ svarede Anzoletto, „jeg vil hen til ham for at see, om han ikke betaler din Utroskab med samme Mønt.“

„Nei, nei! lad os vende om!“ raabte Clorinda. „Han har et skarpt Dje og et flint Dre, lad os vogte os for at forstyrre ham!“

„Afsted!“ raabte Anzoletto til Baadsføreren; „jeg vil hen til den Gondol, som Du seer her foran os.“

Det var, tiltrods for Corillas Angst og hendes Bøn-

ner, et Dieblits Sag. Begge Gondolerne strøg igjen forbi hinanden, og Anzoleto hørte en halvkvalt Latter inde fra Gondolen.

„Det kan jeg lide!“ sagde han: „det er Corilla, der er ude at trække frisk Luft med Greven.“

Med disse Ord sprang han forud i Gondolen, tog Aaren ud af Hænderne paa Baadsføreren, satte igjen som en Piil efter den anden Gondol, strøg hen paa Siden af den, og hvad enten det nu var, at han hørte Corilla under Latter nævne hans Navn, eller et Anfald af Kaseri greb ham, gav han sig pludselig til at sige med høi Røst:

„Kjære Clorinda, Du er den smukkeste lille Pige, jeg nogensinde har seet.“

„Det Samme sagde jeg i dette Dieblit til Corilla,“ svarede Greven, idet han traadte ud af Hytten, „og da vi nu Begge ere færdige med vor Seiltour, saa kan vi bytte som skikkelige Handelsfolk, der drive Tuffhandel med lige gode Artifler.“

„Jeg haaber, at Herr Greven vil indrømme, at jeg er loyal,“ svarede Anzoleto i samme spottende Tone; „jeg vil nemlig tillade mig at byde Dem min Arm, for at De kan træde herover og tage Deres Eiendom, hvor De finder den.“

Greven rakte strax Armen frem for at støtte sig til Anzoleto; men fortæret af Had og heirevet af Kaseri kastede denne sig idetsamme med hele sin Vægt paa Grevens Gondol og bragte den til at kænre, idet han skreg:

„Gondol for Gondol, Herr Greve!“

Uden at bryde sig om, hvad der blev af hans Offre eller af Clorinda, svømmede han over paa den modsatte Bred, pilede igjennem de mørke og bugtede Stræder, naaede sit Logi, fik tørt Tøi paa i et Fart, tog alle de

Penge til sig, som han eiede, løb igjen ned ad Trappen og kastede sig i en Chaluppe, der netop i samme Dieblit afgik til Triest. Han knipsede triumferende med Fingrene, da han ved Daggrø saae Benedigs Taarne og Kupler skjule sig i Bølgerne.

22.

I den vestlige Forgrening af Karpatherne, som adskille Boehmen fra Baiern, og som her antage Navnet Boehmerwald, reiste der sig for over hundrede Aar siden en gammel og stor Borg, der, paa Grund af jeg veed ikke hvilken Tradition, kaldtes Niesenburg. Skjøndt den langt fra saae ud som en gammel Fæstning, var den dog kun et Lyttslot, der indeni var dekoreret i den da allerede forældede, men altid pragtfulde og ædle Ludvig den Fjortendes Stil. Den middelalderlige Architektur var ogsaa undergaaet adskillige lykkelige Forandringer, navnlig da de Partier i Bygningen, der beboedes af Herrerne af Rudolstadt, som eiede disse rige Besiddelser.

Denne Familie, der var af boehmisk Herkomst, havde fortyndet sit Navn, paa samme Tid som den løsfagde sig fra Reformationen i den mest tragiske Periode af Tredive-krigen. En af de tappre Forsædre, en ubøielig Protestant, var bleven dræbt af en fanatisk Soldaterhob paa et Bjerg, der laa ligeved hans Slot. Hans Enke, der var af saarlig Familie, frelste sine smaa Børns Formue og Liv ved at udgive sig for katolsk og ved at betroe Opdragelsen af de Rudolstadtiske Arvinger til Jesuiterne. Da et Par Generationer efter Boehmen var undertrykt, det østerrigste Herredømme fuldkommen befæstet og Reformationens Hæder og

Ulykker i det mindste tilsyneladende forglemte, levede Her-
 rerne af Rudolstadt stille og christeligt, fulgte den romerske
 Værestols Forrifter og levede paa deres Guds i Overslod,
 men i patriarkalsk Simpelhed, som gode Aristokrater og troe
 Tjenere af Maria Theresia. De havde tidligere under
 Keiser Carl den Sjette aflagt Prøver paa deres Tapper-
 hed; men til almindelig Forundring havde den sidste Spire
 af denne ædle og tappre Slægt, den unge Albert, Grev
 Christian af Rudolstadts eneste Søn, ikke taget Tjeneste i
 den nylig endte østerrigske Arvesølgkrig og havde naaet sit
 tredivte Aar uden at have kjendt eller søgt nogensomhelst
 anden Udmærkelse end den, der fulgte med hans Fødsel og
 Formue. Denne forunderlige Opførsel havde hos Keiser-
 inden vaakt Mistanke om, at han stod i hemmelig For-
 bindelse med hendes Fjender; men Grev Christian havde
 havt den Vre at modtage Keiserinden i sit Slot og havde
 ved den Leilighed givet saa gode Grunde for sin Søns
 Opførsel, at hun dermed syntes fuldkommen tilfreds. Af
 Maria Theresias Samtale med Grev Rudolstadt var Intet
 blevet bekjendt. Der hvilede overhovedet en forunderlig
 Hemmelighedsfuldhed over denne fromme og velgjørende
 Familie, som i de sidste ti Aar ikke havde modtaget jevn-
 ligt Besøg af nogen Nabo, som ingen Forretning for-
 maaede at lokke udenfor dens Guds, som betalte rigeligt
 og uden Indvendinger alle de Subsidier, Krigen medførte,
 som syntes uberørt af alle det politiske Livs Storme og
 Ulykker, som endelig levede ganske afvigende fra andre
 adelige Familier og indgjød Alle Mistro, skjøndt den i
 sin ydre Fremtræden kun gjorde sig bemærket ved gode og
 ædle Handlinger. Da man ikke vidste, hvorfor de førte
 dette ensformige og tilbagetrukne Liv, beskyldte man dem
 snart for at være menneskesjenske og snart for at være

gjerrige; men da deres Opførsel bestandig modfagde disse Bestyldninger, maatte man tilsidst indskrænke sig til at bebreide dem altformegen Sløvhed og Ligegyldighed. Det hed da, at Grev Christian ikke havde villet udsætte sin eneste Søn, den sidste af sit Navn, for at tage Deel i denne ullykkelige Krig, og at Keiserinden til Erstatning havde modtaget en Sum, der var saa stor, at hun derfor kunde udruste et heelt Husarregiment. De fornemme Damer, der havde giftefærdige Døttre, sagde, at Greven havde handlet rigtigt; men da de kom under Veir med, at Grev Christian tænkte paa at gifte sin Søn ind i sin egen Familie ved at lade ham ægte en Datter af hans Broder Baron Frederik; da de fik at vide, at den unge Baronesse Amalie nylig havde forladt det Kloster i Prag, hvori hun blev opdraget, for at opslaae sin Bolig paa Kiesenburg hos sin Fætter, erklærede de Alle eenstemig, at Familien Rudolstadt ikke var andet end en Ulveslok, den ene mere vild og uselfkabelig end den anden. Nogle saa ubestikkelige Tjenere og et Par trofaste Venner vare de eneste, der vare indviede i Familiehemmeligheden og bevarede den med Trofskab.

Denne adelige Familie var en Aften samlet omkring Spisebordet, der bugnede af Bildt og andre kraftige Retter, som vore Forsædre i de slaviske Lande endnu dengang satte Priis paa tiltrods for den Forfinelse, der fra Ludvig den Fjortendes Hof havde indsneget sig i en stor Deel af de europæiske Landes aristokratiske Familier. En kæmpemæssig Kamin, hvori der brændte store Favnstykker af Egetræ, opvarmede den store og mørke Sal. Grev Christian havde nylig med høi Røst endt sit Benedicite som de andre Medlemmer i Familien staaende havde lyttet til. Talrige Tjenere, alle gamle og alvorlige og i deres

nationale Dragt med vide Mammelukbuxer og lange Kne-
belsbarter opvartede langtsomt deres høitsefede Herskab.
Slotscapellanen tog Plads ved Grevens høire Side og
hans Niece, den unge Baronesse Amalie, ved den venstre,
ved Hjertesiden, som han med en Slags alvorlig og
faderlig Galanteri pleiede at sige til hende. Hans næst-
ældste Broder, Baron Frederik, hvem han altid tiltrods
for hans tresindstyve Aar pleiede at kalde sin lille Broder,
satte sig ligeover for ham. Stiftsdamen Wenceslawa, hans
ældste Søster, en agtværdig tresindstyveaarig Person, der
var forfærdelig mager og puffelrygget, satte sig ved den
ene Bordende, og den unge Grev Albert, Grev Christians
Søn og Amalies Forlovede, den Sidste af Slægten, kom
bleg og mørk og satte sig med en adspredt Mine ved den
anden Bordende ligeover for sin ædle Tante.

Af alle disse tause Personer var Albert ganske vist
den, der var mindst vant og mindst tilbøielig til at oplive
de Andre. Capellanen havde en saa dyb Hengivenhed for
sit Herskab og en saa stor Erbødighed for Familiens
Overhoved, at han aldrig aabnede Munden, naar ikke et
Blik af Grev Christian opmuntrede ham til det, og denne
var af Naturen saa stille og indesluttet, at han næsten
aldrig følte nogen Trang til at søge hos de Andre en Ud-
spredelse fra de Tanker, der stadig sysselsatte ham selv.

Baron Frederik var en mindre dyb Charakter og
havde et mere bevægeligt Temperament, uden at hans
Aand derfor var mere livlig. Ligesaa blid og velvillig
som hans ældre Broder stod han dog tilbage for ham
baade i Forstand og i Følelse. Hans Fromhed var kun
noget Tilvant og Conventionelt. Sagten var hans eneste
Lidensskab; dermed tilbragte han hele sin Dag, og han kom
om Aftenen hjem ikke træt — thi han havde en jernhaard

Constitution — men forpustet, ophidset og sulten. Han spiste for Flere og drak for endnu Flere, og ved Desfertens morede han sig med at fortælle Historier om sin Hund Saphir, sin Tæve Panther og sin Falk Attila, og naar man med utrættelig Høflighed havde hørt paa ham, saa slumrede han blidt ind henne ved Kammeren i en sfiindbeklædt Bedstefaderstol, indtil hans Datter Amalie underrettede ham om, at det var Sengetid.

Stiftsdamen var den mest talende i Familien. Hun kunde endogsaa undertiden være snaksom, thi det hændte hende i det mindste to Gange om Ugen, at hun i et heelt Kvarteer i Træl kunde sidde og snakke med Capellanen om de boehmiske, saxiske og ungariske Familiers Stamregistre, som hun kunde udenad paa sine Fingre ligesaa Kongernes til de ringeste Adelsmænds.

Hvad Grev Albert angik saa havde hans Dre noget paa eengang Strækindjagende og Gribende for Andre, som om enhver Bevægelse af ham var et Orakel, og ethvert Ord af ham var en Gudsdom. Hvad der maatte være uforklarligt for alle dem, der ikke vare indviiede i Husets Hemmeligheder, var, at han aldrig aabnede Munden, hvad der forresten neppe hændte eengang i Døgnet, uden at hele Familiens og Tjenerskabets Blik heftede sig paa ham, og man kunde da i alle Ansigter læse en dyb Angst, en Slags øm og smertelig Bekymring undtagen i Baronesse Amalies, der altid hørte paa hans Ord med en Blanding af Utaalmodighed og Spot, og som alene vovede at svare paa det enten i en henkastende eller spøgende Tone, estersom hun i Diebliffet var stemt til det Ene eller det Andet.

Denne blonde unge Pige med en temmelig stærk Ansigtssfarve, livlig og velstakt, var i Grunden en Perle af Skjønhed, og naar hendes Kammerjomfru sagde hende

dette for at trøste hende, naar hun kjedede sig, svarede hun: „At ja, jeg er en Perle, der er indesluttet i en kjedelig Familie, som i en Dsters, og dette forfærdelige Slot er Skallen.“ Denne Bemærkning vil være tilstrækkelig for at bringe Læseren til at forstaae, hvad det var for en urolig Fugl der indesluttedes i dette medynksløse Buur.

Paa denne Aften blev den høitidelige Tausshed, der tyngede paa Familien især under den første Anretning — thi begge de gamle Herrer saavel som Stiftsdamen og Capellanen havde en solid og regelmæssig Appetit, der ikke fornegtede sig nogen Deel af Aaret — afbrudt af Grev Albert.

„Hvilket forfærdeligt Veir!“ sagde han med et dybt Suf.

Alle saae paa ham med Forbauselse, thi om ogsaa Veiret var blevet mørkt og truende i den sidste Time, medens Alle sad tilbords, saa var der dog tykke Skaader for Binduerne, og Ingen havde kunnet mærke det. Der herskede en dyb Kolighed saavel udenfor, som inde i Bærelset, og Intetsomhelst antydede, at et Uveir var i Anmarche.

Ingen vovede imidlertid at modsige Grev Albert, og Amalie alene trak paa Skuldrene, medens Knivenes og Gaslernes Klirren paa Tallerknerne fortsattes efter et Dieblikts Afbrydelse.

„Hører De ikke, hvorledes Vinden huler mellem Boehmerwalds Grantræer, og hvorledes Bjergrøstmens Brusjen trænger op til os?“ vedblev Albert med stærkere Stemme, idet han fæstede Blikket paa sin Fader.

Grev Christian svarede ikke, men Baronnen der altid var vant til at glatte og udjevne, gjenmælede uden at see bort fra det Stykke Bildt, han var ifærd med at behandle:

„Ja det er vist, at Vinden ved Solnedgang var i Regnhjørnet, og det er meget muligt, at vi kan faae slemmt Veir i Morgen.“

Albert smilede med en besynderlig Mine, og Alt blev igjen stille som før. Men der var neppe gaaet fem Minutter, før et frygteligt Vindstød rystede Vinduesrunderne, Stormen brølede omkring Taget, pidskede Vandet til Skum nede i Slotsgraven og tabte sig oppe i Bjergene med en saa skarp og klagende Sukken, at alle Ansigter blegnede med Undtagelse af Alberts, der smilede med det samme ubegribelige Udtryk som første Gang.

„Der er i dette Dieblit,“ sagde han, „en Sjæl, som vaander sig, og som Stormen fører til os. De gjorde vel i, Herr Capellan, at bede for dem, der under Stormens Rasen reise i disse ugjæstmilde Bjerge.“

„Jeg beder hver Time og i min Sjæls Inderste,“ svarede Capellanen skjælvende „for alle dem, der under de menneskelige Videnskabers Storme reise paa Livets vildsomme Stier.“

„Svar ham dog ikke, Herr Capellan,“ sagde Amalie uden at agte paa de Tegn og Blik, der fra alle Sider opfordrede hende til ikke at fortsætte denne Samtale. „De veed jo, at min Fætter gjør sig en Fornøielse af at pine os med sine Gaader. Jeg for min Deel bryder mig ikke om at finde Opløsningen paa dem.“

Grev Albert syntes ligesaa lidt at ændse sin Cosines bidende Spot, som hun brød sig om hans forunderlige Tale. Han lagde Albuen paa Bordet og stirrede paa den Damaskes Dug, hvis Blomster og Cassetter han syntes at tælle, paa samme Tid som han var hensunken i en drømmende Ekstase.

En rasende Storm brød løs under Aftensmaaltidet, der varede sine to Timer, hverken meer eller mindre, selv paa Fastedagene, der samvittighedsfuldt bleve overholdte uden at gjøre nogen Forandring i Grevens Sædvaner, som han holdt ligesaa hellige som den romerske Kirkes Forskrifter. Uveir var noget saa almindeligt i disse Bjerge, og de umaadelige Skove, der dengang bedækkede deres Sider, gavede et saadant Echo af Stormens Brølen og Tordenens Slag, at en slig Naturbegivenhed, som Slottets Beboere maatte være vant til, ikke i nogen betydelig Grad kunde foruroge dem. Men den usædvanlige Dphidselse, som Grev Albert forraadte ved denne Leilighed, meddeelte sig uvilkaarligt til hele Familien, og Baronens, der blev forstyrret i sine bedste Nydelse, var uden tvivl bleven fortrædelig, hvis hans Blidhed og Hjertensgodhed et Dieblif havde kunnet fornegte sig. Han lod det altsaa blive ved et dybt Suk, da et forsærdeligt Lyn bragte en Tjener til at forseile Leddet i Bildsvinefjellen, som han netop var isærd med at skære for.

„Naa, nu er det engang skeet,“ sagde Baronens, idet han med et godmodigt Smil nikkede til den gamle Forskerer, der endnu var ganske forstrækket over sit Uheld.

„Ja, Onkel, De har Ret!“ raabte Grev Albert og sprang op; „det er nu engang skeet! Husfitten er styrtet om, Lynet har ramt den, og dens Løv vil aldrig mere grønnes om Foraaret.“

„Hvad mener Du, min Søn?“ spurgte den gamle Greve i en sørgmodig Tone; „taler Du om den store Eg henne paa Schreckenstein?“

„Ja, Fader, jeg taler om den store Eg, i hvis Grene vi i forrige Uge lod hænge mere end tyve Augustinermunke.“

„Nu blander han Uger og Aarhundreder sammen,“ sagde Stiftsdamen med sagte Stemme, idet hun slog et stort Kors foran sig. „Hvis det er sandt, mit kjære Barn,“ sagde hun høit, idet hun henvendte sig til sin Neveu, „at Du i Drømme har seet Noget, der virkelig er skeet eller snart vil skee (som det jo ved et besynderligt Tilfælde ofte er hændt Dig tidligere), saa er det ikke noget stort Tab for os, at det er gaaet ud over denne hæslege, halvfortørrede Eg, hvortil der, ligesom til den Klippe den staaer paa, knytter sig saamange sørgelige historiske Erindringer.“

„Jeg for min Deel,“ sagde Amalie ivrigt, idet hun følte sig lykkelig over, at hendes lille Tunge endelig kunde komme paa Gang, „jeg for min Deel vil være Stormen meget taknemmelig, hvis den har befriet os for i Fremtiden at see paa dette spøgelseagtige Træ, hvis Grene ligne Knokler, og hvis Stamme med sit røde Mus synes at svede Blod. Jeg er aldrig nogen Aften kommen forbi det uden at gysse, naar jeg hørte Vinden ligesom jamre i dets Løv, og jeg anbefalede da altid min Sjæl i Guds Haand, idet jeg fordoblede mine Skridt og vendte Ansigtet bort.“

„Amalie,“ sagde den unge Greve, der første Gang i lang Tid havde hørt opmærksomt paa sin Cousines Ord, „Du har gjort vel i ikke at opholde Dig i lang Tid under Husfjens saadan som jeg, der har tilbragt Timer, ja hele Nætter i dens Nærhed. Du vilde da have seet og hørt Ting, der vilde have forstenet Dig af Skræk, og som Du aldrig igjen havde kunnet faae ud af din Erindring.“

„Ti!“ raabte den unge Baronesse og foer iveiret,

som om hun vilde flygte fra det Bord, hvortil Albert støt-
tede sig, „jeg begriber ikke, hvad for en utaaelig Fornøielse
det kan være Dig at indjage mig Skræk, saa ofte Du be-
hager at lukke Munden op.“

„Gud give, kjære Amalie,“ sagde den gamle Greve
mildt, „at det virkelig var for Fornøielsens Skyld, at din
Fætter siger saadanne Ting.“

„Nei, Fader, jeg taler i fuldt Alvor,“ sagde Grev
Albert. „Egen er styrtet og ligger spaltet i fire Stykker,
og De kan i Morgen gjerne sende Brændehuggerne der-
hen efter den; jeg vil nu plante en Cypressse der istedet.“

„Det er nok, det er nok, min Søn,“ sagde den
Gamle i en bekhymret Tone; „forjag disse sørgelige Bil-
leder af din Sjæl.“

„De ere allerede forjagne, Fader, og tilintetgjorte til
ligemed det Marterværktøi, som Stormen og Lynet nu har
kastet i Støvet. Stormen lægger sig, mine dyrebare Kjære!
Faren er forbi, Vandrerne ere i Sikkerhed, min Sjæl har
Fred, og Straffens Tid nærmer sig sin Ende. Jeg føler
mig som nyfødt.“

„Gid Du taler sandt, min elskede Søn,“ svarede den
Gamle indelig rørt, „gid disse Drømmesyner og Spøgelses-
der forstyrre din Ro, maae vige fra Dig, og Gud vil vise
mig den Naade at skjænke min dyrebare Albert Ro, Haab
og Troens Lys.“

Endnu før Greven havde udtalt disse kjærlige Ord,
sank Alberts Hoved sagte ned paa Bordet, og han selv
syntes fredeligt indslumret.

„Hvad skal nu det betyde?“ sagde den unge Baro-
nesse til sin Fader. „Nu falder han endogsaa i Søvn
ved Bordet! det er virkelig galant.“

„Denne pludselige og dybe Søvn,“ sagde Capellanen

der med Deeltagelse havde betragtet den unge Mand, „er en lykkelig Krise, hvoraf jeg, i det mindste for nogen Tid, venter mig en heldig Forandring i hans Tilstand.“

„Ingen maa tale til ham,“ sagde Grev Christian, „eller vække ham af denne dybe Søvn.“

„Barmhjertige Gud,“ sagde Stiftsdamen, idet hun foldede Hænderne, „gid hans Forudsigelse maa gaae i Opfyldelse, og gid han paa den Dag, da han træder ind i sit tredivte Aar, maa være helbredet for bestandig.“

„Amen,“ tilføiede Capellanen med Salvelse. „Lader os Alle opløste vore Hjerter til den barmhjertige Gud, og idet vi takke ham for den Næring, vi har taget til os, ville vi bede ham om at helbrede denne unge Mand, der er Gjenstand for alle vore Bekymringer.“

Alle reiste sig op og fremsagde deres Takkebøn og bleve saa staaende i nogle Minutter i stille Bøn for den sidste Spire af Slægten Rudolstadt. Den gamle Grev Christian bad med en saadan Underlighed, at Taarerne rullede ned ad hans rynkede Kinder.

Han gav netop Tjenerne Ordre til sagte at bringe hans Søn op paa sit Værelse, da Baron Frederik, der gemtlig havde spekuleret paa, hvorledes ogsaa han skulde kunne bidrage Noget til sin Brodersøns Velvære, sagde med stor indre Tilfredshed:

„Jeg faaer en god Idee, Broder. Hvis din Søn vaagner og finder sig ganske alene i sit Værelse, saa kan der under Fordøielsen paakomme ham adskillige mørke Tanker. Lad ham derfor bringe ind i Salen og sæt ham i min store Lænestol! der er ikke noget Sted i hele Huset, hvor man sover bedre. Der har han det bedre end i sin Seng, og naar han vaagner, vil hans Dje opmuntres af en dygtig

Kaminild, og hans Hjerter glædes ved at see venlige Ansigter."

"Du har Ret, kjære Broder," svarede Christian; "det er bedst at bære ham ind i Salen og lægge ham paa min store Sofa."

"Det er farligt at sove udstrakt efter et Maaltid," svarede Baronen; "tro mig, det er Noget, jeg veed af Erfaring. Han maa sættes i en Vænestol, og jeg vil absolut, at det skal være i min."

Grev Christian indsaae, at han vilde paaføre sin Broder en stor Sorg, naar han ikke gik ind paa hans Tilbud. Man bragte derfor Grev Albert hen til den gamle Jægers læderbetrukne Vænestol, uden at han mærkede det Mindste, i den Grad nærmede hans Sønn sig til en virkelig Bedøvelse. Baronen satte sig glad og stolt i en anden Stol, varmede sine Been ved Baalet i Kaminen og smilede triumferende, hvergang Capellanen kom med den Bemærkning, at Grev Alberts Sønn uidentvildt vilde føre til et lykkeligt Resultat. Han lovede sig selv, at han vilde ofre sin Sønn ligesaa vel som sin Vænestol, og at han vilde gjøre den øvrige Familie Selvskab med at vaage hos sin Neveu; men efter et godt Kvarters Forløb var han bleven saa vant til den nye Stol og snorkede i den Grad, at han overdøvede Tordenen, der traf længere og længere bort.

Lyden af Slottets store Klokke, der kun blev brugt ved høitidelige Leiligheder, trængte pludselig ind til dem, og et Dieblif efter traadte den gamle Hans, der var den ældste Tjener i Huset, ind ad Døren og rakte Grev Christian et stort Brev uden at sige et Ord. Han gik strax ud igjen for i det tilstødende Bærelse at oppebie Grevens Befalinger. Den gamle Greve aabnede Brevet, og da

han havde seet Underskriften, rakte han Papiret til Baronesse Amalie og bad hende om at læse det. Hun skyndte sig hen til Lyset og læste høit følgende Epistel:

„Høivelbaarne og dyrebare Herr Greve!

Deres Excellence har beviist mig den Ære at bede mig om en Tjeneste. Det er en Velgjerning imod mig, der er endnu større end alle de, jeg tidligere har modtaget, og som jeg bevarer i kjærlig Erindring. Med al min Beredvillighed til at opfylde Deres Ønsker ventede jeg dog ikke, at det saa snart, og paa en saa passende Maade skulde lykkes mig; men et Sammenstød af gunstige Omstændigheder har gjort mig det muligt allerede nu at sende Dem en ung Dame, der svarer til de foreskrevne Betingelser. Hun opfylder dem rigtignok ikke alle, hvorfor jeg ogsaa kun sender hende foreløbig, for at Deres naadige og elskværdige Niece ikke med altfor stor Utaalmodighed skal vente paa Resultatet af mine Bestræbelser. Den Person, der har den Ære at overrække Dem dette Brev, er min Elev og paa en Maade min Adoptivdatter; hun vil, efter Baronesse Amalies Ønske, baade være en behagelig Selskabsdame for hende og en udmærket kyndig Lærerinde, i Musik. Forresten har hun neppe alle de Kundskaber, som De ønske hos en Gouvernante. Hun taler med stor Letthed flere fremmede Sprog, men hun kan dem ikke saa korrekt, at hun kan give Underviisning i dem. Derimod er hun overordentlig musikalsk og synger udmærket smukt. Hvad Talent og Stemme angaaer vil hun tilfredsstille Dem ganske; hun er desuden ualmindelig blid, og for hendes Charakters Bedkommende kan Deres Høivelbaarnehed roligt optage hende i Deres fortrolige Kreds uden at frygte for, at hun nogensinde vil begaae Noget, der er upassende.

Hun ønsker at bevare en vis Frihed ligeover for Deres Familie og tager ikke mod noget Honorar. Det er kortsagt ikke en Duenna eller en Tjenestepige, jeg sender til den elskværdige Baronesse, men en Selfkabsdame og en Veninde, som hun selv har forlangt i det lille Postscriptum, som hun behagede at tilføie Deres Excellences Brev.

Signor Corner, der er bleven udnævnt til Gesandt ved det østerrigiske Hof, venter paa Ordre til at afgaae, men det er næsten afgjort, at denne Ordre ikke indløber før om et Par Maaneder. Signora Corner, hans høit-agtede Gemalinde og min værdige Elev, vil tage mig med til Wien, hvor jeg efter hendes Mening vil føre et lykkeligere Liv. Uden just at stole altfor blindt paa Fremtiden modtager jeg hendes velvillige Tilbud, fordi jeg længes efter at forlade dette utaknemmelige Benedig, hvor jeg kun har kjendt til Skuffelser, Ydmygelses og Ulykker af alle Slags. Jeg længes efter at gjensee det ædle Tydskland, hvor jeg har tilbragt mine lykkeligste Dage, og at omfavne alle de høitagtede Venner, som jeg har efterladt der. Deres Høivelbaarenhed veed meget godt, hvilken høi Plads De indtager i mit gamle, fortørrede, men endnu ikke forstenede Hjerte, der er opfyldt af en evig Taknemmelighed imod Dem. Det er derfor til Dem, naadige Herr Greve, at jeg betroer min Adoptivdatter, idet jeg beder Dem om gjæstfrit at beskytte hende. Hun vil vise sig erkjendtlig for Deres Godhed ved den Iver, hvormed hun vil stræbe at gjøre sig nyttig og behagelig for Baronessen. Senest om tre Maaneder kommer jeg for at afhente hende igjen og medbringer tillige en ny Gouvernante, der kan indgaae et længere Engagement.

Jeg glæder mig til den lykkelige Dag, da jeg igjen skal trykke Deres Haand, og undertegner mig med Erbødige-

hed og Stolthed, Eccellenza chiarissima, stimatissima, illustrissima! Deres hengivne Ven og underdanige Tjener

Nicolo Porpora,

Capelmester, Componist og Syngemester.

Amalie hoppede af Glæde, da hun havde læst dette Brev tilende, og den gamle Greve gjentog rørt den ene Gang efter den anden: „Værdige Porpora! fortræffelige Ven!“

„Ja ganske vist,“ sagde Stiftsdamen, deelt imellem Frygt, for at Familiens daglige Sædvaner skulde forstyrres af en Fremmed, og Ønsket om at vise Gjæstevenskab imod den Ankomne, „det er vor Pligt at modtage hende godt og behandle hende vel. Naar hun blot ikke vil kjede sig hos os!“

„Men Onkel, hvor er dog denne min tilkommende Veninde?“ raabte den unge Baronesse uden at høre paa Tantens Betragtninger. „Efter dette Brev at domme maa hun jo komme snart, og jeg venter hende med Utaalmodighed.“

Greve Christian ringede.

„Hans,“ sagde han til den gamle Tjener, „hvem har bragt dette Brev?“

„En Dame, naadige Herre!“

„Hun er her allerede!“ raabte Amalie. „Men hvor da?“

„I sin Postchaise udenfor Vindebroen.“

„Og De har ladet hende sidde og fryse udenfor Slottet, istedenfor strax at føre hende ind til os?“

„Ja, jeg tog Brevet og forbad Poststillonen at tage Foden ud af Stigbøilerne og slippe Tømmerne; jeg lod Vindebroen trække op bagefter mig og leverede Brevet til den naadige Herre.“

„Men det er jo dumt og utilgiveligt, at lade Folk, der komme til os, blive udenfor i saadant et Veir! Skulde man ikke troe, at vi leve her i en Fæstning og mellem lutter Fjender? skynd Dem, Hans!“

Men Hans blev staaende ubevægelig som en Statue, og kun hans Dine udtrykte en Beklæggelse over, at han ikke kunde adlyde sin unge Herskerindes Dnsse; men om en Kanontugle var gaaet henover hans Hoved, vilde den ikke have bragt ham en Linie ud af den Stilling, hvori han stod og ventede paa sin Herres Befalinger.

„Den troe Hans kjender ikke Andet end sin Pligt og sit Portnerembede, mit kjære Barn,“ sagde omsider Grev Christian med en Langsomhed, der bragte Blodet i Røg hos den unge Baronesse. „Gaa ned, Hans, luk Gitterporten op og stir Vindebroen ned! Alle mine Folk skulle med Fakler modtage vor Gæst. Hun er os hjertelig velkommen.“

Hans var ikke lidt forundret over, at han saadan uden videre skulde indlade en ubekjendt Gæst i dette Hus, hvor selv de nærmeste Slægtninge og de paalideligste Venner kun med stor Forsigtighed modtoges. Stiftsdamen gav Ordre til, at der skulde dækkes et Aftensbord for den unge Dame. Amalie vilde strax ile ned til Vindebroen; men hendes Onkel, der satte sin Ære i selv at modtage den Fremmede, bød hende Armen; den lille utaalmodige Baronesse blev da nødt til at lade sig føre med majestætiff Langsomhed ned til Forhallen, hvor Flygtningen Consuelo allerede var i Begreb med at stige ud af Vognen.

24.

Det var tre Maanedes siden, at Baronesse Amalie havde sat sig i Hovedet, at hun vilde have sig en Gou-

vernante, ikke saameget for at undervises, som for at adspredde sig, og i al den Tid havde hun i sin Phantasi hundrede Gange dannet sig et Portrait af sin tilkommende Veninde. Da hun kjendte Porporas Gnavenhed, havde hun været bange for, at han skulde sende hende en stiv og pedantisk Gouvernante. Hun havde derfor ogsaa hemmeligt skrevet til Professorens for at lade ham vide, at enhver Gouvernante, der var meer end fem og tyve Aar, kun vilde blive daarligt modtaget af hende, som om det ikke var nok, at hun havde gjort sine gamle Slægtninge der Alle forgubede hende, bekjendt med sit Dnsfe.

Ved at læse Porporas Svar blev hun saa henrykt, at hun i sine Tanker sieblikkelig lavede sig et heelt nyt Billede af denne unge, musikalske Person, der var Porporas Adoptivdatter, men først og fremmest Venetianerinde, altsaa som skabt for hende og ganske efter hendes Hjerte.

Hun kom derfor lidt ud af Fatning, da hun, istedenfor et lystigt og rødkindet lille Pigebarn, som hun allerede havde tænkt sig, fik Die paa en bleg, melancholisk og noget tilbageholden Person. Thi foruden den dybe Kummer, der knugede Consuelos arme Hjerte, og den Træthed, som en lang og besværlig Reise førte med sig, havde hun gjennemgaaet en dødelig Angst i disse uhyre Granskove, der pidskedes af Stormen i den kulsorte Nat, og ved Synet af dette mørke Slot, som i Fakkelskinnet gjorde et dobbelt uhyggeligt Indtryk. Hvilken skærende Modsætning til Marcellos firramento lucido, til den harmoniske Taushed i de venetianske Nætter og til hendes tidligere Livs Frihed og Poesi. Da Bognen rullede langsomt henover Vindebroen, der drøuede under Hestenes Hovslag, og Faldgittret med en affkyelig Piben faldt ned efter hende, troede hun, at hun

var i Dantes Helvede, og anbefalede forfrættet sin Sjæl i Guds Haand. Hun saae derfor noget forstyrret ud, da hun viste sig for sine Berter; og da hendes Døie faldt paa Grev Christians lange, blege og kummerfulde Ansigt og paa hans magre og stive Figur i den gammeldags Dragt, troede hun at see et Spøgelse af en middelalderlig Borggreve for sig, og da hun tog Alt, hvad der omgav hende, for et Drømmesyn, veg hun et Skridt tilbage og udstødte et halvkvalt Skrig.

Den gamle Greve, der i hendes Blegthed og Frygt kun saae en Virkning af Bognens Rumlen og den anstregende Reise, bød hende Armen og bestræbte sig for at henvende nogle høflige Ord til hende. Men foruden at den fortræffelige Mand havde af Naturen et koldt og tilbageholdent Ydre, havde det ensommere Liv, han i mange Aar havde ført, gjort ham fremmed for Verden og fordoblet hans naturlige Frygtisomhed og Forlegenhed. Nødvendigheden af at skulle tale Italienssk, et Sprog, som han tidligere havde kunnet ganske godt, men som han i mange Aar ikke var vant til at tale, gjorde ogsaa Sit til at gjøre ham endnu mere forlegen, og han kunde blot stamme nogle faa Ord, som Consuelo ikke forstod, og som hun antog for ubekjendte og hemmelighedsfulde Lyd fra Aandedverdenen.

Amalie, der strax vilde have kastet sig om hendes Hals for at gjøre hende det ret hjemligt og hyggeligt, kunde ikke finde paa et eneste venligt Ord, som det ofte gaaer selv med de mest energiske Naturer, naar Andres Forlegenhed smitter dem og bringer dem til at vige tilbage.

Consuelo blev ført ind i den store Sal, hvori man havde spiiist til Aften. Vaktende imellem sin Lyst til at vise hende al mulig Ære og sin Frygt for, at hun skulde

finde Sønnen liggende i sin dødlignende Søvn, blev Greven staaende uden at tage nogen Beslutning, og Consuelo, der skjælvede over hele Kroppen og følte sine Knæ vasse, lod sig synke ned paa den første Stol, hun kom forbi.

„Kjære Onkel,“ sagde Amalie, der forstod Grevens Forlegenhed, „jeg troer, at vi gjøre bedst i at modtage Signoraen her. Her er varmere end i den store Sal, og hun er sagtens forkommet af den iskolde Stormvind oppe paa vore Bjerge. Jeg seer med Beklagelse, at hun seer om af Træthed, og er overbevist om, at et godt Afstensmaaltid og en sund Søvn vil være hende langt mere velkommen end alle vore Gæstbeviisninger. Ikke sandt, kjære Signora?“ spøjede hun til, idet hun tog Mod til sig og trykkede sagte Consuelos Arm med sin nydelige lille Haand.

Lyden af denne friske Stemme, der talte Italiensff med en haard thdf Accent, men med en vis Freidighed og Driftighed, gav Consuelo nyt Mod. Hun fæstede sine af Frygt omslørede Dine paa den unge Baronesses yndige Ansigt, og det Blik, der viklede imellem dem, brød sieblikkelig Isen. Hun indsaae strax, at den unge Dame maatte være hendes Discipel, og at der ikke var det mindste Spøgelseagtige ved hende. Hun besvarede hendes Haandtryk og erklærede, at det skrækelige Uveir havde bedøvet hende ganske. Hun overlod sig aldeles til Amalies Omhu, flyttede nærmere hen til Kaminen, lod hende stille sig ved sin Kaabe, modtog hendes Tilbud om at spise tilaften, skjönt hun ikke var sulten, og hendes unge Venindes forekommende Venlighed bragte hende omsider saavidt, at hun baade kunde see, høre og svare. Medens Tjenerne satte Maden paa Bordet, faldt Samtalen ganske naturligt paa Porpora. Consuelo var lykkelig over at høre den gamle

Greve tale om ham som om en Ven, en af sine Vige, ja En, der stod uendelig høiere. Derpaa kom han til at tale om Consuelos Reise, om den Bei, hun havde tilbagelagt, og især om Uveiret.

„Vi ere hos os,“ svarede hun, „dante til Storme, der komme pludseligere og ere endnu farligere; naar vi seile om i Byen i vore Gondoler, staae vi i Fare for at lide Skibbrud lige udenfor vor Husdør. Vandet, der er vor Steenbro, svulmer, vælter Bølger, der ere ligesaa høie som ude paa den aabne Sø, og kaster vore skrøbelige Baade med en saadan Magt ind imod Murene, at de kunne splintres, inden vi komme i Land; og dog, skjøndt jeg har seet saadanne Ulykker i Nærheden og ikke er frygtfuld af Naturen, er jeg dog aldrig i mit Liv bleven saa forstrækket, som da Lynet slog ned i et stort Træ oppe paa Bjerget, der faldt hen over Beien, saa Hestene steilede, og Postillonnen raabte: „Ulykkestreæet, Husfitten er styrtet om!“ Kan De ikke forklare mig, Baronesse, hvad det betyder?“

Hverken Greven eller Amalie tænkte paa at besvare dette Spørgsmaal, men der foer en Gysen igjennem dem, og de saae paa hinanden.

„Saa har min Søn dog ikke skuffet sig,“ sagde den Gamle. „I Sandhed det er dog høist forunderligt.“

Hans Betynmringer for Albert vaagnede ved disse Ord, og han gif ud af Salen for at see til ham, medens Amalie foldede Hænderne og hviffede:

„Der er Hegeri med i Spillet, og den onde Mand har taget Hus midt iblandt os.“

Disse forunderlige Ord vakte igjen i Consuelos Sjæl hele den overtroiske Frygt, som greb hende, da hun nylig kjørte ind i Slottet. Amalies pludselige Blegnen, de gamle Tjenestefolks høitidelige Tausshed, den mørke egetræstav-

lede Sal, som Vorfjerterne i Vyskronerne ikke kunde oplyse tilstrækkeligt, Skriget af Uglerne, der efter Uveiret igjen begyndte at jage omkring Slottet, de store Familieportraiter, de uhyre Hjorte- og Bildsvinehoveder, der vare udskaarne i Relief rundt om Bæggene, Alt indtil de mindste Enkeltheder fremkaldte paany denne mørke Stemning, som det et Dieblik var lykkedes hende at forjage. Heller ikke den unge Baronesses Ytringer vare af den Art, at de just skulde bidrage til at berolige hende.

„Min kjære Signora,“ sagde hun, idet hun gav sig til at opvarte hende, „De maa være forberedt paa at see her Ting, der ere uhørte, uforklarlige, som oftest ubehagelige og undertiden forfærdelige, saade Romanscener, som Ingen vilde troe paa, naar De fortalte dem, og som De aligevel ved Deres Vre maa forpligte dem til at begrave i en evig Taushed.“

Idet Baronessen sagde disse Ord, aabnede Døren sig langsomt, og Stiftsdamen Wenceslawa med sin Puffel, sit kantede Ansigt, sin mørke Dragt, der fremhævedes endnu mere ved et stort Ordensbaand, som hun altid gif med, traadte ind i Stuen med den samme majestætiske Mine som hun havde havt hin mindeværdige Dag, da Reiserinde Maria Theresia, paa Tilbageveien fra Ungarn, havde viist Niesenburg den uforglemmelige Vre at nyde et Glas Hippokras der og et Par Timers Hvile. Hun gif lighed til Consuelo, der saae paa hende overrasket og forstrækket. Hun neiede to Gange dybt for hende og efter en tydfk Tale, som hun syntes at have lært udenad længe iforveien, gif hun hen til hende for at kysse hende paa Panden. Det stakkels Barn, der var koldere end Marmor, troede at modtage et Dødens Kys, og lige ved at bejvime mumlede hun en uforstaaelig Tak.

Da Stiftsdamen havde forladt Salen, thi hun mærkede godt, at hendes Nærværelse forskrækkede den unge Pige langt mere, end hun ønskede, op slog Baronesse Amalie en høi Latter.

„Jeg tør vædde paa,“ sagde hun, „at De troede at see Dronning Libusfes Aand for Dem! men vær De kun rolig, den gode Stiftsdame er min Tante og forresten det bedste og kjædsommeligste Fruentimmer i Verden.“

Consuelo var neppe kommen sig af sin Bevægelse, før hun hørte et Par store ungarske Støvler trampe bag ved sig. En svær, rødblisset og firrfaaren Stikkelse travede i dyb Taushed igjennem Salen og gik ud af den modsatte Dør, som Tjenerne ærbødigt aabnede for ham.

Consuelo foer sammen paany, og Amalie op slog atter en Latter.

„Han der,“ sagde hun, „er Baronen af Rudolstadt, den vældigste Jæger, det bedste Sovehjerter og den kjærligste Fader. Han har nu endt sin Siesta i Salen. Naar Klokken er ni, reiser han sig op af sin Lænestol, uden at han derfor vaagner, travet igjennem denne Sal uden at see eller høre Nogen, gaaer i Søvn op ad Trappen, lægger sig og vaagner igjen ved Daggry ligesaa flink og alert som et ganske ungt Menneffe og samler sine Hunde, Heste og Falke til den forestaaende Jagt.“

Neppe var hun særdig med denne Forklaring, førend Capellanen gik igjennem Salen. Ogsaa han var vel ved Magt, men korthalset og bleg som en Vattersottig. Det contemplative Liv duer ikke for disse kraftige slaviske Naturet, og der var noget Sygeligt i denne geistlige Mands Corpulents. Han nøiedes med at hilse dybt paa begge Damerne, hvistede nogle Ord til en Tjener og forsvandt ad samme Bei som Baronen. Strax efter kom den gamle

Hans og en anden af disse Automater, (som Consuelo ikke kunde skjæln fra hinanden, i den Grad havde de den samme kraftige og alvorlige Typus) igjennem Salen. Consuelo vendte sig for at følge dem med Dinene; men inden de passerede Døren bagved hende, viste der sig paa Tærskelen et nyt Syn, der var endnu mere gribende end de foregaaende: det var en ung, høi Mand, med et prægtigt Ansigt, men forfærdelig bleg. Han var forklædt fra Top til Taa og bar en rig zobeltantet Fløiels Kappe, som et Par gyldne Agrafer fastholdt ved Skulderen. Hans lange ravn sorte Haar faldt i Norden ned over de blege Kinder, der bedækkedes af et silkeblødt Skjæg, som krøllede sig naturligt. Med en kydende Haandbevægelse betydede han Tjenerne, der kom ham imøde, at de skulde gaae tilside og holde sig i nogen Frastand, hvor de da ogsaa bleve staaende ubevægelige og ligesom fasttryllede af hans Blik. Derpaa vendte han sig om til Grev Christian, der fulgte umiddelbart efter ham, og sagde til ham med en veltlingende Stemme og det ædleste Udtryk:

„Jeg forsikrer Dig, Fader, at jeg aldrig har været saa rolig; der er foregaaet en mærkelig Forandring i min Skjæbne, og en himmelsk Fred er dalet ned over vort Hus.“

„Gud høre Dig!“ svarede den Gamle og udstrakte Haanden som for at velsigne ham.

Det unge Menneske bøiede Hovedet dybt under Faderens Haand. Derpaa rettede han sig igjen med en mild og munter Mine, gik midt igjennem Salen, berørte med Fingerspidserne den Haand, som Amalie rakte ham, og sættede saa i nogle Secunder Dinene stift paa Consuelo. Greben af en uvilkaarlig Urefrygt, hilste denne ham dybt

og med nedslagne Dine. Dog han gjengjældte ikke hendes Hilsen, men blev ved at betragte hende fast.

„Denne unge Person,“ sagde Stiftsdamen paa Tydsk, „er den samme som . . .“

Men han afbrød hende med en Haandbevægelse, der syntes at sige: „Tal ikke til mig, forstyr ikke min Tankegang.“

Derpaa vendte han sig bort uden at forraade hverken Overraskelse eller Deeltagelse og gik langsomt ud igjennem den store Dør.

„Jeg maa, kjære Frøken,“ sagde Stiftsdamen, „bede Dem om Undskyldning for . . .“

„Tilgiv, Tante at jeg afbryder Dem,“ sagde Amalie; „men De taler Tydsk til Signoraen, som hun ikke forstaaer.“

„Om Forlabelse, Signora,“ svarede Cousuelo paa Italiensk, „jeg har talt mange Sprog og reist meget i min Barndom; jeg kan ogsaa saameget Tydsk, at jeg fuldkomment forstaaer det. Jeg vover vel ikke endnu at tale det, men hvis De vil give mig nogen Veiledning, saa haaber jeg i nogle faa Dage at opfriske det paany.“

„Det samme er Tilfældet med mig,“ sagde Stiftsdamen paa Tydsk, „jeg forstaaer Alt, hvad Frøkenen siger, dog kan jeg ikke tale hendes Sprog. Men siden hun forstaaer mig, saa vil jeg blot sige, at naar min Neven har været saa uhøflig ikke at hilse paa hende, saa maa hun tilgive den unge Mand, thi han har i Aften været alvorlig syg og er sagtens ikke kommen sig endnu. Er det ikke sandt, Broder?“ tilføjede hun, halv forvirret over at sige en Usandhed, som hun i Grev Christians Dine ligesom søgte en Undskyldning for.

„Kjære Søster,“ svarede den Gamle, „det er meget

smukt af Dig, at Du undskylder min Søn. Den unge Signora maa tjene os i ikke at lade sig altfor meget overrasse af visse Ting, som vi i Morgen ville meddele hende aabent og med den Tillidsfuldhed, som Porporas Adoptivdatter og, jeg haaber snart at turde sige, en Veninde af vort Hus indgyder os."

Det var netop Diebliffet, da Alle traf sig tilbage, og Alt i Huset havde en saa snorret og regelmæssig Gang, at hvis de unge Piger vare blevne siddende længere ved Bordet, vilde Tjenerne uden tvivl som sande Maskiner have borttaget Ketterne og slukket Lysene, uden at lægge Mærke til, at de vare der. Forresten længtes ogsaa Consuelo efter No, og Amalie førte hende ind i det elegante og hyggelige Bærelse, som hun havde ladet indrette for hende ved Siden af sit eget.

"Jeg havde stor Lyst til at passere en Timestid eller to med Dem endnu," sagde hun, da Stiftsdamen, der havde gjort Honneurs i Bærelset, fjernede sig. "Jeg længes efter at sætte Dem ind i hvad der foregaaer her, inden De bliver nødt til at finde Dem i alle disse Besynderligheder. Men De er saa træt, at De uden Tvivl ønsker kun at komme til Hvile."

"Bryd Dem blot ikke derom," sagde Consuelo, "jeg er rigtignok træt i alle Lemmer, men der er en saadan Uro i mit Blod, at jeg er vis paa ikke at falde i Søvn. Tal derfor kun med mig, saalænge som De vil, men paa det Vilkaar, at De taler Tydsk, saa lærer jeg noget med det Samme. Jeg seer jo nok, at mit Italiensk generer Greven og endnu mere den gamle Dame, der nylig forlod os."

"Lad os gjøre en Accord," sagde Amalie. "De gaaer til Sengs for at udhvile Deres Lemmer. Imidlertid

tager jeg mit Mattøi paa og lader min Kammerjomfru lægge sig; derpaa sætter jeg mig ind til Deres Seng, og vi snakke Tydsk, saalænge til vi blive søvnige. Er De enig med mig deri?"

„Ja, fuldstændig,“ svarede den nye Gouvernante.

25.

„Vil du da, min Kjære . . .“ sagde Amalie, da hun havde truffet de Forberedelser, de nylig havde talt om. „Men det falder mig ind, jeg veed jo ikke engang, hvad De hedder,“ tilføiede hun smilende. „Jeg mener, at vi for Eftertiden affkaffe alle Titler og Ceremonier. Mig kalder De fra nu af Amalie, og jeg kalder Dem . . .“

„Jeg har et besynderligt Navn, der er vanskeligt at udtale,“ svarede Consuelo. „Da min fortræffelige Lærer og Ven, Porpora, sendte mig hertil, befalede han mig, at jeg skulde antage hans Navn, som Skik og Brug er mellem Sanglærere og Componister ligeover for de Elever, de sætte Priis paa. Jeg har derfor den Ære, ligesom Sangeren Uberto hedder Porporino, at kalde mig Porporina, der ved en Fortøining bliver til Nina, hvis De foretrækker at kalde mig saaledes.“

„Nina, synes jeg godt om,“ svarede Amalie. „Men hør nu efter, thi jeg har meget at fortælle, og hvis jeg ikke gaaer lidt tilbage i Fortiden, vil De umuligt kunne forstaae, hvad der for Dieblicket foregaaer i dette Hus.“

„Jeg er lutter Dre,“ sagde den nye Porporina.

„De kjender vel lidt til den boehmiske Historie?“ spurgte Baronessen.

„Nei,“ svarede Consuelo, „min Lærer har vel skrevet

Dem til, at der desværre er mange Huller i min Biden. Jeg kjender lidt til Musikens Historie, men Intet til Boehmens."

"I det Tilfælde maa jeg i al Korthed meddele Dem saameget, som er Dem nødvendigt for at forstaae min Fortælling. For over trehundrede Aar siden var dette undertrykte og ubetydelige Folkeslag, i hvis Midte De nu er henplantet, et stort, dristigt, ubetvingeligt og heltmodigt Folk. Vel havde det ogsaa dengang fremmede Herrer og en Religion, som det ikke forstod, og som man vilde paa-vinge det med Magt. Utallige Munkke udsugede Landet, og en grusom og udsvævende Konge bortkastede sin Værdighed og forstjertede sine Undersaatters Kjærlighed. Kaseri og Had gjærede i Gemytterne, og en Dag brød Stormen løs: de fremmede Herrer blev forjagne, Troen reformeredes, Klostrene bleve plyndrede og sløifede, og den fordrukne Wenceslaus stødtes fra Tronen og indespærredes i et Fængsel. Signalet til Opstanden blev givet derved, at to lærde og modige Mænd, Johan Huss og Hieronimus fra Prag, der vilde undersøge og opklare den katholske Læres Mysterier, bleve henrettede: de stævnedes først for et Concilium, og skjøndt man havde lovet dem helligt, at deres Liv og Frihed ikke skulde svæve i nogen Fare, bleve de dog domfældte og henrettede. Denne skjændige Troløshed ophidsede den stolte og ærefjære Nation i den Grad, at en blodig Krig udbrød, der igjennem mange Aar rasede i Boehmen og en stor Deel af Tydskland. Denne Udelæggelseskrig blev kaldt Hussiterkrigen. Utallige affhyelige Forbrydelser bleve begaaede paa begge Sider. Sæderne vare dengang raae og grusomme hele Verden over. Parti-aand og religiøs Fanatisme gjorde dem endnu vildere, og Boehmen blev en Rædsel for hele Europa. Synet af dette

wilde Land har allerede sat deres Phantasi i Bevægelse, og jeg vil ikke ophidse den endnu mere ved at dvæle ved de forfærdelige Scener, som her opførtes. Paa den ene Side ikke Andet end Mord, Ildbrand, Pest, Baal, Ødelæggelser, Profanation af Kirker, Munke og Nonner, der blive lemlæstede, hængte eller fastede i sydende Veg; paa den anden Side hærgede Landskaber, ødelagte Byer, Forræderi, Meened, Løgn, Grusomheder, Husfiterne der i Tusindviis tralle i Bjergværkerne, opfyldte Afgrundene med deres Lig og bedække Jorden med deres og deres Fjenders Been. Disse strækkelige Husfiter vare længe uovervindelige; endnu i vore Dage udtaler man deres Navne med Rædsel, men deres Fædrelandskjærlighed, deres Udholdenhed, deres Uforfærdethed og deres til det Fabelagtige grændsende Heltebedrifter indgyde os samtidig en hemmelig Følelse af Beundring og Stolthed, hvilken unge Gemytter som mit ofte har ondt ved at skjule."

"Dg hvorfor skjule den?" spurgte Consuelo uskyldigt.

"Fordi Boehmen efter saamange Kampe igjen er kommet ind under Slaveriets Nag, fordi der ikke mere er noget Boehmen, min stakkels Mina. Vore Herrer vidste meget godt, at vort Lands Troesfrihed er det samme som dets politiske Frihed. Derfor have de kvalt den ene med den anden."

"Seer De, hvor uvidende jeg er!" raabte Consuelo. "Jeg har aldrig hørt tale om disse Ting og vidste ikke, at Menneffene nogensinde havde været saa onde og saa ulykkelige."

"Hundrede Aar efter Johan Husf optraadte der en ny Lærd og Sekterer, en fattig Munk ved Navn Martin Luther; han vakte igjen Folkets Aand og vidste at indgyde

baade Boehmen og alle uafhængige tydske Stater Had til Tyranniet og til Pavedømmet. De mægtigste Fyrster bleve ved at være Katholiker, ikke saameget af Kjærlighed til denne Lære, som af Kjærlighed til deres uindskrænkede Magt. Østerrig forbandt sig med dem for at overmande os, og en ny Krig, som man kaldte Tredivaarskrigen, rystede og tilintgjorde vor Nationalitet. Allerede ved denne Krigs Begyndelse blev Boehmen den Stærkeres Bytte; Østerrig behandlede os som Overvundne og fratog os vor Tro, vor Frihed, vort Sprog, endog saa vort Navn. Vore Forfædre gjorde tapper Modstand, men det keiserlige Nag tyngede bestandig mere paa vor Nakke. Det er nu snart halvdethundrede Aar siden at vor Adels, der var ødelagt og decimeret ved Fægtninger, Kampe og Henrettelser, blev nødt til at gaae i Landsflygtighed eller opoffre sin Nationalitet ved at affværge sin Herkomst, ved at fortydske sine Navne (mærk Dem det vel) og ved at opgive sin Troesfrihed. Man har brændt vore Bøger, ødelagt vore Skoler og, med eet Ord, gjort os til Østerrigere. Vi ere nu kun en Provinds af det store Rige, og De hører, at der tales Tydsk i et slavisk Land, det maa være Dem nok."

"Og nu baade lider De under dette Slaveri og skammer Dem over det? det kan jeg forstaae, og jeg hader Østerrig af mit ganske Hjerte."

"Tal ikke saa høit!" raabte den unge Baronesse, "saadanne Ord ere farlige under Boehmens mørke Himmel, og i dette Slot er der kun et eneste Menneffe, der er dristig og affindig nok til at sige det Samme, som De nylig sagde, min kjære Nina — det er min Fætter Albert."

"Det er altsaa Grunden til den Græmmelse, man

kan læse sig til i hans Ansigt! Jeg følte mig greben af Høiagtelse, da jeg saa ham."

"Nei, min smukke Lovinde fra San Marco," sagde Amalie forbausset over den høihjertede Ild, der pludselig straalende i hendes Dine og farvede hendes blege Kinder; "De tager den Ting altfor alvorligt. Jeg er bange for, at min stakkels Fætter inden saa Dage inghyder Dem mere Medlidenhed end Høiagtelse."

"Det ene behøver jo ikke at udelukke det Andet," svarede Consuelo, "men forklar Dem, kjære Baronesse."

"Saa hør opmærksomt til," sagde Amalie. "Vi ere en streng-katholff Familie, der ere Kirken og Riget troe hengivne. Vi føre et saarist Navn, og vore Forsædre af den saariste Linie vare altid meget rettroende. Hvis min Tante, Stiftsdamen, en Dag tager sig paa at fortælle Dem til Deres Ulykke om alle de Tjenester, vore Forsædre, de tydske Grever og Baroner, have gjort den hellige Sag, saa vil De see, at der efter hendes Sigende ikke klæber den mindste Plet af Kjætteri ved vort Baaben. Selv da Sagen var bleven protestantiff, vilde vor Familie hellere forlade sin protestantiff Churfyrste end den romerske Kirkes Skjød. Men min Tante vil aldrig falde paa at prale med disse Ting, naar Grev Albert er tilstede, thi De vilde da af hans Mund høre de mest overrassende Ting, som et menneskelig Dre nogensinde har hørt."

"De pirrer bestandig min Nysgjerrighed istedenfor at tilfredsstille den. Saameget forstaaer jeg kun, at jeg ligeoverfor Deres ædle Paarørende ikke tør give mig Mine af at dele Deres og Grev Alberts Sympathier for det gamle Boehmen. De kan fuldkommen forlade Dem paa min Klogskab, kjære Baronesse. Ferresten er jeg født i et katholff Land, og den Agtelse, jeg nærer for min Religion,

saavel som den, jeg skylder Deres Familie, vilde altid være nok til under alle Omstændigheder at paalægge mig Tausshed."

"Det vil være klogt af Dem, thi jeg siger Dem endnu engang, at vi i det Punkt ere gruelig gammeldags. Hvad mig selv angaaer, kjære Nina, saa er jeg af en anden Kaliber. Jeg er hverken Protestant eller Katholik. Jeg er bleven opdraget af Nonner, og deres Prædikener og Paternostre have kjædet mig tilstrækkeligt. Den samme Kjedsomhed forfølger mig her, og Tante Wenceslawa forener i sin Person alene ligesaamegen Pedanteri og Overtro, som der findes i et heelt Kloster. Men jeg er altformeget et Barn af mit eget Aarhundrede, til at jeg ved at bekjæmpe disse Under skulde kaste mig ind i Lutheranernes dræbende Polemik, og hvad Husfiterne angaaer, saa er det en saa gammel Historie, at jeg ligesaa lidt sværmer for deres Bedrifter som for dem, Grækerne og Romerne have udført. Den franske Mandrighed er mit Ideal, og jeg troer, at der ikke gives nogen anden Fornuft, Philosophi og Civilisation end den, der rører sig i dette elstverdige og smilende Frankrig, hvis Literatur jeg undertiden stjæler mig til at læse, og hvis Lykke, Frihed og Munterhed jeg betragter ligesom et fjernt Drømmebillede igjennem mit Fængselsgitter."

"De overraster mig hvert Dieblik meer og meer," sagde Consuelo med stor Ligefremhed. "Hvoraf kommer det da, at De nylig syntes mig greben af Begeistring, da De omtalte de gamle Boehmeres Heltebedrifter? jeg antager Dem netop for en ægte Boehmerinde og for lidt kjætterst."

"Ja, meer end kjætterst, og jeg er værre end en Boehmerinde," svarede Amalie smilende, "thi jeg er baade lidt vantro og revolutionair. Jeg hader al Trældom, hvad

enten den er geistlig eller verdslig, og jeg protesterer ganske smaat imod Østerrig, der af alle Duenner er den mest overspændte og bigotte."

"Og er Grev Albert ligeledes vantro, og hælder han ogsaa til Frankrig? I det Tilfælde maa De jo komme fortræffeligt ud af det med hinanden."

"Nei, vi komme aldeles ikke godt ud af det. Men her ere vi ad temmelig nødvendige Omveie naaede til det Punkt, hvor jeg maa tale om ham. — Grev Christian, min Onkel, havde ingen Børn med sin første Kone. I sit fyrgetyvende Aar gistebe han sig anden Gang, og med den Kone fik han fem Sønner, der Allesammen døde af samme Sygdom som Moderen, en Slags Hjerneysygdom, der var dem medfødt. Denne anden Kone var af ægte boehmisk Herkomst, og, efter hvad man siger, overordentlig smuk og aandrig. Jeg har aldrig seet hende, men De kan inde i den store Sal see hendes Portrait med en rød Skarlagens Kaabe og en Kjole, der er besat med Edelstene. Albert ligner hende ganske vidunderligt. Han er den sjette og sidste af hendes Børn og den Æneste, der har naaet Tredivaars-Alderen, og det kun med Nød og Neppe, thi uden at han tilsyneladende er syg, har han dog gjennemgaaet haarde Provelser, og en Mængde forunderlige Symptomer paa Hjerneysygdom holde os i en evig Frygt for hans Liv. Mellem os sagt troer jeg ikke, at han kommer langt ud over hint ulykkelige Tidspunkt, som hans Moder ikke kunde overfride. Skjøndt hans Fader allerede var tilvaars, da han blev født, har han dog en meget kraftig Legemsbygning; men hans Onde har, som han selv siger, sit Sæde i Sjælen, og dette Onde er endnu bestandig i Tiltagende. Eigesra sin tidlige Barndom var han fuld af forunderlige og overtroiske Griller. Kun fire Aar gam-

mel paastod han, at han jevnlig saae sin Moder ved sin Bugge, skjøndt hun var død, og han havde selv seet hende blive begravet. Om Natten vaagnede han og laa og talte med hende, og Tante Wenceslawa blev saa forfærdet derover, at hun altid lod flere Fruentimmer ligge i samme Stue som Barnet, medens Capellanen bortodslæde Messer af Bievand, for at besværges den onde Aand, og læste Messer i Dusinviis, for at Barnet skulde saae No. Men det hjalp Intet thi uagtet Drengen i længere Tid ikke havde talt om sine Syner, saa sagde han dog en Dag i Fortrolighed til sin Amme, at han saae bestandig sin lille Moder, men at han ikke mere vilde tale om det, fordi Capellanen altid sagde saamange stygge Ord inde i Stuen for at forhindre hende i at komme igjen. Han var et taust og indesluttet Barn. Man gjorde sig Umage for at adspredde ham og overøste ham med Legetøi og hvad der ellers kan more Børn, men det havde den modsatte Virkning og gjorde ham kun sørgmodigere. Endelig besluttede man sig til ikke at modsætte sig hans Lyst til at lære Noget, og Tilfredsstillelsen af denne Trang gjorde ham virkelig ogsaa mere livlig end negensinde tidligere. Men, hans tidligere stille Sværmeri afløstes nu af en forunderlig Exaltation, blandet med heftige Bredeudbrud, hvis Aarsager man umulig kunde forudsee eller afværge. Naar han f. Ex. saae Fattigfolk, brast han i Graad, gav dem Alt, hvad han eiede og havde, og bebreidede sig alligevel, at han ikke kunde give dem nok. Naar han saae, at et Barn fik Bank eller en Bonde blev haardt behandlet, kunde han komme i et saadant Raseri, at han styrtede besvimet om eller kunde ligge flere Timer i Krampe. Alt det tydede hen paa en ædel Natur og en reen Sjæl, men selv de bedste Egenstaber udarte, naar de overdrives til

Feil og Latterligheder. Forstanden udviklede sig ikke hos den unge Albert samtidig med Følelsen og Indbildningskraften; Historiens Studium begejstrede ham uden at oplyse ham, og naar han læste om Menneffenes Forbrydelser og Uretfærdigheder, var han ligesaa naiv i sin Brede, som hin Hedningekonge, der, da han hørte Frelserens Lidelseshistorie blive oplæst, svang sin Landsø og raabte: „Ah, havde jeg været der med mine Krigere, saa skulde alt det ikke være skeet! Jeg havde hugget disse skjændige Jøder i tusinde Stykker!“

Han forstod aldrig at tage Menneffene, som de altid have været, og som de ere endnu. Han anklagede Forsynet, fordi det ikke havde skabt alle Menneffer saa gode og medfølende som ham, og i sin overstrømmende Dmhed og Dyd, mærkede han ikke, at han blev gudsbespottende og menneffesjændff. Han begreb kun, hvad han følte hos sig selv, og da han var atten Aar gammel, var han ligesaa uskicket til at leve med andre Menneffer og spille den Rolle i Samfundet, som hans Stilling medførte, som om han kun havde været et halvt Aar. Naar Nogen i hans Nærværelse udtalte en af disse egoistiske Tanker, som der er nok af i vor jammerlige Verden, og uden hvilke den slet ikke kunde bestaae, saa viste han strax, uden at bryde sig om den Bedkommendes Stand eller tage Hensyn til, hvad han skylbte hans Familie, en ubetvingelig Afffymod ham, og Intet i Verden kunde formaae ham til at nærme sig ham venligt. Han valgte sin Dmgang blandt de simpleste Skabninger og iblandt dem, der vare mest stedmoderligt behandlede af Lykken og af Naturen. I sine barnlige Lege vilde han ikke have andre Deeltagere end de allersattigste Børn og i Særdeleshed saadanne, hvis Dumhed og Skrobeligheder vilde indgylde alle Andre Kjedsommelighed og

Uffty. Denne besynderlige Tilbøielighed har bevaret sig lige indtil nu, og De vil ikke være her længe uden at bemærke det. Da han imidlertid, affeet fra alle disse Besynderligheder, forraadte baade Forstand, Sukommelse og Talent for de skjønne Kunster, behøvede hans Fader og Wenceslawa, der opdroge ham med Kjærlighed, alligevel ikke at rødme for ham ligeoverfor Verden. Hans Besynderligheder, meente man, skrev sig fra, at han var opdraget paa Landet og naar han var tilbøielig til at gaae for vidt, saa lod man ham, under et eller andet Paaskud, ikke komme i Berøring med de Personer, der kunde stødes over hans Manerer. Men tiltrods for hans beundringsværdige Egenskaber og lykkelige Anlæg, saae Greven og Stiftsdamen med Skræk paa, at hans ustyrlige og hensynsløse Natur i mange Retninger meer og meer fjernede sig fra de Love, som Belansthændigheden har foreskrevet."

"Men hidtil," bemærkede Consuelo, "seer jeg slet Intet, der vidner om den Ufornuft, som De talte om."

"Det kommer deraf, at De selv, som jeg formoder, er en saadan reen og uskyldig Sjæl. Men maaskee er De træt af at høre mig snakke og vil forsøge at falde i Søvn?"

"Ingenlunde, kjære Baronesse, og jeg beder Dem indstændig om at fortsætte," svarede Consuelo.

Amalie vedblev da sin Fortælling:

26.

"De siger, kjære Nina, at De hidtil ikke har hørt Noget, der vidner om Ufornuft hos min stakkels Fætter. Jeg skal da give Dem nogle bedre Exempler. Min Onkel

og Tante ere uimodsigeligt de bedste Christne og de mest velgjørende Menneſker, der findes i Berden. De har altid udſtrøet Almisse med fulde Hænder, og det er umuligt at anvende sin Rigdom med mindre Prunk og Hoffærdighed end disse mine værdige Paarørende. Tænk Dem nu, at min Fætter fandt deres Opførelse ganske modſtridende Evangeliets Aand. Efter hans Mening ſkulde De, ganske efter de første Christnes Exempel, ſælge deres Guds og Eiendoms, uddele det mellem de Fattige og ſelv gjøre ſig til Tiggere. Om end den Kjærlighed og Verbødighed, han nærer for dem Begge, afholdt ham fra at udtale dette reentud ſaa lod han dem dog føle, at han nærede ſaadanne Tanker, idet han med Bitterhed beklagede de Fattiges Lod, der ikke havde Andet end Arbeide og Mangel, medens de Rige kunde ſvælge i Bellevnet og Orkeſløshed. Naar han havde bortgivet alle de Penge, ſom man havde tilladt ham at raade over, var det efter hans Mening kun en Draabe i Havet, og han forlangte da langt betydeligere Summer, ſom man i Reglen ikke turde afſlaae ham, og ſom øieblikkelig forsvandt imellem hans Hænder. Han har givet ſaameget bort, at De i Miles Omkreds ikke vil træffe paa nogen Nødlidende, og jeg tør ſige, at vi ikke befinde os bedre derfor, thi diſſe Folks Fordringer og Fornødenheder ſtige, jo mere man giver dem, og vore ſkikkelige Bønder, der tidligere vare ſaa ydmyge og fredelige, kneiſe nu med Rakken paa Grund af den unge Herres ſnutte Ord og urimelige Øbſelhed. Havde vi ikke den keiſelige Myndighed over os, der beſkytter os paa den ene Side, medens den undertrykker os paa den anden, ſaa troer jeg, at vore Eiendomme og Slotte vare tyve Gange blevne plyndrede og ødelagte af de Bønderhorder i Omegnen, ſom Krigen har udhungret, og ſom Alberts udtømmelige Medlidende,

der er bekjendt i Miles Omkreds, har ført os paa Halsen især under Keiser Carls sidste Successionskrig.

Naar Grev Christian vilde gjøre Sønnen nogle fornuftige Forestillinger og betydede ham, at naar han gav Alt bort i Dag, havde han Intet at gjøre Vel med i Morgen, saa svarede Albert ham: „Hvorledes dyrebare Fader! Har vi da ikke Tag over Hovedet? det vil holde ud længere end vi selv, medens der er Tusinder af Ulykkelige, der ikke have Andet over sig end den barste umilde Himmel? har ikke enhver Enkelt af os flere Klæder, end der behøves til at opklæde en heel Familie af disse pjaltede Stakler? seer jeg ikke dagligt paa vort Bord langt flere Retter og fortræffelige ungariske Vine, end der behøves til at mætte og vederkvæge disse af Nød og Elendighed udtærede Betlere? har vi Net til at forholde Noget hvad han beder om, saalænge vi have langt mere end det Nødtørstige? kan vi nyde det med Glæde, saalænge der er Andre, der mangle det? er Christi Bud til Menneskene da ikke længer det samme.“

Hvad skulde Greven, Stiftsdamen og Capellanen svare paa disse skønne Ord, de, som havde opdraget den unge Mand i saa ivrige og strænge Grundsætninger? de vare ogsaa virkelig i stor Forlegenhed, da de saae ham tage Sagen saa bogstavelig, uden at ville anerkjende Tidsaandens forandrede Krav, hvorpaa dog efter min Mening hele Samsundsordenens Bygning hviler.

Ganske anderledes stillede Albert sig ligeover for Politiken. De menneskelige Love, der berettigede Herskerne til at lade Millioner Mennesker myrde og til at ødelægge store Landstrækninger for at tilfredsstille deres Hovmod eller Forsængelighed, fandt han affhælige. Hans Intolerants i dette Punkt var farlig nok, og hans Familie vovede ikke

mere at tage ham med til Wien, Prag eller nogen anden stor By, hvor hans Dyds Fanatisme kunde indvikle ham i slemme Forlegenheder. Ogsaa ligeoverfor hans Religions-Grundsætninger vare de ikke mindre urolige, thi i hans overdrevne Religioisitet var der Alt, hvad der behøvedes for at bringe en Kjætter paa Baalet eller i Galgen. Han habede Paverne, disse Christi Statholdere, der forbandt sig med Kongerne mod deres Folks Fred og Bærdighed. Han dadlede Biskoppernes Pragtsyge, Prælaternes verdslige Sindelag og Geistlighedens Uergjerrighed i det Hele. For den stakkels Capellan holdt han Straffepredikener, der erindrede om Luther og Johan Hus, og dog tilbragte han hele Timer paa Knæ i Capellerne hensunken i Betragtninger og Sværmerier, der vare en Helgen værdige. Han overholdt Fasten paa det nøiagtigste og gik langt udenfor Kirkens Forrifter: man sagde endog, at han gik med en Haarskjorte, og at al hans Faders Autoritet og hans Tantes Kjærlighed maatte til for at faae ham til at holde op med disse Selvplagerier, der ikke lidet bidroge til at forvirre hans stakkels Hoved. Da disse gode og fornuftige Paarørende saae, at han var paa de bedste Veie til at forøde sin Arv i saa Ar og til at blive indespærret som Oprører imod Kirken og det hellige romerske Rige, fattede de, skjøndt med Bedrøvelse, den Beslutning, at sende ham udenlands, idet de haabede, at naar han lærte Menneffene at kjende og de herskende Grundlove for Samsundsordenen, der omtrent ere de samme i hele den civiliserede Verden, vilde han nok vænne sig til at leve som alle Andre og med Andre. De betroede ham derfor til en Hovmester, en sin Jesuit, en snild Verdensmand, der af en halvkvædt Bise kunde slutte sig til sin Opgave og ikke gjorde sig nogen Samvittighed af at gjen-

nemføre, hvad man ikke engang vovede at bede ham om. For at tale tydeligt, det Hele dreiede sig om at astumpe og fordærve denne lidenskabelig varm Sjæl, og at smede den ind i det selftabelige Nag, idet man Draabe for Draabe indgjød den Værgjerrighedens, Forsængelighedens og den religiøse, politiske og moralske Indifferentismes ligesaa søde som nødvendige Gift.

Træk ikke Deres Dienbryn sammen, kjære Porporina. Min værdige Onkel er en god og skikkelig Mand, der fra Ungdommen af har taget imod Tingene, saaledes som man har tilbudt ham dem, og som i hele sit Liv, uden at hylle eller prøve, har vidst at forene Tolerants med Religion og sine Pligter som Christen med de Pligter, han skylber sin Stand. I en Verden og i et Aarhundrede, hvor man iblandt Millioner som os Andre kun finder en Enkelt som Albert, er den en viis Mand, der gaaer med Verden og med sin Tid, men den, der vil gaae totusinde Aar tilbage i Fortiden, er en Daare, der forarger sine Medmennesker og ikke omvender Noget.

Albert reiste i otte Aar. Han saae Italien, Frankrig England, Preussen, Polen, Rusland, ja selve Tyrkiet, og vendte hjem over Ungarn, Sydtydskland og Baiern. Under hele denne lange Traværelse opførte han sig klogt, gav ikke flere Penge ud end den rigelige Sum, der var anvist ham, skrev meget smukke og kjærlige Breve til sine Paarørende, hvori han kun talte til dem om hvad der havde grebet og overrasket ham, uden at inklade sig paa dybere Betragtninger, og gav Abbeden, sin Hovmester, slet ingen Grund til at beklage sig.

Han kom tilbage issjor, og efter de første Omsavnelser trak han sig tilbage til det Børelse, som hans Moder havde beboet, og indesluttede sig der i flere Timer. Da

han forlod det, var han meget bleg og begav sig strax paa en ensom Udflugt mellem Bjergene.

Imidlertid havde Abbéen en fortrolig Samtale med Stiftsdamen og Capellanen, der havde forlangt af ham, at han aabent skulde udtale sig om den unge Greves physiske og moralske Tilstand. „Enten,“ sagde denne, „maa Tanken om at gjøre en stor Rejse pludselig have forvandelt Grev Albert, eller ogsaa maa jeg efter Alt, hvad De har fortalt mig om hans Barndom, have dannet mig en falsk Forestilling om ham, thi han har, ligesom den første Dag vi vare sammen, viist sig, saaledes som De ogsaa vil finde ham nu, mild, rolig, langmodig og overordentlig høflig. Denne fortræffelige Opsørsel har han intet Dieblit afveget fra, og jeg maatte være det uretfærdigste Menneſte, hvis jeg i mindste Maade vilde beklage mig over ham. Intet af Alt, hvad jeg frygtede, hverken affindig Odselhed, opbrusende Hestighed, Phraser og Declamationer, eller overdreven Affekt har han gjort sig skyldig i. Han har ikke en eneste Gang forlangt af mig, at han selv vilde raade over den Capital, der blev os medgivet, og han har aldrig forraadt den ringeste Utilfredshed. Det er vel sandt, at jeg altid har forekommet hans Onsker, og at jeg altid har skyndt mig at tilfredsstille enhver Fattig, der nærmede sig vor Bogn, endnu førend han kunde faae Veilighed til at udstrække Haanden. Denne min Fremgangsmaade har ogsaa havt et lykkeligt Resultat, thi da hans Blik aldrig er blevet formørket ved at see paa menneſkelig Udselhed og Elendighed, har han heller aldrig havt Veilighed til at komme tilbage til sine gamle Fordomme. Aldrig har jeg hørt ham sjaende paa Noget, aldrig dable hvad der er Skik og Brug, eller fælde en ugunstlig Dom over en offentlig Indretning. Denne exal-

terede Fromhed, hvis Overmaal De frygtede, har vejet Pladsen for en regelmæssig og fornuftig Maade at gaae i Kirke paa, der egner sig for en Verdensmand. Han har seet de mest glimrende Hoffer i Europa og deeltaget i de fineste Selskaber uden at synes hverken beruset eller forarget over Nogetsomhelst. Overalt har man lagt Mærke til hans smukke Ansigt, hans ædle Holdning, hans utvungne Høflighed og hans smagfulde og altid passende Maade at udtrykke sig paa. Hans Sæder ere endnu ligesaa rene som en ung, velopdragen Pige, og dog har han aldrig ved Snerperi stødt an imod god Tone. Han har seet Theatre, Museer og Mindesmærker og bestandig udtrykt sig klogt og skarpsindig om Kunst. Kort sagt, jeg begriber ikke, hvorledes han har kunnet give Dem Anledning til Betynring, da jeg for min Deel, aldrig har truffet paa noget forstandigere ungt Menneske. Hvis der er noget Usædvanligt ved ham, saa er det netop dette Maadehold, denne Klogskab, denne Koldblodighed, denne Tilbageholdenhed og Videnskabsløshed, som jeg endnu aldrig har fundet i den Grad hos et ungt af Naturen, Fødslen og Lykken saa rigt begunstiget ungt Menneske."

Dette var forresten kun en Bekræftelse paa de hyppige Breve, som Abbéen havde tilstillet hans Familie. Man havde altid frygtet, at der var nogen Overdrivelse fra hans Side deri, og var først ganske beroliget, da han personlig gjentog sine Forsikringer om Alberts aandelige Helbredelse uden at frygte for, at han ved sin Opførsel skulde gjøre hans Ord til Usandhed. Man overøste Abbéen med Forøringer og Taksigelser og ventede med Utaalmodighed paa, at Albert skulde komme tilbage fra sin Spadsferetour. Han blev længe borte, og da han endelig indfandt sig til Aftensmaaltidet, blev man forskrækket ved at

see den Blegghed og Alvor, der hvilte over hans Ansigt. I Gjenblyndets første Glæde havde hans Ansigt udtrykt en blid og inderlig Tilfredshed, som man nu allerede savnede. Man studsede og talte med Betyrning til Abbéen. Denne betragtede Albert, og idet han overrasket vendte sig til dem, der havde trukket ham hen i en Krog af Bærelset, sagde han: „Jeg finder ikke noget Paafaldende i Grevens Ansigt; det har det samme værdige og rolige Udtryk, som jeg altid har seet i de otte Aar, jeg har haft den Ære at ledsage ham.“

Grev Christian lod sig stille tilfreds med dette Svar.

„Da han forlod os,“ sagde Greven til sin Søster, „havde han røde Kinder, men var ofte et Bytte for sin feberagtige Hestighed. Nu er han vendt hjem, farvet mørkere af den syblige Sol, maaffee noget slappet og træt, men fuld af den Alvor, der passer sig for den fuldmodne Mand. Finder Du ikke, kjære Søster, at det klæder ham bedre?“

„Jeg finder, at der er noget Sørgeligt i hans alvorlige Mine,“ svarede den gode Tante, „og jeg har aldrig seet en otteogtyveaarig Mand være saa phlegmatisk og saa lidet meddelende. Han svarer jo kun paa Alt med Ja og med Nei.“

„Greven har altid været meget ordknapp,“ bemærkede Abbéen.

„Tidligere var han det dog ikke,“ sagde Stiftsdamen; „om han ogsaa havde Uger, hvori han var taus og eftertænkfuld, saa gaves der dog Dage og Timer, hvori han var meddelende og veltalende.“

„Saalænge jeg har kjendt ham, indvendte Abbéen, „har jeg kun seet ham tilbageholden.“

„Synes Du da bedre om ham, dengang da han talte altfor meget og om Ting, som bragte os til at skjælte?“ spurgte Grev Christian sin bekymrede Søster; „men saaledes ere Fruentimmerne!“ svarede hun til.

„Men han levede dog,“ sagde hun, „og nu seer han ud som en Beboer af den anden Verden, der slet ingen Deel har i hvad der foregaaer her.“

„Saaledes var Herr Grevens Væsen altid,“ svarede Abbéen; „han er en indesluttet Natur, der ikke meddeler Noget, hvad der rører sig i ham, og som, hvis jeg skal sige min Tanke reentud, aldrig lader sig paavirke af noget Ydre. Saaledes bære kolde, betænksomme og overlegne Naturer sig ad. Han er nu engang skabt saaledes, og hvis man vil søge at anspore ham til at forandre sig, frygter jeg for, at man kun vil bringe Uro i denne Sjæl, der er utilbøielig til at handle og foretage sig noget Nyt.“

„O, jeg tør sværge paa, at det er ikke hans sande Charakter!“ raabte Stiftsdamen.

„Deres Raade vil nok komme bort fra den Fordom, De nærer mod et saa sjældent Fortrin.“

„Dprigtigt talt,“ sagde Greven, „jeg finder, kjære Søster, at Herr Abbéen taler meget forstandigt. Har han ikke ved sin Omhu og sine Indrømmelser opnaaet det Resultat, som vi netop ønskede? har han ikke afvendt de Ulykker, som vi frygtede? Albert truede med at blive en Odeland, en Sværmer, en dumbristig Person, og han vender tilbage som en ung Mand, der fortjener Alles Agtelse og Tillid.“

„Men udviffet som en gammel Bog,“ svarede Stiftsdamen, „og sløv for Alt, hvad der ikke stemmer overeens med hans hemmelige Instinkter! Han synes ikke at føle

sig lykkelig over, at han igjen er hos os, der har havt en saa inderlig Længsel efter at see ham."

"Herr Greven længtes ogsaa efter at komme hjem," svarede Abbéen. "Jeg mærkede det godt, skjøndt han ikke udtalte det ligefrem. Han er nu engang saa lidet meddelende og saa tilbageholden."

"Han er tvertimod meget meddelende," sagde hun levende; "ofte var han hestig, ofte om til Overdrivelse. Han gjorde mig undertiden vred, men saa kastede han sig i mine Arme, og jeg var afvæbnet."

"Ligeoverfor mig," sagde Abbéen, "har han aldrig havt Noget at gjøre godt igjen."

"Tro mig, Søster, det er bedre saaledes," sagde min Onkel.

"Ak," svarede Tante, "saa skal jeg altsaa altid see paa dette Ansigt, der bringer mig ud af Fatning og sammensnører mit Hjerte."

"Det er et ædelt og stolt Ansigt, der egner sig godt for en Mand af hans Rang," svarede Abbéen.

"Det er et Ansigt af Steen!" raabte Stiftsdamen. "Det forekommer mig, at jeg seer hans Moder, ikke som jeg har kjendt hende, venlig og følelsesfuld, men saaledes som hun er asfalt, stiv og forstenet i sin Egetræes Kamme."

"Jeg gjentager for Deres Naade, at dette Udtryk har været Grev Alberts sædvanlige i de sidste otte Aar."

"O vee, altsaa otte dræbende Aar, i hvilke han ikke har smilt til et Menneske!" sulkede den gode Tante, idet hendes Taarer strømmede ned ad Kinderne, "thi i de to Timer, hvori jeg usravendt betragtede ham, har ikke et Smil oplivet hans sammenpressede og farveløse Læber. Ak, jeg havde Lust til at styrte hen til ham, trykke ham

ret fast til mit Hjerte, bebreide ham hans Rigegyldighed, ja skjænde alvorligt paa ham, ligesom i gamle Dage, for at see, om han ikke ligesom tidligere vilde kaste sig hulkende om min Hals."

"Bogt Dig for saadan en Uforsigtighed," sagde Grev Christian og tvang hende til at see bort fra Albert, hvem hun uafsladelig betragtede med vaade Dine. "Hør ikke paa et Kvindehjertes Svagheder; vi have ofte nok erfaret, hvad for en Gift den overdrevne Følsomhed er for vort Barns Liv og Fornuft. Ved at adsprede ham og holde ham borte fra alle stærke Sindsbevægelser har Herr Abbéen efter vore Forskrifter bragt det saa vidt, at han har kunnet bringe No i dette oprørte Sind. Forstyr ikke hans Værk ved barnagtige Omhedsbeviser."

Stiftsdamen gav efter for disse Grunde og søgte at vænne sig til Alberts iskolde Væsen, men det lykkedes hende ikke, og flere Gange hvistede hun Broderen i Dret: "Siig, hvad Du vil, men jeg er bange for, at man har gjort ham følesløs og sløv ved ikke at behandle ham som en Mand, men som et sygeligt Barn."

Da Familien skiltes ad om Aftenen, kysede man hinanden. Albert tog med Urbødighed imod sin Faders Betsignelse, og da Stiftsdamen trykkede ham til sit Hjerte, bemærkede han, at hun skjælvede, og at hendes Stemme var bevæget. Da begyndte han ogsaa at skjælve og rev sig hurtigt ud af hendes Arme, som om en heftig Smerte havde gjennemfaret ham.

"Du seer, Søster," sagde Greven sagte til hende, "at han ikke mere er vant til saadanne Anfægtelser, og at de kun gjøre ham Fortrød." Imidlertid var han selv ikke uden Betyrning, og dybt bevæget fulgte han Sønnen med Dine for at see, om han i sin Opsørsel imod Abbéen lagde

nogen særlig Høiagtelse for Dagen. Men Albert sagde sin Hovmester Godnat med kold Høflighed.

„Min Søn,“ sagde Greven, „jeg troer at forekomme dine Ønsker og Hensigter, naar jeg beder Herr Abbéen om ikke strax at forlade os, men søger at formaae ham til at blive hos os saalænge som muligt. Jeg vilde ikke have, at din Glæde over igjen at være samlet med din Familie skulde forbittes af noget Savn, og jeg haaber, at din høitagne Ven vil gjøre Sit til, at vor Glæde kan blive ublandet.“

Albert svarede kun med et dybt Buf, og samtidig fløi der et forunderligt Smil henover hans Læber.

„Ak,“ sagde Stiftsdamen, idet han fjernede sig, „det er altsaa det Smil, som han nu har!“

27.

Under Alberts Fraværelse havde Greven og hans Søster lagt mange Planer for deres kjære Barns Fremtid og i Særdeleshed den, at de vilde gifte ham bort. Med sit smukke Ansigt, sit berømte Navn og sin betydelige Formue kunde han gjøre Fordring paa de bedste Partier. Skulde der imidlertid endnu være Spor af hans forrige, forunderlige Væsen tilbage, der kunde gjøre ham usikkert til at optræde i Verden og svare til dens Fordringer, saa havde man en ung Person i Baghaanden, der var ham lig i Fødsel, eftersom hun var hans Cousine og førte samme Navn som han selv; hun var dog mindre rig end han, men eneste Datter og ganske smuk, som man altid er, naar man er ung og frisk og har, hvad man i Frankrig kalder *la beauté du diable*. Denne Person var Amalie

Baronesse af Rudolstadt, Deres ydmyge Tjenerinde og nye Veninde. Hun har, sagde man, naar man talte derom i Fortrolighed, endnu ikke seet nogen Mand. Hun er opdraget i et Kloster, og det mangler sagtens ikke, at hun gjerne vil forlade det for at gifte sig. Hun kan ikke vente at gjøre et bedre Parti, og hvad de Forunderligheder angaaer, der endnu kunne klæbe ved hendes Fætters Bæsen, saa vil den Omstændighed, at de har kjendt hinanden fra Barndommen, at de ere i Familie med hinanden og et længere, fortroligt Samliv her i Slottet sagtens overvinde hendes Utilbøielighed og bestemme hende, om end kun af Slægtsskabsfølelse, til taus at finde sig i, hvad der maaskee vilde være en Fremmed utaaleligt. Man var aldeles vis paa, at min Fader vilde give sit Samtykke, thi han har aldrig havt nogen anden Billie end sin ældre Broders og Søsters, eller for at sige Sandheden reentud, han har slet ingen Billie.

Da man i en fjorten Dagestid ved en opmærksom Betragtning havde overbevist sig om, at en stadig Tungesindighed og fuldstændig Indesluttethed udgjorde min Fætters egentlige Bæsen, vare min Onkel og Tante enige om at den sidste Spire af deres Hus ikke var skikket til at give dette nogen ny Glands ved sit Bæsen og sin Personlighed. Han viste ingen Tilbøielighed til at spille en Rolle i Verden, hverken som Soldat, Diplomat eller Embedsmand overhovedet. Til Alt, hvad man foreslog ham, svarede han med en resigneret Mine, at han vilde opfylde sin Families Dnsker, men at han for sin egen Person hverken brød sig om Luxus eller Anseelse. Naar Alt kom til Alt, var hans Indolents kun en forstærket Udgave af hans fredeligssindede Faders, hvis Taalmodighed grændser til Følesløshed, og hvis Bessedenhed grændser til Selv-

fornegtelse. Hvad der giver min Onkel et særegent Præg er en levende og stærk Følelse af sine selfkabelige Pligter. Albert syntes kun at kjende Pligterne mod sin Familie, men Pligterne mod det Offentlige, saaledes som vi opfatte dem, syntes at beskæftige ham ligesaa lidt nu som i hans Barndom. Hans og min Fader havde under Montecuculi kjæmpet mod Turenne. I deres Krigerstand vare de beskæftede af en Slags religiøs Følelse for den keiserlige Majestæt. Det var en Pligt paa den Tid blindt at underkaste sig Herskerens Villie, medens vor oplyste Tid river Selvglorien af Herskerne, og Ungdommen i vore Dage troer ligesaa lidt paa Kronen som paa Tiaren. Naar min Onkel søgte at vække den forrige Tids ridderlige Aand hos Sønnen, saae han snart, at alle hans Taler vare spildte.

„Da det nu engang forholder sig saaledes,“ sagde Onkel og Tante til hinanden, „saa ville vi ikke sige ham imod. Lad ham leve roligt efter sit eget Hoved, hvad enten han hengiver sig til philosophiske Studier, som flere af hans Forfædre, eller han bliver en lidenskabelig Jæger som Broder Frederik, eller en retfærdig og god Herre for sine Undergivne, som vi selv bestræbe os for at være det. Lad ham føre en Oldings fredelige og lidenskabsløse Liv — han vil være den første af vor Familie, der ikke har haft nogen Ungdom. Men for at han ikke skal blive den Sidste af sin Stamme, ville vi hurtigst muligt gifte ham bort, for at Arvingerne til vort Navn snart igjen kunne udfylde dette Hul i vor Families glimrende Historie. Hvem veed, om ikke ved en guddommelig Styrelse hans Forfædres ædle Blod har flaaet sig til No hos ham, for at strømme desto fyrrigere og stoltere igjennem hans Efterkommeres Aarer.“ Man besluttede altsaa at tale til min Fætter Albert

om hans forestaaende Formæling. I Begyndelsen slog man kun paa det, men da man fandt ham ligesaa utilbøielig til at gaae ind paa dette Forslag, som paa alle andre, begyndte man at tage Sagen mere alvorligt. Han ffjød sig ind under sin Frygtsomhed og Reitethed ligeoverfor Damer.

„Det er ganske vist,“ sagde min Tante, da de vare alene, „at en saa trist Frier som Albert vilde i min Ungdom have vaakt mere Frygt hos mig end Tilbøielighed, og jeg havde foretrukket at beholde min Puffel for at leve med ham.“

„Saa maae vi,“ sagde Onkel, „komme tilbage til vort Nødanker og faae ham til at gifte sig med Amalie. Han har kjendt hende som Barn, han betragter hende som sin Søster, han vil være mindre frygtsom ligeoverfor hende, og da hun er af et muntert og opvaakt Temperament, vil det maaskee lykkes hende at adsprede de sorte Tanker, som han meer og meer hengiver sig til.“

Albert tilbageviste ikke denne Plan, og uden at udtale sig tydeligt derom, samtykkede han i at see mig og at gjøre mit Bekjendtskab. Man blev enig om, at jeg ikke skulde vide Bested om Noget, for at spare mig for den Ubehagelighed at faae et Afslag, som man altid kunde vente sig fra hans Side. Der blev ffrevet til min Fader, og da han gav sit Samtykke, gjorde man de nødvendige Skridt for at erholde Dispensation fra Paven paa Grund af vort nære Slægtskab. Samtidigt tog min Fader mig ud af Klosteret, og en smuk Morgen ankom vi her til Slottet, jeg, inderlig glad over at have indaandet den friske Bjergluft og fuld af Utaalmodighed efter at see min Forlovede — min kjære Fader levede nemlig i den Illusion, at han

havde holdt Planen hemmelig for mig, medens han under hele Reisen forraadte den ved hvert Ord, han talte.

Det Første, der overrashede mig hos Albert, var hans smukke Ansigt og imponerende Ydre. Jeg vil tilstaae Dem, min kjære Mina, at mit Hjerte bankede heftigt, naar han kyskede min Haand, og at jeg i flere Dage var som fortryllet baade af hans Blik og hans Ord. Hans alvorlige Væsen mishagede mig ikke, og han var fuldkommen fri og naturlig i sin Opførsel ligeoverfor mig. Han sagde Du til mig ligesom i min Barndom, og naar han vilde rette det for ikke at støde an imod Formerne, saa bemyndigede hans Paarørende ham til at blive ved og anmodede ham netop om at omgaaes mig med den samme Fortrolighed som tidligere. Min Munterhed fik ham ikke sjelden til at smile, og i sin Henrykkelse gav min Tante mig Vren for at have helbredt ham og, som hun troede, aldeles radikalt. Nok sagt, han behandlede mig med den Venlighed og Godhed, som man viser mod et Barn, og, overbeviist om, at han snart vilde skjænke mit muntre lille Ansigt og mine smukke Toiletter endnu mere Opmærksomhed, lod jeg mig foreløbig nøie dermed. Imidlertid maatte jeg snart til min store Sorg sande, at han brød sig kun meget lidt om det første og slet ikke ændrede det sidste. En Dag gjorde min Tante ham saaledes opmærksom paa en smuk azurblaa Kjole, der fremhævede min Figur ubeskriveligt. Han paastod da, at det var en smuk rød Kjole. Abbeén, hans Formester, der altid havde honningsøde Complimenter paa Læberne, meente, at Grev Albert ved denne Dyring ikke havde tænkt paa min Kjole, men gjort en smigrende Hentydning til mine blomstrende Kinder og mine guldgule Haar. Albert indskrænkede sig imidlertid til at svare i en tør Tone,

at han kunde ligesaa godt skjæle imellem Farver som enhver Anden, og at min Kjole var rød som Blod.

Jeg veed ikke, hvorfor denne plumpe og beshynderlige Udtryksmaade fremkaldte en Gysen hos mig. Jeg saae paa Albert og lagde Mærke til et Blik hos ham, der forstrækkede mig. Siden den Dag begyndte jeg at frygte ham mere end at elske ham. Snart elskede jeg ham slet ikke mere, og nu hverken frygter eller elsker jeg ham. Jeg beklager ham blot, det er det Hele. De vil snart see hvorfor og finde det begribeligt.

Dagen efter skulde vi til den nærmeste By, Tauf, for at gjøre nogle Indkjøb. Jeg lovede mig megen Forsnielse af denne Udflugt, og Albert skulde ledsage mig til Hest. Jeg var færdig og ventede paa, at han skulde komme og hylde mig Armen. Ogsaa Bognen ventede nede i Gaarden, men han kom ikke, og hans Kammertjener sagde, at han paa den sædvanlige Tid havde banket paa hans Dør. Man sendte Bud op for at høre, om han var færdig. Han havde nemlig den Grille, at han altid vilde klæde sig selv paa og ikke tillod nogen Tjener at komme ind i hans Bærelse, førend han selv havde forladt det. Man bankede forgjeves paa og fik intet Svar.

Urolig over denne Tausshed gif hans Fader selv op til hans Bærelse, men kunde hverken aabne Døren, der var tillaaet indenfra, eller saae noget Svar. Man begyndte at blive ængstlig, da Abbéen i en ligegyldig Tone bemærkede, at Grev Albert undertiden led af en Soveshge, hvoraf man ikke med Magt turde vække ham, da han saa vilde være urolig og lidende flere Dage efter.

„Men det er jo en Sygdom,“ sagde Stiftsdamen bekvæmt.

„Det troer jeg ikke,“ svarede Abbéen, „thi jeg har

aldrig hørt ham klage derover. De Læger, som jeg lod komme, naar han fik saadant et Anfald af Søv, fandt ingen Fiebersymptomer hos ham og betragtede denne Udmattelse som Følge af en overvættets Anstrengelse af Tanterne. De paalagde mig indstændig, at jeg paa ingen Maade maatte modarbejde denne Trang til Hvile og Ro."

"Indtræder dette Tilfælde da hyppigt?" spurgte min Onkel.

"I otte Aar har jeg kun fem eller sex Gange iagttaget dette Phænomen, og da jeg aldrig har forstyrret det ved uforstandig Iver, har det heller aldrig havt ubehagelige Følger."

"Og hvortil varer det?" spurgte jeg utaalmodigt.

"Det retter sig efter Variigheden af den Søvnløshed der er gaaet iforveien, og som har fremkaldt denne Tilstand; men vide det kan man ikke, thi Greven erindrer aldrig Foranledningen eller vil ikke nævne det. Han arbejder ualmindeligt flittigt, men skjuler ogsaa det med en sjelden Bessedenhed."

"Saa er han vel meget lærd?" spurgte jeg.

"Ja, formodentlig."

"Og forraader han det aldrig?"

"Han undgaaer det gjerne og aner det vel ikke selv."

"Men hvortil nytter ham da denne Lærdom?"

"Det gaaer vel med de aandelige Gaver," sagde Jesuiten, idet han saae paa mig med et sødligt Smil, "som med Skjønheden, de ere Gaver fra Himlen, der hverken vække Stolthed eller Indbildsel hos dem, der have modtaget dem."

Jeg forstod dette Sidehug og blev endnu fortrædeligere derover, som De jo let kan tænke Dem. Man be-

sluttede at opsætte Afreisen, til min Fætter vaagne; men da jeg efter et Par Timers Forløb hørte, at han endnu ikke rørte sig, tog jeg min deilige Ridedragt af og satte mig hen til Brodeerrammen, hvor jeg hvert Dieblik spæde galt eller rev Silken istykker. Jeg var i høi Grad for-tørnet over denne Uopmærksomhed hos Albert, der jagtens havde siddet og hængt over sine Bøger Matten iforveien og nu skulde sove ud, medens han lod mig vente paa sig. Tiden forløb, og man maatte, da det blev for silde, opgive Udflugten for dengang. Min Fader, der fuldstændig troede paa Abbeens Forsikring, tog sin Flint og gik ind i Skoven for at skyde nogle Harer. Tante var mindre beroliget og gik over tyve Gange op ad Trappen for at lytte ved Alberts Dør, men hun kunde ikke høre det Mindste. Den stakkels Kone var utrokelig paa mine Begne; Onkel derimod tog en Bønebog, for at forjage sin Bekymring, og begyndte henne i en Krog af Salen at læse saa høitideligt op af den, at jeg gjerne kunde have sprunget ud af Vinduet.

Først henad Aften kom Tante med den glædelige Efterretning, at hun havde hørt Albert staae op og klæde sig paa. Abbeén anbefalede os hverken at vise nogen Frygt eller Forundring, ingen Spørgsmaal at rette til Greven, og hvis han selv skulde være mismodig over hvad der var forefaldet, da at lede hans Tanker bort fra det.

„Men naar det ikke er nogen Sygdom hos min Fætter,“ raabte jeg i en oprørt Stemning, „saa er det jo en Galsskab!“

Jeg havde neppe udtalt disse haarde Ord, før jeg saae at min Onkel blev ganske bleg, og jeg angreb dem paa Dieblicket. Men da Albert traadte ind i Stuen uden at gjøre nogen Undskyldning og uden at ane hvilket Puds

han havde spillet os, havde jeg ondt ved at styre mig og behandlede ham med megen Kulde. Han mærkede det ikke engang og syntes hensunken i Tanker.

Om Aftenen mente min Fader at en Smule Musik kunde opmuntre ham. Albert havde endnu aldrig hørt mig synge, og min Harpe var først ankommet Dagen iforveien. Overfor Dem, der er en udmærket Ven af Porpora, tør jeg vel ikke rose mig af at kunne præstere Noget; men De vil snart erfare, kjære Porporina, at jeg har en smuk Stemme, og at der ikke fattes mig paa naturlig Smag. Jeg lod mig nøde, thi jeg havde mere lyst til at græde end til at synge. Albert sagde ikke et Ord for at formaae mig dertil. Endelig gav jeg efter; men jeg sang meget slet, og jeg havde neppe sunget nogle Takter, førend Albert gik ud af Døren med en Mine, som om jeg sønderrev hans Dren. Jeg maatte samle hele min Stolthed for at ende mit Nummer uden at briste i Graad og uden at sprænge Strængene i min Harpe. Tante var gaaet ud efter sin Neveu, Fader var slumret ind, og Onkel ventede hende ved Døren paa Søsterens Tilbagekomst for at spørge til Albert. Kun Abbéen blev tilbage for at sige mig endeel Artigheder der ærgrede mig endnu mere end de Andres Mangel paa Opmærksomhed.

„Min Fætter synes ikke at holde af Musik,“ sagde jeg til ham.

„Jo, tværtimod, han holder meget af Musik,“ svarede han, „men det kommer an paa . . .“

„Hvorledes man synger,“ faldt jeg ham i Talen.

„Nei, hvorledes han er i Stemning,“ vedblev han uden at lade sig bringe ud af Fatning; „undertiden gjør Musikken ham godt, undertiden det Modsatte. De har

uden Tvivl grebet ham for stærkt, og hans Vortgang er derfor mere smigrende for Dem end de største Lovtaler."

Denne Jesuits neberdrægtige Smigrerier havde noget saa Dnbskabsfuldt og Spottende ved sig, at han indgjød mig ligefrem Afsty. Jeg blev dog snart fritaget for dem, som De nu skal faae at høre."

28.

"Den næste Dag var Tante, der kun taler, naar hendes Sind er bevæget, kommen paa det uhykkelige Indfald at indlade sig i Samtale med Abbéen og Capellanen, og da der foruden hendes Kjærlighed til Familie, der næsten optager hende ganske, kun er eet Thema i Verden, der interesserer hende, nemlig Alt, hvad der angaaer Familien, saa var hun netop ifærd med at udbrede sig vidtløftigt om vort Stamtræ og bevise begge Præsterne, at vor Familie var den reneeste, berømteste og ædleste i hele Thydfland og da i Særdeleshed den kvindelige Linie. Abbéen hørte paa hende med Taalmodighed og Capellanen med Uerbødighed, da Albert, der syntes slet ikke at have agtet paa deres Samtale, pludselig afbrød den.

"De synes, gode Tante, at bestinde Dem i en Bildfarelse angaaende vor Families Fortrin. Det er sandt; at vore Forfædres Udel og Værdigheder naae temmelig høit op i Fortiden; men en Familie, der opgiver sit Navn og i visse Maader frasværges sig det, for at antage et andet, der tilhører en anden Slægt og en anden Religion, frasiger sig derved sin Ret til at rose sig af sin Alder og sin Trofskab imod Fædrelandet."

Denne Bemærkning var Stiftsdamen meget ubehagelig,

men da Abbéen syntes at spidse Dren, troede hun at maatte svare paa den.

„Jeg er ikke af din Mening, mit kjære Barn,“ sagde hun. „Man har ofte seet, at berømte Huse med Nette have forøget deres Berømmelse ved at knytte et Navn fra Spindesiden til deres for ikke at berøve deres Efterkommere Gren af at nedstamme fra en saa udmærket Kvinde.“

„Men et saadant Tilfælde vedkommer ikke denne Sag,“ svarede Albert med en hos ham usædvanlig Paaastaaelighed. „Jeg begriber meget vel, at man kan forene to berømte Navne med hinanden, og jeg finder det billigt, at en Kone knytter sit Navn til sin Gemals, for at ogsaa dette kan gaae over paa deres Børn. Men at udvise aldeles Mandens Navn synes mig at være en blodig Fornærmelse af den Kone, der foranlediger det, og en utrolig Feighed af den Mand, der finder sig i det.“

„Du optager der nogle meget gamle Historier,“ sagde Stiftsdamen med et dybt Suk, „og anvender en almindelig Sætning endnu urigtigere end jeg. Herr Abbéen kunde let troe, naar han hører paa Dig, at en af vore mandlige Ahner har gjort sig skyldig i en saadan Feighed, og da Du kjender de Ting saa godt, som jeg troede Dig aldeles uvidende om, skulde Du hellere have afholdt Dig fra en saadan Bemærkning i Anledning af politiske Begivenheder, der, Gud være lovet, allerede ligge meget langt tilbage.“

„Hvis min Bemærkning er Dem ubehagelig, saa vil jeg fortælle Sagen saaledes, som den er, for at rense vor Stamsfader Withold, den sidste Podiebrad, fra enhver Dadel, der kunde besmitte hans Minde. Det synes at interessere min Cousine,“ søiede han til, da han bemærkede, at jeg gjorde store Dine ved at see ham gaae ind paa et saa-

dant Thema, der var saa ganske i Modstrid med hans philosophiske Ideer og hans Tilbøielighed til at tie. „Viid da, Amalie, at vor Oldesader, Bratislaus, kun var fire Aar gammel, da hans Moder Ulrika af Rudolstadt tiltroede sig Ret til at vanære ham ved at ombytte hans Fædrenens navn, Podiebrad, med det saxiske Navn, som vi Begge nu føre, De, uden at rødme derover, og jeg uden at prale deraf.“

„Det er idetmindste ganske unødvendigt,“ sagde Onkel Christian, hvem denne Samtale syntes at berøre ubehageligt, „at opfriske saadanne gamle Historier.“

„Det forekommer mig,“ svarede Albert, „at vor kjære Tante er gaaet tilbage til langt ældre Historier, idet hun vil fortælle os Familien Rudolstadt's Bedrifter, og jeg begriber da ikke, hvorfor En af os, der tilfældig erindrer, at han egentlig hedder Podiebrad og ikke Rudolstadt, skulde begaae noget særdeles Upassende ved at tale om Begivenheder, der neppe engang gaae halvandethundrede Aar tilbage i Tiden.“

„Jeg vidste godt,“ bemærkede Abbeén, der i en vis Spænding havde hørt paa dem, „at Deres ophøiede Familie i Fortiden har staaet i Forbindelse med Georg Podiebrads kongelige Slægt, men jeg vidste ikke, at De nedsteg i lige Linie fra den og kunde føre dens Navn.“

„Det kommer deraf,“ sagde Albert, „at vor Tante, der forstaaer sig saa fortræffeligt paa Stamtræer, har fundet for godt at omhugge i sin Erindring det gamle ærværdige Træ, af vis Stamme vi ere udsprungne. Men et Stamtræ, paa hvilket vor Slægts herommelige og forfærdelige Historie er indskrevet med blodige Bogstaver, staaer endnu paa Bjerget her tætved.“

Da Albert talte sig varm og heftig, og Onkels

Ansiget samtidigt formørkedes, søgte Abbéen at føre Samtalen hen i et andet Spor; men min Nysgjerrighed var bleven vakt, og jeg raabte, idet jeg flyttede mig nærmere hen til Albert: „Hvad mener De dermed?“

„Jeg mener dermed, hvad De, som en Bodiebrød, ikke skulde være uvidende om, at den gamle Eg, som De daglig har seet fra Deres Vinduer derovre paa Bjerget, for trehundrede Aar siden har baaret Frugter, der vare endeel tungere end de fortorrede Olden, som det senere har havt ondt ved at fremdrive.“

„Det er en gruelig Historie,“ sagde Capellanen forfærdet, „og jeg begriber ikke, hvorledes Grev Albert kan kjende den.“

„Deels fra Landets Traditioner og deels fra en endnu tilforladeligere Kilde,“ svarede Albert. „Thi vel kan man, Herr Capellan, opbrænde Familiarchiver og historiske Documenter; vel kan man lade Børnene opvære i Uvidenhed om den tidligere Historie, vel kan man paalægge de Enfoldige Taushed ved Sophismer og imponere de Svage ved Trusler — men hverken Frygt for Despoti eller Frygt for Helvede er istand til at bringe de tusinde Stemmer fra Forgangenheden, der løste sig overalt, til at tie. Nei, de skrige altfor høit disse frygtelige Stemmer, til at en Præst kan overdøve dem. De tale til os i Søvn, de tale til os igjennem de Spøgelses Mund, der stige frem for at mane os; de tale til os igjennem enhver Lyd i Naturen, de klinge til os fra Træstammerne, ligesom fordem Gudernes Røst i de hellige Lunde, for at fortælle os vore Forsædres Forbrydelser, Ulykker og Bedrifter.“

„Hvorfor, mit stakkels Barn,“ sagde Stiftsdamen,

„vil Du nære din Aand med disse bittere Tanker og sørgelige Grindringer?“

„Deres Genealogier, Tante, og denne Udflugt, De nylig gjorde til Fortiden, har erindret mig om hine femten Munkke, som en af mine Forsædte egenhændig klyngede op i hint Egetræes Grene -- den største, vildeste og standhaftigste af mine Ahner, han, som de kaldte den frygtelige Blinde, den uovervindelige Johan Ziska.“

Det berømte og skrækindjagende Navn af denne Anfører for Taboriterne, der i Husfiterkrigen udmærkede sig ved Tapperhed, Kraft og Grusomhed fremfor de andre Religionspartier, slog ned som et Lyn hos Abbéen og Capellanen. Den Sidste slog et stort Kors for sig, og Tante rykkede sin Stol langt tilbage.

„For Himlens Skyld,“ raabte hun, „hvad taler dog det Barn om? hör ikke paa ham, Herr Abbé! Nei, aldrig har der været nogen Forbindelse imellem vor Familie og det affhyelige Navn, han nylig udtalte.“

„Svar for Dem selv, Tante,“ sagde Albert med Eftertryk. „De er i Deres Sjæls Inderste en Rudolstadt, skjøndt De i Virkeligheden er en Podiebrad. Men jeg har Blod i mine Aarer, der er farvet med nogle Draaber færre af det fremmede. Min Moder havde hverken Saxere Bairere eller Preussere i sit Stamtræ, men var af reen slavisk Herkomst, og da De ikke synes at sætte megen Priis paa en Adel, som De ikke har nogen Fordring paa, saa vil jeg, der holder endeel paa min personlige Adel, sige Dem, hvis De ikke veed det, og erindre Dem om, hvis De har glemt det, at Johan Ziska efterlob sig en Datter, der ægtede en Herre til Prachalitz, og at min Moder, der var en Prachalitz, nedstammede paa Spindesiden i

lige Linie fra Johan Biska, ligesom De, Tante, fra en Rudolfsstadt."

"Det er en Drøm, en Bildfarelse, Albert."

"Nei, kjære Tante, jeg beraaber mig paa Herr Capellanen, der er en sandhedskjærlig og gudsfrygtig Mand. Han har havt de Pergamenter, som bevise det, i sine Hænder."

"Jeg?" raabte Capellanen og blev ganske bleg.

"De kan godt tilstaae det ligeoverfor Herr Abbéen, uden at rødme," svarede Albert med bitter Ironi, "eftersom De har gjort Deres Pligt som katholisk Præst og østerriksk Undersaat ved Dagen efter min Moders Død at opbrænde disse Papirer."

"Denne Handling, som min Samvittighed paabød mig, har ikke havt noget andet Bidne end Gud," raabte Capellanen og blev endnu blegere. "Grev Albert, hvem har kunnet meddele Dem det?"

"Det har jeg allerede sagt Dem, Herr Capellan; det har den Stemme, der taler stærkere end Præstens."

"Og hvad er det for en Stemme, Albert?" spurgte jeg med den mest levende Interesse.

"Det er den Stemme, der taler til os, naar vi sove," svarede Albert.

"Men det forklarer endnu ikke Sagen, min Søn," sagde Grev Christian estertænksomt og roligt.

"Det er Blodet, der striger imod Himlen," svarede Albert i en Tone, der bragte Alle til at skjælve.

"Ak, min Gud!" raabte Onkel og foldede Hænderne, "det er de samme Drømme og de samme Indbildninger, der piinte han stakkels Moder. Hun maa i sin Sygdom have talt om alt dette til Barnet," svarede han til, idet

han boiede sig hen til min Tante, „og det maa tidlig have gjort Indtryk paa hans Aand.“

„Umuligt Broder,“ svarede denne, „thi Albert var kun tre Aar gammel, da hans Moder døde.“

„Der maa snarere,“ sagde Capellanen sagte, „være tilbage her i Huset et eller andet af disse forrykte, kjæteriske, med Løgn og Ugudelighed opfyldte Skrifter, som hun af Familiefjærlighed bevarede, men lod mig tilintetgjøre i sin sidste Time.“

„Nei, der er ikke blevet noget tilbage,“ svarede Albert, der tydeligt havde hørt hvert Ord, skjøndt Capellanen talte ganske sagte, og han selv gik i den stærkeste Bevægelse op og ned i den anden Ende af den store Sal. „De veed meget vel, Herr Capellan, at De har tilintetgjort Alt, og at De endnu Dagen efter min Moders Død gennemstøvede og gennemsøgte enhver Krog i hendes Bærelse.“

„Hvem har i den Grad opfrisket og forvirret din Hukommelse,“ spurgte Grev Christian i en streng Tone. „Hvilken en utro, eller uforsigtig Tjener har understaaet sig til at forurolige din ungdommelige Sjæl ved en uden Tvivl overdreven Skildring af hvad der er foregaaet her i Huset.“

„Ingen, min Fader! det sværger jeg Dem ved Alt, hvad der er helligt.“

„Det er den onde Aand, der har blandet sig deri,“ sagde den forstrækkede Capellan.

„Det vilde dog være sandsynligere og christeligere at antage,“ bemærkede Abbéen, „at Albert er begavet med en ganske overordentlig Erindringsevne, og at Begivenheder, der ellers ikke pleie at gjøre noget Indtryk paa den spæde Alder, alligevel have indpræget sig i hans Sjæl. Alt, hvad

jeg har seet af hans sjeldne Opfattelsessevne, gjør mig det troligt, at hans Forstand maa have udviklet sig meget tidligt, og hvad hans Evne angaaer til at fastholde Ting i sin Sukommelse, saa har den allerede flere Gange mærk- værdig overrasket mig."

Albert syntes at dvæle ved sine Erindringer, der bestandig forekom os meer og meer forvirrede, hvad enten han talte om det evige Liv eller Sjælevandringen, eller han skildrede sig selv som hin unge Bratislaus, hin Bodiebrad, der efter sin Moder antog Navnet Rudolstadt. Hvad han sagde var en Blanding af kjætterfke Paastande, overtroisse Forestillinger, uklare philosophiske Sætninger og poetiske Sværmerier; men han udtalte sig med en saadan Overbeviisning, og fremkom med saamange nøiagtige og mærkværdige Enkeltheder, at vi Alle stirrede fulde af Forbauselse paa ham, og Ingen havde Mod til at afbryde eller modsigte ham. Onkel og Tante, for hvem disse, efter deres Mening, ugubelige Phantasier vare høist piinlige og smertelige, vilde idetmindste see at komme paa Spor efter Grunden til dette Vanvid, thi det var første Gang, at det aabenbarede sig saa tydeligt, og man maatte kjende Rilden for senere at kunne bekæmpe det. Men Abbéen gjorde sig Umage for at slaae det Hele hen i Spøg og faae os til at troe, at Grev Albert kun gjorde Løier, og at han var malicieus nok til at gjøre sig en Fornøielse af at føre sine Tilhørere bag Lyset ved Hjælp af sin ualmindelige Videnskab.

"Han har læst saameget," sagde han, "at han er istand til at fortælle os alle Aarhundreders Historie, Capitel for Capitel, og det med saamange Enkeltheder, at den, der har Sands for det Vidunderlige, maa troe, at han selv har oplevet Alt, hvad han skildrer."

Kort efter gik han hurtigt ud af Salen, og vi stode

Alle dybt rystede over denne Sindsforvirring, der her tydeligt viste sig hos ham.

Klokken var to om Eftermiddagen; vi havde spist stille til Middag, og Albert havde ikke drukket andet end Vand og kunde altsaa ikke have talt i en Ruus. Tante og Capellanen gif straxester for at drage Omsorg for ham, thi de holdt ham for meget syg. Men, ubegribeligt nok, var han forsvunden som ved et Trylleri. Man fandt ham hverken i sit eget eller i sin Moders Bærelse, hvor han undertiden pleiede at lukke sig inde, ikke heller nogetsomhelst andet Sted i Slottet; man søgte efter ham i Haven, i Parken, i den tilstødende lille Skov, og oppe paa Bjergene, Ingen havde seet Noget til ham, ingensteds var der Spor af ham. Saaledes forløb den Dag og den følgende Nat. Ingen gif tilsæns. Bore Folk vare paa Benene lige til om Morgenen og søgte efter ham med Fakler. Hele Familien gav sig til at lede. Ogsaa den følgende Dag hengif i den samme Angst, og Natten derefter tilbragte man i Fortviølelse. Jeg kan ikke sige Dem, hvor forfærdet jeg var, jeg, som aldrig havde kjendt til nogen Sorg og aldrig havde været Vidne til saadanne huslige Scener. Jeg troede for Alvor, at Albert havde taget Livet af sig, eller at han havde taget Flugten for bestandig. Det endte med, at jeg faldt i en temmelig stærk Feber. Endnu slumrede der i mit Hjerte en lille Gnist af Kjærlighed til ham tiltrods for den Frygt, hans forunderlige og hemmelighedsfulde Væsen havde indgydt mig. Min Fader gif paa Jagt som sædvanlig, thi han bildte sig ind, at han paa sine lange Udflugter nok vilde træffe Albert inde i det Dykke af Skoven. Skjøndt min stakkels Tante fortæredes af Sorg, blev hun dog modig og virksom, pleiede mig og søgte at berolige Alle. Min Onkel bad Dag og Nat. Ved Synet af hans

faste Tro og hans stoiffe Hengivelse i Forsynets Billie beklagede jeg, at jeg ikke var saa from som han.

Abbéen anstillede sig en Smule bekymret, men lod dog, som om Sagen ikke foruroligede ham videre. „Rigtig nok er Albert,“ sagde han, „saalænge jeg reiste med ham, aldrig forsvunden paa den Maade, men han sølte bestandig en Trang til at være alene og at samle sig.“ Han endte altid med, at det Æneste, der kunde hjælpe ligeoverfor alle disse Beshynderligheder, var, at man ikke satte sig imod dem, og at man lod, som man ikke brød sig videre om dem. Tingen var, at denne intriguante og egenfjærlige Person kun saalænge som muligt søgte at sikke sig sit betydelige Honorar som Alberts Hovmester og altsaa gjorde sig Umage for at føre Familien bag Lyset. Optagen af sine egne Anliggender og Fornøielser havde han overladt Albert til sin sværmeriske Tilbøielighed og sin ophidsede Indbildningskraft. Maaskee havde han ofte seet ham syg og exalteret, men han havde aldrig forsøgt paa at tøile hans Indbildningskraft. Saameget er vist, at han forstod ypperligt at lægge Skjul paa Alberts Svagheder, thi alle de Breve, som Onkel fik fra ham angaaende Sønnen, strømmede kun over af Lovtaler over hans Opførsel og Lykønskninger over hans personlige Fortrin. Albert havde ingensteds gjort Indtryk af at være syg eller sindsforvirret. Hvorledes det nu end gik til, saa var hans indre Liv i de otte Aar, han var borte, bleven en uigjennemtrængelig Hemmelighed for Alle. Da Abbéen efter tre Dages Forløb saae, at Albert endnu ikke var vendt tilbage, og maatte frygte, at hans Stilling derved kunde blive ubehagelig, saa reiste han bort, idet han foregav, at han vilde søge efter ham i Prag, som han rimeligviis var søgt hen til for en eller anden mærkelig Bogs Skyld. „Han er,“

sagde han, „som de Lærde, der fordybe sig i deres Forstninger og glemme hele Verden for at tilfredsstille deres ustyldige Eidsenskab.“

Under dette Paaskud reiste Abbéen bort og lod sig ikke mere see.

Efter syv Dages dødelige Angst, just som vi Alle mistvovlede om nogensinde at gjensee Albert, gik Tante en Aften op til hans Bærelse og saae pludselig Døren staae aaben og ham selv sidde i en Rænestol og klappe sin Hund, der havde ledsaget ham paa denne hemmelighedsfulde Reise. Hans Klæder vare hverken smudsige eller sonderrevne, kun var Guldet noget anløbet, som om han havde levet paa et fugtigt Sted eller tilbragt Nætterne under aaben Himmel. Hans Fodtøi tydede ikke hen paa, at han havde gaaet meget, men Skjæg og Haar vidnede om, at han i længere Tid havde forsømt sig. Siden hin Dag har han ikke mere villet barbere og pudre sig som alle Andre, og det er Grunden til, at han i Deres Dine tog sig ud som en Gjenganger.

Tante styrte hende hen til ham med et høit Skrig.

„Hvad fattes Dem dog, kjære Tante?“ sagde han og kyskede hende paa Haanden. „Man skulde troe, at De ikke havde seet mig i hundrede Aar.“

„Ulykkelige Barn!“ raabte hun, „det er nu syv Dage siden, at Du forlod os uden at sige et Ord: i syv dræbende lange Dage og ligesaa mange skrækelige Nætter har vi søgt efter Dig, grædt over Dig og bedet for Dig!“

„Syv Dage?“ sagde Albert og saae overrasket paa hende. „De mener vist syv Timer, kjære Tante thi i Morges gik jeg ud for at gaae mig en dygtig Tour og kom hjem i rette Tid for at spise til Aften med Eder.

Hvor kunde jeg ved en saa kort Fraværelse foraarsage Eder saamegen Bekymring?"

"Du har Ret," sagde hun af Frygt for at forvirre hans Tilstand ved at bringe ham til at indsee sin Bildfarelse; „jeg fortalte mig og sagde syv Dage istedenfor syv Timer. Jeg blev urolig, fordi det er mod din Sædvane at gjøre saa lange Spadseretoure, og saa havde jeg ogsaa i Nat en affhyelig Drøm — jeg er jo en Tosse."

"Gode Tante! fortræffelige Veninde!" sagde Albert og bedækkede hendes Haand med Kys, „De elsker mig, som man elsker et lille Barn. Jeg haaber da, at Fader ikke har deelt Deres Uro?"

"Nei, paa ingen Maade. Han venter Dig ved Aftensbordet. Du maa da være forfrækkelig sulten?"

"Nei, slet ikke. Jeg har jo spiiist udmærket til Middag."

"Hvor der? og naar, Albert?"

"Ih her, og med Dem, gode Tante! Jeg mærker nok, at De ikke er kommen Dem rigtig endnu. Det gjør mig ondt, at jeg har foraarsaget Dem en saadan Angst; men hvorledes kunde jeg tænke mig det?"

"Du veed at jeg nu engang er saaledes. Men stig mig blot, hvor har Du spiiist og sovet, siden Du forlod os?"

"Siden i Morges? hvor skulde jeg saa spise og sove?"

"Du føler Dig altsaa ikke utilpas."

"Nei, slet ikke."

"Ikke heller træt? Du maa dog have løbet meget omkring og klattret op ad mange Bjerger. Det er meget anstrengende. Hvor var Du saa egentlig?"

Albert holdt Haanden for Dinene, som om han tænkte

sig om, men han syntes ikke at kunne komme paa det Nene.

„Jeg tilstaaer Dem,“ svarede han, „at jeg veed det ikke selv. Jeg har gaaet i Tanker, og saa gaaer jeg altid ligesom uden at agte paa Noget, ligesom i min Barndom. Jeg kunde ikke give Dem nogen Oplysning derom, om De ogsaa vilde spørge mig nok saameget.“

„Men paa dine Reiser har Du da vel altid lagt Mærke til hvad der foregik omkring Dig.“

„Som oftest, men ikke altid. Jeg har seet meget, men ogsaa glemt meget, Gud være lovet!“

„Hvorfor siger Du, Gud være lovet?“

„Fordi der er Ting i denne Verden, der ere skrækkelige at see paa,“ svarede han og reiste sig op med et mørkt Ansigt.

Hun saae, at hun ikke turde fortsætte Samtalen længer, og løb ned til Onkel for at underrette ham om, at hans Søn var kommen. Endnu vidste Ingen i Huset det, thi Ingen havde seet ham komme. Han var kommen ligesaa sporløst, som han var forsvunden.

„Min stakkels Onkel, der havde baaret sin Ulykke med saamegen Kraft, var nærved at bukke under for denne Glæde. Han tabte Bevidstheden og var endnu blegere end Sønnen. Albert, der, siden han var vendt tilbage fra sin mangeaarige Reise, aldrig syntes i mindste Maade at bemærke hvad der foruroligede hans Omgivelser, var paa denne Dag som nyfødt og et ganske andet Menneſte end hidtil. Han overøste Faderen med Kjærtegn, lagde med Bekymring Mærke til, at han saae daarlig ud, og vilde vide Grunden dertil. Men saasnart man dristede sig til at ville lade ham ane Grunden, kunde han ikke forstaae, hvad man meente, og svarede med en Trohjertighed og

Sikkerhed, som tilfulde beviste, at han slet ikke havde nogen Forestilling om, hvor han havde tilbragt de sidste syv Dage.

„Hvad De der fortæller mig ligner saa ganske en Drøm,“ sagde Consuelo, „og jeg føler mig langt mere fristet til at gruble derover end til at sove, min kjære Baronesse. Hvorledes er det dog muligt, at et levende Menneske kan tilbringe syv Dage uden Bevidsthed?“

„Det er Intet imod hvad jeg endnu har at fortælle Dem, og indtil De selv faaer overbeviist Dem om, at jeg ingenlunde overdriver, men snarere glider let henover det Hele, indseer jeg nok, at De har ondt ved at troe mig. Jeg, som kun fortæller Dem, hvad jeg har været Vidne til, spørger mig selv undertiden, om Albert virkelig er en Trolldmand eller han gjør Nar af os. Men Klokken er mange, og nu frygter jeg virkelig for at misbruge Deres Taalmodighed.“

„Nei, nei, omvendt,“ svarede Consuelo, „thi De maa være meget træt af at tale. Lad os derfor, hvis De synes, gjemme Fortsættelsen af denne utrolige Historie til imorgen Aften.“

„Altsaa, imorgen Aften!“ sagde den unge Baronesse og omfavnede hende.

29.

Denne i Virkeligheden utrolige Historie, som Consuelo nylig havde hørt, holdt hende længe vaagen. Den mørke regn- og stormfulde Nat bidrog ogsaa til at vække overtroiske Følelser hos hende, som hun hidtil ikke havde kjendt. „Der er da,“ sagde hun til sig selv, „en uforklarlig

Stjæbne, der tynger paa visse Væsner! Hvad har f. Ex. denne unge Pige, som nylig med saa megen Aabenhed fortalte mig om sin saarede Egentjærlighed og sine skuffede Illusioner, hvad har hun forsyndet sig imod Gud? og jeg, hvad Dndt har jeg gjort, at den eneste Kjærlighed, jeg nogensinde har følt, skal tilintetgjøres saa grusomt? Og hvad har denne stakkels Albert forbrudt, at han saa ganske kan tabe Bevidstheden om sit eget Liv og dets Maa! og hvilken Brede maa Forsynet ikke nære imod Anzoleto, siden det kan forlade ham saaledes og overlade ham i den Grad til hans slette Tilbøieligheder?"

Overbunden af Træthed sov hun ind og tabte sig i en Række af Drømme uden Sammenhæng og Udgang. Et Par Gange vaagnede hun og sov atter ind, uden at gjøre sig Regnskab for, hvor hun var; men det forekom hende, at hun endnu bestandig var paa Reise. Porpora, Anzoleto, Justiniani og Corilla viste sig afvejlende for hendes Dine og sagde hende besynderlige og smertelige Ting, idet de beskyldte hende for en Forbrydelse, som hun nu fik Straf for, uden at kunne erindre sig, hvad det var, hun havde begaaet. Men alle disse Syner forsvandt, og hun saae nu kun Grev Albert for sig med sit sorte Stjæg, sit stirrende Blik og sin sorte guldbroderede Dragt, der saae ud som et taarebestrøet Ligtænde. Da hun vaagnede saae hun Amalie, pyntet og elegant, frisk og smilende sidde ved sin Seng.

„Bed De vel, min kjære Porporina,“ sagde Baronessen og kyskede hende paa Panden, „at der er noget Forunderligt ved Dem? det er faldet i min Lod at leve mellem lutter besynderlige Væsner, og til dem hører De ogsaa. Jeg har betragtet Dem et heelt Kvarteer, medens De sov, for at see ved Daglyset, om De er smukkere end jeg. Jeg

tilstaaer, at det var med nogen Belymring, og at jeg, tiltrods for at jeg har forsvoret at elske Albert, dog vilde blive noget ubehagelig berørt, hvis jeg skulde see paa, at han viste Dem en særegen Interesse. Hvad skal man sige? han er den eneste unge Mand her, og jeg har hidtil været den eneste unge Dame. Nu ere vi To, og jeg vil komme til at plukke en Høne med Dem, hvis De stikker mig ud."

"De spotter," svarede Consuelo, "og det er ikke høimodigt af Dem. Men vil De ikke et Dieblik sætte alle disse smaa Stikkerier tilside og sige mig, hvad Bysynderligt der er ved mig. Maa skee er min Hæslighed kommen igjen, og det forekommer mig næsten, at det maa være Tilfældet."

"Jeg skal sige Dem Sandheden, Mina. Da jeg i Morges kastede det første Blik paa Dem og saae Deres blege Kinder, Deres store halvtillukkede Dine og Deres magre Arme, der hang udenfor Sengen, triumferede jeg i det første Dieblik, men jo mere jeg saae paa Dem, desto mere forstrækkes jeg over den kongelige No, der er udbredt over Dem. Deres Arme ere en Dronnings, det paastaar jeg, og i Deres No er der en vis bydende og beseirende Magt, som jeg ikke kan forklare mig, og nu kan jeg ikke skjule for mig selv, at De er frygtelig skøn, og dog ligger der en ualmindelig Blidhed i Deres Blik. Saa sig mig da, hvad De er for en Person. De drager mig til Dem, og De indjager mig Frygt; jeg er ganske beskæmmet over, at jeg i Nat har fortalt Dem saamange Taabeligheder om mig selv. De har endnu ikke sagt mig det Mindste om Dem og kjender allerede alle mine Feil."

"Hvis jeg seer ud som en Dronning, hvad jeg aldrig har drømt om," svarede Consuelo med et sørgmodigt Smil, "saa maa det være en uheldig og dethroniseret

Dronning; hvad min Skjønhed angaaer, saa har den altid forekommet mig overmaade tvivlsom, og hvad min Mening om Dem angaaer, kjære Baronesse Amalie, saa har Deres Godhed og Aabenhjertighed fortryllet mig ganske."

"Ja, aabenhjertig er jeg, men De, Nina, er De det ogsaa? De seer god og retskaffen ud, men er De ogsaa meddelende? det troer jeg ikke."

"Det er ikke mig, der skal foregaae med Exemplet, det maa De indrømme. De, der i Diebliffet er min Bessytterinde og har min Skjæbne i Deres Hænder, De maa gjøre det første Skridt."

"Deri har De Ret; men Deres store Forstandighed gjør mig bange. Hvis jeg forekommer Dem taabelig, saa maa De ikke holde altfor strenge Straffeprædikener for mig."

"Dertil har jeg ingen Ret. Jeg er Deres Musiklærerinde og intet videre. Forresten vil en stakkels Pige af Almuen som jeg nok vide at holde sig indenfor sine Grændser."

"Er De et Almuesbarn, stolte Porporina! nei, De lyver, det er umuligt; jeg vilde snarere ansee Dem for en hemmelig Spire af en eller anden fyrstelig Familie. Hvad var Deres Moder?"

"Hun sang ligesom jeg."

"Og Deres Fader?"

Consuelo taug forlegen. Hun var ikke forberedt paa at besvare den lille Baronesses venstabelig paatrængende Spørgsmaal. Hertil kom, at hun aldrig havde hørt tale om sin Fader, heller aldrig tænkt paa eller spurgt Noget, om hun havde en.

"Det er jo herligt," raabte Amalie og lo høit.
"Det er netop det, jeg tænkte mig. Deres Fader er

naturligviis en eller anden spanst Grande eller venetiansk Doge."

Denne Maade at tale paa forekom Consuelo letfærdig og udelikat.

„Paa den Maade," sagde hun en Smule forstemt, „paa den Maade vilde en ærlig Haandværker eller en fattig Kunstner aldrig have Net til at indplante sit Barn et eller andet Talent? og hvorfor skulle Almuesbørn fortrinsviis være plumpe og vanskabte?"

„Det Sidste er nok møntet paa min Tante Wenceslawa," raabte Baronessen og lo endnu stærkere. „Naa, kjære Nina, tilgiv mig, om jeg gjør Dem lidt vred, og lad mig have den Fornøielse at lave i mit Hoved en lille Roman af Dem. Men skynd Dem nu og gjør Toilette, thi Klokken slaaer strax, og min Tante vilde da hellere lade hele Familien døe af Sult end spise Frokost uden Dem. Nu skal jeg hjælpe Dem at aabne Deres Kasser. Laan mig Deres Nøgler. Jeg er vis paa, at De medbringer de smukkeste Toiletter fra Venedig, og at De kan gjøre mig, der saa længe har været begravet i denne Udørken, bekendt med de nyeste Moder."

Consuelo gav hende Nøglerne og skyndte sig at sætte sit Haar; Amalie ilede hen og aabnede en Kasse, som hun troede var fuld af Bynt, men til sin store Forbauselse fandt hun ikke Andet deri end gamle Musikalier, nogle trykte og forrevne Hefter og nogle tilsyneladende ulæselige Manuskripter.

„Men hvad er dog alt det?" raabte hun, idet hun hurtigt astørrede sine smukke Fingre. „Det er virkelig en besynderlig Garderobe, De der fører med Dem."

„Det er mine Skatte, som De maa behandle med Ærbødighed, kjære Baronesse," svarede Consuelo. „Det

er Autografer af de største Mestres, og jeg vilde hellere miste min Stemme end udsætte mig for ikke at kunne bringe dem uskadede tilbage til Porpora, som har laant mig dem."

Amalie aabnede en ny Kasse og fandt den fuld af linieret Notepapir og Bøger og Afhandlinger om Compositions-lære, Generalbas og Contrapunkt.

"Ah, nu forstaar jeg Dem," raabte hun smilende, "det er Deres Juvelskrin!"

"Jeg har intet andet," svarede Consuelo, "og jeg haaber, at De slittigt vil søge hen til det."

"Godt! jeg mærker nok, at De er en streng Lærerinde; men, kjære Nina, tør jeg da uden at fornærme Dem spørge, hvor har De Deres Klæder?"

"Der i den lille Carton," svarede Consuelo, idet hun gif hen og hentede den og viste Baronessen Indholdet, der bestod af en eneste, omhyggelig sammenlagt fort Silkekjole.

"Er det Alt?" spurgte Amalie.

"Ja, den og min Reisedragt er Alt, hvad jeg eier i den Retning. I de nærmeste Dage skal jeg lade mig sye en anden fort Kjole ligesom den, for at jeg kan have Noget at stifte med."

"De har altsaa Sorg, kjære Barn?"

"Ja, saa omtrent, Signora," svarede Consuelo alvorligt.

"Saa maa De tilgive mig. Jeg burde kunnet begribe af Deres hele Væsen, at De har en Sorg at bære paa, og jeg holder derfor ikke mindre af Dem. Ja, saa vil vi saameget lettere kunne forstaae hinanden, thi ogsaa jeg har god Grund til at være bedrøvet, og jeg kunde gjerne anlægge Sorg strax for den Gemal, man har ifinde at give

mig. Ak, kjære Nina, lad mig ikke forkræffe Dem ved min Lystighed! den er meget ofte fremkunslet for at skjule mine Bekymringer."

De kysede hinanden og gik ned i Salen, hvor man ventede dem.

Consuelo saae ved første Diekast, at hendes beskedne sorte Kjole og hvide Krave, der var lukket under Hagen med en Naal af Jaspis, gjorde et godt Indtryk paa Stiftsdamen. Den gamle Grev Christian var en Smule mindre forlegen, men ligesaa elskværdig imod hende som Dagen iforveien. Baron Frederik, der af Høflighed ikke var gaaet paa Jagt den Dag, kunde ikke komme frem med Noget, skjøndt han havde tænkt sig tusinde Behageligheder, som han vilde sige til den, der skulde tage sig af hans Datters Underviisning; men han satte sig hen ved Siden af hende og gjorde sig Umage for at servere for hende med en saadan Iver og Opmærksomhed, at han slet ikke fik Tid til at spise selv. Capellanen erklyndigede sig hos hende om, hvorledes Patriarken af Venedig anordner sine Processioner og lod sig beskrive Kirkerne's Pragt og festlige Udsmykning. Han saae af hendes Svar, at hun havde slittigt besøgt dem, og da han tilmed hørte, at hun havde uddannet sig for Kirkesangen, fik han en ganske særegen Høiagtelse for hende.

Endnu havde hun ikke vovet at fæste sit Blik paa Grev Albert, og netop af den Grund, at han var den Æneste, der havde valet hendes Nysgjerrighed. Hun vidste ikke, hvorledes han havde hilst hende. Hun havde kun seet ham i et Speil, da han gik igjennem Salen, men havde dog lagt Mærke til, at han trods sin sorte Dragt var klædt med en vis Omhyggelighed. Han besad hele en fornem Mand's Anstand, men hans Skjæg og hans lange Haar, i Forening med hans mørke Ansigtssfarve, gjorde, at

man troede at see for sig et interessant Hoved af en smuk Fisser ved det adriatiske Hav paa en Adelsmands Skuldre.

Hans harmoniske Stemme, der var velgjørende for hendes musikalske Ore, gjorde hende lidt efter lidt dristigere, saa at hun langt om længe vovede at see paa ham. Hun forbausedes ved at bemærke, at han baade saae ud og førte sig op som en forstandig Mand. Han talte kun lidt, men godt, og da hun reiste sig fra Bordet, bød han hende Haanden, rigtignok uden at see paa hende, (thi den Ære havde han kun viist hende Aftenen iforveien) men dog med Anstand og Høflighed. Hun skjævede over alle Lemmer, da hun lagde sin Haand i hans og ventede at finde denne Haand død og klam som en Dødnings; den var tvertimod blød og varm som et Menneskes, der befinder sig udmærket. For at sige Sandheden vilde Consuelo neppe have kunnet gjøre denne Bemærkning, thi hun var næsten svimmel af Bevægelse, og Amalies Blik, der fulgte alle hendes Bevægelser, vilde bragt hende aldeles ud af Fatning, hvis hun ikke havde væbnet sig med al den Kraft, der var nødvendig for at bevare sin Værdighed ligeoverfor denne lystige unge Pige. Hun besvarede Grevens dybe Buk, da han havde ført hende hen til en Stol, men der blev ikke verket noget Ord eller Blik imellem dem.

„Beed De vel, forræderiske Porporina,“ sagde Amalie, idet hun satte sig tæt hen til hende for at kunne hviske hende i Øret efter Behag, „at De har en vidunderlig Indslydelse paa min Fætter?“

„Hidtil har jeg ikke kunnet mærke Noget til det,“ svarede Consuelo.

„Det kommer deraf, at De ikke lægger Mærke til

hvorledes han opfører sig mod mig. I et heelt Aar har han ikke en eneste Gang budt mig Haanden for at føre mig til eller fra Bordet, og nu opfører han sig mod Dem med den fineste Anstand. Det kan ikke nægtes, at han har i Dag et af sine bedste Dieblif, og man skulde troe, at De allerede har gjengivet ham baade Sundhed og Fornuft. Men lad Dem ikke forsøre af Skinnet! Det vil gaae Dem ligesom mig, og naar han har været venlig og forekommende imod Dem i nogle Dage, vil han ikke engang huske, at De er tilstede."

"Jeg seer nok," svarede Consuelo, "at jeg bliver nødt til at vænne mig til Deres smaa Drillerier."

"Er det ikke sandt, lille Tante," sagde Amalie til Stiftsdamen, der ligeledes havde sat sig hen til Consuelo, "at mit Fætter er ganske charmant imod den kjære Porporina?"

"Spot ikke, Amalie," svarede Wenceslawa blidt, "Frøkenen vil snart nok lære at kjende Grunden til vor Bekymring."

"Jeg spotter ikke, gode Tante. Albert er jo ganske udmærket i denne Morgenstund, og jeg glæder mig over at see ham saa raff, som jeg ikke har seet ham, siden jeg kom hertil. Hvis han var raget og pudbret som Andre, kunde man fristes til at troe, at han aldrig har været syg."

"Hans sunde og rolige Mine er ogsaa mig et behageligt Syn," svarede Stiftsdamen, "men jeg vover ikke mere at troe paa, at denne Lykke vil være varig."

"Hvor han seer ædel og god ud!" bemærkede Consuelo, der ved disse Ord ganske vandt den gamle Dame for sig.

„Finder De?“ sagde Amalie, idet hun formelig gjen-nemborede hende med et skjelmst og spottende Diekast.

„Ja, det finder jeg,“ svarede Consuelo fast, „og jeg sagde Dem det allerede igaar Aftes, Signora, at jeg aldrig havde seet et Ansigt, der indgyder mig mere Høiagtelse.“

„Ak, min kjære Pige,“ sagde Stiftsdamen, der reent glemte sin sædvandige Stivhed og rørt trykkede hende i Haanden, „gode Sjæle forstaae hinanden! Jeg var hange for, at det stakkels unge Menneſte skulde indjage Dem Frygt. Det er saa tungt at kunne læse sig til paa Andres Ansigter, hvilket ubehageligt Indtryk den Slags Sygdomme gjøre i Regelen. Men De har en fin Følelse, det seer jeg, og De har strax anet, at der i dette syge og medtagne Legeme boer en ophøiet Sjæl, som nok fortjente en bedre Skjæbne.“

Consuelo, der blev rørt til Taarer af den gamle Dames Ord og den Tone, hvori hun udtalte dem, kyssede hende bevæget paa Haanden. Hun følte allerede mere Tillid og Sympathi for denne pukkelryggede Person end for den glimrende og letfindige unge Baronesse. De bleve afbrudte af Baron Frederik, der stode mere paa sit Mod end paa sine Evner og nærmede sig til dem for at bede Signora Porporina om en Gunst. Endnu mere keitet ligeoverfor Damer end hans ældre Broder (denne Keitet-hed lod til at være en Familiefeil, der hos Albert var udartet til at gjøre ham folkesky) fremstammede han endeel Ord og Undskyldninger, som Amalie gjorde sig Umage for at oversætte for Consuelo.

„Fader,“ sagde hun, „spørger Dem, om De nu er saa rask efter Reisen, at De kunde gjøre lidt Musik, og om det vilde være en Misbrug af Deres Godhed, ifald

han bad Dem om at prøve min Stemme og min Methode."

"Hjertelig gjerne," svarede Consuelo, idet hun reiste sig hurtig og aabnede Klaveret.

"De skal faae at see," sagde Amalie sagte til hende, idet hun lagde Noderne tilrette, "at det strax vil jage Albert paa Flugt og det tiltrods baade for Deres smukke Dine og mine."

Amalie havde ogsaa neppe præluderet nogle Minutter, før Albert reiste sig og listede sig bort paa Taaspidserne som En, der troer, at man ikke lægger Mærke til ham.

"Det er allerede meget," sagde Amalie hvistfende, idet hun spillede videre og kom ud af Takten, "at han ikke slaaer Døren rasende i efter sig, hvad der flere Gange er skeet, naar jeg har sat mig til at synge. Han er i Dag ualmindelig elskværdig, ja ligefrem galant."

Capellanen traadte hen til Klaveret i den Hensigt at dække Alberts Tilbagetog og lod, som han lyttede efter med spændt Opmærksomhed. De øvrige Medlemmer af Familien dannede i nogen Afstand en Cirkel og ventede med ærbødig Taushed paa, at Consuelo skulde fælde Dom over sin fremtidige Elev.

Amalie valgte tappert en Arie af Pergoleses Achilles paa Scyros og sang den fra Begyndelsen til Enden med en frisk, gennemtrængende Stemme og med en saa komisk tydsk Accent, at Consuelo, der aldrig havde hørt noget lignende, maatte bide sig i Læberne for ikke at lee høit. Hun behøvede kun at høre nogle faa Takter for at overbevise sig om, at den unge Baronesse ikke havde det mindste Begreb om Musik. Hun havde et høieligt Organ og havde udentviol havt en god Underviisning; men hun havde et altfor letfindigt Temperament, til at hun kunde

studere Noget som helst med Alvor. Af den Grund tvivlede hun heller ikke om sin Dygtighed, men gik med sand tydfst Koldblodighed løs paa de vanskeligste Passager. Hun forseilede dem ogsaa allesammen, uden at lade sig bringe ud af Fatning, og troede at kunne skjule sit Uheld ved at forcere sin Stemme, hamre dygtig løs paa Claveret og ved efter Omstændighederne at pausere eller springe over for igjen at komme i Takt; paa den Maade lavede hun i den Grad om paa hele Musikstykkets Charakter, at Consuelo ikke vilde have gjenkjendt det, hvis hun ikke havde havt Moderne for Die.

Grev Christian der ikke var nogen Kjender, men som forudsatte, at hans Niece var ligesaa ængstlig, som han vilde have været, hvis han havde været i hendes Sted, sagde fra Tid til anden for at opmuntre hende:

„Godt, Amalie, godt! det er smuk Musik, rigtig smuk Musik.“

Stiftsdamen, der heller ikke forstod sig meget paa Sligt, søgte bekymret at læse Consuelos Dom i hendes Dine, og Baronen, der ikke holdt af anden Musik end Jagthornets skingrende Klang og bildte sig ind, at hans Datter sang altfor godt, til at han kunde forstaae det, ventede tillidsfuldt paa en bifaldende Dom. Kun Capellanen var virkelig henrykt over disse Strube-Kunststykker, som han aldrig havde hørt, før Amalie kom, og stod og nikkede lykfsaligt over Alt, hvad han hørte.

Consuelo indsaae godt, at hun vilde gjøre hele Familien forstrækket, hvis hun sagde den usminkele Sandhed. Hun forbeholdt sig derfor at opløse sin Elev under fire Dine om Alt, hvad hun maatte glemme, før hun tænkte paa at lære Noget, roste hendes Stemme, spurgte til de Studier, hun havde gjort, billigede Balget af de Bærker,

man havde ladet hende indøve, og undgik saaledes den Ubehagelighed at maatte sige, hvor forkeert hun havde indøvet det.

Man ffilttes altsaa meget tilfreds fra hinanden efter en Prøve, der kun havde været piinlig for Consuelo. Hun følte derfor en ligefrem Trang til at lukke sig inde i sit Bærelse, at lade Dinene løbe hen over det Nummer, som hun nylig havde hørt profanere, og synge det for sig selv i Tankerne for at udslutte det ubehagelige Indtryk, hun havde modtaget af det.

30.

Da de samlede paany henad Aften, følte Consuelo sig allerede bedre tilpas i Kredsen af de Personer, som hun nu begyndte at kjende, og svarede mindre kort og tilbageholdent paa de Spørgsmaal, som disse, der nu ogsaa havde faaet mere Mod, henvendte til hende om hendes Hjemstavn, hendes Kunst og om hendes Reise. Men, som hun havde foresat sig, undgik hun omhyggeligt at tale om sig selv og fortalte kun om Ting, hun havde oplevet, uden at berøre, hvilken Rolle hun selv havde spillet deri. For-gjæves bestræbte den nysgjerrige Amalie sig for under Samtalen at faae hende til at afløre sine personlige Forhold. Consuelo faldt dog ikke i denne Snare og glemte intet Dieblik det Incognito, som det var hendes Forsæt at bevare. Det er ikke let at sige, hvorfor denne Hemmeligholdelse havde en særegen Tilløkkelse for hende. Der var forskjellige Grunde, som hidroge dertil.

For det første havde hun maattet love Porpora høitideligt, at hun vilde holde sig selv i en saadan For-

borgenhed, at det maatte blive Anzoleto umuligt, hvis han fik det Indfald at forfølge hende, at finde hendes Spor: det var en unødvendig Forsigtighed, thi om ogsaa Anzoleto flygtig havde næret saadanne Tanker, som dog strax bleve fortrængte, saa havde han nu altformeget at bestille ved sin Optræden paa Theatret, til at han skulde tænke paa Sligt.

For det Andet vilde Consuelo vinde den Families Kjærlighed og Agtelse, hos hvem hun i sin Ensomhed og Sorg nu fandt en Tilflugt, og hun sluttede ganske rigtigt, at man vilde modtage hende med større Glæde som Porporas Elev og Sanglærerinde, end som Primadonna, Theaterdame og berømt Sangerinde. Hun vidste, at naar hendes virkelige Stilling engang blev forraadt, vilde det være en vanskelig Opgave for hende at komme ud af det med disse jevne og ligefremme Mennesker, og det er meer end troligt, at Consuelo, det berømte Vidunder fra San Samuele, vilde tiltrods for alle Porporas Anbefalinger i denne Kreds vække mere Forlegenhed og Frygt end virkelig Glæde.

Men selv om disse to mægtige Bevæggrunde ikke havde været tilstede, vilde Consuelo alligevel have følt en Trang til at tie og ikke gjøre Nogen bekendt med sin glimrende og dog saa ulykkelige Skjæbne. Alt hang noie saamen i hendes Liv, hendes Svaghed og hendes Styrke, hendes Hæder og hendes Kjærlighed. Hun kunde ikke løfte en Flig af Sløret uden at blotte Sjælens Saar, og disse Saar vare altfor friske og dybe, til at menneskelig Hjælp havde kunnet bringe nogen Lindring. Hun fandt tværtimod kun en Lættelse i den Dømming, som hun havde opført mellem sine smertelige Erindringer og den energiske No i hendes nye Tilværelse. Ombytning af Land, Om-

givesser og Navn skulde paa engang sætte hende hen i en ubekjendt Region, hvor hun skulde spille en ganske forskjellig Rolle og søge at blive et ganske nyt Væsen.

Denne Banlysnings af al den Forsængelighed, hvori andre Fruentimmer vilde have fundet en Trøst, var netop en Lægedom for hendes modige Sjæl. Idet hun gav Afkald paa al Medlidenskab og al menneskelig Noes, følte hun sig baaren af en himmelsk Kraft.

„Jeg maa finde en Deel af min Lykke igjen,“ sagde hun til sig selv, „den Lykke, som jeg saa længe har nydt, at elske Andre og blive elsket af dem. Fra den Dag af, da jeg søgte deres Beundring, unddrog de mig deres Kjærlighed, og den Hæder, de ydede mig istedenfor deres Belvillie, har jeg dyrt maattet betale. Jeg vil langt hellere igjen være lille og ubekjendt og saa være fri for Misundelige, Utafnemmelige og Fjender. Det er sødt at modtage smaa Beviser paa Deeltagelse og Sympathi, men Verdens Hyldest og Beundring er blandet med Bitterhed. Hvis der er saadanne stolte og stærke Sjæle, der kunne nøies med Verdens Noes og finde deres Trøst i Triumfer, saa hører min ikke til dem — det har jeg kun altfor grusomt følt. Af, den Hæder, jeg vandt, berøvede mig min Elsker, gid da min Ydmyghed i det mindste maa gjengive mig nogle Benner!“

Det havde imidlertid ikke været Porporas Tanke. Da han bortfjernede Consuelo fra Venedig, da han vilde have hende bort fra et Sted, hvor hendes Lidenskab kunde gjøre hende uheldig, havde han kun tænkt paa at skaffe hende en kort Hvile, forinden han igjen kaldte hende tilbage til Ergjerrighedens Skueplads og paanystyrte hende ind i Kunstnerlivets Storme. Han kjendte kun daarligt sin Elev. Han troede, at hun var mere

Kvinde, det vil sige mere bevægelig, end hun virkelig var. Naar han tænkte paa hende i dette Dieblis, saa forestillede han sig hende hverken rolig eller kjærligt beskæftiget med Andre. Han troede hende badet i Taarer og fortæret af Sorg og Græmmelse. Men han tænkte, at der dog snart maatte foregaae en stor Forvandling med hende, og han vilde gjenfinde hende helbredet for sin Kjærlighed og brændende af Længsel efter paany at udvikle sin Kraft og gjøre sit Geni gjældende.

Den indvortes rene og fromme Følelse, som Consuelo kunde takke for den Rolle, hun spillede i den adelige Familie, udbredte ligesom de første Dage en salig Ro over hendes Ord, Handlinger og Minder. Den, som endnu kort iforveien havde seet hende straalende af Kjærlighed og Glæde over Venedigs Solglands, vilde ikke let kunne tænke sig hende, rolig og kjærlighedsfuld midt iblandt mørke Stove, mellem ubekjendte Folk og med Følelsen af en henvisnet Kjærlighed, som intet Foraar igjen skulde bringe til at blomstre. Men et godt Hjerte finder Kraft der, hvor et hovmodigt Sind hjemfalder til Fortvivelse. Consuelo var paa denne Aften skjøn, og hendes Skjønhed var af en Natur, som ikke før havde aabenbaret sig. Det var hverken Zigeunerbarnets tilslørede, endnu ufattelige Skjønhed, eller den kronede Sangerindes straalende og feirrige Skjønhed, det var den Ynde, der udstrømmer fra en reen Kvindelighed, som føler sig selv og alene lader sig beherske af sin indre hellige Drift. De jevne og kjærlige Mennesker, hos hvem hun levede, syntes ved at see paa hende at føle et moralsk Velvære, som de maaskee ikke kunde gjøre sig Regnskab for, men som dog fyldte dem ligesom med et nyt Liv. Ogsaa Albert syntes for første Gang fuldt og frit at besidde alle sine Evner. Han var fore-

kommende og kjærlig imod Enhver; han var det ogsaa mod Consuelo indenfor de rette Grændser, og flere Gange naar han talte med hende, lagde han for Dagen, at han ikke, som man hidtil havde troet, havde mistet den sjældne Aand og den klare Forstand, som Naturen havde begavet ham med. Baronens sov ikke mere ind paa sin Stol, Stiftsdamen sukkede ikke længer, og Grev Christian, der var vant til om Aftenen at sætte sig sørgmodig og livstræt hen i sin Lænestol, blev staaende ved Kammerens som Familiens Centrum og tog livlig Deel i den almindelige Underholdning ligetil Klokkeren om Aftenen.

„Gud synes at have hørt vore Bønner,“ sagde Capellanen til Grev Christian og Stiftsdamen, der vare alene tilbage i Salen, efter at Baronens og de unge Menneſker havde fjernet sig. „Grev Albert er i Dag traadt ind i sit tredivte Aar, og denne festlige Dag, som baade han og vi have imødeset med anseelsesfuld Forventning, er gaaet saa ubegribeligt rolig og lykkelig af.“

„Ja, lad os takke Gud,“ sagde den gamle Greve. „Jeg veed ikke, om det kun er en velgjørende Drøm, han har sendt os for at vederkvæge os et Dieblik, men jeg har den hele Dag og i Særdeleshed i Aften haft den Overbeviisning, at min Søn er helbredet for bestandig.“

„Jeg beder Dig om Forladelse, kjære Broder, og Dem ogsaa, Herr Capellan, men De har hidtil bestandig troet, at det var Menneſkeslægtenes Fjende, der martrede Albert. Jeg derimod har altid troet, at to fjendtlige Magter strebes om ham, thi hyppig naar den onde Aand talte ud af ham, kunde man et Dieblik efter høre Himlen selv tale gjennem hans Mund. Tænk blot paa alt det, han sagde igaar Aftes, medens Uveiret stod paa, og saa paa hans sidste Ord da han sagde Gudnat: „Himlens Fred er igjen

dalet ned over dette Hus." Albert følte, at der ved Guds Naade var foregaaet et Mirakel, med ham og jeg troer ligesaa vist paa hans Helbredelse, som paa en himmelff Spaadom."

Capellanen var altfor ængstlig til uden Betænkning at slutte sig til en saa forboven Paastand. Han trak sig som sædvanlig ud af Salen, idet han sagde:

"Lad os henstille det til den evige Viisdom Gud seer i det Forborgne Sjælen skal fortabe sig i Gud" og andre lignende Sententser, der vare mere trøstelige end nye.

Grev Christian vilde paa den ene Side helst slutte sig til sin Søsters tillidsfulde Tro paa et Mirakel fra oven, men paa den anden Side kunne han heller ikke andet end agte sin Skriftefaders frygtsumme Orthodoxi. Han syntes at føre Samtalen ind i et andet Spor, idet han begyndte at tale om Porporina og roste den unge Persons ellskørdige Opførsel. Stiftsdamen, der allerede havde faaet hende kjær, overbød ham i Lovtaler, og Capellanen gav sin Velsignelse med i Laget. Det faldt dem ikke ind at tilskrive Consuelos Nærværelse det Mirakel, der var foregaaet i deres Indre. De høstede Belgjerningen deraf uden at kjende Kilden, og det var netop det, Consuelo vilde have bedet Gud om, hvis man havde spurgt hende.

Amalie havde gjort nogle lidt skarper Sagttagelser. Det var hende øiensynligt klart, at hendes Fætter i paa kommende Tilfælde havde Herredømme nok over sig selv til at skjule Forvirringen i sine Tanker, saavel for dem, som han mistroede, som for dem, han satte særdeles Priis paa. For visse Paarsøende eller Venner af hans Familie, der enten indgjød ham Sympathi eller Modvillie, havde

han aldrig ved noget ydre Kjendetegn forraadt sin Tankegangs Udskiølsel. Da Consuelo derfor udtalte sin Forundring over hvad hun om Aftenen isorveien af hende havde erfaret om Albert, gjorde Amalie sig Umage for ikke uden en vis hemmelig Fortrydelse igjen at fremmane den samme Nædsel for ham, som hun Aftenen isorveien ved sin Fortælling havde søgt at vække.

„Ak, min stakkels Veninde,“ sagde hun, „tro dog ikke paa denne bedrageriske No! det er det Havblis, der altid hos ham skiller den ene Krise fra den anden. De har i Dag seet ham, saaledes som jeg saa ham, da jeg i Begyndelsen af forrige Aar kom hertil. O Gud, hvis en fremmed Billie havde bestemt Dem til at blive en saadan Visionairs Kone, hvis man for at bryde Deres stiltiende Modstand, stiltiende havde smedet den Complot at holde Dem paa ubestemt Tid fangen i dette skrækkelige Slot, under en evigvarende Diæt af Forsærdelse, Kystelser og Angst, kun med Afvexling af Taarer, Exorcismer og Udskiølsel af alle Slags og i Forventning om en Helbredelse, som Alle troe paa, og som aldrig kommer, saa vilde De ikke længere lade Dem skuffe af Alberts gode Manerer og hans Families smukke Taler.“

„Men det er dog ikke tænkeligt,“ svarede Consuelo, „at man kan ville tvinge Dem til imod Deres Billie at gifte Dem med en Mand, som De ikke elsker. De synes mig jo tværtimod at være Alles Afgud her i Huset.“

„Man vil ikke tvinge mig til Noget, thi man veed meget godt, at det ikke lader sig gjøre; men man vil glemme, at Albert ikke er den eneste Mand, der kunde passe for mig, og Gud veed, naar man vil epgive det affindige Haab om, at den Tilbøielighed, som jeg nærede i Begyndelsen for ham, maaskee vilde vaagne igjen. Hertil kom-

mer, at min stakkels Fader, der en lidensflabelig Bæger og her har rig Veilighed til at tilfredsstille sin Passion, befinder sig altfor godt i dette forbistrede Slot og veed altid at finde paa nye Paaskud til at udsætte vor Afreise, der over tyve Gange har været fastsat til en bestemt Dag og ligesaa ofte opgivet. Al, kjære Nina, hvis De kunde sige mig et Middel, hvormed man i en Nat kunde udrydde alt det Bildt, der findes her paa Eggen, saa vilde De gjøre mig den største Tjeneste, som et Menneffe kan vise et andet."

"Desværre kan jeg ikke gjøre andet end bestræbe mig for at skaffe Dem Udspredelse enten ved at synge med Dem eller passiare med Dem om Aftenen, naar De ikke har Lyst til at sove. Jeg vil for Dem være et beroligende og søvnbringende Medicament."

"De erindrer mig om," sagde Amalie, "at jeg skulder Dem Resten af Historien. Jeg vil strax begynde paa den, for at De ikke skal komme altfor sildt til Sengs:

"Nogle Dage efter hans hemmelighedsfulde Fraværelse (han var bestandig overbeviist om, at Ulgen, hvori han var forsvunden, havde havt syv Timer) begyndte Albert først at lægge Mærke til, at Abbéen ikke opholdt sig længere i Slottet, og han spurgte derfor, hvor man havde sendt ham hen.

"Da hans Nærværelse ikke længere var Dig nødvendig," svarede man, "saa er han vendt tilbage til sine Forretninger. Har Du ikke bemærket det tidligere?"

"Jeg har lagt Mærke til," svarede Albert, "at der fattedes Noget i min Videlse, men jeg har ikke gjort mig Regnskab for hvad det kunde være."

"Du lider altsaa meget?" spurgte Stiftsdamen.

"Meget!" svarede han, men i en Tone, som om man havde spurgt ham, om han havde sovet godt.

„Og Abbéen var Dig vel meget ubehagelig?“ spurgte Grev Christian.

„Meget,“ svarede Albert i den samme Tone.

„Men hvorfor har Du aldrig talt til mig derom, min Søn? hvorfor har Du saalænge fundet Dig i at være sammen med en Mand, der var Dig imod, uden at give mig dit Mishag tilkjende. Troer Du ikke, mit kjære Barn, at jeg saa hurtig som muligt havde gjort Ende paa dine Lidelser?“

„Det var kun en ringe Tilgift til min Smerte,“ svarede Albert med en frygtelig Ro, „og Deres Godhed, Fader, som jeg ikke tvivler om, vilde kun skaffe mig en ringe Lettelse, naar De havde givet mig en anden Bevogter.“

„Siig en anden Rejseskammerat, min Søn! Du betjener Dig af et Udtryk, der bedrøver mig.“

„De vidste jo ikke, hvilken Lidelse De tilføiede mig, da De fjernede mig fra Dem og dette Hus, hvor Forsynet har anvist mig min Plads indtil den Tid, da dets Hensigter med mig skulle gaae i Opfyldelse. De har troet at arbejde paa, at jeg skulde komme mig og gjenvinde min Ro; men jeg, der vidste bedre end De hvad der tilkommer os Begge, jeg vidste, at jeg maatte søie mig efter Deres Villie og adlyde Dem. Jeg kjendte min Pligt og har opfyldt den.“

„Jeg kjender din Kjærlighed til os, Albert, men kunde Du ikke tydeligere fremsætte os din Tanke?“

„Det er meget let,“ svarede han, „og Diebliffet dertil er netop kommet.“

Han talte med saamegen Ro, at vi Alle troede, at det lykkelige Dieblif var nær, da hans Sjæl for os ikke længer skulde være en smertelig Gaade. Vi trængte os

om ham og opmuntrede ham ved vore Kjærtegn til for første Gang i hans Liv at aabne sig for os. Han syntes villig til omsider at stænke os sin Tillid og begyndte:

„J har bestandig anseet mig og ansee mig endnu for syg og for vanvittig. Hvis jeg ikke nærede en saa ubegrændset Kjærlighed og Hoiagtelse for Eder Alle, vilde jeg maaskee vove paa at udfylde det Svælg, som adskiller os, og jeg vilde da vise Eder, at J leve i en Verden fuld af Bildfarelser og Fordomme, medens der er aabnet mig Adgang til en Sphære fuld af Lys og Sandhed. Men J ville ikke kunne forstaae mig uden at give Slip paa Alt, hvad der udgjør Eders Religion, Eders No og Eders Sikkerhed. Hvis jeg har ladet mig henrive af min Begeistring, og jeg uvilkaarlig har ladet falde nogle usofigtige Ord, saa indseer jeg strax efter, at jeg har gjort Eder en stor Sorg, idet jeg vilde rive Eders Indbildninger op med Nøde og svinge for Eders svage Dine den lysfende Fakkell, som jeg holder i min Haand. Alt, alle Eders Livs Sædvaner, alle Eders Hjertes Fibre, alle Eders Aands Binger ere saa fast knyttede, saa sammensnørede, og saa smeddede til Løgnets Nag og Mørkets Love, at det forekommer mig, jeg maatte give Eder Døden, idet jeg vilde give Eder Tro, og dog er der en Stemme, der tilraaber mig baade i Storm og i Stille, baade naar jeg vaager, og naar jeg sover, at jeg skal oplyse og omvende Eder. Men jeg er et altfor blødt og svagt Menneffe, til at jeg kan gjøre det. Naar jeg seer Eders Dine fulde af Taarer, Eders Bryst svulme og Eders Pande dækkes af Skyer, naar jeg føler at jeg gjør Eder sorgmodige og forstrækkede, saa flygter jeg, saa skjuler jeg mig for ikke at høre min Samvittigheds Tilraab og for ikke at manes om, hvad

jeg har at udrette. Det er min Lidelse, mit Kors og min Marter, begribe I mig nu?"

Onkel, Tante og Capellanen begreb nogenlunde, at Albert havde skabt sig en Moral og en Religion, der var forskjellig fra deres, men ængstelige, som fromme Folk altid ere, frygtede de for at gaae forvidt og vovede ikke mere at opfordre ham ydeligere til at være aabenhjertig. Jeg, der indtil det Dieblik saagodtsom ikke kjendte Noget til hans Barndom og tidlige Ungdom, forstod ikke et Ord deraf. Forresten gif det mig som Dem, kjære Nina; jeg vidste neppe, hvordan det egentlig forholdt sig med disse Husfiter og Lutheranere, som jeg til min store Kjedsomhed senere skulde høre saameget om, og jeg ventede derfor paa en udførligere Forklaring, men den kom ikke.

"Jeg seer," sagde Albert, der blev overrasket af deres Taushed, "at I ikke ville forstaae mig af Frygt for at forstaae mig for godt. Nu, som I vil! Eders Forblindelse har allerede for lang Tid siden beredet mig den sorgelige Lød, som nu har ramt mig. Ewig ulykkelig, ewig alene, ewig en Fremmed iblandt dem, jeg elsker, har jeg ingen anden Tilflugt eller Støtte end den Trøst, som er forjættet mig."

"Og hvad for en Trøst er det, min Søn?" spurgte Grev Christian inderlig bedrøvet. "Kunne vi ikke skaffe Dig den, og kunne vi ikke naae saavidt, at vi komme til at forstaae hinanden?"

"Nei, Fader. Lad os elske hinanden, efter som det er det Eneste, der er forundt os. Himlen er mit Vidne til, at denne uhyre Kløft, der er imellem os, aldrig har formindsket den Kjærlighed, som jeg nærer for Eder."

"Og er det ikke nok?" sagde Stiftsdamen og greb hans ene Haand, imedens hendes Broder greb

den anden; „kan Du dog ikke glemme Dine forunderlige Ideer og Meninger for at leve i et hjærligt Samliv med os.“

„Det gjør jeg,“ svarede Albert; „Hjærligheden er et Gode, som man udvevler glad eller bedrøvet, eftersom den religiøse Tro er eens eller forskjellig. Vore Hjerter stemme overeens, Tante, men vor Lands Retning fører Krig, og det er en Ulykke for os Alle. Jeg veed, at den ikke vil ende før om Aarhundreder, og derfor vil jeg i det nærværende oppebie et Gode, der er mig lovet, og som vil give mig Kraft til at haabe.“

„Og hvad er det for et Gode, Albert? kan Du ikke sige os det?“

„Nei, jeg kan ikke sige det, for jeg veed det ikke; men det vil komme. Min Moder lod ikke nogen Uge hengaae uden at vise mig det i Drømme, og alle Skovens Stemmer have ofte gjentaget det, saaatidt jeg adspurgte dem. En Engel svævede mangen en Gang nedover mig og viste mig sit blege, lysende Ansigt paa hin mørke Plet i Nærheden af den skrækkelige Eg . . .“

„Himmelske Barmhertighed!“ raabte Tante, „nu griber hans Banvid ham igjen.“

„Modsig ham ikke Søster,“ sagde den gamle Greve, idet han med stor Anstrengelse samlede sine Kræfter, „lad ham tale ud! Tal, min Søn! hvad sagde saa Englen til Dig?“

„Den sagde, at min Trøst var nær,“ svarede Albert med et Ansigt, der straaledede af Begeistring, „og at den vil sænke sig ned i mit Hjerte, saasnart jeg har fyldt mit ni og tyvende Aar.“

Dnkel lod sit Hoved synke ned paa sit Bryst, thi Albert syntes at pege hen paa sin egen Død, idet han nævnte den Alder, hvori hans Moder var død, og hun

havde under sin Sygdom oftere udtalt, at hverken hun eller hendes Sønder vilde blive tredive Aar gamle. Det lader til, at min Tante Wanda ogsaa har hørt til Illuminaterne, for ikke at sige meer; men jeg har aldrig kunnet erfare noget bestemt derom. Det er en altfor smertelig Erindring for min Onkel, og ingen af hans Omgivelser vover at røre ved dette Thema.

Capellanen søgte at sjerne disse mørke Tanker, idet han bad Albert om at give sig nogle Oplysninger om Abbeén, der jo havde givet Anledning til, at de kom ind paa denne Samtale.

Albert gjorde en Anstrengelse for at svare ham. „Jeg taler til Eder om de himmelske og evige Ting,“ svarede han efter en kort Pause, „og I minde mig om det flygtige Dieblik og dets barnagtige Sorger, hvis Erindring allerede begynder at udslettes hos mig.“

„Tal, min Søn, tal videre, vi maae i Dag lære Dig at kjende.“

„De har aldrig kjendt mig, Fader, og De vil heller aldrig komme til at kjende mig i dette Liv, som man jo kalder det. Men hvis De vil vide, hvorfor jeg reiste, og hvorfor jeg fandt mig i at leve sammen med denne utroe og upaalidelige Bevogter, som De fængslede til mine Skridt ligesom en doven og fraadsferagtig Hund til en Blinds Arm, saa vil jeg sige Dem det med saa Ord. Jeg havde allerede gjort Dem Sorger nok; det var nødvendigt at befrie Dem i nogen Tid for Synet af en Søn, der satte sig op imod Deres Lærdomme og var døv for Deres Forestillinger. Jeg vidste meget vel, at jeg ikke vilde komme mig for det, som De kalder mit Banvid, men det var nødvendigt at unde Dem No og lade Dem leve i Haabet: jeg fandt mig derfor i at tage bort. De tog det Løfte af mig, at jeg

ikke uden Deres Samtykke ville stille mig fra den Fører, som De medgav mig; jeg vilde holde mit Løfte og ønskede ogsaa, at han ved sine Beretninger om mit stille og taalmodige Væsen skulde vedligeholde Deres Haab og Deres Tillid. Jeg var stille og taalmodig. Jeg luftede blot mit Hjerte og mit Dre for ham, og det var ham lige-gyldigt, thi han tænkte aldrig paa at formaae mig til at aabne dem for ham. Han førte mig omkring i Verden og sørgede for mig, som man sørger for et Barn. Jeg opgav at leve efter mit eget Hoved og vænnede mig til at see Ulykke, Uretfærdighed og Galskab herse her paa Jorden. Jeg saae Menneskene og deres Færd, og Uvillien gav i mit Hjerte Plads for Medlidensheden, idet jeg erkjendte, at de Undertryktes Ulykke dog ikke er saa stor som deres Undertrykkes. I min Barndom havde jeg kun havt Hjerte for Slagtoffrene, men nu blev jeg greben af Medlidenshed med Bødlerne — disse Beflagelsesværdige, som Gud har fordømt til at være onde for i deres nuværende Tilværelse at straffe dem for Forbrydelser, de have begaaet i en tidligere — en Skjæbne, der er tusinde Gange haardere end den at være deres ufyldige Doffer. See, derfor giver jeg nu kun Almisse for at lette mig Rigdommens Byrde uden at plage Eder med mine Prædikener, thi jeg veed nu, at Tiden til at være lykkelig er endnu ikke kommen, fordi, for at tale paa menneskelig Viis, Tiden til at være god endnu er langt borte.“

„Og nu, da Du er bleven fri for denne Bevogter, som Du kaldte ham, da Du kan leve i Ro uden at have Synet af Mangel og Elendighed for Die, nu da Ingen modsætter sig din Trang til at gjøre vel, kan Du da ikke ogsaa gjøre en Anstrengelse for at forjage din indre Uro?“

„Spørg mig ikke mere,“ svarede Albert; „i Dag, mine Kjære, vil jeg ikke tale meer.“ Han holdt Ord, thi i en heel Uge derefter aabnede han ikke Munden.

31.

Alberts Historie kan afflottes med saa Ord, kjære Porporina, efter som jeg saagodtsom ikke har mere at meddele Dem, naar jeg ikke skal gjentage, hvad De allerede veed. Min Fætters Liv i de atten Maaneder, jeg har opholdt mig her, har været en uafbrudt Række af de Besynderligheder, som De nu kjender. Kun fik hans foregivne Erindring om hvad han i tidligere Aarhundreder havde været og oplevet en forfærdende Bestyrkelse deri, at der pludselig aabenbarede sig hos ham en besynderlig og virkelig uøst Ene, som De maaskee allerede har hørt tale om, men som jeg ikke vilde troe paa, førend jeg fik Troen i Hænderne. Han var nemlig i Besiddelse af den Ene at opfatte med det indre Syn hvad der foregaaer andre Steder, og de, der besidde denne Ene, ere paa mange Steder Gjenstand for stor Urbødighed hos overtroiske Folk. Hvad mig angaaer, der hverken veed, hvad jeg skal sige derom, eller kan give nogen fornuftig Forklaring deraf, saa seer jeg deri et Motiv mere til aldrig at gifte mig med en Mand, der selv i hundrede Miles Afstand kunde see alle mine Handlinger og næsten kunde læse i mine Tanker. Saadant et Fruentimmer maatte jo næsten være en Engel, og hvorledes er det muligt at være det med en Mand, der saagodtsom har forskrevet sig til Fanden.“

„De har en forunderlig Gave til at spørge med Alt,“

sagde Consuelo, „og jeg beundrer den Lethed, hvormed De kan tale om Ting, der bringe Haarene til at reise sig paa mit Hoved. Hvori bestaaer da denne besynderlige Evne?“

„Albert seer og hører, hvad ingen Anden er istand til at see eller høre. Naar en Person, han holder af, skal komme, saa bebuder han denne Persons Ankomst, som Ingen venter, og gaaer ham imøde en Timestid isorveien. Og paa samme Maade trækker han sig tilbage og lukker sig inde i sit Værelse, naar han i lang, lang Afstand sporer, at der vil komme Nogen, som er ham ubehagelig. En Dag, da han spadserede med min Fader paa en Bjergsti, standsede han med eet og gjorde en stor Omvei gjennem et Tjørnekrat for ikke at passere forbi et vist Punkt, hvor der dog slet ikke var noget Usædvanligt. Da de skulde tilbage, gjorde han det samme. Fader, der havde lagt Mærke til det, lod, som om han havde tabt Noget, og vilde føre ham med sig hen til Roden af et Grantræ, der især syntes at være Gjenstand for hans Afsty. Albert undgik ikke blot at nærme sig til det, men han gik endogsaa uden om den Skygge, som Træet kastede henover Veien, og medens min Fader gik henover Skyggen, forraadte han baade Angst og Forbauselse. Da endelig min Fader blev staaende henne ved Træet, udstødte Albert et Skrig og kaldte ham hurtig tilbage. Han vægrede sig dog længe ved at give nogen Forklaring herover, og først da hele Familien trængte ind paa ham med Bønner, yttrede han, at der under Træet var en Grav, og at der paa det Sted var begaaet en stor Forbrydelse.

Capellanen holdt det for sin Pligt at udsørge ham nærmere, idet han meente, at der burde sørges for, at De-

nene af de her Begravne kunde komme til at hvile i indviet Jord.

„Bogt Dem vel for at gjøre Noget i den Retning,“ sagde Albert i den halv spottende og halv sørgmobige Tone, der er ham eiendommelig. „Mand, Kone og Barn, der ere jordebde her, vare Husfiter; Drukkenbolden Wenceslaus lod dem myrde af sine Soldater, da han en Nat havde skjult sig i vore Skove og var bleven bemærket af disse Folk, som han frygtede for vilde forraade ham.

Der blev ikke talt videre med min Fætter om denne Sag; men Onkel, som vilde vide, om det var blot en Grille af Albert eller en Indbildning, lod om Natten grave efter paa dette Sted, og man fandt virkelig Skeletterne af Mand, Kone og Barn. Manden var bedækket med et uhyre Træffjold, som dengang bares af Husfiterne, og hvori der var udskaaet en Kalk med en latinsk Omkrift, som man oversatte for mig, og som lod saaledes: „O Død, hvor bitter er din Braad for den Uretfærdige! men hvor sød er din Hvile for den, som med Tanken paa Dig sledse gjør det Rette.“

Man gravede Benene ned dybere inde i Skoven, og flere Gange efter den Tid lagde min Fader Mærke til, at Albert uden nogen Modstræben gik forbi Grantræet, hvor man igjen havde bedækket det opgravede Sted med Jord og Stene, saa at Alt syntes usforandret. Han tænkte ikke engang længere paa, hvor exalteret han var bleven ved hin Leilighed og havde endogsaa ondt ved at huske det, naar man erindrede ham derom.

„De maa tage feil,“ sagde han til min Fader, „det maa have været paa et andet Sted, at dette viste sig for mig. Her er der ganske vist Intet, thi jeg

sporer hverken Kulde, Smerte eller Skælven i mine Lemmer.⁴

min Tante har stor Tilbøielighed til at betragte denne Gave hos ham som en særegen Gunst af Himlen; men Albert er saa forpiint og saa ulykkelig, at man ikke kan begribe, hvorfor Himlen har givet ham en saa skadelig Gave. Naar jeg troede paa Djævelen, saa vilde jeg ganske tiltræde Abbeens Mening, der læser Skylden paa ham for alle Alberts Beshynderligheder. Min Onkel Christian, der er en god Mand og langt fornuftigere og fastere i sin Religion end alle vi Andre, forklarer alle disse Beshynderligheder paa en langt sandsynligere Maade. Han troer nemlig, at der tiltrods for Jesuiterne, som af al Magt udryddede og opbrændte haade under og efter Tredivaarskrigen alle fjætteste Bøger i Boehmen og i Særdeleshed her paa Slottet, dog er i et eller andet ubekjendt Skjul blevet historiske Documenter tilbage fra Hussternes Tid, som Albert umuligvis har fundet. Han troer, at Læsningen af disse farlige Skrifter i den Grad har ophidsset Alberts sygelige Indbildningskraft, at denne af de ubekjendte Begivenheder, der omstændelig ere optegnede i disse Haandskrifter, er kommen paa den Tanke, at han selv har oplevet dem i en tidligere Tilværelse. Deraf vilde da alle de Historier, som han fortæller os, saavel som hans ubegribelige Forsvinden i Dage og Uger lade sig forklare paa en naturlig Maade; thi det maa De vide endnu, at hans Forsvinden gjentager sig jævnligt, og at man da umuligt kan antage, at han færdes udenfor Slottet. Hvergang han nemlig saaledes forsvandt, var hans Opholdssted aldrig til at udfinde, og det vide vi med Visshed, at ingen Bonde her paa Eggen nogensinde har givet ham Husly eller Spise. Jeg har allerede for-

talt Dem, at han har Anfald af Soveshyge, hvorunder han i flere Dage lukker sig inde i sit Værelse. Hvis man bryder Døren op eller giver sig til at tumle med ham, faaer han Krampe; man vogter sig derfor vel for at gjen- tage disse Forsøg og overlader ham til sig selv, saalænge det staaer paa. Under alt det foregaaer der overordentlige Ting i hans Sjæl, men ingen Lyd og ingen synlig Bevægelse forraader det; kun hans Udtalelser bagefter vidne om det. Naar Krisen er forbi, er han fri for al Smerte og fuldkommen forstandig, men efterhaanden vender Op- hidnelsen tilbage og tiltager, indtil den igjen afløses af en fuldkommen Udmattelse. Det synes, som han har en For- udsølelse af, hvorlænge disse Kriser kunne vare, thi hvis de skulde blive langvarige, saa tager han enten bort eller tyer hen til et Skjulested, hvis Tilværelse vi formode, og som enten maa være en Hule oppe i Bjergene, eller en Kjælber her i Slottet, som han alene kjender. Hidtil har man ikke kunnet opdage det. Det er ogsaa saameget van- ffeligere, som man ikke tør holde Die med ham, thi man udsætter ham for de heftigste Sygdomsanfald, hvis man vil følge efter ham, udspionere ham, eller blot spørge ham selv, hvor han var henne. Man har derfor fattet den Beslutning at lade ham have Frihed, især da vi have vant os til at betragte hans Traværelser, der i Begyndelsen vare os saa skrækkelige, som heldbringende Kriser. Naar de indtræde, saa græmmer Tante sig, og Onkel giver sig til at bede; men Ingen rører sig og jeg, det tilstaaer jeg Dem, er i den Retning bleven fuldkommen hærdet. Sorgen har forvandlet sig til Kjedsommelighed og Aversion, og jeg forsikrer Dem, at jeg hellere vilde døe end gifte mig med dette vanvittige Menneffe. Jeg anerkjender hans udmærkede Egenskaber, men hvorvel De kunde synes, at

jeg ikke burde lægge ham hans Besynderligheder til Last, da de ere en Følge af hans Sygdom, saa tilstaaer jeg Dem dog, at de oppirre mig som Noget, der forgifter baade mit Liv og min Families."

"Det synes mig en Smule uretsfærdigt, kjære Baronesse," sagde Consuelo, "At De er uvillig til at gifte Dem med Grev Albert kan jeg nu godt forstaae men at De tillige berøver ham Deres Deeltagelse begriber jeg ikke."

"Det er fordi jeg ikke kan faae ud af mit Hoved, at der er noget Frivilligt i det stakkels Mennekses Galsskab. Vist er det, at han har en sjelden Charakteerstyrke og i mangfoldige Tilfælde et stort Herredomme over sig selv. Han kan forhale Udbruddet af sine Kriser, naar han selv vil. Jeg har seet ham bekæmpe dem med Magt, naar man engang imellem ikke anstaae dem for alvorlige; men naar han til andre Tider har fundet os lettroende eller bekhvrede synes han ligefrem at gjøre Effekt med sine Udskielser og at misbruge den Godhed, man har for ham. Derfor er jeg bleven ham fjendst, og jeg beder ofte hans Patron Belzebu, at han dog endelig paa en skjon Dag maa hente ham og skaffe os ham fra Halsen."

"Det er en altfor grusom Spøg," sagde Consuelo, "og tilmed ligeoverfor en saa ulykkelig Mand, hvis Sindssygdom snarere forekommer mig poetisk og forunderlig end ligefrem frastøbende."

"Som De behager, dyrebare Porporina," svarede Amalie, "De maa endogsaa gjerne beundre disse Heksekunster, hvis De troer paa dem; men jeg bærer mig i det Punkt ad ligesom vor Capellan, der anbefaler sin Sjæl i Guds Haand og ikke indlader sig paa at begribe. Jeg tyer til den sunde Fornuft og begynder ikke paa

at gruble over Ting, der sagtens lade sig forklare ganske naturlig, om vi end ikke hidtil vide hvorledes. Det Gæste, der i vor Fætters ulykkelige Skjæbne er hævet over al Tvivl, er det, at hans Fornuft ligger fuldstændig indpakketh, og at Indbildningskraften i hans Hjerne udfolder saa mægtige Binger, at Hjernelassen er ligeved at springe. Og hvis jeg skal sige det reentud og udtale det Ord, som min stakkels Onkel Christian var nødt til at betjene sig af ligeover for Keiserinde Maria Theresia, der ikke lader sig affpise med halve Ord og halve Forklaringer, saa er min Fætter Albert, for at fatte mig i Korthed, forrykt — eller i al Fald aandsfraværende om dette behager Dem bedre.“

Consuelo svarede hende kun med et dybt Suk. Amalie forekom hende i dette Dieblit baade uelkørdig og hjertesløs. Hun gjorde sig Umage for at undskylde hende, idet hun tænkte paa, hvilket sorgeligt Liv hun havde ført i disse atten Maaneder. I det samme stod hele hendes egen Ulykke levende for hende, og hun sagde til sig selv: „Hvorfor kan jeg dog ikke sætte Anzoletos Skyld paa Banviddets Regning! Hvis han under alle de Berusninger og Skuffelser, der fulgte med hans Debut, var bleven affindig, saa vilde jeg af den Grund ikke elske ham mindre, og hvis jeg vidste at det var i Sindsforvirring, at han var bleven troløs og utaknemmelig, saa vilde jeg tilbede ham ligesom tidligere og ile ham til Hjælp.“

Der forløb flere Dage, uden at Albert enten ved sin Opførsel eller sin Tale kom til at give sin Cousine Næt i den Dom, hun havde fældet om hans Galsskab. Kun en Dag, da Capellanen var kommen til at sige ham imod, begyndte han at tale i usammenhængende Sætninger, men som om han mærkede det selv, gik han pludselig ud af

Salen og luffede sig inde i sit Bærelse. Man troede, at han vilde forblive der længe, men en Timestid efter kom han tilbage, bleg og mat, slæbte sig fra den ene Stol hen til den anden, gik forbi Consuelo, hvem han ikke syntes at skjænke mere Opmærksomhed nu end tidligere, og traf sig tilsidst tilbage i en Binduesfordybning, hvor han blev siddende ubevægelig med Hovedet i sine Hænder.

Det var Amalies Musiktime, og hun ønskede at begynde, for, som hun hviskede til Consuelo, at blive fri for dette uhyggelige Ansigt, der betog hende al Munterhed og fyldte Stuen med en Gravluft.

„Jeg troer,“ svarede Consuelo, „at vi gjøre bedst i at gaae op paa mit Bærelse; Deres Spinnet er godt nok til at accompagnere. Hvis Grev Albert virkelig ikke holder af Musik, saa veed jeg ikke, hvorfor vi skal forsøge hans Lidelser saavel som hans Families?“

Amalie gav efter for den sidstnævnte Grund, og de gik op med hinanden paa hendes Bærelse, hvis Dør de lod staae aaben, da det røg lidt derinde. Amalie vilde som sædvanligt gaae efter sit eget Hoved og synge store Bravourarier; men Consuelo, der begyndte at tage Undervisningen alvorligt, lod hende forsøge sig paa nogle simple Motiver af Palestrinas Kirkesange. Den unge Baronesse gabede, blev utaalmodig og kaldte det en barbarisk, søvndyssende Musik.

„De forstaaer den kun ikke,“ sagde Consuelo. „Lad mig synge et Par Affnit for Dem, saa vil De see, at den ligger beundringsværdigt for Stemmen og er fuld af op-højede Tanker.“

Hun satte sig hen til Spinettet og begyndte at synge. Det var første Gang, at hun sang i dette gamle Slot, og Echoet fra de høie, klangfulde Mure fornøiede hende i den

Grad, at hun ganske hengav sig til sin Sang. Hendes Stemme, der havde hvilt siden hiin Aften i San Samuele, var ingenlunde blevet angrebet af saamange Sindslidelser, men lød endnu skjønnere, herligere og mægtigere end nogensinde. Amalie var paa eengang henrykt og nedslaaet. Det blev hende pludselig klart, at hun Ingenting kunde og rimeligviis heller aldrig vilde komme til at kunne Noget rigtigt, da Alberts blege og interessante Ansigt pludselig viste sig inde i Bærelset og fulgte Sangen med stærk Bevægelse, ligetil den hørte op. Da lagde Consuelo først Mærke til ham og soer fammen. Men Albert bøiede sit Kne, og idet han løftede sine store sorte Dine, der svømmede i Taarer, op til hende, raabte han paa Spansk og uden den ringeste tydske Accent:

„O, Consuelo, Consuelo! saa har jeg endelig fundet Dig.“

„Consuelo!“ gjentog den unge Pige forskrækket og i samme Sprog. „Hvorfor kalder De mig saaledes?“

„Jeg kalder Dig Trøst,“ svarede Albert, bestandig paa Spansk, „fordi der er forjettet mit trøstesløse Liv en Trøst, og fordi Du er den Trøst, som Gud endelig har skjænket min forladte og ulyksalige Tilværelse.“

„Jeg havde aldrig troet,“ sagde Amalie med tilbageholdt Hestighed, „at Musikken kunde frembringe en saa forunderlig Virkning paa min kjære Fætter. Jeg indrømmer, at Mina har en Stemme, der kan gjøre Underværker; men jeg vil gjøre dem Begge opmærksom paa, at det vilde være høfligere imod mig og i det Hele mere passende, om De udtrykte Dem i et Sprog, som ogsaa jeg kunde forstaae.“

Albert syntes ikke at have hørt et Ord af hvad hans Forlovede sagde. Han blev liggende paa Kne, saae paa

Consuelo med en ubeskrivelig Forbauselse og Henrykkelse og gjentog bestandig med rørt Stemme: „Consuelo, Consuelo!“
 „Men hvad er det han siger til Dem?“ spurgte Amalie endnu heftigere.

„Han beder mig om at synge en spansk Sang som jeg ikke kjender,“ svarede Consuelo ganske forvirret; „men jeg troer, at vi gjøre bedst i at lade det blive herved, thi Musikken synes i Dag at ophidse ham meget.“ Hun reiste sig og vilde gaae.

„Consuelo,“ gjentog Albert paa Spansk, „Consuelo, hvis Du gaaer fra mig, saa er det ude med mig, og jeg vil ikke mere vende tilbage til Jorden.“

Bed disse Ord faldt han afmægtig ned for deres Fødder, og begge de unge Piger raabte forstrækket paa Thyndet for at faae ham bort og skaffe ham Hjælp.

32.

Grev Albert blev lagt sagte hen paa sin Seng, og medens en af Tjenerne løb hen efter Capellanen, der i Nødsfald agerede Huslæge, og den anden ilede efter Grev Christian, der havde befalet, at man strax skulde lade ham det vide, saasnart hans Søn blev overfaldet af den mindste Upasselighed, skyndte begge de unge Piger sig op til Stiftsdamen. Men førend endnu Noget af de Paagjældende kom tilbage til den Syge, var han allerede forsvunden. Døren til Bærelset stod aaben, Sengen var næsten urørt og Alt inde i Stuen stod i den sædvanlige Orden. Man søgte ham overalt, men som det altid git i lignende Tilfælde, man kunde ingensteds finde ham. Consuelo havde ønsket, at Alberts Paarørende helst

maatte blive uvidende om den forunderlige Scene, der var foregaaet i Amalies Bærelse, men den Sidstnævnte undlod ikke strax at fortælle det Hele og at skildre den heftige og pludselige Virkning, som Porporinas Sang havde fremkaldt hos Albert, med de mest levende Farver.

„Det er altsaa afgjort, at Musik er ham skadelig,“ bemærkede Capellanen.

„Hvis det er Tilfældet,“ sagde Consuelo, „saa skal jeg vel vogte mig for at synge igjen, og naar jeg igjen underviser den unge Baronesse, vil vi sørge for at lufte saa godt for os, at ikke en Tone kan trænge ind til ham.“

„Det vil blive en stor Tvang for Dem, min Kjære,“ sagde Stiftsdamen. „Al, min Skyld er det ikke, at De ikke har noget behageligere Ophold her.“

„Jeg vil dele Deres Glæder og Sorger med Dem,“ svarede Consuelo, „og jeg ønsker kun, at De vil vise mig saamegen Tillid og Venfskab, at De tillader mig det.“

„De er et godt Barn!“ sagde Stiftsdamen og rakte hende sin lange, tørre Haand, der skinnede som Elfenbeen. „Hør,“ vedblev hun, „De er dog ikke af den Mening, at Musik skulde være Albert skadelig. Efter hvad Amalie har fortalt om Optrinnet denne Morgenstund, kunde man maaskee snarere slutte, at den gjør ham en altfor stor Glæde, og maaskee hidrørte hans paafølgende Ildebefindende netop deraf, at De altfor hurtig afbrød Deres beundringsværdige Sang. Hvad sagde han til Dem paa Spanfsk? efter hvad man har sagt mig, skal han tale dette Sprog fuldkomment godt, ligesom mange andre Sprog, som han har lært paa sin Reise med en forbausende Lethed. Naar man spørger ham, hvorledes han saa let kan tilegne sig disse forskjellige Sprog, saa svarer han, at han har kunnet dem, inden han blev født, og at de nu vaagne igjen hos

ham; thi det ene har han talt for toshundrede Aar siden, det andet, da han var med paa Korstog, og Gud veed hvad. Da det nu ikke kan skjules for Dem, kjære Signora, saa vil De komme til at høre forunderlige Historier om hvad han kalder sine tidligere Eksistenser. Men oversæt mig dog paa Tydsk, som De allerede taler saa godt, de Ord, som han sagde til Dem paa Spansk, et Sprog, som vi ikke forstaae her.

Consuelo kom ved denne Opfordring i en Forlegenhed, som hun vanskelig kunde forklare sig. Hun besluttede dog at sige næsten hele Sandheden, idet hun fortalte, at Grev Albert havde bedet hende om at blive ved og ikke gaae bort, og at han havde sagt til hende, at hun var ham til stor Trøst.

„Trøst!“ raabte den skarptseende Amalie. „Har han brugt det Ord? De veed selv, Tante, hvor betydningsfuldt dette Ord er i hans Mund.“

„Ja, i Sandhed,“ svarede denne, „det er et Ord, som han ofte har paa Læberne, og som for ham har en profetisk Betydning. I dette Tilfælde finder jeg dog Brugen af Ordet meget naturlig.“

„Men hvad var det for et Ord, som han saa ofte gjentog for Dem, kjære Porporina?“ vedblev Amalie haardt nakket, „det forekom mig, som om han adskillige Gange sagde et Ord til Dem, som jeg i min Skræk ikke har kunnet beholde.“

„Jeg har selv ikke forstaaet det,“ svarede Consuelo, hvem det kostede en stor Overtindelse ikke at sige Sandheden.

„Kjære Nina,“ hvisttede Amalie til hende, „De er fin og klog! jeg, der heller ikke er dum, troer at forstaae saameget, at De er den mystiske Trøst, der i Alberts Vi-

sioner er lovet ham til hans tredivte Aar. Gjør Dem ingen Uleilighed med at stjule for mig, at De har forstaaet det endnu meget bedre; det er en himmelsk Vision, som jeg ikke er skinsyg paa.“

„Hør, kjære Porporina,“ sagde Stiftsdamen efter nogen Overveielse, „vi have Allesammen troet, at Albert, naar han pludselig ligesom ved et Hexeri forsvandt for os, maatte være skjult i Nærheden, maaskee i Huset selv i et eller andet uanet Rum, som han alene kjender. Jeg veed ikke selv, men det forekommer mig, at han maatte høre Dem og komme tilbage til os, hvis De nu begyndte at synge.“

„Hvis jeg turde troe det! . . .“ svarede Consuelo der strax var beredt til at adlyde.

„Men hvis Albert er i Nærheden, og Musikken al ligevel forøger hans Vanvid?“ bemærkede den skinsyge Amalie.

„Det vilde altid være et Forsøg værd,“ bemærkede Grev Christian. „Jeg har hørt sige, at den usforlignelige Farinelli formaaede ved sin Sang at forjage Kongen af Spaniens Lungsynd, ligesom den unge David havde Magt til at tæmme Sauls Raseri ved Klangen af sin Harpe. Forsøg De det, ædle Porporina. En saa reen Sjæl som Deres maa have en velgjørende Indflydelse paa Alt, hvad den kommer i Berøring med.“

Consuelo satte sig bevæget hen til Claveret og sang en gammel spansk Hymne til Ære for „Vorfrue,“ som hendes Moder havde lært hende i hendes Barndom, og som begyndte med de Ord: «Consuelo de mi alma» (min Sjæls Trøst).

Hun sang den med en saa reen Stemme og med et saa barnlig fromt Udtryk, at Beboerne af det gamle Slot

næsten glemte den Gjenstand, der beskæftigede dem, for ganske at hengive sig til Følelsen af Haab og Tro. En dyb Tausshed herskede baade indeni Slottet og udenfor; man havde aabnet baade Vinduer og Døre, for at Consuelos Stemme kunde trænge saa langt hen som muligt, og Maanen kastede et grønligt Lys hen paa de store Vinduesfordybninger. Alt var stille, og en Slags lykkelig Glæde havde afløst den forrige Hjerteangst, da et dybt Suk som fra et Menneskebryst svarede paa Consuelos sidste Toner. Dette Suk var saa dybt og saa tydeligt, at selv Baron Frederik foer op af sin Sovn og saae sig omkring, som om Nogen havde kaldt paa ham. Alle bleve blege og saae paa hinanden, som om de vilde sige: „mig var det ikke, var det da Dig?“ Amalie kunde ikke tilbageholde et Skrig, og Consuelo, der syntes, at Sukket var kommet fra hendes umiddelbare Nærhed, skjøndt hun sad henne ved Claveret, adskilt fra den øvrige Familie, blev saa forstrækket, at hun ikke kunde mæle et Ord.

„Himmelfste Barmhertighed!“ sagde Stiftsdamen stjelvende, „har I hørt dette Suk, der syntes at komme fra Jordens Indvolde?“

„Siig hellere, Tante,“ raabte Amalie, „at det gif som et natligt Pust henover vore Hoveder.“

„En Natugle, der er bleven tiltrukket af Lyset, er sagtens fløiet igjennem Bærelset, medens vi vare fordybede i Musikken, og det er dens Vingeslag, vi har hørt, idet den smuttede ud af Vinduet,“ meente Capellanen, hvis Tænder klappede at Frygt.

„Maaskee var det Alberts Hund,“ sagde Grev Christian.

„Nei, Eynaber er ikke her,“ svarede Amalie; „hvor Albert er, der er ogsaa Eynaber. Der er Nogen, der

har sukket herinde paa en forunderlig Maade. Hvis jeg blot turde gaae hen til Vinduet, saa vilde jeg see efter, om ikke Nogen har staaet og lyttet nede i Haven; men om det saa gjaldt mit Liv, havde jeg ikke Mod dertil.

„Eftersom De ellers er saa fordomsfri,“ hviskede Consuelo til hende, idet hun tvang sig til at smile, „og De tilmed vil gjælde for en lille fransk Philosoph, er De ikke synderlig tapper, min kjære Baronesse; jeg vil forsøge, om jeg ikke skulde være modigere.“

„Nei,“ gjør det ikke,“ svarede Amalie halv høit, „ageer blot ikke Heltinde, thi De er bleg som et Liig og De udsætter Dem for at besvime.“

„Hvad er det for Børnestreger,“ kjære Amalie!“ sagde Grev Christian og gik med afmaalte Skridt hen til Vinduet.

Han saae ud og opdagede Ingen; derpaa lukkede han roligt Vinduet og sagde: „Det lader til, at de virkelige Lidelser endnu ikke ere brændende nok for Kvindernes hede Indbildningskraft; de maae skabe sig andre foruden i deres kun altfor opfindsomme Hoveder, naar det gjælder om at plage sig selv. En af os maa jo, uden selv at vide det, have udstødt dette Suk henrevent af Signoraens herlige Stemme og udmærkede Talent. Maastee har det været mig, og jeg har ikke engang selv mærket det. Al, Porporina, selv om det ikke lykkes Dem at helbrede Albert, saa maa De idetmindste gyde en himmelsk Balsam i hans dybe Saar.“

Disse Ord af den gamle Mand, der under al sin huslige Ulykke altid var bleven rolig og viis, var selv en himmelsk Balsam, og Consuelo følte Virkningen af dem. Hun var fristet til at kaste sig paa Knæ og bede om hans Velsignelse, ligesom hun havde modtaget Porporas, da hun

forlob ham, og Marcellos paa hin skjønneste Dag i hendes Liv, der lagde Spiren til hendes paafølgende Ulykke.

33.

Flere Dage forløb, uden at man fik nogen Efterretning om Grev Albert, og Consuelo, for hvem denne Situation var dræbende piinlig, forbausedes over at see Familien i denne kvalfulde Uvished hverken forraade nogen Fortvivlelse eller Utaalmødighed. Bauen til at bære tunge Lidelser frembringer en tilsyneladende Følesløshed eller virkelig Forhærdelse, der har noget Saarende og Dp-irrende for den, hvis Følelser endnu ikke er astumpede ved langvarig Liden. Consuelo, der midt under disse usforklarlige Begivenheder sølte en Bægt thyge sig til Jorden, var forbauset over at see, at Husets Orden ikke blev forstyrret, at Stiftsdamen var lige utrættelig, at Baronen lige ivrigt beffjæstigede sig med sin Jagt, at Capellanen lige punktlig forrettede sine uendelige Andagtsøvelser, og at Amalie var lige lystig og satirisk. Dennes uforanderlige gode Humeur piinte hende allermest. Det var hende ubegribeligt, at hun kunde sjase og lee, medens hun selv neppe engang kunde betømme sig til at læse eller sye.

Stiftsdamen broderede imidlertid paa et Altarklæde til Slotskapellet. Det var et Mesterstykke af Taalmødighed, Fiinhed og Pyntelighed. Aldrig saasnart havde hun gjort sin sædvanlige Gang igjennem Huset, før hun satte sig hen til sin Kamme og gav sig til at brodere, indtil nye Forretninger kaldte hende op paa Loft, i Kjøkken eller i Kjelder. Man gjør sig ingen Forestilling om, med hvilken Vigtighed alle disse Smaating bleve behandlede, og

hvorledes denne svægelige Skabning bestandig med værdige og afmaalte Trin travede igjennem Huset, gjennemstøvede enhver Frog i sit lille Rige og mangfoldige Gange om Dagen blev seet paa hver Plet. Hvad der var Consuelos mest paafaldende var den Høiagtelse og Beundring, hvormed denne travle og utrættelige Stuepigetjeneste blev betragtet af hele Familien og Mangfoldige i Omegnen. Naar man saae hende med den største Nøiagtighed og Sparsommelighed anordne de ubetydeligste Bagateller, maatte man ansee hende for indskrænket og mistroisk -- og dog udmærkede hun sig netop ved sin Høihjertethed og Sjælsstorhed og lagde netop under alvorlige Begivenheder disse Egenstaber for Dagen. Der forløb ingen Dag, uden at Grev Christian, Baronen eller Capellanen gjentog, saa ofte hun vendte Ryggen til dem: „Hvor hun er klog! hvor hun er dygtig og indsigtfuld!“ Selv Amalie, der ikke kunde gjøre nogen Forskjel paa Livets virkelige Betydning og de Barnagtigheder, der opfyldte hendes Tilværelse, turde ikke sige noget Ondt om Tanten i dette Punkt, det Eneste, der dog i Consuelos Dine fordunklede det smukke Lys, hvori den fortræffelige Stiftsdame ellers stod for hende. For hende, der var født paa en Landevei og ikke havde kjendt nogen anden Beskytter end sit eget Geni, syntes al denne Virksomhed og Travlhed og al denne Opbyden af aandelig Kraft for at opnaae saa kummerlige Resultater som hvorledes den eller hin Ket skulde tilberedes o. s. v. en nedværdigende Misbrug af den menneskelige Aand. Hun, der Intet eiede og Intet begjerte af jordiske Goder, hun kunde ikke taale at see en saa skjon Sjæl frivillig fortære sig under Bekymringer for Korn, Viin, Træ, Hør, Meubler og Kvæg. Om man havde tilbudt hende alt det Gode og Guld, hvorefter de Fleste ere saa begjerlige, saa vilde

hun strax have byttet det med et Dieblit af hendes tidligere Lykke, med sine Pjalter, sin klare Himmel, sin Barndoms Kjærlighed og sit freidige Liv paa Venedigs Laguner — en bitter og kostelig Erindring, der bestandig viste sig for hende i mere glandsfulde Farver, jo længer hun sjerne sig fra den smilende Horizont og trængte ind i de iskolde Regioner, som man kalder det virkelige Liv.

Det snørte formelig hendes Hjerte sammen, naar hun ud paa Aftenen saae Stiftsdamen, ledsaget af Hans, gjøre sin Kunde med et stort Nøglebundt i Haanden for at lukke enhver Dør og ransage enhver Krog hvori der kunde have skjult sig Forbrydere, ret som om Ingen kunde sove trygt bag disse tykke Mure, før Slusen var aabnet, og Strømmen kastede sig pludselig ud i Slotsgraven, og før Gitterporten var tillaaet og Vindebroen trukket op. Consuelo havde i sin Barndom saa tit sovet i en Grøft og var saa tit bleven vækket af Morgenrøden paa Venedigs Fliser uden at behøve at frygte for Noget. „Ak,“ sagde hun til sig selv, „hvor ere disse Folk at beklage, som have saameget at passe paa! deres Sikkerhed er det eneste Maal, de hige og tragte efter Dag og Nat, og for al denne Higen og Tragten faae de ikke Tid til at naae det og glæde sig derover.“

Hun begyndte allerede ligesom Amalie at sukke over dette mørke Fængsel, som selv Solen syntes at frygte for at trænge ind i; men istedenfor at den unge Baronesse drømte om Festligheder, Pynt og Hyldest af Alle, drømte Consuelo kun om en Agerfure, en Buff eller en Gondol til Bolig, med den vide Horizont til Muur og den uendelige Stjernehimmel til Tag over sit Hoved.

Da det raae Klima og Slottets Lukning tvang hende til at opgive den Bane, hun havde medbragt fra Venedig til at vaage langt ud paa Natten og staae silde op om

Morgenen, lykkedes det hende først langt om længe og efter mange søvnløse Nætter at finde sig i denne klosterlige Indespærring, og hun holdt sig da skadesløs derfor ved at streife tidligt om Morgenen omkring i de nærliggende Bjerge. Ved Daggry aabnedes Porten, og Vindebroen firedes ned, og medens Amalie der havde tilbragt endeel af Natten med at læse Romaner, endnu laa og sov, naar der blev ringet til Frokost, ilede Porporina ud for at aande friere.

En Morgen, da hun listede sig sagte ned for ikke at vække Nogen, forvildede hun sig i disse uendelige Corridorer og paa de utallige Trapper.

I denne Labyrinth af Gange paa kryds og tværs kom hun ind i en Forhal, som hun ikke havde seet tidligere, og hvorfra hun troede, at der var en Udgang til Haven. Hun kom imidlertid kun til Indgangen af et lille Capel i en smuk middelalderlig Stil, der kun midt paa Gulvet fik et mat Lys fra en Rosette oppe i Loftet, medens alt det Øvrige laa i et hemmelighedsfuldt Mørke. Solen stod endnu under Horizonten, og det var en graae og taaget Morgen. I Begyndelsen troede Consuelo, at hun befandt sig i Slotskapellet, hvor hun allerede en Søndag havde hørt en Messe. Hun vidste, at dette Capel havde en Udgang til Haven, men hun vilde ikke gaae igjennem det uden at forrette sin Bøn ved Altret, og hun knælede derfor ned paa det første Trin. Men som det ofte gaaer Kunstnere, der trods alle Anstrengelser ikke kunde fastholde deres egentlige Tanke uden at lade sig distrahere af udvortes Gjenstande, saaledes kunde hun heller ikke fordybe sig i sin Bøn uden at faste et nysgjerrigt Blik paa Omgivelserne, og hun bemærkede da snart, at hun ikke var i Capellet, men paa et Sted, som hun endnu aldrig havde betraadt. Det var hverken det samme Skib,

eller de samme Ornamentter. Skjøndt dette ubekjendte Capel var temmelig lille, kunde man dog paa Grund af Mørket ikke tydeligt skjelne Gjenstandene derinde; men hvad der mest overraskede Consuelo var en hvidlig Figur, der knælede ligeoverfor Alteret i den samme stive og alvorlige Stilling, som en Billedstøtte paa en Grav. Hun troede, at hun befandt sig paa et Sted, der var indviet Slægtens Ahner, og da hun under sit Ophold i Boehmen allerede var bleven noget frygtfom og overtroiss, afkortede hun sin Bøn og stod op for at gaae.

Men i det Dieblit, da hun endnu kastede et sidste og frygtfomt Blik hen til den knælende Figur, saae hun tydelig, at den aabnede sine Steenhænder og slog langsomt et stort Kors for sig, idet den udstødte et dybt Suk.

Consuelo var nærved at styrte baglænds om, og dog formaaede hun ikke at vende sine Dine bort fra den frygtelige Billedstøtte. Det maatte bestyrke hende i hendes Tro, at hun saae en Steenfigur for sig, at denne ikke syntes at høre det Rædselsffrig, som Consuelo udstødte, men foldede igjen sine store, hvide Hænder uden at forraade, at den havde det Mindste med Yderverdenen at gjøre.

34.

Hvis den opfindsomme og frugtbare Anna Radcliffe havde fortalt denne Historie, saa vilde hun ikke have ladet en saa god Leilighed slippe sig af Hænderne til at føre Dem, kjære Læserinde, i et halvt Dusin Bind omkring mellem Corridorer, Falddøre, Bindeltrapper, mørke Gange og underjordiske Hvalvinger, for først i det syvende Bind at afløre Dem alle Mystierne i hendes sindrigt opfundne

Bærk. Vi ville derimod saa hurtig som mulig give Dem Nøglen til Gaaden, og for strax at løse to Gaader paa eengang ville vi tilstaae, at Consuelo, da hun kort efter kom til Besindelse, for det Første i Statuen gjenkjendte Grev Christian, der var kommen for at holde sin Morgenbøn i sit Oratorium, og for det Andet i det Suk, som han nylig havde udstødt, gjenkjendte det samme dæmoniske Suk, som hin Aften naaede til hendes Dre, da hun havde sunget Hymnen til Vorfrue.

Consuelo skammede sig lidt over sin Gysen og blev ærbødigt staaende for ikke at forstyrre hans inderlige Bøn. Intet kunde være mere styrkende og rørende end at see denne knælende gamle Mand i en saadan himmelsk Fortabelse, at han slet ikke havde Sands for den synlige Verden. Et Lusttræk fra Døren, som Consuelo havde ladet staae paaklem, viftede i hans hvide Haar; hans hvide Uldsflobrok, der næsten saae ud som en Munkeskutte og faldt i store, tunge Folder om hans magre Lemmer, gav ham Udseende af en Billedstøtte, og da han igjen havde antaget sin stive og ubevægelige Holdning, maatte Consuelo endnu see to Gange paa ham for ikke at skuffes paany.

Efterat hun en Tidlang havde betragtet ham opmærksomt og var traadt lidt tilside for bedre at kunne see ham, spurgte hun sig selv uvilkaarligt, om en saadan Bøn, som den Gamle sendte til Gud i dette Dieblik, vel kunde bevirke hans ulykkelige Søns Helbredelse, og en Sjæl som hans vel kunde besidde den Ild, det Skarpsyn og den Kraft, som Albert havde trængt til at finde hos sin Fader. Ogsaa Albert havde Sands for det Mystiske; ogsaa han havde ført et fromt Liv; men efter Alt, hvad Amalie havde fortalt, og hvad hun selv under sit korte Ophold paa Slottet havde lagt Mærke til, havde Albert endnu aldrig

truffet paa den Raadgiver, Fører og Ven, der kunde have ledet hans Indbildningskraft, dæmpe hans heftige Følelser og sætte en Dæmning for hans Enthusiasme. Hun indsaae, at han maatte betragte sig som en Fremmed i sin egen Familie, der enten egensindigt modarbejdede ham eller i Tausshed beklagede ham som en Kjetter eller en Nar; det følte hun paa sig selv, og den Utaalmødighed, som den uendelig lange Bøn fremkaldte hos hende, idet den syntes at vælte alle de Byrder over paa Gud, som han selv skulde overtage, naar Talen var om at opdage Flygtningen, at ile til ham, at overtale ham og at føre ham tilbage. Thi hvilken heftig Fortvivlelse, hvilken uforklarlig Sindsforvirring maatte der ikke til for at rive et saa kjærligt og godt ungt Menneske bort fra sine Nærmeste, for at bringe ham til ganske at glemme sig selv og for at berøve ham endogsaa Følelsen af de Piinsler og Plager, som han forarsagede dem, der vare ham kjærest!

Det Princip, man havde vedtaget, at man aldrig vilde sige ham imod og midt i sin Skræk fremhyle No, betragtede Consuelo med sin jevne og naturlige Tænkemaade som en strafværdig Skjodesløshed eller en grov Bildfarelse. Der laa deri denne Hovmod og Selvtjærlighed, som en borneret Tro indgyder den Slags Folk, der taalmodig lade sig lægge Intolerantsens Bind om Dine og troe paa, at der kun er en eneste af Præsterne foreskreven Vej, der fører til Himlen.

„Gode Gud!“ sagde Consuelo i sin Bøn, „skulde da denne Alberts Sjæl, der er saa brændende varm, saa fuld af Menneskekjærlighed og saa fri for al jordisk Lidenskab, betyde mindre i dine Dine end disse slappe og ørkesløse Sjæle, der finde sig i al Uretfærdighed og see med Rolighed paa, at Dyd og Retfærdighed mistjendes her paa

Jorden? var han i Djævelens Bold; dette unge Menneſke, ſom ligefra ſin Barndom gav ſin Legetøi og ſine ſmaa Koſtbarheder til de Fattiges Børn, og ſom, ſaaſnart hans Tanker modnedes, vilde berøve ſig ſelv alle ſine Rigdomme for at afhjælpe Menneſkehedens Elendighed? og de, diſſe godmodige og velvillige Herrer, der græde over de Ulykkelige med tørre Taarer og affpiſe dem med ſaa lidt ſom muligt, handle de viiſt i at troe, at de ved Bøn og Underkaſtelse imod Keiſer og Pave ſnarere ſkulde forſjene Himlen end ved ſtore Handlinger og umaadelige Dpoffreſer? nei, Albert er ikke forrykt; en Stemme i min Sjæls Dyb ſiger mig, at han er den ſkjønneste Typus paa Alt, hvad der er helligt og retfærdigt, og ſom er udgaaet af Naturens Haand. Og hvis onde Dromme og ſælſomme Stuffeſer have omfløret hans klare Forſtand, og hvis han tilſidſt, ſom de troe, er bleven ſindſſvag, ſaa er det blind Modſigelse, Mangel paa ſjælelig Dvereensſtemmeſe, Enſomhed og Forladthed, ſom have ført til dette ſørgelige Reſultat. Jeg har ſeet den Celle, hvori Taſſo var indeluttet ſom aſſindig, og jeg har tænkt mig, at det maafkee kun var Uretfærdigheder, der havde gjort ham aſſindig. Jeg har hørt Chriſtendommens ſtore Helgener, hvis rørende Hiſtorier bragte mig ſom Barn til at gruble og fælde Taarer, omtale ſom Forrykte i Venedigs Saloner; man kaldte deres Mirakler for Taſſenſpillerkunſter og deres Abenbareſer for ſygeligt Hjernesſpind. Men med hvilken Ret udtale diſſe Folk her, denne ſkikkelige gamle Mand og denne frygtſomme Frøken, der troe paa Helgenernes Mirakler og paa Digternes Genius, en ſaadan vanærende Dom over deres eget Barn, en Dom, ſom kun burde træffe Idioter og Forvorpne? forrykt! men der er noget Frygteligt og Fraſtødende i Forrykthed! En guddommelig Straf for af-

skyelige Forbrydelser! Og af lutter Dyd skulde et Menneske blive forrykt! Jeg troede dog altid, at man kun behøvede at lide under en ufortjent Ulykke for at have Ret til Alles Agtelse og Medlidenhed.

Og nu jeg — hvis nu jeg var bleven affindig og havde forbandet den frygtelige Dag, da jeg saae Anzoleto i en Andens Arme, saa vilde jeg altsaa have fortabt enhver Ret til at finde kjærlig Raad, Trost og aandelig Bistand hos de Christne, mine Brødre. Man skulde altsaa have stødt mig ud paa Gaden og ladet mig flakke om der, og man skulde sagt: hun er ikke til at hjælpe! Man kan give hende Almisser, men man maa ikke tale med hende, thi hun har gjennemgaaet saameget, at hun har mistet sin Forstand?

Belan, paa den Maade behandler man den ulykkelige Grev Albert! Man giver ham Mad og Klæder, man varter ham op og giver ham i Almisse al den Pleie, der ellers ydes et Barn.

Men tale med ham vil man ikke; man tier, naar han spørger, man seer ned for sig eller vender sig bort, naar han ønsker at overbevises. Man lader ham flygte, naar Rædslen for at være alene driver ham ud i en endnu dybere Ensomhed, og man venter da paa hans Tilbagekomst og beder Gud om at vaage over ham og bringe ham sund og frisk tilbage til Hjemmet, som om der laa et heelt Verdenshav imellem ham og hans Kjære! Og dog tænker man, at han ikke er langt borte, dog lader man mig synge for at vække ham, hvis han skulde være falden i sin lethargiske Søvn, just som han holdt sig skjult indeni en Bæg eller i en huul Træstamme her i Nærheden. Og dog har man endnu ikke estersporet alle hemmelige Smutuller i denne gamle Bygning og endnu ikke gravet sig

ind i Indvoldene af denne udhulede Jord! Ak, hvis jeg var Alberts Fader eller hans Tante, der skulde ikke være blevet Steen paa Steen, før jeg havde fundet ham, og ikke et Træ i Skoven skulde blevet staaende, før jeg havde ham igjen."

Hensunken i disse Tanker havde Consuelo i Stilhed forladt Grev Christians Oratorium, efter at hun, uden at vide hvorledes, havde fundet en Dør, der førte ud i det Frie. Ledet af en romantisk og heltemodig Drift, der loffede hende fremad ved Haabet om at finde Albert igjen, ilede hun henad de ensomste, vildeste og besværligste Skovstier, som hun kunde finde. Ingen lav Drivfjeder, ingen Stygge af Ubesindighed eller Indbildskhed drev hende til dette eventyrlige Foretagende. Bistnok spillede Albert en Rolle i hendes Indbildningskraft og beskæftigede hendes Tanker, men i hendes Dine var han ikke en smuk og forelsket ung Mand, som hun opsøgte paa ensomme Steder for at see ham og være alene med ham; han var en ædel Ulykkelig, som hun bildte sig ind, hun kunde frelse ved sin Iver, eller i det mindste bringe No i hans Sind. Hun vilde ligesaavel have opsøgt en gammel syg Eremit, for at pleie ham, eller et Barn, der var blevet bortet, for at bringe det tilbage til dets Moder. Hun var selv et Barn, og dog var der i hende en Aabenbarelse af Moderkærligheden, en barnlig Tro, en brændende Medfølelse, et begejstret Mod. Hun begav sig drømmende paa denne Vandring, ligesom Johanne d'Arc drømmende havde viet sig til sit Fædrelands Befrielse. Det faldt hende ikke engang ind, at man kunne dadle hendes Beslutning eller finde den latterlig; hun kunde ikke begribe, at Amalie ikke, paa Grund af Blodets Røst, eller i den første Tid, da hun

dog elskede Albert, havde følt sig ansporet til det samme Foretagende og til at fuldende det lykkeligt.

Hun gik med hurtige Skridt, og ingen Hindring holdt hende tilbage. Taussheden i disse store Skove gjorde hende ikke længer bange og sørgmodig. Hun saae Ulvenes Spor i Sandet og frygtede ikke for at møde den forfulgte Flok. Det var som en himmelsk Haand drev hende fremad og gjorde hende usaarlig. Hun, som kunde Tasso udenad, fordi hun hver Nat havde sunget ham paa Lagunerne, troede, at hun ilede frem beskyttet af en Talisman, ligesom den høihjertede Ubaldo, da han søgte efter Rinaldo, trodsede Rædslerne i den fortryllede Skov. Aldrig havde hun paa Scenen været skjønnere i sine heroiske Roller, og dog tænkte hun nu ligesaa lidt paa Scenen, som hun havde tænkt paa den, da hun betraadte den.

Engang imellem standsede hun drømmende og eftertænkfuld.

„Og hvis jeg nu pludselig mødte ham,“ sagde hun til sig selv, „hvad kunde jeg da sige til ham, der kunde overbevise og berolige ham? jeg forstaaer mig ikke paa disse dybe og hemmelighedsfulde Ting, der bevæge hans Andre. Jeg skimter dem kun igjennem et poetisk Slør, som man neppe har løftet for mine Dine, der endnu ikke ere blændede af saadanne Syn. Jeg maatte have meer end Iver og Menneskekjærlighed, jeg maatte eie Biden og Beltalenhed, for at finde Ord, der fortjente at høres af en saa overlegen Mand, af en saakaldet Uffindig, der er mere viis end alle de fornuftige Væsner, blandt hvilke jeg hidtil har levet. Fremad! Gud vil indgive mig, hvad jeg har at gjøre, naar Diebliffet er der, thi jeg alene kan søge, saalænge jeg vil, jeg vil dog kun fortabe mig i Uvidenhedens Mørke. Ak, hvis jeg havde læst mange religieuse

og historiske Bærker, som Grev Christian og Stiftsdamen Wenceslawa! Hvis jeg kjendte ordentlig alle Forskrifter for en gudsfrygtig Vandel og alle Kirkens Bønner, saa vilde jeg vel forstaae at kunne aspassse Et og Andet efter Omstændighederne; men jeg har kun lært et Par Capitler af Katechismen udenad, og at bede forstaaer jeg kun, naar jeg sidder ved Nodestolen. Hvor modtagelig han end er for Musik, saa vilde jeg dog neppe overbevise denne lærde Theolog ved en Cadence eller et Par Roulader. Vige-meget! det forekommer mig dog, som der er mere Kraft i mit modige og bestemte Hjerte end i al den Biden, der findes hos hans Paarørende, der ere saa gode og blide, men saa vankelmødige og kolde som deres Hjemlands Taage og Sne.“

35.

Efter længe at have slakket om paa de krydsende Skovstier befandt Consuelo sig i et vildt og bjergfuldt Terrain oppe paa en Høi, der laa fuld af Klippeblokke og Ruiner, som neppe kunde kjendes fra hverandre, i den Grad havde Menneſkehaanden og Tidens Tand raset omkaps der, og kun en Hob Steen og Ruiner betegnede det Sted, hvor der fordem havde staaet en Landsby, som engang var bleven afbrændt af den berømte Taborithøding Johan Ziska, den saakaldte frygtelige Blinde, fra hvem Albert troede at nedstamme eller i Virkeligheden nedstammede.

I en mørk og græsfelig Nat, da den vilde og utræt- telige Fører havde befalet sine Folk at angribe „Niesenburg“ der dengang forsvarede af Sagerne, havde han hørt sine Soldater knurre og en af dem sige: „Han troer, denne fordømte Blinde, at Alle kan see ligesaa godt uden Lys

som han selv." Ziska havde da vendt sig om til en af de fire troe Disciple, der ledsagede ham overalt, styrede hans Hest eller hans Vogn og nøiagtig beskrev ham Terrainet og Fjendens Bevægelser; til ham sagde han da med denne fikre Hukommelse eller denne Divinationsgave, der hos ham erstattede Synet: „Er her en Landsby i Nærheden?“

„Ja, Fader,“ svarede Taboriten, „strax tilhøre paa en Banke og ligeoverfor Fæstningen.“

Ziska havde derpaa ladet kalde den utilfredse Soldat, hvis Knurren først havde vaft hans Opmærksomhed.

„Min Søn,“ sagde han til ham, „Du besværer Dig over Mørket; gaa og tænd Ild i den Landsby der paa Høiene! ved Skinet af Flammerne ville vi da baade kunne gaae videre og kæmpe.“

Den skrækkelige Befaling blev udført, og den brændende Landsby lyste for de stormende Taboriter. Riesen- burg blev erobret i et Par Timer, og Ziska tog den i Besiddelse. Næste Morgen bemærkede man ved Daggry og meldte det til ham, at der midt imellem Ruinerne af den nedbrændte Landsby og oppe paa Spidsen af Banken, hverfra Soldaterne havde iagttaget Fjendens Bevægelser inde i Fæstningen, var blevet tilbage et ungt, kraftigt og grønt Egetræ, det eneste paa hele Eggen, der var blevet staaende; sandsynligviis var det blevet beskyttet mod Heden fra Flammebjergets ved Bandet fra en Cisterne, der laa ved dets Rødder.

„Jeg kjenner den Cisterne meget godt,“ havde Ziska svaret. „Ti af vore Folk bleve af Bønderne fastede i denne Cisterne, og siden den Tid er Stenen, der bedækker den, ikke blevet løftet; lad den blive og tjene dem til Gravmæle, efter som vi endnu ikke høre til dem, der troe paa, at Sjælene flakke om og af den romerske Nøglebevarer (Be-

trus, hvem de have gjort til en Helgen) jages bort fra Paradisporten, fordi Ligene smuldre i en Jordbund, der ikke er indviet af disse Belialspræster. Lad vore Brøders Been hvile i denne Cisterne. Deres Sjæle leve, de færdes i andre Legemer og stride atter paa vor Side, skjøndt vi ikke kjende dem igjen. Hvad Beboerne af denne Landsby angaaer, saa have de faaet deres Løn, og Egetræet har gjort vel i at overleve Branden: en værdigere Bestemmelse end at slygge for de Bantroe er forbeholdt dette Træ. Vi trænge til en Galge, og den er nu funden; gaa og bring mig de tykke Augustinermunke, som vi i Gaar toge med os fra deres Kloster! Klyng dem op i Grenene paa dette brave Træ, der vil befinde sig vel ved saadan en Pynt.“

Som sagt saa gjort. Egetræet fik siden hin Tid Navnet Husfitten, og Stenen paa Cisternen tilligemed den ødlagte Landsby og Høien, hvorpaa den ligger, kaldes endnu for Rædselsstenen.

Consuelo havde hørt den unge Baronesse fortælle dette mørke Sagn med alle Biomstændighederne; men da hun hidtil kun havde kjendt Skuepladsen for det i Afstand og kun havde passeret den hin mørke Nat, da hun ankom til Slottet, vilde hun ikke have kjendt den igjen, hvis hun ikke havde seet Nesterne af den splintrede Rjæmpeeg ligge tværs over Veien. Ingen af Slottets Tjenere havde voget at hugge den istykker eller skaffe den tilside, en saadan overtroiss Frygt knyttede der sig endnu til den efter Aarhundreders Forløb.

Alberts prophetiske Syn havde paatrykt dette sørgelige Sted en endnu mørkere Charakter. Da Consuelo nu befandt sig alene og tilfældig deroppe, og overvældet af Træthed selv havde sat sig ned paa Stenen, følte ogsaa hun sit Mod vige og sit Hjerte sammensnøres. Ikke blot

efter Alberts, men efter alle Bjergboernes Udsagn foregik der heroppe skrækkelige Ting, der forjog de Jægere, som vare driftige nok til at forfølge Bildtet saa langt. Derfor vare ogsaa disse Høie, trods de laae saa nær ved Slottet, ikke sjelden Tilflugtsstedet for Ulve og andre vilde Dyr, som her søgte at undgaae Baronens og hans Hundes Forsølgelse.

Consuelo skammede sig over sin Forsagthed; som hun havde fast besluttet at bekæmpe; hun tvang sig ogsaa til at dvæle nogle Dieblikke paa den uhyggelige Steen og vilde saa fjerne sig langsomt. Men i det Dieblit hun saae bort fra den splintrede Eg og fæstede Dinene paa sine Omgivelser, bemærkede hun, at hun ikke var alene, og at en besynderlig Skikkelse havde sat sig tæt ved hende uden ved den mindste Lyd at forraade sin Nærhed.

Det var et stort, rundt og stift Hoved, der sad paa et vanskabt, magert og krumbøiet Legeme, som var bedækket med en mærkværdig Dragt, der hverken tilhørte nogen Tid eller noget Land og i en saa forfalden Tilstand, at det grændsede til Ureenlighed. Smidlertid havde denne Skikkelse, naar man undtager den pludselige og uventede Maade, hvorpaa den havde viist sig, slet ikke noget Skrækindjagende, thi den teede sig ingenlunde fjendtligt. Et mildt og indsmigrende Smil spillede om den store Mund, og et barnligt Udtryk formildede den Sindsforvirring, der røbede sig igjennem det ustabile Blik og de krampagtige Bevægelser.

Da Consuelo saae sig alene med et forrykt Menneske paa et Sted, hvor Ingen kunde komme hende tilhjælp, blev hun bange for Alvor, tiltrods for alle den Forryktes Hilsener og venlige Fagter. Hun troede at maatte besvare hans Nik for ikke at gjøre ham vred; men bleg og skjæl-

vende paa alle Lemmer skyndte hun sig at staae op og gaae derfra.

Den Forrykte forfulgte hende ikke og gjorde Intet for at kalde hende tilbage; han klattrede kun op paa det høieste Punkt for at følge hende med Dinene og vedblev der at hilse hende med sin Hue, idet han svingede baade Arme og Been og uophørligt gjentog et boehmisk Ord, som hun ikke forstod. Da hun var i nogen Afstand fra ham, fik hun igjen saameget Mod, at hun kunde vende sig om og høre paa ham. Hun bebreidede sig, at en af disse Ulykkelige, som hun et Dieblik iforveien havde beklaget i sit Hjerte og taget i Beskyttelse mod Mennekenes Foragt, kunde vække saadan en Nædsel hos hende. „Det er en godmodig Stakkel,“ sagde hun til sig selv, „og han er maastee bleven gal af Kjærlighed. Han har intet andet Sted kunnet finde en Tilflugt end paa denne ulykkelige Klippe, hvor ingen Andre vove at bygge, og hvor Spøgselsker og Dæmoner ere mere barmhjertige mod ham end hans Ege, thi de jage ham dog ikke bort og forstyrre ham ikke i hans Lystighed. Stakkels Mand, der med dit graae Skjæg og din krumme Ryg leger og sjaaser som et lille Barn! Bistnok hviler Guds beskyttende Haand over Dig i din Ulykke, siden han kun sender Dig smilende Tanker og ikke har gjort Dig menneskesjændsk og rasende, som Du vel havde Grund til at være.“

Da den Forrykte saa, at hun standsede sine Skridt, og da han lagde Mærke til hendes velvillige Blik, begyndte han at tiltale hende paa Boehmisk med en ualmindelig Hurtighed; hans Stemme havde noget overordentlig Mildt og Indtrængende, der slet ikke svarede til hans øvrige Hæslighed. Consueto, som ikke forstod ham, troede, at hun skulde give ham en Almisse, tog et Pengestykke op af

Tommen, efter at hun havde viist ham det i Haanden og betegnet ham det Sted, hvor hun vilde lægge det. Men den Forrykte begyndte at lee endnu høiere, gned sig i Hænderne og sagde paa daarligt Tydsk:

„Behøves ikke! Zdenko ikke trænger til Penge, Zdenko lykkelig, meget lykkelig! Zdenko har Trøst, Trøst, Trøst!“ Som om han havde besindet sig paa et Ord, han længe havde søgt, raabte han derpaa pludselig med et Glædesfrig og ganske tydeligt, skjøndt med en meget slet Udtale: «Consuelo, consuelo, consuelo de mi alma!»

Consuelo blev staaende overrasket og raabte til ham paa Spansk:

„Hvorfor kalder Du mig saaledes? af hvem har Du hørt dette Navn? forstaaer Du det Sprog, hvori Du taler til mig?“

Medens Consuelo forgjeves ventede Svar paa disse Spørgsmaal, gjorde den Forrykte ikke andet end springe omkring, gnide sig i Hænderne som En, der er inderlig glad over sig selv, og gjentage under Latter og Glædesfrig hendes Navn i alle mulige Tonarter ligesom en Poppegøie, der øver sig i at udtale et Ord, man har lært den.

Paa Tilbageveien til Slottet gif Consuelo fortabt i Betragtninger.

„Hvem,“ tænkte hun, „har kunnet forraade min Hemmelighed, saa at det første forvildede Menneſke, som jeg møder paa et ensomt Sted, kan tilkaste mig mit virkelige Navn? skulde denne Forrykte have seet mig før? den Slags Folk flakke meget omkring, og maaskee har han samtidig med mig været i Venedig.“

Forgjeves søgte hun at erindre sig alle de Tiggeres og Landstrygeres Ansigter, hun havde været vant til at see

paa Steendæmningerne og paa Marcuspladsen -- hans var ikke imellem dem.

Men da hun gik tilbage over Vindebroen, kom hun paa en mere logisk og mere interessant Tankeforbindelse. Hun satte sig for, at hun vilde komme paa det Nene med sine Formodninger og lykønskede sig ganske stille til, at Maalet for hendes driftige Vandring dog ikke var ganske forfeilet.

36.

Da hun, der nu igjen var baade modig og haabe-
fuld, sad hos den tause og nedslagne Familie, angrede
hun den Haardhed, hvormed hun i sit Indre havde for-
dømt disse bedrøvede Menneskers tilsyneladende Ligegyldighed. Grev Christian og Stiftsdamen nød næsten ikke
en Mundfuld af Frokosten, Capellanen havde ikke Mod til
at tilfredsstille sin Appetit, og Amalie syntes et Bytte for
sit daarlige Humør. Da man reiste sig fra Bordet, traadte
den gamle Greve hen til Vinduet, blev et Dieblisk staaende
og saae henad den sandede Bjergvei, hvorfra Albert maatte
komme; derpaa rystede han sørgmodigt paa Hovedet, som
om han vilde sige: „Gjen en Dag, der er daarligt be-
gyndt og vil ende ligesaa daarligt!“

Consuelo gjorde sig Umage for at adsprede dem, idet
hun foretog nogle af Porporas sidste kirkelige Composi-
tioner, som de altid pleiede at høre paa med Interesse og
Beundring. Det gjorde hende ondt at see dem saa ned-
slagne og ikke at turde sige dem, at hun nærede noget
Haab; men da hun saae Greven søge hen til sin Bog og
Stiftsdamen tage fat paa sit Broderi, og da hun af hende

blev anmodet om at afgjøre, hvorvidt et Par blaae eller et Par hvide Sting kunde gjøre bedst i en Rosette, kunde hun ikke lade være at tænke paa Albert, der maaskee nu smægtede mat i Udkanten af en Skov uden at kunne finde hjemad eller maaskee laa i Krampe paa en haard Steen, given til Priis for Ulve og Slangar, medens Stiftsdamens kunstfærdige og utrættelige Fingre fremtryllede paa Lærredet Tusinder af glimrende Blomster, som hun nu og da vandede med en hemmelig, men usfrugtbar Taare.

Saa snart hun kunde komme til at knytte en Samtale med den pirrelige unge Baronesse, spurgte hun, hvad det var for en vanskabt og forrykt Person, der løb omkring i en forunderlig Dragt og lo til alle dem, som han mødte.

„Ak, det er jo Zdenko,“ svarede Amalie; „har De aldrig lagt Mærke til ham, naar De spadserer? man kan være vis paa at møde ham overalt, thi han boer ingensteds.“

„Sag saae ham i Morges for første Gang,“ sagde Conjuelo, „og jeg troede at han opholdt sig altid derovre ved den berhytede Eg.“

„Altsaa der har De været ved Daggrø? jeg begynder virkelig at troe, at De ogsaa er en Smule forrykt, kjære Nina! At gaae tidlig om Morgenen hen til dette øde Sted, hvor De kunde møde ganske andre Ubehageligheder end den uskyldige Zdenko!“

„Maaskee en forsulten Ulv?“ spurgte Conjuelo smilende. „Jeg troede, at Deres Faders Bøsse nok kunde beskytte hele Omegnen.“

„Der er ikke Talen alene om vilde Dyr,“ sagde Amalie; „Eggen er ikke saa sikker, som De troer, navnlig ikke naar Talen er om de allerværste Dyr, nemlig Røvere og Landstrygere. Krigen, der nylig er endt, har ruineret saamange Familier, at en Masse af Tiggere har faaet

Bane til at streife omkring og forlange Almisse med Pistolen i Haanden. Sværme af Zigeunere, som man i Frankrig gjør den Væde at kalde Boehmere, som om de oprindelig nedstammede fra os, streife ogsaa omkring her. Disse Landløbere, som man overalt jager paa Døren, og som ere feige og underdanige, naar de have en bevæbnet Mand for sig, kunne nok finde paa at være modige og frække ligeoverfor en ung smuk Pige som Dem, og jeg er bange for, at Deres Lyst til at streife omkring paa Eventyr udsætter Dem for større Farer, end en saaa fornuftig Person som min kjære Porporina kan være tjent med."

"Kjære Baronesse," svarede Consuelo, "skjøndt De synes at ansee Ulvetanden for mindre farlig end det Dvrige, der kunde true mig, saa maa jeg dog tilstaae, at jeg er mere bange for den end for Zigeunerne. De ere for mig gamle Bekjendte, og i det Hele er jeg ikke bange for svage, fattige og forfulgte Skabninger. Det forekommer mig, at jeg til den Slags Folk altid kan sige Noget, der maatte forskaffe mig deres Tillid og Belvillie; thi hvor hæslige, pjalte og foragtede de end ere, kan jeg dog ikke andet end levende interessere mig for dem."

"Bravo, min Kjære!" raabte Amalie med tiltagende Uergrelse; "De deler altsaa fuldstændig Alberts smukke Sympathi for Tiggere, Banditter og Sindsvirrede, og det skulde slet ikke undre mig, om jeg en Morgen saae Dem spadserere omkring, støttet til den elskværdige Zdenkos ikke ganske rene og i ethvert Tilfælde noget usikre Arm."

Disse Ord traf Consuelo som en Lysstraale, hun fra Samtalens Begyndelse havde søgt, og denne Lysstraale trøstede hende for Amalies Bitterheder.

"Grev Albert lever altsaa i god Forstaaelse med

Zdenko!" spurgte hun med en tilfreds Mine, som hun ikke engang gjorde sig Umage for at skjule.

"Han er hans bedste og intimeste Ven," svarede Amalie med et foragteligt Smil; "han ledsager ham paa hans Spadsferetoure, og han betroer ham alle sine Hemmeligheder. Zdenko og Albert ere de Eneeste, som til alle Tider vove sig hen til det nydelige Sted, som De nylig har besøgt. Albert og Zdenko ere de Eneeste, der ikke skamme sig ved at sætte sig i Græsset hos Zigeunerne, der opslaae deres Leir under vore Fyrretræer, og dele med dem de affyhelige Maaltider, som de anrette paa deres Træbaffer. De kalde det at communicere, og man maa tilstaae, at det er meget communt i enhver Betydning af Ordet. So det er virkelig en nydelig Gemal for mig denne Fætter Albert, der rækker sin Brud en Haand, som nylig har trykket en Zigeuners forpestede Hænder, og fører den op til en Mund, der nylig har drukket af samme Glas som Zdenko og Consorter."

"Det er rigtignok meget forunderligt," sagde Consuelo, "og jeg for min Deel forstaaer det slet ikke."

"Det kommer deraf, at De ikke har nogen Smag for Historie," svarede Amalie, "og at De ikke har hørt ordentlig efter, da jeg fortalte Dem om Husfiter og Protestanter og snakkede mig hæs i et Par Dage for videnskabelig at forklare Dem min Fætters Besynderligheder og Urimeligheder. Sagde jeg Dem ikke, at den store Strid imellem Husfiterne og den romerske Kirke hidrørte fra Communionen under begge Skikkelser? Baselerconciliet havde udtalt, at det var en Vanhelligelse, naar man gav Vægfolk Christi Blod i Skikkelse af Vinen, thi, sagde Conciliet, og nu skal De høre en herlig Paastand, baade Legeme og

Blod vare uadskilleligt forenede, og den, som spiste Herrens Legeme, drak ogsaa Blodet. Forstaaer De det?"

"Det forekommer mig, at de hellige Fædre i Conciliet ikke ret have forstaaet sig selv. Naar de vilde være logiske, skulde de sige, at Blodet var oversflødigt; men hvorfor skulde det være en Vanhelligelse, naar dog den, der spiser Brødet, ogsaa drikker Blodet?"

"Det kom deraf, at Hussiterne havde en frygtelig Blodtørst, og at Conciliet godt saae hvad der vilde komme. De hellige Fædre selv vare ogsaa tørstige efter Folkets Blod, men de vilde drikke det i Form af Guldet. Den romerske Kirke har altid været overordentlig sulten og tørstig efter denne Nationernes Livsaft og de Fattiges sure Sved. De Fattige oprørtes tilsidst derover og tog deres Sved og Blod tilbage fra Abbeernes og Biskoppernes Skatkamre. Det er hele Grunden til denne Strid, og dermed forbandt sig endnu Uafhængighedsfølelse og Had til det Fremmede. Striden om Sakramenterne udtrykte det symbolisk. Rom og dets Præster gjemte Sakramentet i gyldne med Edelstene besatte Kalker; Hussiterne gjorde sig til af at gjemme det i Trækvar for at opponere mod Kirkens Luxus og efterligne den apostoliske Fattigdom. Der er nu Albert med, som har sat sig i Hovedet, at han vil spille Hussit; nu, da alle disse gamle Sager ere uden Værd og Betydning, har Albert, der vil kjende Johan Huss's Være bedre end Johan Huss selv, fundet paa alle mulige Slags Communioner og løber omkring paa Landeveiene og communicerer med Tiggere, Hedninger og Dumrianer. Det var ogsaa en af Hussiternes Galtsaber, at de vilde communicere overalt, til alle Tider og med Alle."

"Det er Altsamment meget beshynderligt," svarede Consuelo, „og jeg kan kun forklare mig det af en over-

breven Patriotisme, der hos Grev Albert næsten grændser til Banvid. Der ligger maaskee en dybere Tanke til Grund, men den Form, han giver den, synes mig altfor barnagtig for en saa alvorlig og oplyst Mand. Ere ikke milde Gaver snarere den sande Communion? hvilken Værdi have tomme Ceremonier, der ikke mere ere i Brug, og som sagtens ikke engang forstaaes af dem, som tage Deel deri."

"Hvad de milde Gaver angaaer, saa lader Albert det ikke mangle derpaa, og hvis man lod ham raade, saa vilde han snart være færdig med sin Rigdom. Jeg for min Deel skulde ikke have noget imod, at den forsvandt i Hænderne paa de Fattige."

"Hvorfor det?"

"Fordi min Fader da vilde komme bort fra den ulykkelige Idee at berige mig ved at ville gifte mig med dette forrykte Menneſke. Thi det maa De vide, min kjære Porporina," tilføiede Amalie snedigt, "at min Familie ingenlunde har opgivet denne smukke Plan. I de sidste Dage, da min Fætters Fornuft brød frem som en Solstraale fra en mørk Sky, løb min Fader igjen Storm paa mig og og det med et Estertryk, som jeg aldrig havde tiltroet ham. Vi havde en temmelig hidſig Strid, hvis Resultat syntes mig at være et Forsøg paa ved kjedsommelig Opsættelse at bryde min Modstand, ligesom man udhungrer en Fæstning. Altsaa, hvis jeg bliver svag, hvis jeg ligger under, saa maa jeg gifte mig med Albert trods ham, trods mig selv og trods en Tredie, der lader, som det er hende den ligegyldigste Sag af Verden."

"Der kom det!" svarede Consuelo leende; "jeg var forberedt paa dette Stilkeri, og det var kun for at lade mig føle denne Braad, at De i Dag har bæret mig med

denne Samtale. Jeg finder mig gjerne deri, thi jeg seer i denne lille Skinsyge-Comedie en Nest af Kjærlighed til Grev Albert, der er langt stærkere, end De selv vil tilstaae.“

„Nina,“ svarede den unge Baronesse med Eftertryk, „hvis De troer at see det, saa er De ikke meget skarpsynet, og hvis De seer det gjerne, saa holder De ikke meget af mig. Jeg er heftig og maaskee hovmodig, men ikke forslagen. Jeg har allerede sagt Dem, at det Fortrin, som Albert giver Dem, opbringer mig imod ham, ikke imod Dem. Det saarer min Egenkjærlighed, men det smigrer mit Haab og min Tilbøielighed. Det bringer mig til at ønske, at min Fætter for Deres Skyld maa begaae en rigtig dum Streg, der kan fritage mig for al Skaansel imod ham og retfærdiggjøre den Utilbøielighed, som jeg længe har bekæmpet, og som han tilsidst maa indgyde mig uden nogen Blanding af Kjærlighed og Medlidenhed.“

„Gud give,“ svarede Consuelo blidt, „at det, De der siger, maa være Lidenskabens Sprog og ikke Sandhedens! thi det vilde være en meget haard Sandhed, udtalt af en meget grusom Person.“

Den Uergrelse og Hestighed, som Amalie røbede i denne Samtale, gjorde kun ringe Indtryk paa Consuelos ædle Sjæl. Nogle Dieblikke efter tænkte hun kun paa sit Forehavende, og hendes Drøm om at føre Albert tilbage til hans Familie blev meer og meer en barnlig Forlystelse for hende under hendes eensformige Beskjæftigelser. Hun trængte ogsaa til den for at undgaae den Kjedsommelighed, der truede hende, og som vilde have været en ny, fjendtlig og dødelig Sygdom for hendes virksomme, rastløst skabende Aand. Hun havde ogsaa virkelig, naar hun havde givet sin uopmærksomme og ulærvillige Discipel en lang og

trættende Musiktime, slet ikke Andet at gjøre end at øve sin Stemme og studere sine gamle musikalske Bøger. Dog denne Trøst, som aldrig tidligere havde manglet hende, blev nu gjort hende haardnakket stridig. Hvert Nieblif kom Amalie ind til hende og afbrød hende med barnagtige Spørgsmaal og utidige Bemærkninger. Den øvrige Familie var mørk og indesluttet. Allerede vare fem drøbende Dage forløbne, uden at den unge Greve havde viist sig, og enhver ny Dag forøgede Familiens Nedslagenhed og Skræk.

Da Consuelo om Eftermiddagen gik omkring i Haven med Amalie, saae de Zdenko paa den anden Side af Slotsgraven, der adskilte dem fra den aabne Mark. Han syntes at tale ivrig med sig selv, og efter Tonen at domme skulde man troe, at han fortalte sig selv en Historie. Consuelo standsede sin Ledsagerinde og bad hende om at oversætte, hvad det forunderlige Menneske sagde.

„Hvorledes skal jeg kunne oversætte saadanne Drømmerier, uden Sands og Sammenhæng?“ sagde Amalie og trak paa Skuldrene. „Hvad han mumler der vilde om trent hedde, hvis De endnu ønske at vide det:

„Der var engang et stort Bjerg, hvidt, ganske hvidt, og ved Siden af det et stort Bjerg, sort, ganske sort, og ved Siden af det et stort Bjerg, rødt, ganske rødt . . . Er det ikke meget interessant?“

„Jo maaskee, naar jeg bare vidste Forsættelsen. Hvad vilde jeg ikke give for at jeg forstod Boehmiff! jeg maa endelig lære det.“

„Det er ikke saa let som det Italienske eller Spanske; men med Deres Flid vil De nok komme efter det. Jeg skal gjerne lære Dem det, hvis det kan more Dem.“

„Jeg vil være Dem meget taknemmelig — dog paa

den Betingelse, at De maa være mere taalmodig som Lærerinde, end De er som Discipel. Men hvad var det, Zdenko nu sagde?"

"Nu er det Bjergene, der tale: „Hvorfor har Du, ganske røde Bjerg, knust det ganske sorte Bjerg? og Du, ganske hvide Bjerg, hvorfor har Du ladet det ganske sorte Bjerg knuses?"

Og nu begyndte Zdenko at synge med en noget svag, men saa reen og velklingende Stemme, at den gif Consuelo til Sjælen. Han sang:

"Sorte og hvide Bjerge, I behøve meget Vand fra det røde Bjerg for at vaske Eders Kjoler.

"Eders Kjoler, der ere sorte af Forbrydelser og hvide af Dovenskab, Eders Kjoler der ere besmittede af Vogn, og som sfinne af Hovmod.

"Nu ere de vaskede, godt vaskede begge Eders Kjoler, som ikke ville skifte Farve; nu ere de slidte, slidte tilgavns begge Eders Kjoler, som ikke ville slæbe henad Veien.

"Nu ere alle Bjergene røde, ganske røde, og der behøves Vandet fra Himlen, alt Vandet fra Himlen for at vaske dem igjen!"

"Er det en Improvisation eller en gammel Folkevise?" spurgte Consuelo.

"Hvem kan vide det!" svarede Amalie. "Zdenko er en uudsømmelig Improvisator og en meget dygtig Rhapsode. Bore Bønder sværme for at høre paa ham og ære ham som en Helgen, thi de betragte hans Banvidsnarere som en Gave fra Himlen end som en Ulykke. De ernære ham, og det rigeligt, og hvis han vilde, kunde han have de bedste Klæder og den bedste Bolig i hele Landet, thi Alle kappes om den Fornøielse og den Fordeel at tage imod ham. Man troer om ham, at han

baade bringer Lykke og bebuder Lykke. Naar et Uveir hænger over Hovedet, og Zdenko gaaer forbi i det samme, saa sige de: her kommer det ikke, her faae vi ingen Hagel. Naar Høsten er slet, bede de Zdenko om at synge, og da han altid lover dem rige og velsignede Aar, saa trøste de sig over Nutiden og haabe paa Fremtiden. Kun vil han ingensteds boe, men hans urolige Sind driver ham altid ind i Skovene, og man veed ikke, hvor han søger Hvile om Natten, eller hvor han søger Ly imod Kulde og Uveir. I ti Aar har man ikke seet ham tage ind i nogen anden anden Velig end i Slottet her, thi han paa-
 staar, at hans Forsædre findes i alle Huse i dette Land, og han tør ikke vise sig for dem. Kun min Fætter følger han ind i hans Bærelse, thi han er Albert ligesaa hengiven og tro som Hunden sin Herre. Albert er den eneste Dødelige, der kan tæmme hans vilde og ubændige Sind og med et eneste Ord kan gjøre Ende paa hans ustyrlige Ustighed, hans evige Syngen og hans trættende Snak. Han skal, siger man, have havt en meget smuk Stemme, som nu har tabt sig under al den Snakken, Leen og Syngen. Han er ikke ældre end Albert, skjøndt han seer ud som en Mand paa et halvhundrede Aar. De vare Legekammerater, og dengang var han kun halv forrykt. Han nedstammer fra en gammel Familie, og en af hans Forsædre har spillet en Rolle i Husfiterkrigen. I sin Barndom udviklede han en saadan Hukommelse og saamange naturlige Anlæg, at hans Forældre paa Grund af hans svagelige Legeme bestemte ham for Klofret; man saa ham ogsaa længe gaae omkring i Tiggermunkenes Dragt, men han lod sig aldrig binde af Klosterreglernes Tvang, og naar han skulde gjøre sin Tiggerrunde med en af de andre Brødre i Klofret og et Gesel, der bar Proviant til Klofret, lod han Tigger-

posen, Wslet og Klosterbroderen stjotte sig selv og tog sig gjerne en lang Ferie i Skoven saalænge. Da Albert reiste udenlands, blev Zdenko meget tungsindig, hængte sin Rutte paa Knagen og levede nu ganske som Bagabond. Lidt efter lidt tabte hans Tungsindighed sig rigtignok igjen, men den Smule Fornuft, der tidligere lyste frem af hans Besynderligheder, sluffedes nu ganske. Han talte nu kun ganske usammenhængende, gav sig af med alle Slags Narrestreger og blev virkelig forrykt. Men da han altid er ædruelig, afholdende og suldkommen uskadelig, kan man sige, at han er mere naragtig end forrykt. Bønderne kalde ham kort og godt: den Ustyldige."

"Alt, hvad De fortæller mig om dette stakkels Menneske, indgyder mig Deeltagelse for ham," sagde Consuelo; "jeg vilde gjerne tale med ham; forstaaer han noget Tydsk?"

"Han forstaaer det og taler det ogsaa ganske godt, men som alle boehmiske Bønder, hader han dette Sprog; og er han falden i sine Drømmerier som nu, saa er det meget tvivlsomt, om De faaer noget Svar paa Deres Spørgsmaal."

"Saa forsøg De at tiltale ham i hans eget Sprog og at henlede hans Opmærksomhed paa os," sagde Consuelo.

Amalie raabte flere Gange til Zdenko og spurgte ham, hvorledes det gik ham, og om der var Noget, han ønskede; hun kunde dog ikke formaae ham til blot at see iveiret eller afbryde sin Veg, men han vedblev at kaste med tre Stene, en rød, en hvid og en sort, under lydlig Patter, og han morede sig især kostelig, naar han ramte den ene med den anden.

"De seer, at det er spildt Umage," sagde Amalie;

„naar han ikke er sulten eller søger efter Albert, saa taler han ikke med os. I begge disse Tilfælde kommer han til Slotsporten, og naar han blot er sulten, bliver han staaende udenfor. Man bringer, hvad han forlanger, og han takker og gaaer; men naar han vil tale med Albert, gaaer han ind i Huset, banker paa hans Dør, der aldrig er lukket for ham, bliver hele Timer hos ham og sidder da stille og rolig som et frygtsomt Barn, naar Albert arbejder, men kan være snaksom og fornuftig, naar Albert vil høre paa ham. Saavidt jeg veed, falder han aldrig min elskværdige Fætter tilbyrde og er i det Punkt heldigere end noget som helst Medlem af Familien.“

„Men naar Grev Albert gjør sig usynlig, som nu f. Ex., bliver da Zdenko, der holder af ham, og som tabte sin Munterhed, da han var udenlands, bliver han da ved at være rolig, eller forraader han noget Tegn til Uro og Bekymring?“

„Nei, slet ikke. Han siger, at Albert besøger den store Gud og vil snart komme igjen. Det samme sagde han ogsaa, da Albert var udenlands, og han begyndte at finde sig i sin Skjæbne.“

„Og formoder De da ikke, kjære Amalie, at Zdenko har bedre Grund end baade De og Deres Familie til at føle sig sikker? har De aldrig tænkt paa, at han maaskee er indviet i Alberts Hemmelighed, og at han vaager over ham, naar han overfalder af sit Banvid eller sin Sovesyge?“

„Det har vi ogsaa tænkt, og man har i lang Tid havt Die med Zdenko; men ligesom Albert kan han ikke udstaae at være under Opsigt, og listigere end en af Hundene hidset Ræv har han altid vidst at spotte alle vore Bestræbelser og undgaae vor List. Han synes ogsaa, lige-

som Albert, at kunne gjøre sig usynlig saa tidt det behager ham. Han er mange Gange forsvunden for Dinene af dem, der passede paa ham, og det saa ubegribelig hurtigt, som om han var sunket i Jorden eller som om en Sky indhyllede ham i et uigjennemtrængeligt Slør. Det paastaar i det mindste vore Folk og Tante Wenceslawa, der, trods al hendes Fromhed, dog ikke er meget oplyst, naar Talsen er om Fanden og hvad han har at bestille."

"Men De, kjære Baronesse, De troer da ikke paa saadanne Taabeligheder?"

"Jeg er i det Punkt ganske af Onkel Christians Mening; han siger, at naar Albert under sine hemmelige Videlser ikke har Hjælp eller Støtte af nogen Anden end denne Banvittige, saa vilde det være meget betænkeligt at berøve ham den, og man løb Fare for, naar Zdenko forstyrredes, at Albert i Dage og Timer kunde gaae Glip af den Pleie og Næring, som han sagtens modtager af Zdenko. Men lad os ikke tale mere herom, kjære Nina! det er et Kapitel, som vi har drøftet længe nok, og den Taabe derhenne indgyder mig ingenlunde den samme Interesse som Dem; jeg er baade kjed og led af hans Fortællinger og faaer ondt i Ørene, naar jeg skal høre paa hans Sange."

"Det forundrer mig," sagde Consuelo, "at denne Stemme ikke har nogen Tilløkkelse for Dem. Hvormeget den end har lidt, gjør den dog et dybere Indtryk paa mig end de største Sangeres Stemme."

"Det kommer vel deraf, at De har havt saameget af det Skjønne, og at De nu kun lader Dem friste af det Ny."

"Det Sprog, han synger i, har en eiendommelig Blødhed," vedblev Consuelo, "og hans Melodier ere ikke saa

monotone, som De troer: der er i dem tvertimod friske og originale Ideer."

"Ikke for mig, som har faaet nok af dem," svarede Amalie; "i Begyndelsen interesserede jeg mig lidt for Ordene, thi jeg tænkte som saamange Andre, at det var gamle Nationalsange, der vare historisk mærkværdige; men da han aldrig synger dem to Gange paa samme Maade, saa er jeg kommen til Bished om, at det er improviseret Altsammen, og jeg veed nu ogsaa, at det ikke lønner Umagen at høre derpaa, skjøndt vore Bjerghøiere søge at finde en symbolsk Betydning i disse Sange."

Saa snart Consuelo kunde slippe bort fra Amalie, ilede hun igjen ned i Haven og fandt Zdenko endnu paa det samme Sted paa den anden Side af Slotsgraven og beskæftiget med den samme Leg. Overtydet om at den Ulykkelige stod i Forbindelse med Albert, var hun gaaet ind i Spisekamret og havde der borttaget en Kage, som Wenceslawa egenhændig havde tilberedt af Mælk og Honning. Hun havde lagt Mærke til, at Albert, der kun spiste lidt, holdt af dette Bagværk, thi hvergang hans Tante satte det paa Bordet, greb han altid mekanisk efter det. Hun viklede Kagen i et hvidt Tørklæde og raabte paa Zdenko, for at kaste den til ham over Graven. Men da han lod til ikke at ville høre hende, faldt det hende ind, hvor livligt han havde udtalt hendes eget Navn, og hun raabte det da over til ham, men i tydsk Oversættelse. Zdenko syntes ikke at høre paa hende, men strax efter blev han tungsindig, og uden at see op gjentog han sukfende: "Trøst! Trøst! Trøst!" som om han vilde sige: jeg venter ikke meer nogen Trøst.

"Consuelo!" raabte nu den unge Pige, for at see,

om hendes spanske Navn vilde gjøre ham ligesaa glad som han var hin Morgen, da han nævnte det.

Zdenko kastede øieblikkelig sine Kiselstene fra sig og begyndte at hoppe og springe lystigt omkring paa Manden af Slotsgraven, idet han kastede sin Hue iveiret, strakte Armene ud efter Consuelo og med et glædestraalende Ansigt og uhyre hurtigt udtalte en Mængde boehmiske Ord efter hinanden.

„Albert!“ raabte nu Consuelo og kastede Kagen over til ham.

Zdenko tog den leende op uden at opvilde Klædet, men han sagde en heel Deel, som Consuelo til sin store Sorg ikke kunde forstaae. Hun lyttede opmærksomt til og gjorde sig Umage for at beholde en Sætning, som han mange Gange gjentog, idet hendes musikalske Dre hjalp hende til nøiagtig at opfatte Udtalen, og saasnart Zdenko skyndte sig bort, skrev hun den op i sin Brevtaske for at spørge Amalie om Betydningen. Men før Zdenko var forsvunden vilde hun endnu medgive ham Noget, der paa en zartere Maade kunde vise Albert hendes Deeltagelse; hun kaldte derfor den Forrykte tilbage og kastede en frisk Buket til ham, som hun for en Timestid siden havde plukket nede i Driwhuset. Han hilste igjen og under nye Spring og Udraab forsvandt han tilsidst ganske i et tæt Krat, hvor det syntes, at i det høieste kun en Hare kunde bryde sig Bei.

Consuelo fulgte hans hurtige Lob med Dinene thi hun kunde see Toppen af Grenene bevæge sig i Retning af Sydost. Men der reiste sig en Bind, der gjorde enhver Jagttagelse umulig, eftersom alle Grenene i Krattet begyndte at svaie, og Consuelo gif nu hjem mere end nogensinde bestemt paa at forfølge sin Plan.

37.

Da hun bad Amalie om at oversætte den Sætning, hun havde optegnet i sin Brevtaske, sagde denne, at hun forstod ikke Meningen, men at det ordret oversat kunde lyde saaledes:

„Den, som man har gjort Uret, hilser Dig.“

„Naaskee,“ spøjede hun til, „mener han dermed Albert eller sig selv, hvem man har gjort Uret ved at ansee dem for forrykte, medens de efter deres Mening ere de eneste fornuftige Menneſker i Verden. Men hvad nytter det at søge om Mening i hvad en Forrykt siger? denne Zdenko beſtjæftiger virkelig Deres Phantasi langt mere, end han fortjener.“

„Det ligger i alle Nationers Folketro,“ svarede Conuelo, „at tillægge den Afſindige en høiere Biden end den, der er rolig og kold. Jeg har en Net til at holde mig til min Clasſes Fordomme, og jeg kan aldrig troe, at en Forrykt kan tale hen i Veiret, naar han siger Ord, der forekomme os uforſtaaelige.“

„Lad os forhøre os,“ sagde Amalie, „om Capellanen, der er vel bevandret i alle vore Bønders nyere og ældre Talemaader, ikke ſkulde kjende denne.“

Hun lod ham kalde og bad om en Fortolkning.

„Barmhertige Gud!“ raabte han og blev ganſke bleg, „hvor har dog Deres Naade hørt en ſaadan Gudsbeſpottelse?“

„Hvis det er en Gudsbeſpottelse,“ svarede Amalie leende, „ſaa aner jeg det i det mindſte ikke, og det er netop derfor, at jeg beder Dem om at oversætte det.“

„Ord for Ord hedder det ganſke viſt, ſom De før

selv sagde: Den, som man har gjort Uret, hilser Dig; men naar De spørger om Betydningen, saa er det en Gudsbespottelse, som jeg neppe kan faae over mine Læber, og hvis Mening er: Djæveln være med Dig."

"Eller med andre Ord," raabte Amalie og lo endnu stærkere, "gaa Fanden ivold! Ei ei, det er jo en nydelig Compliment! der seer De, min kjære Nina, hvad der kommer ud af at give sig af med Forrykte. De tænkte dog vist ikke paa, at Zdenko med sit venlige Smil og sine fornøiede Grimacer vilde sende Dem en saa ugalant Hilsen."

"Zdenko!" raabte Capellanen, "ak, er det ham, der bruger saadanne Talemaader! Jeg frygtede allerede for, at det kunde være en Anden . . . men det var dumt, thi Sligt kan kun komme fra saadan en forrykt og kjætteriff Hjerne! Hvorfra faaer han dog saadanne Ord, der forlænge siden ere gaaet i Glemmebogen? den ende Aand kan alene indgive ham Sligt."

"I Grunden er det dog ikke Andet end en styg Ed, som findes i alle Tungemaal," bemærkede Amalie, "og Katholikerne gjøre sig ligesaa lidt nogen Samvittighed af at bruge dem som andre Folk."

"Tro ikke det, Baronesse," sagde Capellanen; "det er ikke nogen Ed i den Forstand, De mener, men det er en Hyldings- og Betsignelses-Formular, og deri ligger Forbrydelsen. Den Slags Forrykthed hidrører fra Lollharderne, en affhyelig Sect, der har affødt Waldenserne, som igjen affødte Hussiterne . . ."

"Der igjen ville afføde mangfoldige Andre," fortsatte Amalie, for at spotte den Geistlige, i den samme høitidelige Tone. "Men Spøg tilside, Herr Capellan! forklar

os hellere, hvorledes det kan være en Compliment at ønske Nogen Pokker ivold?"

"Efter Tollhardernes Tro," sagde Capellanen, "var Satan ikke Menneskeslægstens Fjende, men tværtimod dens Patron og Beskytter. De kaldte ham et Offer for Uretfærdighed og Skinsyge. Efter deres Mening var Erkeengelen Michael og de øvrige Magter, der styrkede Satan i Afgrunden, det egentlige onde Princip, medens derimod Lucifer, Belzebub, Aferoth, Astarte og alle de andre Helvedes Uhyrer vare Uskyldigheden og Lyset selv. De meente, at Erkeengelen Michael og hans feirrige Skarer snart vilde gaae tilgrunde, og at Djæveln og hele hans fordømte Bande igjen vilde faae deres Plads i Himlen. Kortfagt, de drev Afguderi med ham og hilste hinanden med de Ord: „Den, man har gjort Uret (d. v. s. den, man har miskjendt og uretfærdig fordømt) hilser Dig (d. v. s. beskytter Dig og staaer Dig bi.)"

"Det var som Pokker!" sagde Amalie og lo endnu høiere, „saa staaer min kjære Nina under den bedste Beskyttelse, og det skulde ikke undre mig, om vi snart maae skride til Exorcismer for at forstyrre Virkningen af Zdenkos Besværgelser."

Denne Spøg berørte Consuelo ubehageligt. Hun var ikke ganske paa det Nene med, om Djæveln kun var et Hjernespind og Helvede en poetisk Fiction. Hun havde vist ladet sig forfrække af Capellanens Fortørnelse, hvis ikke denne, der forargedes over Amalies Spot, i sin Brede derover var forekommet hende fuldkommen latterlig. Forfrækket og forstyrret i sin Barnetro havde hun den Asten ondt ved at bede som sædvanlig. Hun kom til at dvæle ved Ordene i alle disse Bønner, som hun hidtil havde betjent sig af uden Kritik, og som nu slet ikke tilfredsstillende

hende. „Saavidt jeg kan see,“ tænkte hun, „er der en dobbelt Slags Gudsdyrkelse i Venedig. Der er Munkenes, Nonnernes og Almuens, der maaskee gaae altfor vidt, thi samtidig med Religionens Mystrier medtager den en heel Mængde overtroiske Tilfætninger og troer paa Orco (Lagundjævlen), paa Herene ved Malamocco, Guldsøgerinderne, Horoskopet og de Løfter, der gjøres til Helgenerne for at opnaae Ting, der ofte ere mindre honette. Foruden denne er der den høiere Geistligheds og den fine Verdens Gudsdyrkelse, der blot er et Skin, thi disse Folk gaae i Kirke ligesom i Theatret kun for at høre Musik og for at vise sig, idet de mene, at der er ikke noget Alvor i det Hele, at der er Intet som forpligter deres Samvittighed, og at Alt kun er Formvæsen og Tradition. — Anzoleto havde ikke Spor af Religion, det var min Sorg, og jeg havde Net i, at hans Vantro gjorde mig bange. Min Lærer Porpora . . . hvor var hans Tro? jeg veed det ikke. Han talte aldrig til mig derom, og dog har han i det smerteligste, og høitideligste Dieblis i mit Liv talt til mig om Gud og om de guddommelige Ting. Men omendssjøndt hans Ord rystede mig, efterlobe de sig kun Frygt og Uvished. Han syntes kun at troe paa en nidkær og enevældig Gud, der skjænkede dem Geni og Inspiration, som i deres Stolthed ikke brød sig om deres Medmenneffers Lidelser og Glæder. Mit Hjerte bekjender sig ikke til en saadan menneskesjendss Religion, jeg kan ikke elske en Gud, der forbyder mig at elske. Hvem er da den sande Gud? hvem vil lære mig det? min stakkels Moder var troende; men hvormegent barnagtigt Afguderi blandede der sig ikke i hendes Gudsdyrkelse! Hvad skal jeg troe, hvad skal jeg tænke? skal jeg som den sorgløse Amalie sige: Fornuften alene er Gud? men hun kjender ikke engang selv denne

Gud, og hun kan ikke lære mig at kjende ham, thi der er kun faa, der have mindre Fornuft end hun selv.

„Kan man da leve uden Religion? hvorfor lever man da? hvorfor arbejder man? hvortil behøver jeg Førbarmelse, Mod, Dpoffrelse, Samvittighedsfuldhed og Retfærdighed, jeg, som er alene i Verden — hvortil, naar der ikke i Universet er et høieste Væsen, fuldt af Viisdom og Kjærlighed, som seer mig, kjender mig, dømmer mig, hjælper mig, beskytter mig og velsigner mig? hvorfra skulle de i Livet hente Kraft og Begeistring, som kunne undvære et Haab og en Kjærlighed, der staaer høit over alle Stufelser og alle jordiske Omveglinger?”

„Høieste Væsen!“ raabte hun, idet hun glemte Formlerne i sin sædvanlige Bøn, „lær mig hvad jeg skal gjøre! Høieste Kjærlighed! lær mig, hvad jeg skal elske! Høieste Bøden! lær mig, hvad jeg skal troe!“

Under disse Bønner og Tanker glemte hun Tiden, og det var allerede Midnat, før hun gik til Hvile, efter endnu at have kastet et Blik paa det maanebelyste Landskab. Den Udsigt, hun havde fra sit Vindue, var, paa Grund af de omliggende Bjerge ikke meget udstrakt, men høit malerist. En Bjergstrøm flød dybt nede igjennem en snever Dal, som bredte sig i brede Vølgelinier henimod uregelmæssige Høie, der sluttede Synskredsen, men aabnede sig igjen for at lade Blikket fortabe sig i andre Dybder og andre endnu steilere med sorte Graner bedækkede Bjerghøider. Maanelyset stjal sig frem bag Hovedpartierne i det mørke og kraftige Landskab, hvori Alt var mørkt saavel det Grønne som det indesluttede Vand og de med Mos og Epheu overgroede Stene.

Medens Consuelo sammenlignede dette Landskab med dem, hun havde gennemstreift i sine Børneaar, overrasedes

hun for første Gang ved den Tanke, at den Natur, hun havde for sig, ikke var hende fremmed og ny, hvad enten det nu var, fordi hun tidligere havde gennemreist denne Deel af Boehmen, eller fordi hun andensteds havde seet lignende Egne.

„Min Moder og jeg have slakket saameget omkring,“ sagde hun til sig selv, „at det det ikke skulde undre mig, om jeg allerede engang havde været i denne Egn. Om Dresden og Wien har jeg en bestemt Erindring. Vi kunne let fra en af disse Stæder have vandret gennem Boehmerwald sammen. Besynderligt vilde det dog være, hvis vi dengang havde faaet en gjæstfri Modtagelse i en Lade i dette Slot, hvori jeg nu boer som en fornem Dame, eller hvis jeg for min Sang havde faaet et Stykke Brød ved Døren til en af disse Hytter, hvor Zdenko nu synger sine gamle Sange — Zdenko, denne omvankende Kunstner, der er min Ligemand og min Collega, skjøndt han ikke vil synes at være det.“

I dette Dieblik faldt hendes Blik over paa Bjerget, hvor hun havde truffet ham, og det forekom hende, som om et rødtligt Skjær netop farvede dette uhyggelige Sted. Hun anspændte hele sin Opmærksomhed og saae dette utydelige Skjær tiltage, forsvinde og vise sig igjen, indtil det endelig blev saa bestemt og skinnende, at hun ikke længer kunde troe paa noget Sandsebedrag. Hvad enten det nu var en Zigeunerbande, som holdt Kæst der, eller en Røver havde fundet Tilflugt der, saa var det vist, at der færdedes levende Væsner derovre i dette Dieblik, og Consuelo var efter sin varme og barnlige Bøn til Gud ingenlunde fristet til at troe paa Tilværelsen af hine indbildte fjendtlige Væsner, som efter Folkesagnet befolke denne Plet.

Kunde det ikke snarere være Zdenko, der havde an-

tændt en Ild der, for at beskytte sig imod Nattefulden? og hvis det var Zdenko, brændte da ikke denne Ild for at opvarme Alberts stive Lemmer? Man havde oftere seet dette rødlige Skjær deroppe, man talte om det med Gysen, og man tilstfrev det en overnaturlig Aarsag. Tusinde Gange havde man sagt at dette Skjær, udgik fra det gamle Egetræes forherede Stamme; men Husfiden stod der ikke mere, og dog flammede ligesuldt den rødlige Glands deroppe. Hvor kom det da, at dette gaadefulde Skjær ikke havde ledet Tanken hen paa, at det sandsynligviis maatte være Alberts Tilflugtssted?

„Hvor disse fromme og troende Sjæle ere fløve!“ tænkte Consuelo; „er det en Belgjerning af Himlen, eller en Mangel i vor ufuldkomne Natur?“

Hun spurgte sig selv, om hun vilde have Mod til at gaae paa denne Tid alene derop, og hun svarede, at hendes Mennefskjærlighed sikkert vilde forlene hende Modet. Hun kunde ganske kjælt smigre sig hermed, thi hun vidste, at Slottet var saa omhyggelig tillukket, at hun aldrig kunde komme til at udføre dette Forehavende.

Hun vaagnede næste Morgen fuld af Iver og gik strax op paa Bjerget. Alt var der stille og øde. Græsset rundt om Stenen syntes ikke betraadt, og der var intet Spor af nogen udslukt Ild eller af natlige Besøgere. Hun gjennemkrydsede Bjerget i alle Retninger og fandt ikke det Mindste; hun raabte Zdenkos Navn til alle Sider og forsøgte paa at sløite for at see, om Cynaber ikke vilde begynde at gjøe; hun nævnte sit Navn flere Gange og raabte Ordet Trost i alle de Sprog, som hun kjendte; hun sang et Par Stropher af sin spanske Hymne, og selv et Par Stropher af Zdenkos boehmiske Sang, hvis Melodi hun havde erindret sig. Der kom intet Svar, kun

den raslende Lyd af det tørre Mos under hendes Fødder og den sagte Mumlen af skjulte Kilder, der flød ind under Stenene, trængte hen til hendes Dre.

Træt af denne forgjæves Efterforskning vilde hun, efter at have hvilt sig lidt paa Stenen, vende hjemad, da hun opdagede et lille visjent Rosenblad ved sine Fødder; hun tog det op, glattede det og overbeviste sig om, at det maatte være et Blad af den Buket, hun havde kastet til Zdenko, thi Bjerget bar ingen vilde Roser, og Mars-tiden var heller ikke til det. Der fandtes kun Roser i Slottets Drivhus. Det lille Blad trøstede hende over hendes Anstrengelser og gav hende meer og meer Visshed om, at her var Stedet, hvor man turde haabe at finde Albert. Men i hvilken Hule i dette uigjennemtrængelige Bjerg var han vel skjult? han maatte altsaa ikke altid være der, eller han laa nu i en besvimet Tilstand, eller Consuelo havde bedraget sig, naar hun tiltroede sin Stemme nogen Magt over ham, og hin Henrykkelse, som han havde lagt for Dagen, var kun et Anfald af Afspindighed, og der var intet Spor deraf blevet tilbage i hans Erindring. Han saae og hørte hende maaskee nu og spottede hendes Anstrengelser og saae med Foragt paa de Skridt, hun gjorde for at komme til ham.

Bed denne sidste Tanke følte Consuelo en brændende Rødme paa sine Kinder og forlod ilksomt Bjerget med den faste Beslutning, at hun ikke mere vilde komme tilbage dertil. Hun lod dog en lille Kurv med Frugter, som hun havde medbragt, blive staaende.

Næste Dag fandt hun den lille Kurv paa det samme Sted uberørt. Bladene, der vare lagte over Frugterne, vare ikke engang stødte tilside af en nysgjerrig Haand. Hendes Gave var bleven forsmædet; hverken Albert eller

Zdenko havde været paa dette Sted, og dog havde det samme røde Skjær hele Natten lyst oppe paa Toppen af Bjerget. Consuelo, der havde været vaagen lige til Morgenstunden, havde flere Gange seet dette Skjær tabe sig og blusse op igjen, som om en omhyggelig Haand vedligeholdte Ilden. Ingen Zigeuner var bleven seet der paa Egnen. Ingen Fremmed havde viist sig der paa Skovstien, og alle de Bønder, med hvem Consuelo talte om det rødlige Skjær, svarede hende paa daarligt Lydsf, at det ikke var godt at udgrunde Sligt, og at man ikke skulde befatte sig med hvad der hørte den anden Verden til.

Imidlertid havde Albert allerede været forsvunden i ni Dage. Saalænge havde han endnu aldrig været borte, og denne lange Fraværelse og de mange Spaadomme, der knyttede sig til hans tredivte Aar, egnede sig ikke til at oplive Haabet hos hans Familie. Man begyndte endelig at blive urolig for Alvor; Grev Christian udstødte hvert Dieblik de dybeste Suk, Baronen gik paa Bagt og tænkte ikke paa at flyde, Capellanen anstillede overordentlige Andagtsøvelser, Amalie vovede ikke mere paa at lee og spotte, og Stiftsdamen holdt sig bleg og mat tilbage fra sine huslige Forretninger, glemte at brodere og lod sin Rosenkrands tidlig og sildig glide sig mellem Fingrene; hun tændte smaa Vexlys foran Madonnabilledet og syntes langt mere sammenskrumpet end tidligere.

Consuelo havde Mod til at foreslaae, at man skulde underkaste Bjerget derovre en omhyggelig Afsøgning; hun fortalte, hvilke Efterforskninger hun selv havde anstillet, betroede Stiftsdamen den lille Historie om Rosenbladet og meddeelte hende, hvorledes hun hele Nætter igjennem havde lagt Mærke til det rødlige Skjær oppe paa Bergtoppen. Men de Anstalter, som Wenceslawa vilde træffe til denne

Afføgning, bragte snart Consuelo til at angre sin Aaben-
hertighed. Stiftsdamen vilde, at man skulde bemægtige
sig Zdenkos Person og forstrække ham ved Trusler, samt
at man skulde sende et halvt hundrede Mand op paa Bjerget
med Fakler og Bøsser; paa den ulyktsalige Steen skulde
Capellanen udtale sine frygteligste Vantrusler, medens
Baronen og de raskeste af Folkene skulde affpærre Bjerget
hele Natten. En saadan Fremgangsmaade var naturlig-
viis skiftet til at bringe Albert i det forfærdeligste Kaseri,
og først efter mange Bønner og Forestillinger lykkedes det
Consuelo at bringe Stiftsdamen saavidt, at hun lovede
Intet at foretage uden hendes Samtykke.

Hun selv foreslog, at man skulde næste Nat aabne
Porten, saa vilde hun og Stiftsdamen undersøge, hvorledes
det egentlig forholdt sig med dette Ildskjær oppe paa
Bjerget. Kun Hans og Capellanen skulde følge efter i
nogen Afstand. Denne Plan oversteg dog den gamle
Dames Kræfter, og Alt, hvad Consuelo kunde opnaae, var
at Porten skulde holdes aaben om Natten, og at Baronen
tilligemed nogle ubevæbnede Folk skulde ledsage hende i al
Stilhed. Man kom overeens om at holde dette Forsøg
hemmeligt for Grev Christian, thi han vilde ellers sluttet
sig til Toget, tiltrods for at hans høie Alder og svækkede
Sundhed gjorde ham fuldkommen usikkert til en saadan
Expedition i en kold og usund Nat.

Alt blev udført saaledes, som Consuelo havde ønsket
det. Baronen, Capellanen og Hans ledsagede hende. Hun
gik alene et hundrede Skridt foran sin Escorte og besteg
Bjerget med et Mod, der var Bradamante værdigt; men
jo høiere hun steg op, destomere astog Skjæret, der syntes
at lyse ud af Bjergetoppens Revner, og da hun naaede
derop, laa Alt i det dybeste Mørke. En skrækindjagende

Ensomhed og Dødsstilhed herskede overalt. Hun raabte paa Zdenko, Synaber og selv paa Albert, skjøndt med nogen Skjalven; Alt blev taust, og kun Echoet kastede Lyden af hendes usikre Stemme tilbage.

Modløs vendte hun igjen tilbage til sine Vedsagere. Disse roste hendes Mod og vovede endnu engang at undersøge det Sted, hun nylig havde forladt, men med ligesaa lidt Held; tause vendte de Alle tilbage til Slottet, hvor Stiftsdamen ventede paa dem ved Porten, og da hun havde hørt hendes Beretning, svandt hendes sidste Haab.

38.

Efterat Consuelo havde modtaget Wenceslawas Tak og det Kys, hun bedrøvet trykkede paa hendes Pande, gif hun forsigtigt op til sit Bærelse for ikke at vække Amalie, for hvem man havde fortiet det hele Foretagende. Hun boede paa første Sal, medens Stiftsdamens Bærelse var i Stuen. Idet hun steg op ad Trappen, tabte hun sin Lysstage, og Lyset slukkedes for hende. Hun troede, at hun nok skulde finde Bei alligevel, saameget mere som Dagen begyndte at bryde frem. Men hvad enten det nu var i Distraction, eller hendes Mod var udtømt efter denne for en Kvinde overvættets Anstrengelse, hun gif i den Grad vild, at hun kom op i en høiere liggende Etage og traadte ind i den Corridor, der førte hen til Alberts Bærelse, som laa lige over hendes eget. Hun blev staaende fastnaglet af Skræk, da hun ved at træde ind i Corridoren bemærkede en høi, sort Skikkelse, der gled saa sagte henover Gulvet, som om hans Fødder ikke berørte det, og smuttede

ind i det Bærelse, som Consuelo vilde hen til i den Tanke, at det var hendes eget. Trods hendes Skræk havde hun Aandsnærværelse nok til at betragte Stikkelsen og til i det dæmrende Lys at gjenkjende Zdenkos Legemsform og Dragt.

Men hvad havde han at gøre i Consuelos Bærelse paa en saadan Tid, og hvad for et Budskab havde han at bringe hende? hun følte sig ikke istand til at mødes med ham og steg ned ad Trappen for at hente Stiftsdamen; men da hun kom nedenunder, kjendte hun baade Corridoren og sin Kammerdør og indsaae nu først, at det var i Alberts Bærelse, hun havde seet Zdenko gaaet ind.

Tusinde Formodninger frembode sig nu for hendes rolige og prøvende Tanke. Hvorledes kunde den Forrykte trænge ind i det velforvarede, hver Aften af Stiftsdamen og Tjenerflabet omhyggelig gjennemsogte Slot? Det bestyrkede hende i den Tro, som hun altid havde næret, at Slottet havde en hemmelig Udgang og maaskee stod i Forbindelse med Bjerget derovre. Hun løb hen og bankede paa hos Stiftsdamen, der allerede havde laaset sig inde i sin Celle og udstødte et høit Skrig, da hun saae Consuelo bleg og uden Lys træde ind til sig.

„Berolige Dem, kjære Frue,“ sagde den unge Pige; „jeg bringer Dem en ny og forunderlig Efterretning, som dog ikke bør forstrække Dem: jeg har nylig seet Zdenko gaae ind i Grev Alberts Bærelse.“

„Zdenko! De drømmer, kjære Barn! hvorledes skulde han komme herind? jeg har lukket alle Døre ligesaa omhyggeligt som sædvanligt, og medens De gif over paa Bjerget, har jeg holdt Vagt hele Tiden; Vindebroen var optrukket, og da De kom hjem, blev jeg tilbage og lod den strax trække op efter Dem.“

„Hvad der end er skeet, saa er Zdenko paa Alberts Bærelse. Det beroer kun paa Dem, om De personligt vil overbevise Dem om det.“

„Jeg gaaer siebliffeligt derhen“, svarede Stiftsdamen, „for at jage ham ud igjen. Staffelen maa have listet sig herind om Dagen, men i hvilken Hensigt? han søger vel efter Albert og vil vente paa ham her, og det er et Beviis paa, mit gode Barn, at han veed ligesaa lidt, hvor Albert er henne som vi Andre.“

„Nu, vi kan dog altid spørge os for,“ sagde Consuelo.

„Et Dieblif, et Dieblif!“ bad Stiftsdamen, „jeg kan dog ikke saadan vise mig for et Mandfolk. Gent De Capellanen, eller min Broder Frederik, hvem af dem De først træffer paa. Vi kan dog ikke udsætte os for den Fare at være alene med et vanvittigt Menneffe . . . Dog der falder mig noget ind! en ung Person som De, kan ikke banke paa hos Herrerne . . . det er ganske rigtigt! jeg skal om et Dieblif være færdig.“

Hun begyndte nu at klæde sig paa, men jo mere hun skyndte sig, desto langsommere gik det. Utaalmodig over denne Forhaling, der kunde give Zdenko Tid til at forlade Alberts Bærelse og skjule sig et eller andet Sted i Slottet, hvor han ikke kunde opdages, fik Consuelo hele sin Fatning igjen.

„Vrede Frue,“ sagde hun og tændte et Lys, „sørg De for at kalde Herrerne til, saa skal jeg imidlertid passe paa, at Zdenko ikke slipper fra os.“

Hun gik hurtig op ad Trapperne og aabnede modigt Alberts Dør, men Bærelset var tomt. Hun gik ind i det tilstødende Kabinet løstede Forhænget op og vovede endog saa at see ind under Sengen og bag Meublerne; men

Zdenko var der ikke, og der var intet Spor af at han havde været der.

„Han er væk!“ sagde hun til Stiftsdamen, som nu kom til, fulgt af Hans og Capellanen. Baronens søv alle-rede saa fast, at det ikke var muligt at vække ham.

„Jeg er bange for,“ sagde Capellanen, der var lidt fortrydelig over, at han var bleven forstyrret i sin Nattero, „at Signora Porporina har ladet sig skuffe af en eller anden Illusion.“

„Nei, Herr Capellan,“ svarede Consuelo livligt, „der er Ingen her, som gjør sig færre Illusioner end jeg.“

„Og Ingen har mere Sjælsstyrke og Mod,“ svarede den stikkelige Capellan; „men i Deres fyrige Haab, Signora, troer De at see Ting, som desværre ikke eksistere.“

„Herr Capellan,“ sagde Stiftsdamen, „Porporina er modig som en Løve og klog som en Doctor. Naar hun har seet Zdenko, saa har Zdenko ogsaa været her. Man maa søge ham i hele Huset, og da Alt, Gud være lovet, er vel forvaret, saa kan han ikke slippe fra os.“

Man vækkede de øvrige Tjenestefolk, og man søgte efter i alle Kroge. Ikke et Skab blev naabnet, ikke et Meubel fik Lov at staae paa sin Plads. Oppe paa Loftene blev der vendt op og ned paa Alt, men Zdenko var ingensteds at finde. Man begyndte at troe, at Consuelo havde drømt, men hun bestyrkedes kun i sin Overbeviisning, at der maatte være en hemmelig Udgang, og besluttede at finde den, hvad det end skulde koste.

Hun havde neppe undt sig nogle Timers No, før hun begyndte paa sine Esterforskninger. Den Fløi, hvori hun boede, og hvori ogsaa Alberts Bærelse befandt sig, støttede sig til en Klippevæg. Albert havde selv valgt sig sin Bolig og ladet den indrette saaledes, at han mod Syd

havde en malerisk Udsigt, og udenfor sit Arbeidsværelse imod Ost havde han en smuk lille Haveterrasse, hvor han opelskede en Mængde sjeldne Værter. Terrassen var omgivet af et Brystværn af store huggede Steen, som hvilte paa den skraae Klipperand, og fra dette Blomsterparket saae man udover en anden Bjergskrænt og til et Parti af den vidstrakte, takkede Boehmerwald i Horizonten. Consuelo, der aldrig havde været her før, beundrede denne skønne Beliggenhed og den maleriske Anordning; derpaa lod hun Capellanen forklare sig, hvad denne Terrasse havde været brugt til tidligere, dengang Borgen fra en Fæstning var bleven forvandlet til en herskabelig Bolig.

„Den var dengang,“ sagde han, „en gammel Bastion, et befæstet Udkikspunkt, hvorfra Besætningen kunde holde Die med Fjendens Bevægelser nede i Dalen og paa de omliggende Bjergskrænter. Der er ingen Tilgang til Slottet, som man ikke kan overse herfra. Før var Platformen omgivet af en høi Muur med Skydeskaar til alle Sider, der sikrede Besætningen mod de fjendtlige Pile og Rugler.“

„Og hvad er det?“ spurgte Consuelo, idet hun traadte hen til en Brønd midt paa Terrassen, hvor en steil Bindeltrappe førte ned i Dybet.

„Det er en Cisterne, der altid kunde levere de Beleirede rigeligt og kosteligt Drikkevand, en ubetalelig Skat for et befæstet Slot.“

„Er da dette Vand drikkeligt?“ spurgte Consuelo og saae ned i det grønne Brøndvand; „det forekommer mig ikke.“

„Nu er det ikke godt, i alt Fald ikke altid ligegodt, og Grev Albert bruger det blot til at vande sine Blomster. De maa nemlig vide, at der er et mærkbærdigt

Phænomen ved denne Brønd i det sidste Par Aar. Kilden, thi her er en, der udspringer meer eller mindre dybt nede i Bjerget, giver ikke altid Vand. I hele Uger synker Vandspeilet paafaldende, og Grev Albert lader da Zdenko hente Vand til Blomsterne fra den store Brønd ude i Gaarden. Da kan pludselig igjen i en Nat og undertiden i en Time Cisternen fyldes med et grumset Vand som det, De der seer. Undertiden synker Vandet igjen ualmindelig hurtigt, men til andre Tider bliver det staaende temmelig længe, renser sig da og bliver tilsidst koldt og klart som Bjergkrystal. Der maa i Nat være indtraadt saadant et Phænomen, thi endnu i Gaar saae jeg, at Vandet stod høit og klart i Cisternen, og nu er det grumset og mørkt, som om den havde været tomt og var bleven fyldt paany."

"Dette Phænomen gjentager sig altsaa ikke regelmæssigt?"

"Nei, paa ingen Maade, og jeg havde gjerne undersøgt det en omhyggelig Prøvelse, hvis Grev Albert, der paa Grund af sin menneskelige Natur ikke kan lide, at Noget kommer ind i hans Børrelse eller gaaer ud paa Terrassen, ikke strengt havde forbudt mig det. Jeg har troet og troer endnu, at Cisternens Bund er bedækket med Mos og Vandplanter, der undertiden standse Tilløbet fra den underjordiske Kilde og tilstoppe Aabningen, indtil det tilstrømmende Vands Kraft endelig bringer al Modstand til at vige."

"Men hvorledes forklarer De den pludselige Forsvinden af Vandet, som til andre Tider indtræffer?"

"Deraf, at Greven bruger ualmindelig meget Vand til sine Blomster."

"Det forekommer mig dog, at der skulde adskillige

Arme til at tømme den Brønd. Den er altsaa ikke dyb?"

"Ikke dyb? man kan ikke naae Bunden."

"Saa er Deres Forklaring ikke tilstrækkelig," sagde Consuelo, overrasket af Capellanens Dumhed.

"Find De en bedre!" sagde han, forvirret og fortrydelig over sin Mangel paa Skarpsindighed.

"Jeg skal ganske vist finde en bedre," tænkte Consuelo, aldeles fordybet i Betragtninger over Brøndens forunderlige Løner.

"Hvis De vilde spørge Grev Albert om hvad dette Phænomen betyder," vedblev Capellanen, "saa vilde han sige Dem, at det var hans Moders Taarer, der udtørres i Skjødets af det Bjerg og altid flyde paany; og Bdenko, hvem De jo tiltroer saamegen Forstand, vilde sværge paa, at der er en Sirene dernede, der altid synger saare behageligt for dem, der have Øren at høre med. De have Begge døbt den Brønd med Navnet Taarekilden. Det kan nu være meget poetisk og det bliver kun et Spørgsmaal om, de, der forresten ere Benner af hedenske Fabler, vilde lade sig nøie hermed."

"Jeg vil ikke lade mig nøie dermed" tænkte Consuelo, "og jeg vil ikke vige, før jeg erfarer, hvorledes disse Taarer udtørres."

"Forresten," vedblev Capellanen, "har jeg tænkt mig, at der maa være et Afløb i en anden Krog i Cisternen . . ."

"Jeg mener," afbrød Consuelo ham, "at uden et saadant vilde Cisternen, naar den fik Tilløb af en Kilde, bestandig flyde over."

"Ganske vist," svarede Capellanen, der lod som han selv havde tænkt sig noget Eignende; "der behøves ikke

megen Forstand til at indsee noget saa Simpelt, men der maa være foregaaet en væsentlig Forandring med Vandets naturlige Aflobsrender, siden det ikke længer beholder den samme regelmæssige Vandstand som tidligere."

"Er det naturlige Kanaler eller Ledninger af Menneſſehaand?" spurgte Consuelo, hvis Tanker egentlig arbejdede videre. "Det skulde man egentlig vide."

"Det kan Ingen komme til at erfare," svarede Capellanen, "da Grev Albert ikke kan lide, at man rører ved hans kjære Brønd og utrykkelig har forbudt, at den maa renſes."

"Det tænkte jeg nok," sagde Consuelo, idet hun gik bort, "og jeg tænker ogsaa, at man gjør bedst i et respektere hans Billie, thi Gud veed, hvilken Ulykke der kunde skee, hvis man dristede sig til at fornærme hans Sirene."

"Jeg kommer efterhaanden til Bished om," sagde Capellanen til sig selv, da Consuelo gik bort, "at denne unge Person er ligesaa forvirret i Hovedet som Grevens. Skulde Galstaben smitte? eller har Maestro Porpora sendt os hende, for at den friske Luft skal virke velgjørende paa hendes Hovednerver? at dømme efter den Haardnakethed, hvormed hun lod sig forklare denne Brønds gaadefulde Hemmeligheder, vilde jeg vædde paa, at hun var en Datter af en Ingenieur ved Kanalvæsnet i Venedig og derfor vilde give sig Mine af at være sagkyndig; men af hendes sidste Ord og hendes Drømmerier om Zdenko og af den Mattetour, hun lod os gjøre over til Bjerget, mærker jeg nok, at hendes Phantasier gaar i den selvsamme Retning. Hun troer vist at Grev Albert er nede paa Bunden af denne Brønd. Ak, disse ulykkelige unge Menneſſer, der aldrig kunne bruge deres Forstand for at komme til Klarhed."

Dermed gif den gode Capellan hen for at læse sit Breviar, til Middagsmaden skulde anrettes.

„Bistnok,“ tænkte Consuelo paa sin Side, „maa Lediggang og Drøselighed frembringe en forunderlig Aandsfløvhed; hvorledes var det ellers muligt, at denne hellige Mand, der har læst og lært saameget, ikke kommer paa den samme Tanke ved denne Brønd, som paatrængte sig mig. Tilgiv mig, o Gud! men det er en af dine Tjenere, der kun saare lidt gjør Brug af sin sunde Fornuft. Og saa sige de, at Bdenko er usornustig!“

Consuelo gif nu hen til den unge Baronesse, hvem hun lod solfeggiere en Timestid først, inden hun igjen kunde optage Traaden i sine Esterforskninger.

39.

„Har De nogenfinde seet Vandet synke, og har De selv iagttaget det, naar det stiger?“ hviskede hun om Aftenen til Capellanen.

„Hvad skal det sige?“ raabte han og foer op af sin Stol og saae sig forskrækket omkring.

„Jeg taler om Cisternen,“ vedblev hun; „kjender De af egen Anskuelse, hvorledes det gaaer til med dette Phænomen?“

„Ah, saaledes, Cisternen! nu forstaaer jeg Dem,“ sagde han med et medlidende Smil. „Nu har hun igjen et af sine Indfald!“ tænkte han ved sig selv.

„Men saa svar mig dog, bedste Herr Capellan,“ bad Consuelo, der forfulgte sine Undersøgelser med den rastløse Iver, hvormed hun greb Alt, der beffjæstigede hendes Aand.

„Jeg maa tilstaae Dem, Frøken,“ svarede han i en kold Tone, „at jeg aldrig har havt Feilighed til at anstille Sagttagelser i den Retning, og jeg forsikkrer Dem, at jeg heller aldrig for den Sags Skyld har havt nogen søvnløs Nat.“

„Ja, det vil jeg gjerne troe,“ svarede Consuelo utaalmodigt.

Capellanen traf paa Skuldrene og reiste sig med Besvær for at undgaae hendes Spørgsmaal.

„Godt! naar Ingen vil offre saameget som en Time af sin Søvn for at komme til Klarhed i en saa vigtig Sag, saa vil jeg offre hele min Nat,“ tænkte Consuelo. Da der endnu var god Tid, til de gik tillsammans, svøbte hun sin Kaabe om sig og gik sig en Tour igjennem Haven.

Natten var kold og stjerneklar, og den opsligende Fuldmaane adspredte Taagerne. Stjernerne bleguede i dens Nærhed, og Luften var tør og klingende. Consuelo, der af Træthed, Søvnløshed og en høihjertet, maasse lidt feberagtig Aandsanspændelse snarere var oplivet end sløvet, følte en let Feberhede, som Astenkjøligheden ikke var istand til at dæmpe. Det forekom hende, som stod hun ved Maalet for sit Foretagende. En romantisk Forudsølelse, hvori hun saae Forsynets opmuntrende Bink, lod hende hverken Raast eller No. Hun satte sig paa en med Lærketræer omplantet Græshøi og begyndte at lytte til den svage og klagende Lyd af Strømmen, der randt ned gjennem Dalen, men det forekom hende, som om en endnu blidere og mere klagende Stemme blande sig med Vandets Rislen og efterhaanden trængte op til hende. Hun strakte sig hen paa Græsset for nærmere ved Jorden tydeligere at opfange disse sagte Toner, som Vinden hvert Dieblif førte bort.

Nu kunde hun tydelig høre Zdenkos Stemme. Han sang paa Tydsk, og hun greb ligesom i Flugten følgende Ord, som han havde afpasset til en naiv og tungsindig boehmisk Melodi:

„Der er en Sjæl bernebe, der vaander sig og lider og venter paa sin Forløsning.

„Den venter paa sin Forløsning og den Trøst, der er forjætted den.

„Forløsningen er lænkebunden, og Trøsten er ubønhørlig.

„Der er bernebe en Sjæl, der lider og arbeider og trættes af at vente.

Da Sangen hørte op, reiste Consuelo sig, søgte med Dinene efter Zdenko ovre paa Marken, gjennemløb hele Parken og Haven for at finde ham, kaldte paa ham paa forskjellige Steder og gik igjen ind i Huset uden at have seet ham.

Men en Timestid efter at man havde holdt en lang Bøn i Fællesskab for Grev Albert, hvori hele Tjenerskabet tog Deel, gik Consuelo, da Alle vare i Seng, hen til Taarekilden, satte sig paa Indfatningen af de tætte Vandplanter, som voxede der ganske naturligt, og under Sværdlillierne, som Albert havde opelsket, og saae ufravendt paa det stille Vand, hvori Billedet af Maanen, der nu netop stod høiest paa Himlen, speilede sig klart og venligt. Hun havde allerede ventet en Timestid, da Trætheden beseirede hende, og hun følte, at hendes Dienlaage blev tunge; men en sagte Brusen paa Vandets Overflade gjorde hende pludselig munter. Hun aabnede Dinene og saae Maanebilledet bevæge sig, brydes og udbrede sig paa Vandspeilet i skinnende Cirkler. Paa samme Tid hørte hun ligesom en Sprudlen og en dæmpet Brusen først sagte og næsten

umærkeligt, men strax efter stærkere og heftigere; hun saae Bandet synke hvirvlende ned i en Tragt og i mindre end et Kvarteerstid forsvinde i Svælget.

Hun vovede nu at stige flere Trin ned. Trappen, der syntes at være saaledes anbragt, at man under den forskjellige Bandstand kunde komme ned til Speilet, var hugget ind i Granitblokken og løb snegleformet ned i Klippen. De dyndbeklædte slibrige Trin bød kun et daarligt Fodfæste og tabte sig nede i et gyseligt Dyb. Mørket, en Rest af Band, der endnu pladstede ned i det umaadelige Svælg, og Umuligheden i at staae fast i dette slibrige Dynd bragte hende til at opgive dette halsbrækkende Forsøg. Hun steg op igjen med megen Møie og satte sig skjælvende og betagen paa det øverste Trappetrin. Bandet syntes imidlertid at synke dybere ned i Jordens Indvolde, Larmen blev bestandig dumpere, indtil den ophørte ganske, og Consuelo sad og besindede sig paa, om hun ikke skulde have et Lys for, saavidt det var muligt, ovenfra at undersøge det Indre af Cisternen, men hun frygtede for, at Den, som hun ventede, skulde lade sig affrække derved, og dvælede derfor endnu en Timestid taalmodig og ubevægelig paa det samme Sted. Endelig troede hun at opdage et svagt Lys dybt nede i Brønden, og idet hun i den høieste Spænding høiede sig ud over den, saae hun, at det skjælvende Lysffjær efterhaanden steg høiere og høiere. Snart var der ingen Tvivl meer tilbage, Zdenko kom op ad Snegletrappen, idet han holdt sig ved en Jernkjæde, som var fastgjort til Klippevæggen. Den Lyd, som hans Haand forarsagede, idet han afvejlende greb og slap denne Kjæde, sagde Consuelo, at der var et saadant Rækværk, som dog ophørte høiere oppe, thi her var det hverken til at see eller mærke. Zdenko bar en Lygte, som han hængte paa en

derpaa steg han hurtig og behændig op ad den sidste Deel af Trappen, uden at behøve at understøttes af Noget. Rigtignok bemærkede Consuelo, der med den største Opmærksomhed fulgte det Hele, at han hjalp sig op ad ved Spidserne af nogle Muurplanter, der sagtens maatte være kraftigere end de øvrige, eller maaskee ved nogle i Bæggen indhuggede Hager, som hans Haand af gammel Vane vidste at faae fat i. Saa snart han kom saa høit, at han kunde see Consuelo, undrog hun sig hans Blik, idet hun skjulte sig bag det halvrunde Brystværn, der omgav Brønden og kun aabnede sig der, hvor Trappen var anbragt. Zdenko kom nu frem og begyndte at plukke en stor Blomsterkøst langsomt og omhyggeligt, som om han særligt udsøgte sig visse Blomster. Derpaa gik han ind i Alberts Cabinet, og Consuelo saae ham der igjennem Glasdøren længe søge omkring imellem Bøgerne, indtil han endelig fandt, hvad han søgte; thi nu kom han leende og tilfreds tilbage til Cisternen.

Consuelo havde endnu ikke spurgt sig selv, om hun skulde tale til ham og bede ham føre hende til Albert. Hun var i dette Dieblik overrasket af Alt, hvad hun havde seet. Begeistret for sit Foretagende, glad over at faae Bekræftelse paa Alt, hvad hun havde tænkt sig, men ogsaa rystet ved Tanken om at skulle stige dybt ned i Jordens Skjød, følte hun, at hun i dette Dieblik manglede Mod til at storme sit Maal imøde og lod derfor Zdenko stige ligesaa rolig ned, som han var kommen op, og lod ham tage sin Lygte igjen og efterhaanden forsvinde, idet han med bestandig stærkere Stemme, jo længere han kom ned i Dybet, sang til den samme Melodi som tidligere:

„Freløsningen er lænkebunden, og Trøsten ubønhørlig.“

Med et bankende Hjerte og fremstrakt Hals havde Consuelo ti Gange hans Navn paa Læberne for at kalde ham tilbage. Hun vilde just tvinge sig til at gjøre det, da hun pludselig kom til at tænke paa, at Overraskelsen kunde bringe den Ulykkelige til at snuble paa denne vanskelige og farefulde Trappe og uundgaaelig føre ham i Døden. Hun lod det derfor være og lovede sig selv næste Gang at være modigere.

Hun ventede endnu paa, at Vandet skulde vende tilbage, og dermed gif det ulige raskere. Neppe et Kvarteer efter at hun ikke hørte Noget til Zdenko eller saae Skindet af hans Lygte, fornam hun en dump Larm ikke ulig en fjern Torden: Vandet stjøb med Hestighed iveiret, og med stormende Brusen og i hvirvlende Kredse pidskede det Væggene i sit Fængsel. Denne raske Fremstrømmen af Vandet havde Noget saa forfærdende ved sig, at Consuelo skjælvede for den stakkels Zdenko og spurgte sig selv, om han ikke ved en saadan farlig Leg med Naturkræfterne løb Fare for at blive revet med af den vilde Hvirvel og komme knust op paa Vandsladen med de dybede Planter, som den brusende Strøm førte med sig.

Midlet maatte imidlertid være meget simpelt; man behøvede maaskee kun at aabne og lukke en Sluse, maaskee lægge en Steen for, naar man kom, og tage den bort igjen, naar man vendte tilbage. Men kunde ikke dette Menneffe, der altid gif i sine forunderlige Drømmerier, tage feil og tage Stenen bort et Dieblit fortidligt? han kom jo rimeligvis fra den samme Kanal, som Vandet fra Kilden maatte strømme igjennem.

„Hvordan det end gaaer, maa jeg derned, enten med

ham eller uden ham," sagde Consuelo til sig selv, „og senest næste Nat, thi der er dernede en Sjæl, der vaander sig og lider og venter paa sin Forløsning. Den venter paa mig og er træt af at vente. Det er ikke tilfældig sunget for mig, og Zdenko, der hader det Tydske og har ondt ved at udtrykke sig i det Sprog, har ikke sagt det uden i en bestemt Hensigt.“

Hun gik langt om længe tilfængs, men tilbragte hele den øvrige Deel af Natten under kvalfulde Drømmerier. Feberen tiltog, hun mærkede det ikke, i den Grad sølte hun sig fuld af Kraft og Bestemthed; men hvert Dieblik foer hun op af sin Slummer, troede, at hun stod paa den frygtelige Trappe i Brønden, som hun ikke kunde komme op af, og at Vandet skjød sig brølende frem under hende med Lynets Fart.

Hun var næste Morgen saa forandret, at Enhver kunde see Forstyrrelsen i hendes Træk. Capellanen havde ikke kunnet lade være at betro Stiftdamen, at det neppe stod sig rigtig til i denne behagelige og tjenstvillige unge Persons Hjernekammer, og den gode Wenceslawa, der ikke var vant til i sin Kreds at træffe paa saameget Mod og Dpoffrelse, begyndte at troe, at Porporina idetmindste var en meget exalteret ung Pige med et høist pirreligt Nervesystem. Hun stolede altfor meget paa sine gode jernbeslagne Døre og paa de trofaste Nøgler, der altid klirrede ved hendes Belte, til at hun længe skulde have troet paa, at Zdenko virkelig skulde have viist sig den forrige Nat og pludselig var forsvunden. Hun talte da venligt og deeltagende til Consuelo, besvor hende ikke at tage sig Familiens Sorger saa nær, at det kunde blive skadeligt for hendes Sundhed, og udtalte det Haab, som hun i Birke-

ligheden var nærved at opgive, at hendes Neveu nok snart vilde komme tilbage.

Men hun valgte igjen imellem Frygt og Haab, da Consuelo med et glædestraalende Blik og et mildt og stolt Smil svarede hende:

„De har fuldkommen Ret i at nære Haab og Fortrosthing, eftersom Grev Albert lever og befinder sig, haaber jeg, ikke altfor daarligt, thi der, hvor han har søgt sin Tilflugt, har han endnu Sands for sine Bøger og sine Blomster. Jeg er fuldkommen forvisset derom og kunde give Dem Beviserne i Hænderne.“

„Hvad vil De sige dermed?“ spurgte Stiftsdamen, befeiret af Consuelos tillidsfulde Mine; „hvad har De erfaret, og hvad har De opdaget? tal, for Himlens Skyld, og giv en trostesløs Familie tilbage til Livet.“

„Siig De til Grev Christian, at hans Søn lever og er ikke langt herfra. Dette er saa sandt, som at jeg elsker og ærer Dem.“

Stiftsdamen stod op for at ile til sin Broder, der endnu ikke var kommen ned i Salen. Men et Blik og et Suk af Capellanen holdt hende tilbage.

„Lad os ikke vække et saadant Haab hos min stakkels Broder,“ sagde hun og sukede nu ogsaa; „hvis Deres gode Løfter ikke skulde gaae i Opfyldelse, vilde vi maaskee dræbe den ulykkelige Fader.“

„De tvivler altsaa om, at jeg taler sandt,“ sagde Consuelo forbausset.

„Gud bevares, fortræffelige Mina, nei, men De kunde tage feil. Min Gud, hvor ofte er det ikke hændet med os selv! De siger, mit kjære Barn, at De har Beviser, kan De da ikke meddele mig dem?“

„Det kan jeg ikke . . . i det mindste forekommer

det mig, at jeg tør det ikke," sagde Consuelo forlegen. „Jeg har opdaget en Hemmelighed, som Grev Albert maaskee tillægger en stor Bigtighed, og som jeg ikke tør forraade uden hans Samtykke.“

„Uden hans Samtykke!“ raabte Stiftsdamen og saae tvivlraadig hen til Capellanen. „Har De da seet ham?“

Capellanen trak umærkeligt paa Skuldrene uden at tænke paa, hvad for en Sorg han paasførte den stakkels Stiftsdame ved sin Bantro.

„Jeg har ikke seet ham," svarede Consuelo, „men jeg vil snart see ham, og De, haaber jeg, ogsaa. Jeg maatte frygte for at forhale hans Tilbagekomst, hvis jeg ubetænksomt handlede imod hans Billie.“

„Gid den himmelske Sandhed maa boe i dit Hjerte og tale gennem din Mund," sagde Wenceslawa, idet hun betragtede hende rørt og bekhymret. „Behold din Hemmelighed, hvis Du har en, og giv os Albert igjen, hvis Du har Magt dertil. Alt, hvad jeg kan sige Dig, er, at hvis det skeete, vilde jeg kysse dine Fødder, ligesom jeg nu kysser din stakkels Pande . . . den er brændende hed," sagde hun henvendt til Capellanen, idet hun berørte hendes Pande med sine Læber.

„Hvis hun er fra Forstanden," sagde hun til Capellanen, saasnart de vare uden Vidner, „saa er hun dog en Engel af Godhed, og det lader til, at hun beskæftiger sig mere med vore Lidelser, end vi selv. Alt, ærbørdige Fader, der hviler en Forbandelse over vort Hus. Enhver, der har en ophøiet Sjæl, gribes her af en forunderlig Svimmelhed, og vort Liv gaaer hen med at beklage den, som vi ere nødte til at beundre.“

„Jeg benægter slet ikke," svarede Capellanen, „at denne unge Fremmede har den bedste Billie af Verden;

men der er nogen Galsskab paa Bunden af hvad hun gjør, det kan De være vis paa. Hun kan have drømt i Nat om Grev Albert, og nu er hun saa uforsigtig at omtale sin Drøm som en Visshed. Bogt Dem vel for at forurolige Deres Broders fromme og gudhengivne Sjæl med saadanne Illusioner. Maaskee skulde man heller ikke altfor meget opmuntre denne Signora Porporinas Ubefindigheder . . . de kunne let styrte hende i Farer af en anden Natur end dem, hun hidtil har trodsset . . ."

"Jeg forstaaer Dem ikke," sagde Stiftsdamen, med en Blanding af Alvor og Naivitet.

"Det sætter mig noget i Forlegenhed, hvis jeg skal forklare mig nøiere," sagde den værdige Padre. "Imidlertid forekommer det mig . . . at hvis der skulde finde et hemmeligt Forhold Sted, naturligviis i al Tugt og Ære, mellem denne unge Kunstnerinde og Grev Albert . . ."

"Hvad behager?" sagde Stiftsdamen og gjorde store Dine.

"Ja, min Naadige! troer De ikke, at disse Følelser af Deeltagelse og Belymring, der ere saa uskyldige i deres Udspring, kunne inden kort Tid ved Forholdenes og visse romanagtige Ideers Magt blive farlige for den unge Sangerindes No og Værdighed?"

"Det er virkelig Noget, jeg aldrig har tænkt paa," raabte den gamle Dame, overrasket af denne Bemærkning. "Troer De da, at Porporina nogensinde kunde glemme, hvad for en ydmyg og mislig Stilling hun altid vilde indtage ligeover for en Mand, der staaer saa høit over hende som Grev Albert."

"Grev Albert kunde maaskee uden at ville det selv bidrage til at udrydde saadanne Følelser ved at betragte

de uvurdeerlige Fortrin af Fødsel og Rang som en intetfigende Fordom."

"De gjør mig alvorlig bekymret," sagde Wenceslawa, der sølte sig saaret paa sit svageste Punkt, sin Familienstolthed. "Skulde dette Onde allerede have slaaet Rødder i hendes Hjerte, skulde hendes Iver for at finde Albert igjen have en mindre reen Bevæggrund end hendes naturlige Uedelmodighed og hendes Deeltagelse for os?"

"Jeg smigrer mig med Haabet om det Mudsatte," svarede Capellanen, der altid gif ud paa at komme til at spille en vigtig Rolle i Familien gjennem sin ærbødige Hengivenhed og spytslikkeragtige Underdanighed. "De maa alligevel, min kjære Datter i paakommende Tilfælde have et vaagent Die og aldrig opgive Deres sædvanlige Paapasseligheid. Ingen egner sig bedre dertil end De, og et saa delicat Hverv kræver al den Klogskab og al den Skarpfindighed, hvormed Himlen saa rigelig har begavet Dem."

Denne Samtale gjorde den gode Stiftsdame beklemmt om Hjertet, og hendes Uro kastede sig nu paa en ny Gjensstand. At Albert kunde være saa godt som tabt for hende, maaskee Døden nær, maaskee allerede død, glemte hun næsten for blot at tænke paa, hvorledes man kunde forebygge Følgerne af en Tilbøielighed, som hun kaldte uproportioneret. Hele Dagen igjennem tabte hun ikke Porporina affyne, belurede ethvert af hendes Skridt og veiede med Uengstelighed ethvert af hendes Ord. Dette undgik ikke vor Heltinde, thi det var Consuelo nu i Ordets fuldeste Betydning, men hun var langtfra at see Andet deri end en urolig Bekymring for, at hun ikke skulde holde sit Løfte og bringe Albert tilbage. Hun tænkte ikke paa at skjule sin indre Bevægelse, i den Grad var hun rolig og stærk i sin Bevidsthed om, at hun havde mere Grund

til at være stolt af sit Foretagende end at skamme sig over det. Den Undseelse og Forvirring, hvori den unge Greves Enthusiasme havde bragt hende for nogle Dage siden, var der nu ikke Spor af, da hun havde fattet en alvorlig Beslutning, der var fri for al Forsængelighed. De spot-
tende Ytringer af Amalie, der havde en Anelse om Consuelos Foretagende, uden at vide noget nærmere derom, lod hun gaae hen upaaagtede. Hun hørte dem neppe, besvarede dem med et Smil og overlod det til Stiftsdamen, der med hver Time fik Dreene mere op, at føre dem til Protocols, fortolke dem og pludselig see det hele Forhold i et forfærdeligt Lys.

40.

Imidlertid frygtede Consuelo, der meer end nogen-
sinde blev iagttaget af Stiftsdamen, at en altfor overdreven Iver kunde vække Mistanke, og hun beslittede sig derfor paa en koldere og roligere Holdning, der ogsaa havde tilfølge, at hun i Løbet af Dagen kunde undbrage sig Wenceslawas Opmærksomhed og med lette Fjed ile hen til Bjerget. Hun havde i dette Dieblif ingen anden Tanke en den at op-
søge Zdenko, twinge ham til at forklare sig og komme paa det Nene med, om han vilde føre hende til Albert eller ikke. Hun traf ham allerede temmelig nær ved Slottet paa den Fodsti, der førte til „Schreckenstein.“ Han syntes at ville gaae hende imøde og tiltalte hende paa Boehmisk med stor Tungesærdighed.

„Ak! desværre forstaaer jeg Dig ikke,“ sagde Consuelo, da hun endelig kunde komme til orde; „jeg forstaaer neppe engang Tydsk, dette haarde Sprog, som Du hader

som Trældom, og der gjør mig melankolff som Landsflygtigheden: men da vi ikke kunne forstaae hinanden ellers, saa vær saa god at tale til mig i det; vi tale det lige daarligt, men jeg lover Dig, at jeg vil lære Boehmisk, naar Du vil undervise mig."

Disse Ord, der klang sympathetisk i Zdenkos Øren, gjorde ham alvorlig, og idet han rakte Consuelo sin tørre og barkede Haand, som hun trykkede uden Betænkning, sagde han til hende paa Tydsk:

"Jeg vil lære Dig mit Sprog og alle mine Sange. Med hvilken af dem skal jeg begynde?"

Consuelo trode at burde gaae ind paa hans Indfald, for at udforske ham. "Syng for mig," sagde hun til ham, "Sangen om Grev Albert."

"Der er," svarede han, "flere end to hundrede tusinde Sange om min Broder Albert. Dem kan jeg ikke lære Dig, og Du vil heller ikke forstaae dem. Jeg laver hver Dag nye, og de nye ere aldrig som de gamle. Forlang ellers hvad Du vil."

"Hvorfor skulde jeg ikke forstaae dem? jeg er jo Eders "Trøst" og jeg hedder for Dig og for Grev Albert, der er den Eneste, som kjender mig her, Consuelo."

"Du Consuelo!" sagde Zdenko med en spottende Latter, "Du veed ikke, hvad Du selv siger. Forsoningen er lænkebunden . . ."

"Jeg veed det, og Trøsten er ubønhørlig. Men Du Zdenko, Du veed Ingenting. Forsoningen har sprængt sine Baand, og Trøsten har brudt sine Lænker."

"Løgn, Løgn! tydske Galskaber!" raabte Zdenko, der pludselig holdt inde baade med at lee og med at springe. "Du kan ikke synge."

"Jovist kan jeg synge, her selv." Og hun sang for

ham det første Vers af Balladen om de tre Bjerger, som hun godt havde mærket sig, tilligemed de Ord, som Amalie havde lært hende.

Zdenko hørte henrykt paa hende og sagde derpaa sukende: „Jeg holder meget af Dig, min Søster, saare meget. Vil Du lære en anden?“

„Ja, den om Grev Albert; men først paa Tydsk, saa kan Du lære mig den paa Boehmisk bagefter.“

„Hvorledes begynder den?“ spurgte Zdenko og saae listigt paa hende.

Consuelo begyndte paa Melodien til den Sang, hun havde hørt Astenen iforveien: „Nede, derne . . .“

„Aa, den er fra i Gaar, og den kan jeg ikke længer,“ afbrød Zdenko hende.

„Naa, saa lad mig høre den fra i Dag.“

„De første Ord? Du maa sige mig de første Ord.“

„De første Ord, dem har jeg her, hør efter: Grev Albert er nede, derne i Grotten . . .“

Reppe havde hun udtalt disse Ord, før Zdenkos Mine og Holdning pludselig forandrede sig, og hans Dine lignede af Forbittrelse. Han sprang tre Skridt tilbage, løstede Hænderne over Hovedet, som om han vilde forbande hende, og begyndte igjen at tale Boehmisk med et forbittret og truende Udtryk.

Consuelo blev først forstrækket, men da hun saae, at han fjernede sig, vilde hun gaae efter ham og kalde ham tilbage. Han vendte sig rasende om, og idet han tog en uhyre stor Steen op og svang den over Hovedet, raabte han paa Tydsk:

„Zdenko har aldrig gjort Nogen Fortræd, Zdenko kunde ikke gjøre en Flue Fortræd, og hvis et lille Barn vilde dræbe ham, saa lod han det lille Barn gjøre det.

Men seer Du endnu engang paa mig, siger Du et eneste Ord mere, tydste Vognerske, vil Zdenko knuse Dig som en Orm, selv om han bagefter maatte kaste sig i Floden for at rense Legeme og Sjæl for det udgydte Blod."

Consuelo flygtebe forfærdet og traf længere nede paa en Bonde, der, forbausset over at see hende flygte saa dødsbleg, spurgte hende, om hun havde mødt en Ulv paa sin Bei.

Consuelo, der vilde vide, om Zdenko oftere havde saadanne Anfald af Kaseri, svarede ham, at hun havde mødt Zdenko og var bleven bange for ham.

"De behøver ikke at være bange for den Ustkuldige," svarede Bonden, der smilte af hendes jomfruelige Forsagthed; "Zdenko er ikke ondskabsfuld; enten leer han eller synger han, eller han fortæller Historier som man ikke forstaaer, men som ere smukke og prægtige."

"Men undertiden bliver han ond, og saa truer han og kaster med Steen, ikke sandt?"

"Nei aldrig," svarede Bonden, "det er endnu aldrig skeet og vil aldrig skee. Man behøver ikke at være bange for Zdenko, thi han er saa from som et Barn."

Da Consuelo var kommen sig af sin Forstrækkelse, indsaae hun, at Bonden sagtens havde havt Ret, og at hun ved et uforsigtigt Ord selv havde fremkaldt dette hans første og eneste Anfald af Kaseri. Hun gjorde sig bitre Behreidelser i den Anledning.

"Jeg har været altfor hastig," sagde hun til sig selv, "jeg har i hans rebelige Sjæl vakt en Lidelse, som var ham fremmed, og som ved den mindste Foranledning kan overfalde ham igjen. Han var kun svaghovedet, og jeg har maaskee gjort ham rasende."

Endnu sørgmodigere blev hun ved at tænke over

Grunden til Zdenkos Forbittrelse. Han havde givet hende Visshed om, at hun havde gjættet rigtigt, da hun antog, at Alberts Tilflugtssted maatte være en Grotte under Bjerget. Med hvilken mistroisk Omhyggelighed søgte Albert ikke at skjule denne Hemmelighed endogsaa for hende! Altsaa var heller ikke hun udelukket af dette Ban, altsaa havde heller ikke hun nogen Indskydelse paa Grev Albert, og hin Indskydelse, han havde havt til at kalde hende sin Trøst, hint Forsøg, han havde gjort paa at kalde paa hende forrige Aften gennem en af Zdenkos symbolske Sange, og hin Omstændighed at han havde betroet hendes Navn Consuelo til den Forrykte, alt det var kun et Dieblisks Lune og Indfald, uden at nogen virkelig og uimodstaaelig Længsel havde bestemt ham til at kalde hende frem for nogen Anden sin Frelse og Trøst! Ja, selv det, at han havde nævnt og ligesom gjættet Navnet Trøst, Consuelo, var altsaa kun et Spil af Tilfældet. Hun havde aldrig skjult for Nogen, at hun var en Spanierinde, og at hendes Modersmaal bestandig havde ligget hende nærmere end det Italienske. Begeistret af hendes Sang havde Albert, der bestandig rugede over en Tanke, som opfyldte hans Sjæl og hans Indbildningskraft, kaldt hende ved dette Navn i et Sprog, som han var fuldkommen mægtig, og som ingen af hans Omgivelser forstod uden hun selv.

Consuelo havde i den Retning aldrig gjort sig overdrevne Forestillinger; men i dette fine og findrige Spil af Tilfældet havde hun dog troet at finde noget Skjæbnesvangert, som hendes Phantasi havde bemægtiget sig uden at undersøge det altfor nøie.

Nu var Alt igjen uvist og tvivlsomt. Havde Albert i en ny Exaltation glemt den Stemning, hvori hun havde sat ham? trængte han ikke mere til hende for at lette sit

Sind, og var hun ikke istand til at frelse ham? Eller var Zdenko, der hidtil havde forekommet hende saa ivrig i at understøtte hans Hensigter, mere forrykt og affindig, end Consuelo tidligere havde troet? Handlede han efter sin Herres Villie, eller glemte han ham ganske, idet han med et saadant Kaseri vilde forhindre den unge Pige i at nærme sig Bjerget og komme paa Spor efter Sandheden?

„Naa?“ sagde Amalie, da hun kom tilbage til Slottet, „har De saa seet Albert paa Aftenhimmels Skyer, eller vil De i Nat, med en eller anden mægtig Trylleformular, mane ham ned igjennem Skorstenen?“

„Maaskee,“ svarede Consuelo i en forstemt Tone.

Det var første Gang i sit Liv, at hun følte sin Stolt-
hed krænket. Hun havde hengivet sig til dette Foretagende med en saa reen Iver og en saa høihjertet Begeistring, at enhver Tanke om at see sig spottet og foragtet, hvis det mislykkedes, maatte være hende piinlig.

Hun var i daarligt Humeur hele Aftenen, og Stifts-
damen, som lagde Mærke til denne Forandring, undlod ikke deri at see en Frygt for, at hun muligviis kunde have for-
raadt den ulykkelige Tilbøielighed, der begyndte at spire i hendes Hjerte.

Men Stiftsdamen tog aldeles feil. Hvis Consuelo havde følt det mindste Spor af en ny, opvaagnende Kjær-
lighed, saa vilde hun ikke være baaret af en saa levende Tro og en saa from Tillid som hidtil. Hun havde tvært-
imod aldrig følt sin gamle Lidenskab saa smertelig vende tilbage som netop i disse Forhold, hvori hun ved en helte-
modig Handling og en Slags fanatisk Menneskeljærlighed søgte at kurere sig selv for den.

Da hun om Aftenen traadte ind i sit Værelse, fandt hun paa sit Spinnet en gammel, forghldt og med adelige

Baaben forziret Bog, i hvilken hun strax gjenkjendte den samme, som hun forrige Nat havde seet Zdenko hente i Alberts Cabinet og tage med sig. Der var lagt et Mærke i den, og da hun slog op paa dette Sted, mødte hendes Dine den bekjendte Bodspsalme: De profundis clamavi ad te!*) Disse latinske Ord vare understregede med Blæk, der endnu syntes ganske frisk, thi det havde klæbet sig fast paa den modsatte Side. Hun gjennembladede Bogen (det var den berømte, saakaldte Cralicer Bibel i en gammel Udgaave fra 1579) men hun fandt ingen yderligere Anthydninger, Randglofer eller indlagte Mærker. Men dette simple Strig fra Dybet, eller saa at sige fra Jordens Afgrund, var det ikke betegnende, ikke veltalende nok? Hvilken Mod-sætning mellem dette Alberts udtalte Dnsse og Zdenkos mærkværdige Dpsørsel!

Consuelo blev endelig staaende ved den Formodning, at Albert uidentvøl var syg og kraftløs og blev holdt tilbage i et eller andet underjordisk Smuthul, som hun formodede maatte være nede i Schreckenstein, af Zdenkos vanvittige Kjærlighed. Han var maaskee i Hænderne paa dette forrykte Menneffe, der lagde sin Dmhed for ham for Dagen ved at holde ham fangen her, ved engang imellem at give efter for hans Bønner om at komme op til Dyset, ved at lade sig bruge som Sendebud til Consuelo, men derpaa pludselig af en eller anden Frygt eller Grille satte sig imod, at han gif videre.

„Belan,“ sagde hun til sig selv, „jeg vil derved, selv om jeg skal trodse den alvorligste Fare; jeg vil derved, om jeg end i disse selvkjærlige Daarers Dine skulde begaae en forførdelig Daarstab; jeg vil derved, om jeg end skal

*) „Fra Dybet raabte jeg til Dig.“

have den Ydmygelse at blive modtaget med Lige-
 gyldighed af den, der kalder mig. Ydmygelse? men det
 vilde det jo ikke være, hvis han virkelig selv skulde være
 ligesaa forrykt som den stakkels Zdenko. Jeg vilde da
 kun have Grund til at beklage dem Begge, og jeg havde
 da gjort min Pligt: jeg havde adlydt Guds manende
 Stemme, der med uimodstaaelig Magt driver mig fremad."

Den feberagtige Tilstand, hvori hun havde befundet
 sig i alle disse Dage, og som efter hendes sidste Sammen-
 træf med Zdenko var bleven afløst af en piinlig Ned-
 stemthed, indfandt sig nu baade legemlig og aandelig. Hun
 gjenfandt hele sin Kraft, og idet hun skjulte for Amalie
 saavel Bogen som hendes Begeistring og hendes Hensigt,
 voxlede hun muntre Ord med hende, lod hende gaae til
 Sengs og skyndte sig saa selv hen til Taarekilden, forsynet
 med en lille Blændlygte, som hun samme Morgen havde
 forskaffet sig.

Hun ventede temmelig længe og blev af Kulden tvun-
 gen til flere Gange at gaae ind i Alberts Cabinet for at
 optøe sine stivnede Lemmer. Hun voxede at kaste et Blik
 paa denne Masse af Bøger, der ikke stode opstillede paa
 Hylde som i et Bibliothek, men laae ligesom forsættigt
 henkastede paa Gulvet. Nysgjerrig aabnede hun nogle af
 dem. De vare næsten alle skrevne paa Latin, og Consuelo
 kunde i det høieste slutte sig til, at det var theologiske
 Tidsskrifter, som enten vare udgaaede fra den katholske
 Kirke eller approberede af den. Hun vilde netop forsøge,
 om hun kunde udfinde Titlerne, da hun hørte Vandet
 bruse henne i Brønden. Hun løb derhen, slukkede sin
 Lygte, skjulte sig bag Gelænderet og ventede paa Zdenkos
 Ankomst. Dengang opholdt han sig hverken i Blomster-
 parterret eller i Alberts Værelse, men gik, som Consuelo

senere erfoer, lige hen til Grev Christians Sovkammer og til Capellet for ved Døren at lytte efter, hvor han befandt sig. Det gjorde han ofte af egen Drift, uden at Albert nogensinde tilskyndede ham til det, som vi vil see af det Følgende.

Consuelo var ikke mere i Tvivl om, hvad hun skulde gjøre; hendes Beslutning var fattet. Hun turde ikke mere betroe sig til Zdenkos Fornuft og gode Villie og vilde derfor ubeskyttet vove sig ned til den, som hun troede blev holdt fangen. Der gaves uden Tvivl kun en eneste underjordisk Bei fra Brønden i Slottet til Brønden paa „Schreckenstein.“ Om denne Bei end var vanskelig eller farlig, saa maatte den dog kunne passeres, siden Zdenko tilbagelagde den hver Nat. Isærdeleshed maatte det kunne skee ved Lys, og Consuelo havde derfor ogsaa forsynet sig med Staal, Steen, Svamp og Lys for det Tilfælde, at det skulde være nødvendigt. Hvad der gav hende Visshed om, at hun ad denne underjordiske Bei vilde komme til „Schreckenstein“, var en gammel Historie, som hun havde hørt Stiftsdamen tale om, — en Beleiring, som Slottet her havde maattet udholde paa de tydske Ridders Tid. „Disse Riddere,“ sagde Stiftsdamen, „havde i deres Spisefal en Cisterne, som altid forsynedes med Vand fra et nærliggende Bjerg, og naar de vilde udsende Spioner for at iagttage Fjenden, saa lagde de Brønden tør og gik da gennem denne underjordiske Ledning hen til en nærliggende Landsby. Consuelo erindrede sig nu gennem et Sagn der paa Egnen, at Landsbyen, der laa paa en Høi og var bleven afbrændt i Krigen, havde hedt Schreckenstein og havde dengang hørt under Vorgen her og i Beleirings-tiden staaet i hemmelig Forbindelse med den. Hun

sluttede altsaa ganske rigtigt, at der her maatte findes baade en Forbindelse med Schreckenstein og en Udgang.

Hun benyttede sig af Zdenkos Fraværelse til at stige ned i Brønden. Men først kastede hun sig paa Knæ, anbefalede sig Gud i Bødd og slog naivt et stort Kors for sig, ligesom hun havde gjort i San Samuele, da hun første Gang skulde optræde. Derpaa steg hun dristigt ned ad den steile Trappe, idet hun søgte efter de Støttestruer i Muren, som hun havde seet Zdenko holde sig ved, og undgik omhyggeligt at see ned for ikke at blive svimmel. Uden noget Uheld naaede hun til Jernkjæden, og da hun havde grebet om denne, følte hun sig roligere og havde nu ogsaa Mod nok til at see ned i Dybet. Der var endnu Vand dernede, og denne Opdagelse frembragte hos hende en øieblikkelig Gysen; men Modet vendte snart tilbage igjen. Brønden kunde være dyb nok, men den Abning, hvorfra Zdenko var kommen, maatte uden Tvivl være omtrent midtvejs. Hun var allerede stegen halvtredsfindstue Trin ned med den Lethed og Behændighed, som ikke findes hos unge Piger i de bedre Classer, men kun hos Almuesbørn, der tidligt tilvende sig den under deres Lege og beholde den tillidsfulde Dristighed, der følger med den, gennem hele Livet. Den eneste virkelige Fare her var, at Foden kunde glide paa de fugtige Trin; men Consuelo havde ved at støve omkring fundet en gammel bredskygget Filthæt, som Baron Frederik tidligere havde benyttet paa sine Jagttoure. Denne havde hun skaaret istykker og lavet sig Saaler deraf, som hun havde bundet under sine Sko ligesom Cothurner. Hun havde lagt Mærke til, at Zdenko paa sin natlige Gang havde en lignende Fodbeskyddelse. Paa disse Filtsaaler gik han lydlost gennem Slottets Corridorer, og derfor havde han forekommet hende suarere

at glide hen som en Skygge end at gaae som et Menneſte. Hun vidſte ogsaa, at Huſſitterne forſynede deres Spioner med den ſamme Fodbeklædning, ja endogſaa deres Hefte, naar de vilde overrumple Fjenden. Ved det to og halvtredſindstyvende Trin ſtødte Conſuelo paa en bred Steen og en lav og hvælvet Abning. Hun betænkte ſig intet Dieblit paa at træde ind i den og med bøiet Hoved vove ſig videre frem i denne ſmalle, lave, af Menneſkehænder huggede Kanal, der endnu drev af det Vand, der var ſtrømmet igjennem den.

Frygtløs og uden at ſtøde paa nogen Hindring havde hun i omtrent fem Minutter forſat ſin Vandring, da hun troede at høre en dæmpet Larm bagved ſig. Maaſkee var det Zdenko, der kom tilbage, for atter at ſøge hen til Schreckenſtein. Men hun havde et godt Forſpring, og hun fordoblede ſine Skridt for ikke at blive indhentet af denne farlige Reifeſammerat. Han kunde ikke ane, at hun var forud, havde altsaa heller ingen Grund til at ſkynde ſig efter hende, og medens han, meente hun, underveis mumlede ſine Historier eller ſang ſine uendelige Sange, haabede hun, at hun kunde naae ſit Maal og ſtille ſig under Alberts Beſkyttelſe.

Men Larmen, ſom hun havde hørt, tog til og klang efterhaanden ſom Lyden af bruſende, arbeidende og fremſtrømmende Vand. Hvad var der ſkeet? havde Zdenko bemærket, hvad hun havde for? havde han aabnet Gluſen for at forhindre hende deri og begrave hende i Strømmen. Men det havde han jo dog ikke kunnet gjøre uden ſelv at være kommen igjennem, og han var jo bag ved hende. Denne Betragtning var rigtignok ikke meget beroligende. Zdenko var iſtand til hellere at vie ſig til Døden og drukne med hende end tillade, at Alberts Skjuleſted blev

forraadt. Imidlertid havde Consuelo ikke paa sin Veiseet nogen som helst Dæmning, nogen Sluse eller nogen Steen, der kunde standse eller opholde Vandet. Dette Vand maatte jo desuden være foran hende, og den larmende Brusen kom bagfra. Den vrede bestandig og nærmede sig hylende og tordnende. Pludselig mærkede Consuelo — hvilken frygtelig Opdagelse! — at Kanalen, istedetfor at stige, sænkede sig, i Begyndelsen med en let Skraaning, men derpaa brattere og brattere. Den Ulykkelige havde taget feil af Veien. I sin Ufærdighed og paa Grund af den tykke Damp, der steg op fra Cisternens Dyb, havde hun ikke lagt Mærke til en anden langt større Svælvning, der laa ligeover for den, hun havde betraadt. Hun var kommen ind i den Kanal, der tjente til Afløb for Brøndens Vand, istedenfor at betræde den, der førte til Beholderen eller Kilden. Zdenko, der var gaaet den modsatte Veie, havde rolig aabnet Slusen; Vandet skjød i Casskader op i Cisternen og havde allerede fyldt Brønden lige til det Sted, hvor Afløbet befandt sig; nu skjød det ind i den Kanal, hvori Consuelo dødelig forstrækket ilede fremad. Snart vilde ogsaa denne Kanal være fyldt med Vand. I et Dieblit, i et Nu maatte Kanalen være fyldt, og bestandig sænkede den sig brattere ned i Afgrunden. Det drivvaade Løst viste tilstrækkeligt, at Strømmen fyldte hele Kanalen, at ingen Frelse, var mulig og at den Ulykkelige's ilende Skridt ikke kunne frelse hende fra den indhentende Strøm. Luften var allerede sammenpresset af den frembrusende Vandmasse. En kvælende Hede standsede Vanddrættet og var ligesaa dødbringende som Angsten og Fortvivlelsen. Allerede naaede Strømmens Brølen hendes Øre, allerede væltede et rødt Skum, et uheldvarslende Forbud

om hvad der vilde komme, frem i Kanalen, og det forærdede Offer sagtede sine Skridt.

„O, min Moder!“ raabte hun, „tag mig i dine Arme! O, Anzoleto, jeg har elsket Dig! O, min Gud, giv mig Erstatning i et bedre Liv.“

Keppe havde hun i sin Dødsangst sendt dette Skrig til Himlen, førend hun snublede og stødte paa en uventet Hindring. Og, o Under! o guddommelige Barmhertighed! det er en smal og steil Trappe, der fra en af Væggene i Gangen fører i Veiret, og som hun nu kryber op ad, bevinget af Frygt og Haab. Hvelvingen løfter sig høit over hendes Hoved; Strømmen styrter frem, pidsker Trappen som Consuelo netop stiger op ad, begraver de nederste ti Trin, besprøiter hendes hurtige Fod der flygter for dets Rasen, fylder hele den Kanal, som Consuelo nylig har forladt, lige op til Loftet, styrter sig derpaa ned i Mørket og slyder med et frygtelig Torden ind i et dybt Bækken, medens den heltemodige unge Pige i Mørke og knælende takker for sin Frelse.

Thi hendes Lys er slukket af et rasende Vindstød, der ilede forud for Vandmassen. Hun synker sammen paa det øverste Trin af Trappen, thi saalænge havde Selvopholdelsesdriften holdt hende opreist. Men endnu veed hun ikke, om hun er frelst, eller om Vandets Torden bebuder en ny Ulykke, der truer hende, og om denne kolde Regn, der sprøiter op til hende og væder hendes Haar, er Dødens iskolde Haand, der udstrækker sig efter hende.

Imidlertid fylder Beholderen sig efterhaanden, Dampen tier, Dampen forsvinder, og en sagte Mumlens, der er mere vell klingende end skrækkelig udbreder sig i Grotterne. Det er lykkes Consuelo at faae sit Lys tændt igjen; hendes Hjerte banker endnu heftigt, men Modet

vaagner igjen. Paa sine Knæ bringer hun Gud og sin Moder den varmeste Tak. Hun undersøger nu Stedet, hvor hun er, og lader Lygtens slakkende Lys glide henover de Gjenstande, der omgive hende.

En vidtstrakt, af Naturen dannet Grotte hvælver sig over et Svælg, hvortil den fjerne Kilde fra Schreckenstein sender sit Vand, som tilsidst taber sig i Fjeldets Skjød. Dette Svælg er saa dybt, at man slet ikke øiner det nedstyrte Vand, og at en Steen, som man kaster deri, behøver et Par Minuter for at naae Dybet med et Brag som en affkudt Kanon. Grottens Echo gjentager det længe, og endnu længere varer den sørgelige Pladsfen af de usynlige Bølger. Man troer at høre et underjordiff Kobbel Jagthunde gjøe. Ved en af Væggene i denne Grotte er der hugget en smal og besværlig Fodsti ind i Klippen tæt ved Kanden af en Afgrund; den taber sig i en ny mørk Gang, som aldrig noget Menneffe har vovet sig ind i, og fører bestandig derpaa høiere tilveirs.

Det er den Vei, som Consuelo maa gaae. Der gives ingen anden, thi Vandet har aldeles tilspærret og opfyldt den, som hun kom af. At vente paa Zdenkos Tilbagekomst til Grotten er umuligt, thi Fugtigheeden der er dræbende, og Lyset knitter blegt og truer med at slukkes uden at kunne tændes igjen.

Det Gyselige i denne Situation har endnu ikke lammet hendes Mod. Hun aner vel, at hun ikke mere er paa Veien til Schreckenstein. Disse underjordiffe Gange, der her aabne sig for hende, ere et Værk af Naturen og føre ind i en Labyrinth, hvoraf hun aldrig vil finde nogen Udgang. Alligevel maa hun forsøge paa det, om ikke Andet saa for at finde et sikkrere Tilflugtssted den næste Nat. Da vil Zdenko komme igjen, han vil bringe Vandet

til at falde, Kanalen vil tømmes, og den Fanguer vil igjen kunne vende tilbage til Livet og Lyset.

Consuelo fordybede sig da igjen med nyt Mod i disse hemmelighedsfulde Klostre, idet hun dog denne Gang omhyggeligt lagde Mærke til Brøndens Beskaffenhed og kun holdt sig til de opadgaaende Stier, uden at lade sig forføre af de tilsyneladende rummelige Gallerier, der hvert Dieblik viste sig for hende. Paa den Maade var hun sikker paa, at hun ikke vilde støde paa nye Vandstrømninger og igjen kunde finde Tilbageveien. Under tusinde Hindringer gif hun fremad mægtige Stene spærrede hendes Bei og sonderrev hendes Fødder; kjæmpemæssige Flagermuus, som Lysfjæret opskræmmede fra deres mørke Sovesteder, stødte hobevis imod Løgten og onsværmede den Vandrende som natlige Spøgelsler. Efter enhver ny Skræk følte hun sit Mod voxe og tiltage. Undertiden maatte hun klattre henover uhyre Blokke, der havde løsnet sig fra Loftet. Undertiden blev Hvelvingen saa snever og saa lav at Luften var nærved at kvæle hende, og hun var nødt til at bane sig krybende Bei. Saaledes havde hun arbeidet sig fremad i en halv Time, da hun traadte ud af en snever Spaltning i Klippen, som hendes slanke, høielige Legeme kun med Møie var sluppet igjennem, og pludselig faldt fra Scylla i Charybdis, idet hun stod Ansigt til Ansigt med Zdenko — med Zdenko, der først stirrede paa hende, stum og forstenet af Skræk, men med eet syntes at flamme op af Brede og Raseri, saaledes som hun engang tidligere havde seet ham.

I denne Labyrinth mellem utallige Hindringer og ved dette uvisse skjælvende Skjær af et Lys, som Mangel paa Luft hvert Dieblik truede med at slukke, var det umuligt at flygte. Consuelo havde fast besluttet at sætte sig til

Modværgje mod ethvert morderiff Anfald. Zdenkos Kaseri antydede tilstræffeligt, at han denne gang ikke vilde lade det blive ved Trusser. Bludselig fattede han en forunderlig vild Beslutning: han begyndte at samle store Steen og at stable dem ovenpaa hinanden for at tilmure det smalle Rum, hvori hun befandt sig. Paa denne Maade kunde han være vis paa, at hun vilde døe af Sult, ligesom en Vi indespærrer den Gedehans, der er trængt ind i dens Celle, ved at klæbe Vox for Abningen.

Men Zdenko byggede med Granit, og han arbejdede med en umaadelig Hurtighed. Den uhyre Muskelkraft, som dette tilsyneladende magre og svage Menneſte lagde for Dagen, idet han taarnede mægtige Steenblokke ovenpaa hinanden, beviste Consuelo kun altfor godt, at al Modstand var umulig, og at det var bedre at vende om og see at finde en anden Udgang end at tirre Zdenko og udsætte sig for den yderste Fare. Hun forsøgte dog først ved sine Ord at formilde og tæmme ham.

„Zdenko,“ sagde hun, „hvad gjør Du, Ubestindige? Albert vil ikke tilgive Dig min Død, Albert venter mig og kalder paa mig. Jeg er hans Veninde, hans Trost og hans Befrierſke. Du dræber din Ven og Broder, naar Du dræber mig.“

Men Zdenko, der ſagtens frygtede for at lade sig overtale, og som fast havde besluttet at gennemføre det Bærk han var ifærd med, begyndte i det ham eiendommelige Sprog at synge til en livlig og lystig Melodi, medens han med stærk og hurtig Haand byggede videre paa sin Cyklopmuur.

Endnu manglede der en sidste Steen, ſaa var Bygningen færdig; Consuelo fulgte med ængſtelige Blikke hans Bevægelſer. „Aldrig,“ tænkte hun „bliver jeg iſtand til at

nedrive denne Muur. Dertil maatte jeg have Arme som en Hjæmpe.“

Den sidste Steen, var lagt og snart mærkede hun, at Zdenko var isærd med at opføre en anden Muur til Støtte for den første. Et heelt Steenbrud, en heel Fæstning vilde han opstable mellem hende og Albert. Han sang bestandig og syntes at more sig overordentligt ved sit Arbeide. Pludselig fik hun en guddommelig Indskydelse. Hun kom til at tænke paa den berømte fjætterfke Talemaade, som hun havde ladet Amalie oversætte for sig paa Boehmisk, og som havde vakt saa stor Forargelse hos Cappellanen.

„Zdenko!“ raabte hun paa Boehmisk gjennem en Spalte i Muren, der allerede skilte hende fra ham, „min Ven Zdenko, Du hilses af den, der er skeet Uret.“

Neppe var dette Ord over hendes Læber, før Zdenko var som ramt af et Trylleslag. Han lod den uhyre Blok som han stod med, falde til Jorden, idet han udstødte et dybt Suk og begyndte at nedrive sin Muur endnu hurtigere, end han havde opført den. Derpaa rakte han Consuelo Haanden, hjalp hende over Steenblokkene, betragtede hende taus fra Top til Taa, stønnede forunderligt, rakte hende tre Nøgler, der hang i et rødt Baaud, og pegede paa den Bei, der laa for hende, og sagde:

„Du hilses af den, der er skeet Uret.“

„Vil Du ikke være min Fører?“ spurgte hun. „Bring mig dog til din Herre.“

Zdenko rystede paa Hovedet og sagde:

„Jeg har ingen Herre; jeg havde en Ven, men ham tager Du fra mig. Det er Skjæbnens Billie. Gaa hvorhen Gud fører Dig. Jeg vil blive her og græde, til Du kommer tilbage.“

Han satte sig hen paa en Steenblok lagde sit Hoved i sine Hænder og vilde ikke tale meer.

Consuelo spildte ikke Tiden med at trøste ham. Hun frygtede for, at hans Raseri kunde vende tilbage, og idet hun benyttede sig af sin sieblikkelige Overmagt og nu var vis paa at være paa Veien til Alberts Tilflugtssted, foer hun afsted som en Piil. Paa den hidtilværende usikre og anstrengende Sti havde hun ikke tilbagelagt nogen videre Strækning, thi Zdenko, der var slaaet ind paa en langt længere, men for Vandet utilgængelig Bei havde mødt hende ved Foreningspunktet af begge de underjordiske Gange, hvoraf den ene var bekvem og udhugget af Menneskehaand i Klippen, den anden vild, gyselig og farlig. Consuelo anede ikke, at hun i dette Dieblik befandt sig under Parken og paa en Sti, som alle Stiftsdamens Nøgler og Forholdsregler ikke kunde affpærre. Efter at hun havde tilbagelagt en lille Strækning paa denne nye Bei, spurgte hun sig selv, om det ikke var bedre at vende om og opgive et Forehavende, der saa ofte var blevet krydset og nær var blevet saa fordærveligt for hende. Hvor let kunde ikke nye Farer true hende! Zdenkos fjendtlige Stemning kunde vaagne igjen, han kunde atter forfølge hende, og han kunde opbygge nye Mure for at affkære hende Tilbageveien. Hvis hun derimod opgav sit Forehavende og bad ham om at lægge Cisternen tør for atter at kunne stige op igjennem den, saa kunde hun haabe igjen at finde ham venlig og søielig. Indtrykket af den sidste frygtelige Scene var imidlertid altfor frisk, til at hun kunde beslutte sig til anden Gang at opsoge denne lunefulde Skabning. Hendes Frygt for Zdenko tiltog bestandig, jomere hun fjernede sig fra ham. Hun flygtede derfor for ham, da hun ikke havde Mod til at see ham igjen og

bede ham om det, som kunde have stemt ham venligt imod hende, og hun længtes nu kun efter at naae en af de Trylleporte, hvortil han havde givet hende Nøglerne, for at kunne opstille en Skranke mellem sig og den Forrykte.

Men kunde hun ikke forefinde Albert, denne anden Forrykte, hvem hun haardnakket og uden Grund bestandig forestillede sig som blid og søielig, i en Stemning, der var ganske lig Zdenkos? Endnu laa der et tykt Slør over det hele Eventyr, og Consuelo, der efterhaanden kom til Besindelse, spurgte sig selv, om hun ikke af dem alle Tre var den mest Forrykte, siden hun kunde styrte sig i en saadan Afgrund af hemmelighedsfulde Farer, uden at være vis paa en lykkelig Udgang.

Imidlertid gif hun raff frem i en rummelig Gang, som stærke Hænder for Aarhundreder siden havde udhugget i Klippen. I en kraftig Stiil og fuldkommen regelmæssig snoede den sig i Spidsbuer hen imellem Klipperne. Ethvert farefuldt Sted var gjort sikkert ved hvælvede Konstruktioner af Kvadersteen, der lukkedes med Riler af Granitblokke. Consuelo gav sig ikke Tid til at beundre dette Ræmpeværk, der var udført med en saadan Dygtighed, at det endnu kunde trodse mange Aarhundreder. Hun spurgte heller ikke sig selv om hvorledes det var muligt, at de nuværende Besiddere af Slottet kunde være uvidende om Tilværelsen af et saa vigtigt Værk. Det var dog forklarligt nok, naar hun erindrede, at Familiearchivet og alle Slottets Papirer for over hundrede Aar siden vare blevne tilintetgjorte af Jesuiterne; men hun saae sig slet ikke mere om og tænkte næsten kun paa sin egen Sikkerhed, tilfreds med at hun kunde bevæge sig med Frihed og frit drage Veiret. Hun havde endnu et temmeligt Stykke Vei for sig, endsfjøndt denne lige Vei til Schreckenstein var langt kortere end den

Bjergsti, der i Krumninger snoede sig hen foroven. Hun fandt dog Veien meget lang, og da hun ikke kunde orientere sig, vidste hun ikke engang, om denne Bei førte til Schreckenstein eller til et andet mere fjerntliggende Sted.

Efter et Kvarteerstids Gang fandt hun, at Hvalvingen løstede sig igjen, og at den kunstfærdige Haand op-
hørte ganffe. Imidlertid vare de vidtstrakte Steenbrud og de majestætiske Grotter, hvorigjennem hun nu kom, endnu bestandig Menneſſeværk. Men da de vare bedækkede med Vegetation og igjennem utallige Revner tilgængelige for den ydre Luft, tilbød de et langt mindre mørkt og frastødende Skue end de hvalvede Gange. Her var der Leilighed nok til at skjule sig og unddrage sig en forbittret Fjendes Efterstræbſer. Men en Rislen af rindende Vand bragte hende til at skjælve. Hun lod imidlertid sin Fornuft raade og huskede paa, at hun bestandig var steget opad, siden hun havde forladt hin Afgrund, hvori den brusende Strøm nær havde revet hende om. Hvis Zdenko ikke havde et Pumpeværk af kæmpemæssig Styrke og ubegribelig Udstrækning til sin Raadighed, saa kunde han ikke mere tvinge sin mægtige Forbundsſælle, den rivende Vandstrøm, op i hendes Nærhed. Forresten var det jo klart, at hun et eller andet Sted maatte træffe paa Slusen eller Kilden selv, og havde hun havt mere Tid til Overlæg, saa vilde hun snarere have undret sig over, at hun ikke endnu paa sin Bei havde truffet paa Taarekilden eller det hemmelige Vand, hvorfra Cisternen fik sit Tilløb.

Men Kilden løb igjennem ubekjendte Aarer i Bjerget, og den underjordiske Gang berørte den kun i Nærheden af Cisternen og derpaa igjen under Schreckenstein, hvor

ogsaa Consuelo traf paa den. Slusen laa derfor langt bag ved hende paa den Bei, som Zdenko havde tilbage-
lagt alene, og Consuelo nærmede sig nu til den Kilde,
som i Aarhundreder intet Menneſke havde ſeet uden Albert
og Zdenko. Et Dieblik efter var hun henne ved Vand-
løbet, ſom hun denengang fulgte uden Frygt og uden at
trues af nogen Fare.

En Fodſti af løst og fiint Sand ſnoede ſig langſmed det
klare og gjennemſigtige Vand, der løb med ſtille Mumlen
hen i et dybt udhulet Leie. Her havde igjen Menneſke-
haand været virkſom. Fodſtien førte henad en Skrænt i
et frugtbart, men udyrket Landſkab, thi ſmukke Vandplanter,
tætte Epheuranter og vilde blomſtrende Brombærbuſſe be-
dækkede paa dette mod Blæſt velbeſkyttede Sted, uden
Henſyn til den ſtrenge Aarſtid, Bækens Bredder med et
grønt og blomſtrende Tæppe. Luften udenfra trængte
ind igjennem en Mængde ſine Revner og Spalter i ſaa
rigeligt Maal, at Vegetationen altid kunde holde ſig frift,
uden at dog et nyſgjerrigt Die var iſtand til at ſee ind
igjennem diſſe Revner. Det var et naturligt Driwhus,
der ved ſin Hvælving var beſkyttet mod Froſt og Sne,
og ſom gjennem utallige umærkelige Aakninger havde Luſt
i Overflødighed. Man kunde ſtiſtes til at troe, at en
kjarlig og omhyggelig Haand fredede om diſſe Planter
og rensede det Sand, ſom Bækken affatte paa Bredderne,
fra de Flinteſtene, der kunde ſaare Foden. Og man vilde
heller ikke blive ſtuffet i denne Formodning, thi det var
Zdenko, der ſørgebe for at gjøre Tilgangen til Alberts
hjemmelige Opholdsſted ſaa bekvem og ſaa behagelig ſom
mulig.

Consuelo begyndte at føle det velgjørende Indtryk,
ſom denne venlige og poetiſke Plet gjorde paa hendes af

Skræk betagne Sjæl. Da hun saae Maanens blege Straaler hist og her trænge ind igjennem Klipperevnerne og brydes paa den zittrende Vandflade, da hun fra Tid til anden mærkede Skovluften streife henover de stille Planter, som Vandet ikke kunde naae, og ved hvert Skridt troede sig Jordens Overflade nærmere, følte hun ogsaa sig selv som nyfødt, og den Modtagelse, der ventede hende, naar hun havde naaet Maalet for sin helttemodige Pillegrims-gang, stod nu mindre affrækkende for hendes Tanker. Endelig saae hun Fodstien pludselig bryde af fra Bredden, løbe ind i en kort, nylig muret Gang og hen til en lille Dør, der syntes at være af Metal, saa kold var den at føle paa. En kraftig Epheu omgav den med sine pyn-telige Ranker.

Nu, da hun stod ved Maalet for sin Bakken og sine Anstrængelser, da hendes Haand lagde sig paa denne sidste Hindring, som kunde vige i et Dieblik, thi i den anden Haand holdt hun Nøglen til denne Dør, blev hun pludselig overfaldet af en Frygtsomhed, der var endnu vanskeligere at bekæmpe end al hendes tidligere Angst og Skræk. Hun stod nu i Begreb med at trænge ind paa et Sted, der var lukket for ethvert Blik, enhver menneskelig Tanke, og der overraske, hensejket i en lethargisk Søvn eller i en drømmende Tilstand, en Mand, som hun neppe kjendte, som hverken var hendes Fader, Broder eller Ægtefælle, og som maaskee elskede hende, men som hun hverken kunde eller vilde elske igjen. „Gud,“ tænkte hun, „har ført mig herhen og ledet mig gennem de skrækkeligste Farer; paa hans Bud og med hans Hjælp staaer jeg nu her. Med en varm Sjæl, en reen Samvittighed, i en uegennyttig og menneskekjærlig Hensigt er jeg kommen her. Maaskee venter Døden mig her, og dog er det ikke denne

Tanke, der forfærder mig. Mit Liv er ødelagt, og jeg vilde hengive det uden synderlig Klage. Det har jeg følt endnu for faa Dieblikke siden, og i den sidste Time har jeg viet mig selv til en skrækkelig Undergang med en Sjælsro, som jeg ikke havde tiltroet mig. Maaskee er dette en Naade, som Gud forunder mig i det sidste Dieblif. Maaskee skal jeg falde for en Vanvittigs Haand, og jeg imødeseer dette Dieblif med en Martyrs Fasthed. Jeg troer af mit ganske Hjerte paa et evigt Liv, og jeg føler, at hvis jeg her skulde falde som Offer for en maaskee unyttig, men ganske vist mennefskjærlig Tanke, saa vil jeg i et andet og bedre Liv blive belønnet derfor. Hvad holder mig da tilbage? og hvorfra skriver sig denne uforklarlige Uro, som om jeg vilde begaae en Uret, og som om jeg behøvede at rødme for den, jeg vilde frelse."

Saaledes kæmpede Consuelo med sig selv, altfor undseelig til at forstaae sin Undseelse, og hun bebreidede sig næsten at hun i et saadant Dieblif kunde tænke paa Sligt. Det faldt hende nemlig ikke ind, at der kunde true hende endnu værre Farer end Døden; men i hendes kydske Sind rørte der sig en hemmelig Frygt for, at hun kunde synes besjælet af en anden Følelse end den guddommelige og ophøiede, der havde ført hende paa denne Vej. Alligevel stak hun Nøglen i Laasen. Meer end ti Gange vilde hun vove paa at dreie den rundt, uden at hun dog kunde beslutte sig til det. En fuldstændig Afkræftelse og Slappelse i hendes hele Væsen berøvede hende hendes Kraft og Bestemthed i det Dieblif, da den skjønneste Løn vinkede hende, enten her paa Jorden ved et opoffrende Kjærlighedsværk, eller hist i Himlen ved en ophøiet Død.

Langt om længe tog hun Mod til sig. Hun havde tre Nøgler. Der maatte altsaa være tre Døre at aabne og et Par Bærelser at gaae igjennem, inden hun naaede det, hvor hun formodede at finde Albert. Hun havde altsaa, hvis der fattedes hende paa Kraft, endnu Tid til at vende om.

Hun traadte ind i en hvælvet Sal, hvori der ikke fandtes andet Bohave end et Leie af tørre Bregner, hvorover der var kastet et Faareffind. Et Par nedtraadte og sønderrevne Sko sagde hende, at det var Zdenkos Sovekammer, hun var i. Hun gjenkjendte ogsaa den lille Kurv, som hun havde ladet blive tilbage oppe paa Bjerget med Frugter i, og som et Par Dage efter ganske var forsvunden. Nu besluttede hun sig til at aabne den anden Dør, efterat hun omhyggeligt havde tilluftet den første, thi endnu bestandig tænkte hun med Forsærdelse paa, at Zdenko mulig kunde vende tilbage. Det andet Bærelse, som hun traadte ind i, var hvælvet ligesom det første, men Bæggene vare bedækkede med Maatter og flettede Mostepper. En Kamin udbredte tilstrækkelig Varme, og det var uden tvivl den i Klippen anbragte Skorsteen, der frembragte det flygtige Lysstjær, som Consuelo havde lagt Mærke til oppe paa Toppen af Bjerget. Alberts Leie bestod, ligesom Zdenkos, af en Mængde Blade og Urter; men Zdenko havde bredt et prægtig Bjørneffind derover, tiltrods for den ubetingede Lighed, som Albert havde forlangt, at der skulde være i deres Levemaade, og som ogsaa Zdenko gif ind paa i Alt, hvad der ikke kom i Modstrid med hans lidenskabelige Hengivenhed for Albert og den Omhu, hvormed han hængede om hans Person, med Til-

sidesættelse af sin egen. Consuelo blev i denne Sal modtaget af Cynaber, der, da han hørte Røglen blive dreiet om, spidsede Øren og fæstede Øinene paa Døren. Men Cynaber var ikke blevet opdraget som andre Hunde; det var fra Ungdommen af blevet ham saa alvorligt forbudt at hyle og at gjøe, at han rent havde afvænt sig dermed. Hvis man havde nærmet sig til Albert i en fjendtlig Hensigt, vilde han nok have gjenvundet sin Stemme, og hvis man havde lagt Haand paa ham, havde han forsvaret ham som en Rasende. Men klog og forsigtig som en Eremit gjorde han aldrig den mindste Alarm, uden at være vis i sin Sag, og uden at han iforveien havde betragtet og besnuset sine Folk. Han nærmede sig Consuelo med et forskende Blik, der havde noget Menneffeligt ved sig, snusede til hendes Dragt og i Særdeleshed til hendes Haand, hvori hun længe havde holdt de af Zdenko berørte Røgler, og fuldkommen beroliget ved denne Omstændighed overlod han sig ganske til de venkfabelige Erindringer, han havde bevaret om hende, og lagde begge sine laadne Poter med et velvilligt Udtryk paa hendes Skuldre, medens han med sin prægtige Hale langsomt feiede Gulvet. Efter denne Hilsen lagde han sig igjen hen paa en Kant af Bjørnesskindet, der bedækkede Alberts Leie, men vedblev dog med Øinene at følge ethvert Skridt og enhver Bevægelse af Consuelo.

Før hun vovede at nærme sig til den tredje Dør, kastede hun et Blik omkring sig i denne Eremitbolig, for deraf at slutte sig til Beboerens Sindstilstand. Her var ikke det Mindste, der tydede hen paa Banvid eller Fortvivelse. En stor Keenlighed og en Slags Orden herskede derinde. En Kasse og forskellige Klædningsstykker til at skifte med hang paa et Par Urorehorn, en Sjeldenhed,

som Albert selv havde medbragt fra det Indre af Lithauen. Utallige Bøger stode ordnede i en Keol, som med plump, men slittig Haand var tildannet af raae Brædder og Grene. Et Bord og to Stole vare af samme Stof og samme Arbeide. Et Herbarium og gamle Notebøger, som Consuelo aldrig havde seet før, med slaviske Titler og Texter, fuldendte Billedet af det fredelige, simple og arbeidsomme Liv i dette ensomme Opholdssted. En mærkværdig gammel Jernlampe hang under Høvelvingen og bredte sit Lys ud over denne Helligdoms evige Nat.

Consuelo bemærkede tillige, at der i denne Bolig ikke fandtes noget Vaaben. I Modsætning til andre Skovbeboeres Kjærlighed til Jagt og de Luxusgjenstande, der i Regelen høre med til denne Fornøielse, eiede Albert ikke et Gevær, ikke en Jagtkniv, og hans gamle Hund var aldrig blevet dresseret, hvorfor Cynaber ogsaa var en Gjenstand for Baron Frederiks Foragt og Medlidenhed. Albert havde en Affky for Blod, og skjøndt han mindre end de Fleste syntes at glæde sig over Livet, havde han dog en from og ubegrændset Respekt for Livets Idee i Almindelighed. Han kunde ikke dræbe den ringeste Skabning eller taale at see den dræbes. Han elskede alle Naturvidenskabens Grene, men han nøiedes med at studere Botanik og Mineralogi. Entomologien forekom ham en altfor grusom Videnskab, og han havde aldrig kunnet bevemme sig til at offere et eneste Insekts Liv for at tilfredsstille sin Videbegjerlighed.

Consuelo kjendte disse hans Særheder, og hun tænkte paa dem, da hun af de uskyldige Omgivelser saae, hvormed han beskjæftigede sig. „Nei,“ sagde hun til sig selv, „jeg vil ikke være hange for en saa blid og fredelskede Person. Her har jo en Helgen sin Celle og ikke en Affindig sit

Fængsel." Men jo klarere Veffaffenheden af hans Lands-
 sygdum stod for hende, desto mere følte hun sig betaget
 og forvirret. Hun beklagede næsten, at hun ikke her ſkulde
 finde en Landsfraværende eller Døende, og Viſheden om,
 at hun her ſkulde ſee et ganſke almindeligt Menneſke for
 ſig, gjorde hende meer og meer vaklende og ubestemt.

Hun havde allerede ſtaaet nogle Minutter fortabt i
 diſſe Betragtninger og vidſte ikke, hvorledes hun ſkulde
 melde ſig, da pludſelig Klengen af et bendringsværdigt
 Inſtrument trængte til hendes Øre: det var en Stradi-
 varius, ſom en øvet og kunſtferdig Haand aflokkede en
 tungſindig, ophøiet og ſtorartet Melodi. Aldrig havde
 Conſuelo hørt et ſaa udmærket Inſtrument eller et ſaa
 ſimpelt og gribende Spil. Melodien var hende fremmed,
 men af dens eiendommelige og kunſtloſe Former ſluttede
 hun, at den maatte have en høiere Alder end al anden
 hende bekjendt Muſik. Hun lyttede med Henrykkelse, og
 nu kunde hun forklare ſig, at Albert ved de første Toner,
 han havde hørt hende ſynge, ſtrax havde forſtaaet hende.
 Den ſande, ophøiede Muſiks Væſen var gaaet op for
 ham. Han var maaffee ikke nogen i enhver Henſeende
 lærd Muſiker, og Kunſtens blændende Hjælpemidler kjendte
 han maaffee ſletikke, men den himmelfke Beaanden, Erkjen-
 delſen af det Skjønne og Kjærligheden til det gjennem-
 ſtrømmede ham.

Da han holdt inde, vilde Conſuelo, der nu følte ſig
 fuldſtændig beroliget og ſympathetiſt tiltrukken, diſte ſig
 til at banke paa Døren, der ſkilte hende fra ham, da i
 det Samme denne Dør aabnedes langſomt, og den unge
 Greve viſte ſig i den med høiet Hoved, nedſlagne Dine
 og Violin og Vue i Hænderne. Han var forførdelig bleg,
 og Haar og Klæder hang uordentlig omkring ham. Hans

adsprede Mine, hans slappe og nedbøiede Holdning og en fortvivlelsesfuld Træthed i hans Bevægelser vidnede om, at der ikke var Spor af Villiekraft tilbage, selv om han ikke var ganske uden Bevidsthed. Man kunde have troet at see en af hine tausé Gjengangere, der have tabt al Erindring om deres Forliv, og som efter de slaviske Folkestammers Overtro om Natten træde mechanisk ind i Husene og tage fat paa deres gamle Beskjæftigelse og Baner, uden Maal eller Følge og uden at kjende eller lægge Mærke til deres gamle Venner og Tjenere, der enten flygte for dem eller stirre tausé paa dem, forstenede af Rædsel.

Det samme var Tilfældet med Consuelo, da hun lagde Mærke til, at Grev Albert ikke saae hende, skjøndt hun kun stod et Par Skridt fra ham. Cynaber var sprunget op og slittede sin Herres Haand. Albert tiltalte den venligt paa Boehmisk, og idet han med Dinene fulgte Bevægelserne af Hunden, der nu henvendte sine Kjærtegn til Consuelo, betragtede han opmærksomt den unge Piges Fodder, der i dette Dieblik vare beklædte ligesom Zdenkos, og sagde uden at see op et Par boehmiske Ord, som Consuelo ikke forstod, men som syntes at indeholde et Par Spørgsmaal, der endte med hendes Navn.

Da Consuelo saae ham i denne Tilstand, forsvandt al hendes Frygt. Fuld af Medlidenhed saae hun i ham kun den lidende Sjælsfyge, der kaldte paa hende uden kjende hende, og idet hun lagde sin Haand tillidsfuldt og fast paa den unge Mand's Arm, sagde hun paa Spansk med sin rene og klare Stemme:

„Her er Consuelo!“

Næppe havde Consuelo nævnt dette Navn, før Grev Albert slog Dinene op og saae hende ind i Ansigtet. Hans Holdning og Mine forvandlede sig pludselig. Han lod sin kostbare Violin falde paa Gulvet saa ligegyldigt, som om han aldrig havde kjendt dens Værdi, og idet han foldede Hænderne med Udtrykket af en dyb Følelse og ærefrygtsfuld Smerte, raabte han med et Suk, der syntes at sprænge hans Bryst:

„Saa seer jeg Dig da endelig igjen paa denne Lidelsens og Landflygtighedens Plet, min stakkels Wanda! kjære, ullyksalige Søster! Ak, Du veed, at jeg har hævnnet Dig blodigt; men Hadets og Forbittrelsens Tid er forbi, og Angerens og Forsoningens Tid er kommet efter. Forlang af mig Taarer og Bønner, men forlang ikke Blod! Jeg gyser for Blodet og vil aldrig udgøde en Draabe mere. Men Johan Ziska vil herester kun fylde sit Bæger med Taarer.“

Albert sagde disse Ord med et usikkert Blik og med en vis sværmerisk Begeistring.

Consuelo troede, at hun ikke altfor hurtigt burde forstyrre hans Illusioner. „Albert,“ sagde hun til ham, „thi Du hedder ikke mere Johan, ligesom jeg ikke længer er Wanda, see rigtig paa mig og erkjend, at jeg og Du ere forvandlede baade i Skikkelse og i Tænkemaade. Hvad Du der sagde, det er jeg netop kommen for at erindre Dig om. Ja, Hadets og Forbittrelsens Tid er forbi. Den menneskelige Retfærdighed er forsonet, og nu forkynder jeg Dig, at den guddommelige Retfærdigheds Dag er kommen. Gud vil, at vi skulle tilgive og glemme. Disse usalige Grindringer, denne Haardnakkethed, hvormed

Du hænger fast ved en Gave, som Gud har skjænket Dig og ikke Andre, denne gyselige Vedhængen ved en tidligere Tilværelsestid seer Gud paa med Mishag, og han tager denne Gave fra Dig, fordi Du har misbrugt den. Hører Du mig, Albert, og forstaaer Du mig nu?"

"O, min Moder," svarede Albert bleg og skjælvende, idet han kastede sig paa Knæ og stirrede paa Consuelo med en besynderlig Frygt, „jeg hører Dem og jeg forstaaer Deres Ord. Jeg seer, at De har paataget Dem en anden Stikkelse, for at overbevise mig."

"Gud, der har sat Dem ind i Livet," vedblev Consuelo med fast Stemme, „har ogsaa paalagt Dem Pligter; men disse Pligter, Albert, kjender De ikke, eller De foragter dem. Med et ugubeligt Hovmod vender De tilbage til en længst forsvunden Tid og troer at blive Gud lig ved at overskue Nutid og Fortid med et eneste Blik; men jeg siger Dem, at denne Tilbageffuen er en Formastelse og Synd; denne overnaturlige Hukommelse, som De misbruger, er et Selvbedrag. De tager et flygtigt og ubestemt Stin for Visshed, og Deres Indbildningskraft fører Dem bag Lyset. I Deres Indbildskhed danner De Dem en Verden fuld af Hjernesvind, idet De i Deres Forsædres Historie lader Dem selv spille Hovedrollerne. Vogt Dem for i Birkeligheden at ville være det, hvad De troer at være. Frygt ogsaa for, at den evige Viisdom, for at straffe Dem, aabner Dinene paa Dem og lader Dem i Deres tidligere Tilværelse see Forvildelser og Forbrydelser, der ere af en ganske anden Beskaffenhed, end de, som De døver at rose Dem af."

Albert hørte fuld af Frygt paa disse Ord og med Ansigtet skjult i sine Hænder. „Tal, tal! himmelske Stemme, som jeg hører paa, og som jeg ikke mere kjender," suktede

han med halvkvalt Stemme. „Hvis Du er Engelen oppe fra Bjerget, som saa ofte har viist sig for mig, saa tal og byd over min Billie, min Samvittighed og min Indbildningskraft. Du veed, at jeg stræber efter Lyset, og hvis jeg taber mig i Mørket, saa kommer det netop af, at jeg anstrenger mig for at sprede dette Mulum og trænge igjennem det til Dig.“

„En Smule Idmygghed, Tillid og Underkastelse under de guddommelige Raadslutninger, som Menneskene ikke kunne fatte, det er den Bei, der vil føre Dem til Sandhed. Opgiv engang for alle at ville trænge ind i andre Tider og Forhold end den kortvarige Tilværelse, der er Dem skjænket, saa vil De gjøre Dem behagelig for Gud, blive til Gavn for Deres Medmennesker og finde Ro i Deres Indre. Forlang ikke at vide hvad der ikke kan vides; stræb uden at tabe Udbødelighedstroen og uden at tvivle om det guddommelige Forsyn, der tilgiver det Forbigangne og beskytter det Tilkommende! stræb at frugtbargjøre for Dem selv og Andre Deres Tilværelse i Nuet, som De foragter, medens De burde hoiagte den og hengive Dem ganske til den med al Deres Kraft, Deres Selvfor nægtelse og Deres Mennesketjærlighed. Og nu, Albert, see paa mig og oplad Deres Dine. Jeg er ikke Deres Søster og ikke Deres Moder; jeg er en Veninde, som Himlen sender Dem, og som den paa forunderlige Veie har ført herhid for at helbrede Dem for Deres Hovmod og Deres Daarskab. See paa mig og siig mig paa Deres Samvittighed, hvem jeg er, og hvad jeg hedder.“

Albert løftede frygtsomt og skjælvende Hovedet og saae endnu engang paa hende, men med mindre Skræk og Forvirring end den første Gang.

„De river mig henover Afgrunde,“ sagde han til

hende; „med Deres vægtige Ord bestæmmer De min Fornuft, som jeg til min Ulykke troede alle Andres overlegen, og De befaler mig at lære at kjende og forstaae den Tid, hvori jeg lever, og hvad der rører sig i den. Det kan jeg ikke. For at tabe Erindringen om mange Phaser i mit Liv, maa jeg gjennemgaae frygtelige Kampe, og for at komme til Bevidsthed om en ny Phase, maa jeg omforme mit Indre med Anstrengelser, der true mig med Døden; naar De befaler mig, i Navnet af en Kraft, der er min langt overlegen, at jeg skal bringe mine Tanker i Samklang med Deres, saa maa jeg adlyde; men jeg veed, hvad det er for en frygtelig Kamp, jeg har at bestaae, og at Døden er dens Udgang. Forbarm Dem derfor over mig, De, som har en saa trolldomsagtig Magt over mig, og hjælp mig at jeg ikke bukker under. Siig De mig, hvem De er, thi jeg gjenkjender Dem ikke. Jeg husker ikke, at jeg nogensinde har seet Dem. De staaer for mig som en gaadefuld Skikkelse, hvis Træt jeg ikke kan gjenfinde i min Erindring. Hjælp mig, thi jeg føler, at det er forbi med mine Kræfter.“ Ved disse Ord blev Albert, hvis Ansigt hidtil havde straalet i en feberagtig Glæde, igjen forfærdelig bleg. Han strakte Hænderne mod Consuelo, men han maatte strax støtte dem til Jorden, for ikke at synke om.

Consuelo, der lidt efter lidt havde udgrundet hans Sindssygdoms Hemmeligheder, følte sig igjen ligesom besjælet af et nyt Liv. Hun greb hans Hænder, tvang ham til at reise sig og førte ham hen til den Stol, der stod ved Bordet. Han sank ned paa den overvældet af Træthed og bøiede sig frem som En, der er ligeved at besvime. Den Kamp, han havde talt om, var kun altfor nær. Han havde en forunderlig Magt til at trænge de Feber-

phantastier tilbage, der ophidsede hans Hjerne, men han opnaaede det kun gennem Anstrengelser og Lidelser, der truede med at tilintetgjøre ham. Naar Reactionen indtraadte af sig selv, saa gik han ligesom frisk og nyfødt ud af Kampen, men naar han fremtvang den ved en Kraftanstrengelse af sin Villie, saa bukkede hans Legeme under, og der lagde sig en Læmhed over alle hans Lemmer. Consuelo begreb, hvad der foregik i ham.

„Albert,“ sagde hun til ham og lagde sin iskolde Haand paa hans brændende Pande, „jeg kjenner Dem, og det er mig nok. Jeg har den største Deltagelse for Dem, og det maa for Diebliffet være Dem nok. Jeg forbyder Dem at anstrenge Dem for at kjende mig eller tale med mig. Hør blot paa mig, og hvis mine Ord forekomme Dem dunkle, saa vent, til jeg selv forklarer dem, og overil Dem ikke med at fatte Deres Mening. Jeg forlanger kun, at De skal forholde Dem stille og lade al Grublen og Eftertanke fare. Kan De see ind i Deres Hjerte og samle hele Deres Liv i dette Blik?“

„O, hvor De gør mig godt!“ svarede Albert. „Tal De blot videre og vedbliv at tale saaledes til mig, De holder min Sjæl i Deres Haand. Hvem De end er, saa hold den fast og lad den ikke slippe, thi den vilde ile hen til Ewighedens Porte og knuses imod dem. Siig mig, hvem De er, siig mig det hurtigt, og hvis jeg ikke forstaaer Dem, saa forklar det for mig, thi imod min Villie søger jeg efter Oplosningen af denne Gaade, og det piner og ophidses mig.“

„Jeg er Consuelo,“ svarede den unge Pige, „og det veed De ogsaa, thi en indre Drift har bragt Dem til at tiltale mig i et Sprog, som jeg er den eneste af Deres Omgivelser, der kjenner. Jeg er en Veninde, som De

allerede længe har ventet paa, og som De engang gjenkjendte, da jeg sang. Siden hin Dag har De forladt Deres Familie og skjult Dem her. Siden hin Dag har jeg søgt Dem, og De har flere Gange ladet mig kalde ved Zdenko, uden at han, der kun tilbøds udførte Deres Befalinger, vilde føre mig til Dem. Under tusinde Færet er jeg endelig naaet hertil."

"De kunde ikke komme hertil uden Zdenkos Hjælp," svarede Albert, idet han møjsommeligt rettede sig. "De er et Drømmebillede, det indseer jeg nok, og Alt, hvad jeg nu fornæmmer, er et Spil af min Indbildningskraft. O, min Gud! De vugger mig ind i en bedragerisk Lykke, og med eet bliver alt det Forvirrede og Usammenhængende i mine Drømme mig klart; jeg seer mig alene, alene i Verden med min Fortvivlelse og med mine Daarskaber! O Consuelo, Consuelo! slemme, søde Drøm! Hvor er det Bæsen, der bærer dit Navn og undertiden viser sig for mig i din Skikkelse? nei, nei, Du lever kun i mig, og det er mit Vanvid, der har skabt Dig."

Albert faldt igjen ned paa sine udstrakte Arme, der bleve stive og kolde som Marmor.

Consuelo saae, at den lethargiske Krise nærmede sig, og hun følte sig selv altfor afkræftet og svag, til at hun turde tiltroe sig Styrke nok til at besværges denne Krise. Hun forsøgte at opvarme Alberts Hænder mellem sine, der næsten vare ligesaa stive.

"Min Gud!" sagde hun med halvkvalt Stemme og i stor Hjerteangst, "staa Du to Ulykkelige bi, som næsten Intet kunne gjøre for hinanden."

Hun saae sig alene, indesluttet med en Døende, selv døende, og uden at der var nogen Hjælp at vente for dem,

undtagen fra Zdenko, hvis Tilbagekomst syntes hende snarere uheldbringende end ønskelig.

Hendes Bøn syntes at gjøre en uventet Virkning paa Albert.

„Der er Noget, der beider ved Siden af mig,“ sagde Albert og søgte at løfte sit matte Hoved i Beiret. „Jeg er ikke alene! Nei, ikke alene,“ svarede han til, idet han betragtede Consuelos Haand, som han holdt fast imellem sine. „Hjælpsumme Haand, hemmelighedsfulde Sympathi, menneskevenlige Medfølelse, hvor let gjør Du mig min Kamp, og hvor erkjendelig, taknemmelig er ikke mit Hjerte!“ Han trykkede sine kolde Læber paa Consuelos Haand og blev længe i denne Stilling.

En Følelse af Undseelse gjengav Consuelo sin Fatning; hun vovede ikke at tage sin Haand til sig, men vaklende mellem Forlegenhed og Afkræftelse og ude af Stand til at holde sig opreist, var hun nødt til at støtte sig til ham og lægge sin anden Haand paa hans Skulder.

„Jeg føler, at jeg lever op paany,“ sagde Albert nogle Dieblkke efter, „det er mig, som om jeg var i min Moders Arme. O Tante Wenceslawa, hvis det er Dem, saa tilgiv mig, at jeg har forglemmt Dem, baade Dem og min Fader og min Familie, hvis Navne jeg ikke engang længere kan fastholde i min Hukommelse. Jeg er igjen hos Eder — forlad mig derfor ikke, men giv mig Consuelo, Consuelo, den længselsfuldt Ventede og omsider Fundne . . . uden hende kan jeg ikke længere leve.“

Consuelo vilde tale, men i samme Grad som Alberts Kræfter og Bevidsthed vendte tilbage, syntes Livet at forlade hende. Knækket af al den Skræk og Angst, af al den Træthed og overmenneskelige Anstrengelse, var det forbi med hende, Ordet døde paa hendes Læber, og hun følte

sine Knæ vakle og sine Dine omsløres. Hun sank ned ved Siden af Albert, og hendes Hoved kom til at hvile ved hans Bryst. Da vaagnede han pludselig som af en Drøm, han saae hende, han kjendte hende, han udstødte et høit Skrig og trykkede hende med Kraft i sine Arme. Gjennem det Dødens Slør, der lagde sig over hendes Dienlaage, saae hun hans Glæde og forfærdebes ikke mere over den, thi det var en hellig og kydst Glæde. Hun lukkede Dinene og sank hen i en Døs, der hverken var Søvn eller Vaagen, men kun Egegylldighed og Ufølsomhed for Alt, hvad der foregik omkring hende.

44.

Da Consuelo havde gjenvundet Brugten af sine Sandser og sandt sig siddende paa et temmelig haardt Leie, forsøgte hun at samle sine Tanker, inden hun igjen kunde aabne sine Dine. Men Afsmagten havde været saa fuldstændig, at hun kun langsomt kom til sig selv, og ret som om Summen af de Anstrengelser og Kystelser, der saa længe havde holdt hende i Spænding, endelig havde oversteget hendes Kræfters Maal, søgte hun forgjæves at befinde sig paa, hvad der var foregaaet med hende, siden hun tog bort fra Venedig. Selv hendes Afreise fra dette hendes andet Fædreland, hvor hun havde tilbragt saa lykkelige Dage, forekom hende som en Drøm, og det var hende en Trøst, rigtignok kun en kortvarig Trøst, et Dieblif at kunne tvivle om, at hun nu levede i Landsflygtighed, og at det var en stor Ulykke, der havde jaget hende fra Hjemmet. Det forekom hende, som om hun endnu var i sit gamle Bærelse i Corte Minelli, paa sin Moders fat-

tige Leie, og som om hun endnu efter en heftig og bitter Scene med Anzoletto igjen vendte tilbage til Liv og Haab, idet hun lyttede til hans Aandedræt og hørte paa de søde Ord, som han hviffede til hende. En heftig Længsel gjennemstrømmede hendes Bryst ved denne Tanke, og hun reiste sig hurtig op for at gjense sin angerfulde Ven og række ham Haanden. Men hun trykkede kun en kold og fremmed Haand og istedenfor den straalende Sol, der ellers skinnede ind igjennem hendes hvide Gardiner, saae hun kun en mørk og fugtig Gradvælving omkring sig og Alberts blege Ansigt, der spøgelseagtigt bøjede sig henover hende.

Consuelo troede, at hun var levende begravet; hun lukkede Dinene igjen og sank med et smerteligt Suk tilbage paa det haarde Leie. Hun behøvede flere Minuter for at begribe, hvor hun var, og i hvis uhyggelige Varetægt hun befandt sig. Frygten, der hidtil var bleven kvalt af hendes Begeistring og Mennefskjærlighed, bemægtigede sig hende endnu i den Grad, at hun ikke vovede at slaae Dinene op, for ikke at see et eller andet græseligt Skuespil, et Ligtog eller en aaben Grav for sine Dine. Hun følte Noget tynde paa sin Pande og greb efter det. Det var en Bladefrands, som Albert havde slynget om hendes Tinding. Hun tog den af for at betragte den og saae, at det var Cypresser.

„Jeg troede Dig død, o, min Sjæl og min Trøst!“ sagde Albert og knælede ved Siden af hende, „og jeg vilde, før jeg fulgte Dig i Graven, smykke Dig med Hymens Sindbillede. Blomster er her ingen af, Consuelo! og de sorte Cypresser var det Eneste, jeg kunde plukke til din Brudefrands. Der er den, stød den ikke fra Dig. Skal vi døe her, saa lad mig sværge Dig til, at dersom

jeg var bleven givet tilbage til Livet, vilde jeg aldrig have nogen anden Hustru end Dig, og at jeg døer med Dig, forenet med Dig ved en uopløselig Ed."

"Forlovet, forenet!" raabte Consuelo forfærdet, idet hun saae sig omkring med angstfulde Blikke, "hvem har udtalt denne Dom? hvem har velsignet dette Ægteskab?"

"Det har Skjæbnen, o Du min Engel," svarede Albert med en ubeskrivelig Mildhed og Sørgmodighed, "Tænk ikke paa at unddrage Dig den. Der hviler en forunderlig Skjæbne baade over Dig og over mig. Du forstaaer mig ikke, Consuelo, og dog maa Du høre den nøgne Sandhed. Du har nylig forbudt mig at søge tilbage til Forgangenheden. Du vil ikke have, at jeg maa tænke paa de forsvundne Dage, som man kalder Aarhundredernes Nat. Jeg har adlydt Dig, og jeg veed fra nu af Intet om min tidligere Tilværelse. Men det nuværende Liv har jeg adspurgt; jeg kjender det, jeg har overstuet det med et eneste Blik, og det er pludselig gaaet op for mig, medens Du hvilte omslynget af Dødens Arme. Det er din Lod, Consuelo, at tilhøre mig, og alligevel vil Du aldrig blive min. Du elsker mig ikke, Du vil aldrig elske mig, saaledes som jeg elsker Dig. Din Kjærlighed til mig er kun Christenkjærlighed og din Opoffrelse Heltemod. Du er en Helgen, som Gud sender mig, men jeg maa døe, fortæret af en Kjærlighed, som Du ikke kan dele, og dog, Consuelo, skal Du være min Ægtefælle, ligesom Du nu allerede er min Brud, hvad enten det er vor Bestemmelse, at vi skulle døe her, og at din Medlidenhed samtykker i at give mig Titel af din Ægtefælle, uden at noget Kys nogensinde skal besegle vor Pagt, eller vi skulle leve, og din Samvittighed byder Dig at opfylde Guds Hensigter med mig."

„Grev Albert,“ sagde Consuelo, idet hun søgte at forlade det sorte Bjørnessinds=Leie, der saae ud som en Rigseng, „jeg veed ikke om det er Følelsen af Deres levende Erkjendtlighed, eller det er en Eftervirkning af Deres Sygdom, der bringer Dem til at tale saaledes. Jeg har ikke længer Kraft til at bekæmpe Deres Indbildninger, og hvis disse skulde vende sig imod mig, imod mig, der med Fare for mit eget Liv har vovet mig herved for at trøste Dem og staae Dem bi, saa føler jeg, at jeg ikke mere er istand til at forsvare mit Liv og min Frihed imod dem. Hvis Gnyet af mig opbringer Dem og hvis Gud forlader mig, saa skee hans hellige Willie! De, der troer at vide saameget, De veed ikke, hvor forgiftet mit Liv er, og hvor lidt jeg vilde beklage mig over at hengive det.“

„Jeg veed, at Du er meget ulykkelig, min stakkels Helgen. Jeg veed, at Du har en Tornekrone om din Pande, som jeg ikke kan befrie Dig for. Jeg kjender ikke Dine Lidelser og deres Aarsag og forlanger heller ikke at kjende dem. Men jeg vilde kun elske Dig saare lidt og være ganske uværdig til din Medfølelse, hvis jeg ikke fra den Dag da, jeg første Gang saae Dig, havde anet og fattet den Sorg, der fylder din Sjæl. Hvad har Du at frygte af mig, Du, som er saa stærk og saa klog, og hvem Gud indgiver Ord, der i et Dieblik have betvunget mig og bragt mig tilbage til Livet. Kom til Dig selv, min Engel, og see paa mig. See mig for Dine Fødder og see, hvorledes jeg bøier Panden i Støvet for Dig. Hvad vil Du, hvad befaler Du? vil Du bort herfra, og det nu strax, uden at jeg følger Dig, og uden at Du igjen saarer mig at see? hvilket Offer forlanger Du? hvilken Ed skal jeg sværge Dig? jeg er villig til at love Dig

Alt og til at adlyde Dig i Alt. Ja, Consuelo, jeg er endogsaa istand til at blive en rolig, lydig og tilsyneladende ligesaa fornuftig Mand som alle de Andre. Vilde jeg da forekomme Dig mindre barsk og affrækkende? hidtil har jeg ikke kunnet, hvad jeg vilde; men Alt, hvad Du forlanger af mig, skal for Fremtiden blive mig muligt. Det vil maaffee bringe mig Døden at omstabe mig efter dit Onske; men ogsaa jeg maa da sige Dig, at mit Liv altid har været mig forgiftet, og at det ikke vilde smerte mig at miste det for din Skyld."

"Kjære Albert," sagde Consuelo rørt og beroliget, "forklar Dem tydeligere og lad mig endelig see ned i Dybet af denne uigjennemtrængelige Sjæl. De er i mine Dine et Menneſke, der staaer høiere end alle Andre, og fra det første Dieblit, jeg saae Dem, følte jeg for Dem en Hoiagtelse og en inderlig Deeltagelse, som jeg ikke har nogen Grund til at skjule for Dem. Jeg hørte bestandig om Dem, at De var affindig, men jeg kunde ikke troe det. Alt, hvad man fortalte mig om Dem, forøgede kun min Agtelse og min Tillid. Imidlertid maatte jeg tilstaae, at De knugedes af en forunderlig aandelig Lidelse. Jeg har, maaffee var det formasteligt, indbildt mig, at jeg kunde lindre denne Lidelse. De selv har bestyrket mig i denne Tro. Jeg har opsøgt Dem, og nu udtaler De baade om mig og om Dem selv saameget Sandt og Dybt, at det maatte fylde mig med en ubegrændset Ærbødighed, hvis De ikke indblandede saamange forunderlige Ting deri, Tanker om en Skjæbnetro, som jeg slet ikke kan dele. Tor jeg sige Dem Alt, uden at saare Dem og uden at forarsage Dem Smerte?"

"Alt, Consuelo! siig De kun Alt! Jeg veed forud Alt, hvad De vil sige mig."

„Belan, saa vil jeg sige det, thi det var mit Forsæt. Alle, som holde af Dem, ere fortvivlede for Deres Skjld. De troe, at de maae agte, d. v. s. sfaane og gaae afveien for det, som de kalde Deres Banvid. De frygte for at forværrer Deres Tilstand, naar de lade sig mærke med, at de kjende den, beklage og frygte den. Jeg, som ikke troer derpaa, jeg har ingen Betænkelse ved at spørge Dem om, hvorledes De med Deres Forstand dog undertiden kan give Dem Skin af at være affindig; hvorledes De med Deres Hjertensgodhed dog undertiden kan spille en indbildsk eller utaknemmelig Rolle; hvorledes De, med Deres oplyste og religiøse Anskuelse og med al Deres Fromhed, kan hengive Dem til en syg og fortvivlet Sjæls Drømmerier; hvorledes endelig De kan findes her ene, levende begravet i et affhyeligt Opholdssted, langt borte fra Deres Familie, der søger efter Dem og begræder Dem, langt borte fra de Menneſker, som De dog føler saa varmt for, og langt borte fra mig, hvem De kalder paa, hvem De, som De siger, elsker saa høit, og som kun ved et Mirakel af Villiekraft og ved Forshynets Styrelse kunde finde hen til dette Sted.“

„De spørger mig om mit Livs Hemmelighed, om Nøglen til min Skjæbnes Gaader og dog veed De alt det bedre end jeg selv, Consuelo! Af Dem ventede jeg Oplysninger om mit Væsen, og De spørger mig derom! O, jeg forstaaer Dem, De vil bringe mig til at skriste, til at gjøre Bod og til at fatte en afgjørende Beslutning. Jeg vil ogsaa adlyde Dem, men endnu i dette Dieblit formaaer jeg ikke at kjende mig selv, at bedømme og omforme mig selv. Giv mig i det mindste nogle Dage, nogle Timer, for at det kan blive klart baade for Dem og mig, om jeg virkelig er forrykt eller i fuld Besiddelse af

min Fornuft. Bee mig, det Ene er ligesaa sandt som det Andet, og det er min Ulykke, at jeg ikke kan tvivle derom! Men vide, om jeg ganske skal tabe min Dømmekraft og min Villie, eller om jeg formaaer at overvinde den Dæmon, der truer mig bestandig, det kan jeg ikke i dette Dieblif. Hav derfor Medlidenhed med mig, Consuelo! Jeg er endnu under Paavirkning af en Rystelse, som er mægtigere end jeg selv. Jeg veed ikke, hvad jeg har sagt til Dem; jeg veed ikke, hvormange Timer De har været her; jeg veed ikke, hvorledes De kunde trænge hid til mig uden Zdenko, der ikke har villet føre Dem til mig; jeg veed ikke engang, i hvilke Regioner mine Tanker streifede om, da De viste Dem for mig. Ak, jeg veed ikke engang, i hvormange Aarhundreder jeg har været indesluttet her under uhorste Smerter og i Kamp med en Sygdom, der fortærer mig! Disse Smerter kan jeg ikke engang erindre mig, naar De forlader mig; ifkun en frygtelig Udmattelse, en Bedøvelse og en Slags Lamhed, som jeg gjerne vilde banlyse, blive tilbage hos mig. Consuelo lad mig glemme mig selv, om end kun nogle Dieblifke. Mine Tanker ville klare sig, min Tunge vil løse sig, jeg lover, jeg tilsværger Dem det. Lad mig ikke altfor pludseligt og skaanselsløst see den Virkeligheds Lys, hvis Glands mine Dine endnu ikke kunne udholde! De befaler mig at samle hele mit Forliv i mit Hjerte. Ja, det har De sagt, men min Fornuft og min Husommelse række ikke længer end til det Dieblif, da De begyndte at tale. Med Deres Ord kom der en englelig Fred i mit Bryst, og mit Hjerte er endnu fuldt af Liv, skjøndt min Aand endnu slumrer bestandig. Jeg frygter for at tale om mig selv; jeg kunde igjen forvilde mig og ængste Dem med mine Drømmebilleder. Jeg vil kun leve i Følelsen, og det er

for mig et ukjendt Liv; men det maatte være et lykfsaligt Liv, hvis jeg turde overlade mig til det uden at mishage Dem. Af, Consuelo, hvorfor befaler De mig at samle hele mit Livskraft i mit Hjerte? Lad mig see ind i Dem selv, lad mig kun beffjæstige mig med Dem, og hverken see, eller begribe, eller elste Andet end Dem — Dem! O, min Gud! jeg elster et levende, ligestemt Væsen! Jeg elster det med al min Sjæls Kraft; hele min Sld og min Inderlighed kan jeg concentrere paa dette Væsen, o, det er jo Lykke nok for mig, og jeg vil ikke være saa taabelig at forlange mere.“

„Vel, kjære Albert, lad da Deres stakkels Sjæl finde Hvile i denne velgjørende Følelse af en rolig Broder- og Søsterkjærlighed. Gud er mit Vidne til, at De kan gjøre det uden Frygt og Fare, thi jeg føler et inderligt Venfskab for Dem, en Slags Verbødighed, som Verdens letfindige Tale og overfladiske Domme ikke er istand til at rolke. De har ved en Slags guddommelig Intuition forstaaet, at mit Liv er knækket af Sorg; det har De sagt, og det er den høieste Sandhed, der har lagt dette Ord paa Deres Læber. Jeg kan kun elste Dem som en Broder, men sig ikke, at det er kun Christenkjærlighed og Medlidenhed, der driver mig dertil. Hvis Christenkjærlighed og Medfølelse har givet mig Mod til at vove mig herved, saa er der et aandeligt Slægtfskab imellem os, der giver mig Mod og Ret til at tale til Dem, saaledes som jeg gjør. Tal ikke til mig om Kjærlighed eller om Egtefskab. Min Fortid og mine Grindringer gjøre mig det umuligt at elste Dem, og den Standsforsfjel, der er imellem os, vilde gjøre mig ethvert Egtefskabstilbud ydmygende og uanstageligt. Hvis De skulde falde tilbage til saadanne Drømmerier, saa kunde De let komme til at stemple de

Offre, jeg har bragt Dem, som en Frækhed, ja som en Forbrydelse. Lad os ved et helligt Løfte, besegle den Forpligtelse, som jeg overtager til at være Deres Søster, Deres Veninde og Trøsterinde, saa ofte De er tilbøielig til at aabne Deres Hjerter for mig, og Deres Sygevogterfke, hvis Deres Lidelser skulde gjøre Dem det nødvendigt. Sværg nu ogsaa De, at De ikke vil see Andet i mig, og at De ikke vil elske mig paa anden Maade."

Albert blegnede. „De gjør altfor megen Regning paa mit Mod, og De kjender min Kjærlighed altfor godt, naar De fordrer et saadant Løfte af mig. Jeg vilde for første Gang i mit Liv være istand til at lyve og jeg kunde maaskee nedværdige mig til at give et falskt Løfte hvis De fordrede det. Men det vil De ikke fordre, Consuelo; De vil indsee, at det vilde bringe en ny Kystelse i mit Liv og paalægge min Samvittighed en Byrde, som den hidtil har holdt sig reen for. Bryd Dem ikke om, hvorledes jeg elsker Dem; jeg veed det jo ikke selv, kun føler jeg, at det vilde være en Gudsbespottelse at kalde denne Følelse for Andet end Kjærlighed. Alt det Dvrige gaaer jeg ind paa; jeg modtager Deres Medlidenhed, Deres Pleie, Deres Godhed og Deres Venfkab. Jeg vil aldrig tale anderledes til Dem, end De tillader mig at tale; jeg vil ikke sige Dem et Ord, som kunde være Dem ubehageligt; De skal aldrig møde et Blik, der kunde tvinge Dem til at slaae Dinene ned! jeg vil aldrig røre ved Deres Haand, naar Berørelsen af min kunde mishage Dem. Men det vilde være Uret af Dem at behandle mig med saadan en Mistro, og De vilde gjøre bedre i at være hos mig den milde Stemning, der bejjæler mig nu, og hvoraf De Intet har at bejrygte. Jeg begriber vel, at Deres Undseelse hæver tilbage for en Kjærlighed, som De

ikke vil dele, og at Deres Stolthed maa tilbagevise en Videnskab, som De hverken vil fremkalde eller begunstige. Vær derfor rolig og lov uden Frygt, at De vil være mig en Søster og Trosterinde; jeg sværger Dem til, at jeg vil være Deres Broder og Deres Slave. Mere maa De ikke forlange af mig, thi De vil hverken finde mig ubestødet eller paatrængende. Det vil være mig nok, naar De veed, at De kan byde over mig og beherske mig ubetinget — som man ikke behersker en Broder, men som man raader over et Bæsen, der for evigt har givet sig hen til os."

45.

Dette Sprog beroligede Consuelo for Dibliket, men befriede hende dog ikke for Betyrninger for Fremtiden. Forfrækket, skjøndt mildt bevæget, spurgte Consuelo sig selv, om hun ogsaa turde vedblive at vie en Mand sin Omhu, som uden Tilbageholdenhed eller Omsvøb erklærede hende sin Tilbøielighed. Hun havde aldrig taget sig saadanne Forhold let, og hun indsaae, at ingen Kvinde kunde stille sig i et saadant til Albert uden betænkelige Følger. Hun tvivlede hverken om hans Redelighed, eller om at hans Løfter vare alvorligt meente; men den Sjælsro, som hun havde smigret sig med at gjengive ham, kunde umuligt forenes med en glødende Kjærlighed, som hun ikke vare istand til at besvare. Hun rakte ham Haanden med et Suk og blev siddende tankesuld og tungsindig med Dinene heftede paa Gulvet.

„Albert,“ sagde hun endelig, idet hun igjen saae ham ind i Dinene, der med smertelig og bange Forventning

hvilte paa hende. „De kjender mig ikke, naar De vil paabyrde mig en Rolle, der tiltaler mig saa lidt; kun en Kvinde, der var istand til at misbruge den, kunde overtage den. Jeg er hverken koket eller stolt og troer heller ikke, at jeg er forsængelig eller herfseshg. Deres Kjerlighed vilde smigre mig, naar jeg kunde dele den, og hvis det var Tilfaeldet, vilde jeg sige Dem det paa Stedet. At bedrøve Dem ved at gjentage det Modsatte er i den Sindstilstand, hvori jeg finder Dem, en Grusomhed, som De skulde spare mig for, men som min Samvittighed gjør mig til Pligt, hvormegel mit Hjerte end affkyer den og lider ved at opfylde den. Beklag mig, at jeg skal være nødt til at bedrøve Dem, ja maaskee fornærme Dem i et Dieblik, da jeg vilde give mit Liv, for at gjengive Dem Lykke og Sundhed.“

„Jeg veed det,“ svarede Albert med et mørkt Smil, „De er saa god og ædel, at De vilde offre deres Liv for den Ringeste, men Deres Samvittighed gaaer De ikke paa Afford med. Frygt derfor ikke at fornærme mig ved denne Strengthed! Bedrøve mig kan De ikke heller, thi jeg er vant til de bittreste Smerter og veed, at mit Liv er bestemt til at bringe Offre. Jeg kjender hele Deres Liv, skjøndt jeg hverken kjender deres Navn eller Herkomst eller hvad der forresten er mødt Dem; thi jeg kjender deres Sjæls Historie, og det Øvrige har intet Værd for mig. De har elsket, De elsker endnu, og De vil vedblive at elske et Bæsen, om hvem jeg hverken veed eller vil vide Noget, og som jeg ikke vil gjøre Dem stridig. Men viid, Consuelo, at De aldrig vil komme til at tilhøre hverken ham, eller mig, eller Dem selv. Gud har forbeholdt Dem en særegen Skjæbne, hvis nærmere Omstændigheder jeg hverken søger eller forudsæer, men hvis Endemaal jeg

fiender. Som Slavinde og Doffer for Deres Sjælsstorhed vil De i dette Liv aldrig høste nogen anden Løn end Bevidstheden om Deres Styrke og Følelsen af Deres Godhed. Ulykkelig efter Verdens Mening vil De tiltrods for Alt være den Lykkeligste af Alle, fordi De altid har været den Retfrafne og Bedste, thi kun de Onde og Slette ere at beklage, og Christi Ord til os vil gaae i Dpshylbelse, saalænge Menneskene ere blinde og uretfærdige: „Salige ere de, som blive forfulgte for deres Retfærdigheds Skyld, salige ere de, som sørge.“

Consuelo sank paa Knæ, foldede Hænderne og bad med Inderlighed: „Hvis det er Dig, min Gud, der lægger denne Spaadom paa en Helgens Læber, saa skee din Villie, og din Villie være priset. Jeg bad Dig i min Barndom om, at Lykken maatte komme til mig i en smilende Skikkelse, og nu sender Du mig den i en streng og barst, som jeg ikke begriber. Lad mine Dine aabne sig og mit Hjerte høre sig efter din Villie. Den Lod, der strax forekom mig saa uretfærdig, vil jeg lære at bære og ikke fordre Andet af Dig end hvad et Menneske har Ret til at vente af Din Godhed og Retfærdighed: Tro, Haab og Kjærlighed.“

Under denne Bøn følte Consuelo sine Taarer flyde, og hun søgte ikke at holde dem tilbage. Efter denne feberagtige Ophidselse trængte hun til en saadan Krise, der kunde bringe Lettelse. Albert græd og bad med hende.

„Og nu,“ sagde Consuelo og reiste sig op, „have vi tænkt nok paa os selv. Det er paatide, at vi beskæftige os med Andre og tænke paa vore Pligter. Jeg har lovet at føre Dem tilbage til Deres Paarørende, der ere trostøse og bede for Dem, som for en Afdød. Vil De ikke

gjengive Dem Fred og Glæde, kjære Albret, vil De ikke nok ledsage mig tilbage."

"Allerede!" raabte den unge Greve i en bitter Tone; "skulle vi allerede nu skilles, allerede nu forlade dette Asyl, denne Helligdom for at vende tilbage til den kolde og falske Verden der er fuld af Fordomme og Tvang. Nei, endnu ikke! lad mig endnu blot en Dag glemme, at der er en Verden til fuld af Uretfærdighed og Synd, der forfølger mig som en martrende Drøm. De veed ikke, hvilke stærke Lænker der binde mig til dette frivillige Fængsel! De veed ikke, at jeg her efterlader mit Jeg, den sande Albert, der ikke kan komme herfra. Her er mit virkelige Liv. Jeg kommer hertil som en Fortvivlet og Afspindig, men bag denne Dør er mit Allershelligste, hvor jeg bekæmper mig selv og forvandler mig til en Anden. Besmittet træder jeg herind, og renset forlader jeg det, uden at Nogen veed, med hvilke Lidelser jeg tilkæmper mig Taalmodighed og Underkastelse. Lad mig ikke gaae herfra, inden jeg har bedet."

"Saa lad os gaae ind og bede med hinanden," sagde Consuelo. "Dagen bryder snart frem, og man maa i Slottet ikke see os komme med hinanden. Jeg vil ikke forraade Deres Tilflugtssted, og endnu er der Ingen, der aner, at jeg har opdaget det. Jeg holder ikke af at blive udfrittet eller at lyve. Hvis man saa os komme med hinanden, vilde man betragte min Taushed som en Egenfindighed, og skjønt jeg for Deres Skyld vil finde mig i Alt, vil jeg dog nødig forspilde Deres Families Tillid og Belivillie. Lad os derfor skynde os! Jeg er dødtæt, og hvis jeg blev her længere, vilde jeg neppe have Kraft nok til at naae tilbage. Bed derfor, og lad os komme herfra."

„De er dødtæt! saa hvil ud her, eller hvis min Nærværelse foruroliger Dem, saa luk Dem inde i den tilstødende Grotte; imidlertid vil jeg bede for Dem i min Kirke.“

„Og medens De beder for mig, vil Deres Fader bestandig martres af Rængsel og Uvished, og Deres stakkels Tante vil i feberagtig Angst stige op i Slottets Taarne og vil søge Dem med Dinene paa enhver Bjergsti, der fører til Slottet! Og man vil i Morgen igjen komme sammen, og man vil om Aftenen igjen stilles med Sorg og Fortvivlelse i Hjertet! Albert, De holder altsaa ikke af Deres Paarørende, siden De uden Medlidenhed kan see dem længes og lide.“

„Consuelo!“ raabte Albert som En, der vaagner af en Drøm, „tal ikke saaledes! Hvilken Forbrydelse har jeg da begaaet? hvorfor ere de urolige, og hvormange Timer er det da siden, at jeg har forladt dem?“

„De spørger hvormange Timer! De skulde hellere spørge, hvormange Dage og Nætter eller rettere hvormange Uger!“

„Dage og Nætter! Consuelo gjør mig da ikke mere ulykkelig! Jeg vidste vel, at jeg her tabte Tiden affigte, og at Mindet af det, der skeer paa Jordens Overflade, ikke stiger ned i denne Grav. Jeg troede dog ikke, at denne Glemsel, denne Mangel paa Bevidsthed strakte sig til Dage og til Uger.“

„Er det ikke naturligt, min Ven? her i dette evige Mørke er der jo Intet, der erindrer Dem om at det bliver Dag og det bliver Aften. Jeg troer ikke engang, at De har et Timeglas hos Dem.“

„Jeg tilstaaer, at jeg, naar jeg søger herhen, føler en Trang til at sige mig løs fra Alt, hvad der er reent

menneffeligt hos mig. Men det vidste jeg ikke, o min Gud, at Smerte og Selvbetragtning i den Grad kunne lægge Beslag paa min Sjæl, at Timer kunde blive til Dage og Dage til Timer. Hvad for et Menneske er jeg da, og hvorfor har man aldrig gjort mig opmærksom paa denne nye Ulykke i min Organisation.“

„Det er ikke nogen Ulykke men snarere et Beviis paa en ualmindelig aandelig Kraft, der kun ikke bliver rigtig anvendt. Man havde troet at burde skaane Dem ved at tie, men det vidner ikke om den rette Agtelse for Dem. Jeg har Tillid til deres Hjerte, og jeg skjuler Intet for Dem.“

„Lad os skynde os bort,“ sagde Albert og kastede sin Kappe over Skuldrene. „Jeg har paaført min Fader og Tante, hvem jeg elsker og tilbeder, Sorger og Lidelser. At, hellere end at gjøre mig skyldig i en saadan Grusomhed igjen vil jeg paalægge mig det Offer, aldrig at komme her mere. Nu er jeg lykkelig at der er et Hjerte, der vil advare mig og bringe mig til Fornuft. Endelig er der En, der har sagt mig Sandheden, og som vil vedblive at sige mig den, ikke sandt, min dyrebare Søster?“

„Ja, bestandig, det sværger jeg Dem til. Men lad os gaae,“ sagde Consuelo og hjalp ham at hægte Kappen, som hans skjælvende Haand ikke kunde faae Bugt med.

„Ja kom, men lov mig først, Consuelo, at De ikke vil forlade mig, naar jeg igjen søger herhen; lov mig, at De vil opsøge mig, selv om det kun var for at gjøre mig Bebreidelser, kalde mig en Uafnemmelig og en Fadermorder og sige mig, at jeg ikke fortjener Deres Dmhu og Deeltagelse. Overlad mig aldrig til mig selv! De seer, hvilken Magt De har over mig, og at et Ord af Deres

Mund er et virksommere Lægemiddel for mig end nok saa mange Bønner og Selvbetrægtninger."

"Nei, det er Dem," sagde Consuelo, "der skal love mig, at De aldrig vil gaae herhen tiere uden mig."

"De vil altsaa følge med mig!" raabte han, idet han stirrede paa hende i en Slags Berusning; "lov mig det, og jeg sværger Dem til, at jeg aldrig skal forlade min Faders Hus, uden Deres Tilladelse eller Befaling."

"Belan, maatte da Gud høre vore gjensidige Løfter!" svarede Consuelo i en glad Tone. "Vi vil engang imellem gaae herhen sammen og bede i Deres Kirke, og De skal lære mig at bede, thi Ingen har endnu lært mig at kjende Gud, og jeg føler en brændende Længsel derefter. De skal aabne Himlen for mig, min Ven, og jeg vil, hvis det skulde gjøres nødigt, erindre Dem om de jordiske Ting og om Deres Pligter som Menneffe."

"Jeg har Intet at lære Dem," sagde Albert med Taarer i Øinene; "Det er Dem, som skal lære mig Alt, ogsaa at bede. Jeg behøver nu ikke at søge Ensomhed for at opløste min Sjæl til Gud — jeg behøver kun at see paa Dem, saa vil min Sjæl paa Andagtens Binger løfte sig imod Himmelen ligesom en Hymne og et Takoffer."

Consuelo drog ham med sig; hun aabnede selv Dørene og lukkede dem igjen. "Kom hid, Eynaber," raabte Albert til sin troe Ledfager og rakte Hunden en Løgte, der var ypperlig konstrueret for den Slags Vandringer. Det floge Dyr tog Grebet i Munden og gik foran, men blev staaende, hvergang hans Herre stod stille, og lempede sin Gang usigtlig efter hans. Consuelo slæbte sig kun mœjsommeligt frem, og hvis hun ikke havde støttet sig til Alberts Arm, vilde hun seignet af Træthed. De gik langs

med Bækken, og hendes Dine fæstede sig paa en Stjerne, der straaledede ind til dem igjennem en Klipperevne.

„Det er Aldeboran, Zigeunernes Stjerne,“ sagde Albert, „først om en Time bliver det Dag.“

„Det er min Stjerne,“ svarede Consuelo, „thi ogsaa jeg er en Slags Zigeunerstje, skjøndt ikke af Herkomst. Min Moder blev aldrig kaldt anderledes i Venedig, skjøndt hendes spanske Fordomme oprørtes over denne Benaevnelse. Ogsaa jeg er endnu kjendt der under Navnet Zingarellaen.“

„Hvorfor er De ikke virkelig et Barn af denne forfulgte Stamme!“ udbrod Albert; „jeg vilde da om muligt elske Dem endnu høiere.“ „Forresten,“ vedblev han, „har hvad De der siger vaalt en Ungdomserindring hos mig, som jeg dog maa fortælle Dem, fordi den allerede flere Gange er vaagnet hos mig, siden jeg har seet Dem. Støt Dem fastere til mig, medens jeg fortæller Dem denne lille Begivenhed.“

„Jeg kunde omtrent være femten Aar gammel, da jeg en Aften gik hjem ad en Fodsti, der snoede sig hen imellem Bjergene. Da saae jeg foran mig en høi, mager og pjaltet Kone, der bar en Byrde paa Ryggen og satte sig ned paa enhver Steen for at trække Veiret. Jeg gik hen til hende. Hun var smuk, skjøndt udtæret af Sorg og Glendighed. Trods hendes Pjalter var der en vis Stolthed i hendes Miner og Holdning, og da hun holdt Haanden hen imod mig, syntes hun snarere at fordre end at bede. Jeg havde ingen Penge hos mig og bad hende derfor at følge med til Slottet, hvor jeg kunde byde hende Bistand og Natteleie.“

„Det er mig endnu kjærere,“ svarede hun med en fremmed Accent, som jeg antog for Zigeunernes, thi den-

gang kunde jeg ikke andre Sprog og har først lært dem paa mine Reiser. „Jeg kan da gjengjælde deres Gjestfrihed ved at synge Folkeviser for Dem fra de mange Lande, jeg har gennemvandret. Kun sjelden beder jeg om Almiser, og det er kun den yderste Nød, der tvinger mig til det.“ — „Stakkels Kone,“ sagde jeg, „De bærer paa en tung Byrde; giv mig Deres Pakke, saa skal jeg bære den hjem for Dem.“

„Denne Pakke,“ svarede hun med et tungsindigt Smil, der gjorde hende endnu smukkere, „bliver Dag for Dag tungere, men jeg beklager mig ikke derover. I flere Aar har jeg allerede baaret paa den, og jeg har tilbagelagt Hundreder af Mil med den, uden at det har fortrudt mig. Jeg betroer den ikke til noget Menneske, men De seer mig saa skuffelig ud, at jeg nok vil gjøre en Uudtagelse.“

„Med disse Ord tog hun en Kaaal af den Kappe, der indhyllede hende heelt, og hvorigjennem kun Halsen af Guitaren stak frem. Jeg saae nu, at det var et Barn paa en fem sex Aar, bleg og solbrændt ligesom Moderen, men med et saa stille og mildt lille Ansigt, at det rørte mig dybt. Det var en lille pjaltet Pige, mager og kraftig, der sov sødt paa den omflakkende Sangerindes Ryg. Jeg tog Barnet paa mine Arme, men havde ondt ved at bære det, thi da det vaagnede og sandt sig hos en Fremmed gav det sig til at græde og vilde fra mig. Moderen talte beroligende til det, og tilsidst lykkedes det mig at formilde Barnet ganske, og vi vare allerede de bedste Venner af Verden, da vi naaede Stottet. Saasnart den stakkels Kone havde spist, lagde hun sit lille Barn i en Seng, som jeg havde ladet rede, gjorde et Slags eventyrligt Toilette, der saae endnu rummerligere ud end hendes Pjalter,

kom saa ned til os i Salen, hvor vi sad til Bords, og sang spanske, franske og tydske Romancer for os med en saa smuk Stemme og et saa udtryksfuldt Foredrag, at vi vare ganske henrykte derover. Min gode Tante var fuld af Venlighed og Opmærksomhed imod hende. Hun syntes rørt derover, men fornægtede alligevel ikke sin Stolthed og gav os kun undvigende Svar paa alle vore Spørgsmaal. Hendes Barn interesserede mig endnu mere end hun selv, og jeg veed ikke, hvorfor dette lille Bæsen, der flakkede saa vildsomt omkring, kunde vække en saa søn Deltagelse hos mig. Hele Natten drømte jeg kun om den Lille, og ganske tidlig næste Morgen ilede jeg hen for at see til hende; men Zigeunerstien var allerede borte, og jeg flakkede omkring mellem Bjergene uden at kunne opdage dem. Hun var staaet op før Dag og var gaaet sydpaa med sit Barn og med min Guitar, som jeg havde foræret hende, fordi hendes, til hendes store Sorg, havde faaet en Revne."

"Albert, Albert!" raabte Consuelo i heftig Bevægelse, "denne Guitar er i Venedig hos min Lærer Porpora, der gjemmer den for mig, og af hvem jeg vil forlange den tilbage, for aldrig mere at stille mig ved den. Den er af Ibenholt, hvori der er indlagt en lille Sølvplade med et Navnechiffer, og dette Chiffer huffer jeg godt er A. K. Min Moder, der har en daarlig Sukommelse, fordi hun havde oplevet saameget, kunde hverken huffe Deres Navn eller Navnet paa det Slot, hvor hun havde faaet den; men hun har ofte fortalt mig om den gjæstvenlige Modtagelse, hun havde fundet hos Eieren af denne Guitar, og om en ung og smuk Herre, der havde baaret mig en halv Mil paa sine Arme og talt med mig, som om jeg kunde have været hans Ligemand. Alt det erin-

brede jeg mig nu ogsaa selv. Under Deres Fortælling vaagnede disse Billeber, der saalænge slumrede i min Sjæl, det ene efter det andet, og nu veed jeg hvorfor disse Bjerger her ikke forekom mig nye og fremmede, hvorfor jeg skjøndt forgjebes anstrængte mig for at komme paa Spor efter de dunkle Grindringer, som dette Landskab fremkaldte hos mig, og i Særdeleshed hvorfor jeg, da jeg første Gang saae Dem, følte mit Hjerte skjælv og min Pande bøie sig ærbødig, som om jeg havde fundet en længe savnet og beklaget Ven og Beskytter."

"Troer De da, Consuelo," sagde Albert, "at jeg ikke gjenkjendte Dem ved første Sieskast? vel er De bleven stor siden den Tid, og vel kunne Aarene have forandret og forskjønnnet Dem, men jeg har en Hukommelse — en vidunderlig, men ofte ulyksalig Gave! — som hverken behøver Ord eller Blik for at vise sig tro og paalidelig. Jeg vidste ikke, at De var den lille Zingarella, men jeg vidste godt, at jeg havde kjendt Dem, elsket Dem og trykket Dem til mit Hjerte, som fra det Dieblik af var fastknyttet til Deres."

46.

Under denne Samtale naaede de Sammenstødspunktet for de to Beie, hvor Consuelo var truffet sammen med Zdenko, og allerede langt borte saae de Skjæret af hans Øgte som han havde sat mellem sine Fødder. Consuelo der nu af Erfaring kjendte den Uskyldiges farlige Luner og Kæmpekræfter, trykkede sig uvilkaarligt tættere ind til Albert, idet hun gjorde ham opmærksom paa Zdenkos Nærhed.

„Hvorfor er De bange for denne blide og kjærlige Skabning?“ spurgte den unge Greve, der blev overrasket ved at see hendes Angst; „Zdenko holder af Dem, skjøndt han har haft en styg Drøm i Nat, der har gjort ham gjenstridig mod mine Duffer og uwillig mod deres ædelmodige Forsæt, at ville opsøge mig: men han er søielig som et lille Barn, saasnart jeg forlanger noget med Bestemthed, og De vil see ham for Deres Fødder, saasnart jeg blot siger et Ord.“

„Ydmyg ham ikke for mig,“ svarede Consuelo, „og forøg ikke den Uwillie, han allerede nærer mod mig. Naar vi ere forbi ham, skal jeg sige Dem, hvad for en alvorlig Grund jeg har til at frygte og undgaae ham for Fremtiden.“

„Zdenko har et virkelig himmelsk Gemyt,“ sagde Albert, „og jeg kan umulig tænke mig at han kan være frygtelig for Noget. Den overjordiske Tilstand, hvori han altid befinder sig, gjør ham Englene lig i Reenhed og Kjærlighed.“

„Denne overjordiske Tilstand, som ogsaa jeg beundrer, Albert, er dog, naar den varer bestandig, en Sygdom. Bedrag Dem ikke i dette Punkt. Gud vil ikke, at Mennesket reent skal stille sig ved Bevidstheden om sin Tilværelse, for at løste sig op i en tom Anskuelse af en ideal Verden. Raseri og Vanvid blive Enden paa saadanne Verusninger som en retfærdig Straf for Hovmod og Lediggang.“

Cynaber blev staaende foran Zdenko og saae venligt paa ham, som om han ventede paa at kjærtagnes af sin Ven, men denne lod slet ikke til at ændse det. Han sad endnu bestandig i den samme Stilling med Hovedet indlem Hænderne og paa det samme Klippestykke, som da

Consuelo forlød ham. Albert tiltalte ham paa Boehmisk, men han svarede ikke og rystede kun paa Hovedet med en modløs Mine; hans Kinder vare vaade af Graad, og han vilde slet ikke see paa Consuelo. Albert løstede sin Stemme og tiltalte ham med mere Eftertryk, dog laa der snarere noget Formanende og Kjærligt end Bydende og Skjændende i hans Tone; Zdenko stod omsider op og rakte Consuelo sin Haand, som hun trykkede skjælvende.

„Nu,“ sagde han til hende paa Tydsk, idet han saae blidt og sørgmodigt paa hende, „nu skal Du ikke mere være bange for mig: men Du gjør mig stor Sorg, og jeg føler paa din Haand, at Du vil bringe megen Ulykke over os.“

Han gik foran dem og viklede af og til nogle Ord med Albert. De gik igjennem den massive og rummelige Gang, som Consuelo ikke kjendte til denne Side, og som førte Dem til en hvælvet Runddeel, hvor Vandet strømmede ind i et stort af Menneskehaand dannet og med Kvaderssteen indfattet Basin. Deraf flød det igjen ud gjennem to Kanaler, hvoraf den ene tabte sig inde imellem Grotterne, og den anden førte til Slottets Cisterne. Denne sidste lukkede Zdenko, idet han med sin herkuliske Haand lagde tre uhyre Stene for Abningen, som han altid gjorde, naar han vilde udtørre Cisternen ligetil Hvælvingens Abning og til den Trappe, ad hvilken man steg op til Alberts Terrasse.

„Lad os sætte os ned,“ sagde Greven til sin ledsagerinde, „medens Vandet i Brønden faaer Tid til at svinde gjennem en Kanal . . .“

„Som jeg kun kjender altfor godt,“ svarede Consuelo med en Gysen.

„Hvad vil De sige dermed?“ spurgte Albert og saae forundret paa hende.

„Det skal De senere saae at vide,“ svarede Consuelo; „nu vil jeg ikke bedrøve og ophidse Dem ved at opfriske Billeder af Farer, som jeg lykkeligviis har be-seiret.“

„Men hvad mener De dog dermed?“ raabte Albert og saae ganske forfrækket paa Zdenko.

Denne svarede ham paa Boehmisk med en ligegyldig Mine, medens han med sine lange brune Hænder æltede Leer sammen for at stoppe det ind mellem Fugerne i de Stene, som han brugte til Sluse.

„Forklar Dem, Consuelo,“ sagde Albert i stærk Bevægelse; „jeg forstaaer ikke hvad han siger til mig. Han paaستااer, at han ikke har ført Dem herved, men at De er kommen herved ad underjordiske Veie, som jeg dog veed ere uigjennemtrængelige, og som en Kvinde aldrig vilde vove sig ind i end sige finde Veie i. Han siger, store Gud, hvad mener han dog den Ulykkelige? . . . han siger, at Skjæbnen har ført Dem herved til os, og at Erkeengelen Michael, hvem han kalder Herskeren og den Mægtige, har ført Dem igjennem Hulerne og Vandene.“

„Det er umuligt,“ svarede Consuelo smilende, „at Erkeengelen Michael har havt noget at gjøre dermed; derimod er det vist, at jeg er kommen her gennem Rildens Aflob, at jeg har maattet flygte for den frembrusende Strøm, at jeg et Par Gange ansaae mig for fortabt, at jeg har frelst mig gennem Huler i Stenkloster, hvor jeg ved hvert Skridt troede at skulde kvæles eller opsluges, og alligevel vare alle disse Farer Intet imod Zdenkos Brede, da Tilfældet eller Forsynet endelig førte mig paa den rette Veie.“

Consuelo, der bestandig talte Spanst med Albert, fortalte ham nu med saa Ord, hvorledes hans fredelige Zdenko havde modtaget hende, og hvorledes han vilde leve begrave hende, hvad der ogsaa vilde være skeet, hvis hun ikke havde havt den Aandsnærverelse at henvende en besynderligt fjætterst Talemaade til ham, der pludselig formilbede ham. Den kolde Sved perlede paa Alberts Pande, medens han horte paa disse utrolige Ting, og flere Gange tilkastede han Zdenko knusende Blikke, som denne mødte med et forunderligt Udtryk af Trods og Foragt. Consuelo skjævede for, at de to Banvittige skulde vende sig imod hinanden, thi uagtet Alberts Ord aandede Klogskab og Fiinhed, var det hende dog tydeligt, at hans Fornuft havde lidt et haardt Stød, hvorefter den maaskee aldrig vilde komme sig ganske. Hun forsøgte at forsone dem ved at tale venligt med dem Begge; men Albert reiste sig op, rakte Zdenko Nøglerne til sin Eremitbolig og sagde i en iskold Tone nogle Ord til ham, som Zdenko lystrede paa Diebliffet. Han tog sin Løgte og fjernede sig, idet han sang nogle uforstaaelige Ord til en fremmedagtig Melodi.

„Consuelo,“ sagde Albert, da de havde tabt ham affyne, „hvis det troe Dyr, som der ligger for Deres Fodder, skulde blive rasende, hvis min stakkels Synaber i et Anfald af Galfskab truede Deres Liv, saa vilde jeg ikke betænke mig paa at dræbe ham, skjøndt min Haand aldrig har udgydt Blod, ikke engang saadanne Skabningers, der staae langt under Menneffet. Vær derfor ubekymret, der skal ingen Fare true Dem mere.“

„Hvad taler De om, Albert?“ spurgte den unge Pige, der blev urolig over denne uventede Hentydning. „Jeg frygter ikke for Noget. Zdenko er jo altid et godt Menneffe, skjøndt han har mistet sin Forstand, maaskee ved sin egen

Skyld, men ogsaa en Smule ved Deres. Tal derfor hverken om Blod eller Straf. Deres Sag bliver det nu at føre ham til Sandhed og helbrede ham for hans Bannid istedenfor at bestyrke ham i det. Kom, nu maae vi bort! Jeg frygter for, at Dagen skal bryde frem og overrumple os med sin Ankomst."

"De har Ret," sagde Albert, idet han begav sig paa Veien, "og Biisdommen taler af Deres Mund, Consuelo. Min Daarsskab har ogsaa smittet denne Ulykkelige, og det var paa høi Tid, at De frelst os fra denne Afgrund, som vi var ligeved at styrte ned i. Men hvis det alligevel ikke lykkedes mig og hvis hans Galsskab endnu engang skulde true deres Liv, saa vær forsikkert om, Consuelo, at, skjøndt Zdenko er et Menneffe for Gud og en Engel i sin Omhed for mig, og skjøndt han er den eneste Ven, jeg endnu har havt her paa Jorden, vilde jeg dog rive ham ud af mit Hjerte, og De skulde aldrig mere faae ham at see."

"Det er nok, Albert," hvissede Consuelo, der efter alle de ubstandne Nædsler ikke kunde taale at tænke paa en ny. "Dvæl ikke ved saadanne Muligheder. Jeg vilde hellere miste hundrede Gange mit Liv end kaste en saadan Nød og Fortviøvelse ind i Deres."

Albert hørte ikke paa hende og syntes aldeles aandsfraværende. Han glemte at støtte hende og faae ikke, at hun vaklede og stødte imod ved hvert Skridt. Han var saa optagen af Tanken om de Farer, hun havde gennemgaaet for hans Skyld, at han var ilet langt forud og udstødte løsvæne Ord, der gav Gjenlyd under Høvelvingerne, medens hun med en Anstrengelse, der med hvert Skridt blev piinligere, slæbte sig efter hende.

I denne græselige Situation tænkte Consuelo paa

Zdenko, der var bag hende og kunde vende om igjen til Strømmen, som han ligesom holdt i sin Haand, og løslade den igjen maaffee netop i det Dieblit, da hun allene og uden Alberts Hjælp igjen skulde stige op igjennem Brønden. Thi Albert, der uden Tvivl antog, at hun var foran ham; syntes at jage efter et eller andet skuffende Phantom, medens han lod hende blive tilbage efter sig i Mørke. Det var formeget for en Kvinde og selv for en Consuelo. Cynaber løb ligesaa hurtig som sin Herre og ilede forud med Løgten; sit eget Lys havde Consuelo ladet blive tilbage i Cellen. Veien snoede sig i utallige Bugter, og hvert Dieblit var Skjæret af Løgten forsvundet. Consuelo stødte imod et Hjørne, faldt og formaaede ikke at reise sig igjen. Dødsfulde gjennemrislede hendes Lemmer. „Saa er det ude med mig,“ tænkte Consuelo, idet hun forgjæves anstrengte sig for at slæbe sig bort paa sine Knæ, „jeg skal da være Offer for en ubønhørlig Skjæbne, jeg skal aldrig komme ud af denne ulysalige Hvelving, mine Dine ville aldrig mere see Dagens Lys.“

Et Slør, der var endnu tættere end Mattens derude, lagde sig for hendes Dine, hendes Hænder stivnede allerede og en Ufølsomhed, der lignede den sidste lange Søvn, gjorde Ende paa hendes Frygt. Bludselig følte hun sig omslynget og løftet iveiret af stærke Arme, der greb hende og bar hende hen til Cisternen. Et Hjerte bankede heftigt imod hendes, og en venlig og hjærtegnende Stemme talte til hende; Cynaber løb foran med Løgten. Det er Albert, der er vendt tilbage til hende og bærer hende bort med en Moders Lidenskab, der har mistet sit Barn og atter fundet det igjen. I Løbet af faa Minutter naae de Kanalen, hvorigjennem Vandet fra Kilden udgyder sig, Udgangsbuen og Trappen til Cisternen. Cynaber, der er

vant til denne farlige Opstigen, svinger sig først iveiret og det saa hurtigt, som om den frygtede for at kunne standse sin Herre, der følger efter ham. Med Consuelo i den ene Arm klamrer Albert sig med den anden til Kjæden og stiger rask op, medens Vandet allerede begynder at bruse nede i Brønden. Det var ikke den mindste af de Farer, Consuelo har bestaaet, men hun frygter ikke mere. Albert besad en Musfælcraft, mod hvilken Zdenkos kun var en Børneleg, og i dette Dieblik var han besjælet af en overnaturlig Kraft. Det gryede netop ad Dag, da han lagde sin kostbare Byrde ved Brøndens Rækværk. Consuelo aandede dybt og tørrede med Sløret Sveddraaberne bort af hans Pande.

„Min Ven,“ sagde hun blidt til ham, „uden Dem var jeg død; De har gjengjældt mig Alt, hvad jeg har gjort for Dem, men jeg føler nu bedre end De selv, hvor afkræftet De maa være, og det forekommer mig, at jeg i Deres Sted vilde bulke under derfor.“

„Nei, min lille Zingarella!“ svarede Albert fuld af Henrykkelse og kysede det Slør, som hun trykkede imod hans Ansigt. „Du er endnu ligesaa let i mine Arme, som dengang jeg bar Dig fra Schreckenstein ned til vort Slot.“

„Som De aldrig mere vil forlade uden mit Samtykke. Ikke sandt Albert, De glemmer ikke Deres Løfte?“

„Og De heller ikke Deres?“ svarede han.

Han hjalp hende at binde Sløret om sig og ledsagede hende gennem sit Bærelse, hvorfra hun sagte skyndte sig op til sit eget. I Slottet begyndte man allerede at røre sig, og nede i den underste Etage hørte man Stiftsdamens tørre og gennemtrængende Høste, et Tegn paa at hun var

i Begreb med at staae op. Consuelo naaede lykkelig tilbage til sit Bærelse uden at være seet eller hørt af Nogensomhelst; Frygten gav hende Binger. Hurtig skilte hun sig af med sine vaade Klæder og skjulte dem i en Kuffert, som hun tog Nøglen af. Hun havde endnu saamegen Kraft og Besindelse, som var nødvendig til at bortskaffe ethvert Spor af denne hemmelighedsfulde Udslugt; men neppe havde hun ladet sit trætte Hoved synke tilbage paa Buden, førend hun sank hen i en tung Døs som et Bytte for vilde Drømme og Feberphantasier.

47.

Efter at Stiftsdamen havde forrettet sin Morgenandagt, steg hun op ad Trappen for efter Sædvane først at lytte til Alberts Dør. Hun lagde Dret til Nøglehullet skjøndt med mindre Haab end nogensinde, men hvilken Overræffelse og Glæde, da hun pludselig hørte den Slumrendes regelmæssige Aandedræt. Hun slog et stort Kors og dristede sig til sagte at dreie Nøglen om og liste sig ind paa Taaspidserne. Hun saae Albert sove rolig i sin Seng og Eynaber ligge sammenkrummet paa Rænestolen ved Siden. Hun vækkede hverken den Ene eller den Anden, men løb ned til Capellet, hvor Grev Christian allerede inderlig bad for sin Søn, at han maatte blive ham gjengiven enten paa Jorden eller i Himlen.

„Broder,“ sagde hun sagte, idet hun knælede ned ved Siden af ham, „hold op med at bede, men tak Gud af dit inderste Hjerter, thi han har allerede bønhørt Dig.“

Hun behøvede ikke at forklare sig nærmere. Den Gamle vendte sig blot om til hende, og da han saae

hendes smaa klare Dine straaale af Fryd og Lyksalighed, løstede han sine magre Fingre op imod Altret og sagde med svag Stemme: „Min Gud, Du har givet mig min Søn igjen!“

Og grebne af den samme Tanke begyndte de nu Begge med halv Stemme og Vers for Vers at fremfige Simeons Lovsang: „Herre, nu lade Du din Tjener vandre bort i Fred“ o. s. v.

Man besluttede ikke at vække Albert, men kaldte Friherren, Capellanen og hele Tjenerskabet sammen, og Alle bivaanede andægtigt Takkegudstjenesten i Slottet. Amalie hørte med oprigtig Glæde, at hendes Fætter var kommen tilbage; men hun fandt det ubilligt, at hun af den Grund skulde rives ud af Sengen klokken fem om Morgen og plages med en tjedsommelig Messe.

„Hvorfor har deres Veninde, den gode Porporina ikke forenet sig med os for at talke Forsynet?“ spurgte Grev Christian sin Niece, da Messen var forbi.

„Jeg har gjort Forsøg paa at vække hende,“ svarede Amalie. „Jeg har raabt paa hende, rystet hende og søgt at faae Liv i hende paa alle Maader, men jeg bragte det ikke engang saa vidt, at hun forstod mig eller slog Dinene op. Hvis hun ikke havde været saa brændende varm og rød som en Ild, vilde jeg have anseet hende for død. Hun maa have sovet daarligt i Nat, og nu ligger hun sagtens i Feber.“

„Hun er altsaa syg, den fortræffelige Person!“ sagde den gamle Greve, „min kjære Søster Wenceslawa, Du bør virkelig see til hende og yde hende al den Hjælp, som hendes Tilstand kræver. Gud frie os fra, at en saa smuk Dag skulde formørkes for os ved denne unge Piges Sygdom.“

„Jeg gaaer strax, kjære Broder,“ svarede Stiftsdamen der hverken sagde eller gjorde Noget, Consuelo betræffende, uden først at adspørge Capellanens Blik. „Men vær blot ikke urolig, Christian! det har Intet at bethyde. Signora Nina er meget nervøs og vil snart komme sig igjen.“

„Er det dog ikke høist besynderligt,“ sagde hun strax efter til Capellanen idet hun tog ham til en Side, at den unge Pige med saamegen Tillidsfuldhed og Bestemthed kunde forudsige Alberts Tilbagekomst? Herr Capellan, De har maaskee bedømt hende urigtigt. Maaskee er hun en Helgen, som har Aabenbarelsen.“

„En Helgen vilde dog vist have deeltaget i Messen, istedenfor i et saadant Dieblik at faae Feber,“ indvendte Capellanen med Salvelse.

Denne vigtige Bemærkning besvarede Stiftsdamen med et Suk. Ikke destomindre gif hun hen for at see til Consuelo, der laa i en stærk Feber og var overfaldet af en uimodstaaelig Sovesyge. Capellanen blev kaldet og erklærede, at hun kunde blive alvorlig syg, hvis man ikke fik Bugt med denne Feber. Han spurgte den unge Baronesse, om hun havde været meget urolig om Natten.

„Nei,“ svarede Amalie, „hun har slet ikke rørt sig.“ „Efter alle de Spaadomme og smukke Historier, som hun har opvartet os med i de sidste Dage, ventede jeg ikke Andet end at høre Hævedands i hendes Bærelse hele Natten. Men Pokker har sagtens ført hende langt bort herfra, eller ogsaa maa hun have at gjøre med Intter vel afrettede Hæve, thi, saavidt jeg veed, har hun ikke rørt sig, og min Sønn er ikke et Dieblik bleven forstyrret.“

Disse Vittigheder forekom Capellanen temmelig utidige, og Stiftsdamen, hos hvem det gode Hjerte var det overveiende, fandt dem ilde anbragte ved en Venindes Syge-

leie. Hun lod sig dog ikke mærke dermed, idet hun skrev sin Nieces Pirrelighed paa Skinsygens Regning, og spurgte Capellanen, hvilken Medicin man skulde give Porporina. Han anordnede beroligende Pulvere, som man dog ikke kunde bibringe hende thi hendes Tænder vare sammenklemt. Capellanen erklærede det for et slemt Tegn, men med den Søvnighed, som der i Huset smittede Alle, opsatte han at udtale sig om hendes Tilstand, til han fik den nærmere undersøgt. „Endnu kan man ikke sige Noget; det vil nok give sig; vi maae vente“ — det var de Yndlingsjentens for som denne Ufulap med Tonsuren førte i Munden.

„Hvis det bliver saaledes ved,“ gjentog han, da han forlod Consuelos Bærelse, „saa vil man blive nødt til at tænke paa at tilkalde en Læge, thi jeg vil ikke tage det paa mig at behandle et saa eiendommeligt Tilfælde. Jeg vil bede for den unge Frøken, og at slutte efter hendes Sindstilstand i den sidste Tid turde det nok være muligt, at vi kunne vente os virksommere Hjælp hos Gud end hos Lægekunsten.“

Man lod en Pige blive tilbage hos Consuelo og gik til Frokosten. Stiftsdamen var berømt for at lave fortræffelige Rager, og hun smigrede sig med, at Albert efter sin lange Faste vilde tage ordentlig for sig af sin Yndlingsret. Den smukke Amalie gjorde et henrivende Toilette i den Indbildning, at det dog maatte gjøre hendes Fætter en Smule ondt, at han havde krænket og fortørnet hende, naar han ved Gjensynet fandt hende saa forførerisk. Alle tænkte paa at berede den unge Greve en behagelig Overraskelse, og det eneste Bæsen, som man skulde have bestræbt sig med, den stakkels Consuelo, hvem man kunde takke for hans Tilbagekomst, glemte man ganske.

Albert vaagnebe snart, og istedenfor at gjøre frugtesløse Anstrengelser for at tilbagekalde sig Mattens Begivenheder, hvad han ellers pleiede at gjøre, naar han fik sine Anfald, tænkte han dennegang kun paa sin Kjærlighed og paa den Lykke, Consuelo havde skjænket ham. Han stod hurtig op, klædte sig paa og ilede ned til sin Fader og Tante. Deres Glæde var ubeskrivelig, da de saae, at han var ved sin fulde Fornuft; og at han var sig fuldkommen bevidst, hvortil han havde været borte; han bad dem ømt og hjerteligt om Tilgivelse og lovede dem aldrig mere at forarsage dem saamegen Kummer og Uro. Han saae, at man var henrykt over hans Tilbagekomst, men han lagde ogsaa Mærke til, hvor ivrigt man besluttede sig paa at skjule hans Tilstand for ham, og han følte sig en Smule ydmyget over at blive behandlet som et Barn, nu, da han selv følte sig som Mand. Han betragtede det imidlertid som en ringe Straf for den Sorg, han havde beredt dem, og sagde til sig selv, at det kunde være en nyttig Paamindelse, og at Consuelo vilde vide ham Tak for at han optog det saaledes.

Midt under de Omhedsbeviser, der fra alle Sider ødsledes paa ham, søgte han med et bekymret Blik efter den, der var bleven uundværlig for hans No og hans Liv. Han saae, at hendes Plads var tom, og trøstede sig ikke til at spørge, hvorfor Porporina ikke kom ned. Stiftsdamen, der havde lagt Mærke til, at han, hvergang Døren gik, saae derhen og foer sammen, troede dog at burde berolige ham ved at sige ham, at deres unge Gjæst havde sovet daarligt og derfor neppe stod op for det første.

Albert kunde godt forestille sig, at hun maatte være meget udmattet og træt, dog malte der sig ved denne Efterretning en levende Bekymring i hans Træk.

„Tante,“ sagde han, da han ikke længere kunde bekæmpe sin Uro, „jeg formoder dog, at vi ikke vilde sidde rolige her tilbords og spise og snakke, hvis Porporas Adoptivdatter var alvorlig syg.“

„Du kan være rolig, Albert,“ sagde Amalie i en forbittret Tone, „Nina er netop beskæftiget med at drømme om Dig og spaae din Tilbagekomst, som hun venter sovende paa, medens vi her feire den med Glæde.“

Albert blev bleg og tilkastede sin Cousine et knusende Blik:

„Hvis Nogen venter her sovende paa mig,“ sagde han, „saa er det i al Fald ikke den Person, som De nævner, der fortjener saadan en Tak. Deres friske Kinder, min smukke Cousine, vidne langt snarere om, at min Fraværelse ikke har beredt Dem nogen søvnløs Time, og at De i dette Dieblik heller ikke trænger til at unde Dem nogen No. Jeg takker Dem derfor af mit ganske Hjerte, thi det vilde være meget pinligt for mig, om jeg med Anger og Smerte ogsaa skulde bede Dem om Forladelse ligesom de øvrige Medlemmer af min Familie.“

„Jeg er Dem meget forbunden for Undtagelsen,“ svarede Amalie blussende af Brede; „jeg skal bestræbe mig for altid at fortjene den, idet jeg sparer min Nattevaagen og mine Betyrninger til En, der vil være mig taknemmelig derfor og ikke drive Spil dermed.“

Denne Ordstrid, der ikke var noget Nyt mellem Albert og hans Brud, skjøndt den aldrig var bleven ført med saa stor Heflighed fra begge Sider, bragte dog en Forstemthed i alle Gemytter, hvormeget man end gjorde sig Umage for at bringe Albert til at glemme, hvad der var skeet. Stiftsdamen besøgte flere Gange sin Patient og fandt bestandig Feberen i Tiltagende. Amalie, der betrag-

tede Alberts Uro som en personlig Fornærmelse, gif op paa sit Bærelse for at græde. Capellanen bemærkede til Stiftsdamen, at hvis Feberen ikke sagtnede for Aften, maatte man sende Bud efter en Læge. Grev Christian beholdt sin Søn hos sig for at adsprede hans tankefulde Bæsen, som han ikke forstod, og som han betragtede som et nyt Sygdomssymptom; men han havde ikke Ordet i sin Magt, og deres Samtale standsede hvert Dieblik af Mangel paa Stof. Til sidst faldt han i Søvn i sin Kænestol, og Albert forlod ham for at spørge til Consuelos Befindende, der foruroligede ham saameget mere, jo mere, man søgte at skjule det for ham.

I et Par Timer drev han omkring i Slottets Corridorer for at passe paa Frøkenen og Capellanen og af dem at faae nogen Underretning. Capellanen havde sat sig i Hovedet, at han kun vilde svare ham kort og tilbageholdent, men Frøkenen paatog sig, saasnart hun saae ham, en smilende Mine og vidste bestandig at føre Samtalen hen paa andre Ting for at fluffe ham med denne paatagne Egegylldighed. Men Albert mærkede, at hun begyndte at blive alvorlig bekymret, at hun hyppigere og hyppigere søgte hen til Consuelos Bærelse, og han saae, at man ikke havde nogen Betænkelighed ved hvert Dieblik at lukke Døren til hendes Bærelse op og i, nagtet den Søn, hun trængte saa haardt til, ved denne Løben ud og ind bestandig maatte forstyrres. Han vovede sig hen til hendes Dør og vilde give Alt for at komme ind til hende; men Stiftsdamen, der havde lagt Mærke til ham, havde tillaaet Yderdørene og gif selv ind til den Syge igjennem Amalies Bærelse, som Albert vel vogtede sig for at komme nær. Da Stiftsdamen saae, at hans Uro steg med hvert Dieblik, og hun frygtede for, at han kunde faae et Tilbagefald

tog hun sin Tilflugt til en Usandhed, og, idet hun bad Gud om Forladelse derfor i sit Hjerte, forsikrede hun ham, at det var meget bedre med den Syge, og at hun tænkte paa at komme ned til Middagsbordet.

Albert kunde ikke falde paa at mistroe sin Tante, der endnu aldrig havde sagt nogen Usandhed, og ventede taalmodig paa Middagstidens Komme. Den kom omsider, men Consuelo lod sig ikke see. Stiftsdamen, der gjorde raske Fremmskridt i at lyve, fortalte, at hun vel var staaet op, men at hun endnu følte sig for svag og foretrak at spise i sit Værelse. Man drev Forstillelsen saavidt, at man udsøgte nogle af de bedste Netter og sendte op til hende. Denne List beroligede Albert endeel. Skjøndt han var yderst nedslaaet og ligesom anede en uøst Ulykke, betvang han sig dog og gjorde sig Umage for at synes rolig. Henad Aften kom Wenceslawa med en munter Mine, der denengang ikke var forstilt, og sagde, at Porporina befandt sig meget bedre, Feberheden havde lagt sig, hendes Puls var mere svag end fuld, og hun vilde vist faae en ret god Nat. Sagen var den, at den gode Stiftsdame, tiltrods for at hun var mager og forvoeret, aldrig havde været syg og i det Hele ikke forstod sig meget paa Sygdom. Hun havde seet, at Consuelo, der havde været flammende rød, pludselig blev kleg, at det ophidsede Blod i hendes Arer standse, og at hendes Bryst efterhaanden blev mere stille og ubevægeligt. Hun betragtede det som et Tegn paa, at hun kom sig, og meddeelte med barnagtig Tillidsfuldhed denne Efterretning til de Andre. Cappellanen der forstod sig lidt mere derpaa, indsaae imidlertid nok, at denne tilsyneladende No kun var Forløber for en heftig Krise. Saasnart Albert havde sjernet sig, sagde han til Stiftsdamen, at det var paa høi Tid at tilkalde en

Løge. Uheldigviis var der langt til Byen, Natten var mørk, Beien affhyelig, og Hans, til Trods for sin Tjenestiver, af en meget langsom Natur. En voldsom Storm var i Anmarche, og Regnen ffullede ned. Den gamle Hest, som Hans red paa blev sly, snublede en Snæs Gange og løb vild i Skoven med sin forstrækkede Rytter. Først da det blev Dag, kom Hans paa den rette Bei, og i det langsomste Trav naaede han netop Byen og fandt Døktoren endnu i Sengen. Denne klæbte sig paa i al Mangelighed og begav sig paa Beien, men med alt det var der tabt fire og tyve Timer.

Albert havde forgjeves forsøgt paa at sove. En drøbende Uro og Uveirets Larmen holdt ham vaagen hele Natten. Han vovede ikke at gaae ned for ikke at give sin Tante ny Forargelse, men han lod sin Dør staae aaben og hørte dem gaae frem og tilbage nedenunder. Han ilede hen til Trappen, men da han ikke saae Noget og heller Intet hørte, tvang han til at være rolig. Siden Consuelo havde befalet ham det vaagede han over sin Fornuft og sin aandelige Sundhed med Taalmodighed og Fasthed. Han bekæmpede sin Uro og Angst og søgte igjennem sin Kjerlighed's Kraft at blive Herre over sin Kjerlighed. Men pludselig overdøvedes baade Tordenens Bulder og Bjælleværkets Knagen i den gamle Borg, der pidffedes af Stormen, af et langt skærende Skrig, der foer ham som et Dolkestik ind i Hjertet. Albert, der havde lagt sig paaflædt paa Sengen, foer op, styrtede ned ad Trappen og bankede paa Consuelos Dør. Alt var igjen stille, og Bugen lukkede op. Albert troede, at han igjen havde drømt, da et andet Skrig, endnu græsseligere og mere gjennemtrængende end det første, sønderrev hans Hjerte. Han tovede ikke længer, men løb igjennem den mørke Corridor

hen til Amalies Dør, ruskede i den og forlangte at blive indladt. Han hørte, at en Vaas blev slaaet for, og Amalie raabte til ham i en bydende Tone, at han skulde sjerne sig. Smidlertid vedblev Strigene og Klageraabene derinde, og han kunde tydelig skjelne Consuelos Stemme, der i fortvivlet Feberangst raabte paa hans Navn. Rasende stemmede han sin Skulder imod Døren og sprængte den; Amalie, der vilde spille den fornærmede Undseelige, blev kastet tilside, og bleg som et Lig styrtede han ind i Consuelos Bærelse.

48.

Consuelo kæmpede i frygtelig Febevildelse med de to kraftige Piger, der holdt hende og havde ondt ved at forhindre hende i at springe ud af Sengen. Martret af forfærdelige Skrækk billeder vilde det ulykkelige Barn flye for de Syner, der stormede ind paa hende. Hun troede i de Personer, der søgte at holde og berolige hende, at see Fjender, Uhyrer, der vilde tilintegjøre hende. Den forfærdede Capellan, der troede hvert Dieblik, at det var forbi, begyndte allerede at fremmumle Litanier for den Døde; hun antog ham for Zdenko, der var ifærd med at bygge den Muur, som skulde begrave hende, medens han sang sine hemmelighedsfulde Sange. Den skjælvende Stiftsdame, der søgte med de andre at holde hende tilbage i Sengen, troede hun snart var Wandas Aand, snart Johan Ziskas Søster, snart Alberts Moder, der havde viist sig for hende i den ensomme Grotte for at bebreide hende, at hun anmassede sig hendes Rettigheder og trængte sig ind i hendes Rige. Alle hendes Udraab, Suk og Bønner, som de Omstaaende ikke kunde

forstaae, stod i Forbindelse med de Tanker og Gjenstande, der forrige Nat havde rystet hende saa stærkt. Hun hørte Strømmen bruse og gjorde med sine Arme en Svømmendes Bevægelser. Hun rystede sit sorte Haar, der hang vildt om hendes Skuldre, og troede sig omtumlet af de stummende Bølger. Beständig mente hun at see Zdenko bag ved sig i Begreb med at aabne Slusen, eller foran sig for at affpærre enhver Udvei. Da hun i Alt, hvad hun sagde, tog sine Billede fra Bandet og fra Stenene, sagde Capellanen hovedrystende: „Det er en lang og meget pinlig Drøm. Jeg forstod heller ikke, hvorfor hun nylig havde saameget at skaffe med den Gisterne. Det var udentviol en Begyndelse til Feberen, thi De seer, at hendes Phantasier endnu bestandig dreie sig om dette Punkt.“

I det Dieblig, Albert styrte ind i Bærelset, mumlede Consuelo mat og udtømt kun nogle uforstaaelige Ord, der endte med et vildt Skrig. Da hendes Villiekraft ikke længere beherskede hendes Stræk som dengang, da hun aabenlyst hød den Trods, saa øvede den nu en saameget stærkere og voldsommere Tilbagevirkning paa hende. Snart raabte hun paa Alberts Navn med en saa fuldt klingende Stemme, at Huset syntes at skjælve i sin Grundvold; snart opløste hendes Skrig sig i en saa vedholdende Hullen, at den truede med at kvæle hende, medens hendes stive og tørre Dine funkede i Bildelse.

„Her er jeg! her er jeg!“ raabte Albert og styrte hen til hendes Seng.

Consuelo hørte hans Stemme, samlede igjen hele sin Kraft, og medens hun fremdeles indbildte sig, at han flygtede foran hende, rev hun sig løs fra dem, der holdt hende med den Hurtighed og Muskelkraft, som Feberens skjænter selv de svageste Skabninger. Hun foer midt hen i Bæ-

relset med opløst Haar, bare Fødder og i en let Natdragt, der gav hende Udseende af et Gjenfærd, der stiger op af en Grav, og i det Dieblik, da man troede at gribe hende, sprang hun med en Bildkats Behændighed over et Spinnet, der stod hende iveien, og foer hen til Vinduet, som hun ansaae for Udgangen fra den ulykkelige Cisterne, bredte Armene ud, og idet hun skreg Alberts Navn endnu engang ud i den mørke, stormfulde Uveirsnat, var hun lige paa Punktet til at styrte sig ud, da Albert, der var endnu behændigere og stærkere end hun, slog begge sine Arme om hende og bar hende tilbage paa hendes Seng. Hun kjendte ham ikke, men gjorde ingen Modstand og hørte op med at skrig. Albert henvendte paa Spanst de sømteste Navne og de inderligste Bønner til hende; hun hørte paa ham med stive Dine uden at see paa ham og uden at svare. Pludselig foer hun igjen iveiret, kastede sig paa Knæ i Sengen og begyndte at synge en Strophe af Händels Tebeum. Hendes Stemme havde aldrig været herligere og udtrykfuldere, hun selv havde aldrig været skjønnere end i denne Stilling med det flagrende Haar, de feberglødende Kinder og de sunklende Dine, der syntes at see ind i Himlen. Stiftsdamen blev saa greben, at ogsaa hun sank paa Knæ ved Foden af Sengen og henslød i Taarer, ja selv Capellanen bøiede Hovedet og foldede Hænderne i from Urefrygt. Neppe havde Consuelo endt sin Strophe, før hun drog et dybt Suk, og en himmelsk Glæde straaede paa hendes Ansigt.

„Jeg er frelst! raabte hun og hun sank tilbage bleg som et Marmor med aabne Dine.

En sieblikkelig Stilhed og Gysen fulgte paa dette Optrin. Amalie der stod ubevægelig paa Tærskelen til sit Bærelse og havde seet paa dette gyselige Skuespil uden

at vove sig nærmere, faldt af Forfærdelse i Afsmagt. Stiftsdamen og begge Fruentimmerne sprang hende til Hjælp. Consuelo blev liggende som en Død, medens Stiftsdamen fik bragt Amalie ind paa sin Seng. „Nu, Herr Capellan?“ sagde hun med en nedslaaet Mine da hun kom tilbage.

„Det er Døden, Deres Raade,“ svarede i en huul Tone Capellanen, der havde følt Consuelos Puls og nu gav Slip paa hendes Arm.

„Nei, det er ikke Døden, tusinde Gange nei!“ raabte Albert og sprang heftigt op. „Jeg har lyttet bedre til hendes Hjerteslag end De til hendes Puls. Hendes Hjerterflaaer endnu, hun aander, og hun lever. Og hun skal leve! Hvem er saa formastelig at troe, at Gud allerede nu har bestemt hende til at døe. Nei, nu er det netop Tid til at tage fat, Herr Capellan! Giv mig Deres Raad. Jeg veed hvad hun trænger til, men De veed det ikke. Adlyd, Ulykkelige! I har ikke ydet hende Bistand, da det var Tid! I kunde have afvænt denne skrækelige Krise, men det har I ikke gjort eller ikke villet. I har skjult hendes Sygdom for mig. I har bedraget mig Alle! Eders usle Frygt, Eders skammelige Lædighed har bundet Eders Tunge og Hænder. Kom med Deres Medicin, siger jeg, og lad nu mig handle.“

Og da Capellanen tøvede med at betro ham Lægemidlerne, der i et uersfarent, overspændt og halv forrykt Menneskes Hænder kunde blive til Gift, tog Albert dem fra ham med Magt. Døv for sin Tantes Indvendinger valgte og blandede han selv de calmerende Midler, der kunde virke hurtigst og sikkerst. Albert var i mange Ting lærdere, end man tænkte. Han havde paa sig selv studeret Virkningen af de kraftigste, beroligende Midler, paa en Tid da

han gjorde sig selv Regnskab for de hyppige Forstyrrelser i sin Hjerne. Med et fast Blik og besjælet af Mod og Iver anordnede han en Dosis, som Capellanen aldrig havde vovet at tilraade. Det lykkedes ham med utrolig Taalmodighed og Sagtmodighed at bringe den Syges Tænder fra hinanden og helde hende nogle Draaber af Medicamentet i Munden. Efterat den samme Behandlingsmaade var bleven flere Gange gjentaget i Løbet af en Time, aandede Consuelo frit, hendes Hænder bleve igjen varme og hendes Tunge bevægelig. Endnu hørte og følte hun Intet; men hendes Afkræftelse gik over til en Slags Søvn, og en let Rødme farvede allerede hendes Læber.

Lægen kom nu, og da han fandt Tilfældet betænkeligt, erklærede han, at man havde kaldt ham for silde, og at han ikke kunde indstaae for Noget. Patienten skulde allerede have været aareladt den foregaaende Aften, nu var Diebliffet ikke mere gunstigt. Aareladningen vilde utvivlsomt føre Krisen tilbage — det var fatalt, meget fatalt!

„Den vil ganske vist føre Krisen tilbage,“ sagde Albert, „og dog maa det skee.“

Den tydske Doktor, der var en indbildst Person og vant til paa en Egn, hvor han ikke havde Concurrerter, at betragtes som et Drakel, saae med et plirende Blik paa det unge Menneffe, der dristede sig til at ville overføre Knuden.

„Jeg siger, at hun maa aarelades,“ sagde Albert med Eftertryk. „Med eller uden Aareladning vil Krisen komme tilbage.“

„Med Tilladelse,“ sagde Doktor Wegelius med et haanligt Smil, „det er slet ikke saa sikkert, som De synes at troe.“

„Naar Krisen ikke kommer tilbage, saa er Alting tabt,“ svarede Albert, „det maa De dog vide. Denne Sovesyge

vilde medføre en Samhed af Nerverne, der maa føre til Apoplexi eller Døden. Deres Pligt byder Dem nu at bemægtige Dem Sygdommen, føre den tilbage til sit Høidepunkt for at bekæmpe den, kortsagt, De maa arbejde med Kraft! Kan De ikke det, saa har De Intet her at gjøre. Bønner og Begravelse vedkomme ikke Dem. Slaa derfor Hul paa Aaren, hvis ikke gjør jeg det selv."

Doktoren vidste meget godt, at Albert havde Ret, og han havde ogsaa strax fra Begyndelsen havt den Hensigt at skrabe til Aareladning, men det passede sig ikke for en Mand af hans Betydning at udtale sig saa hurtigt og handle saa raast. Man havde jo da let kunnet troe, at det var et ganske almindeligt Tilfælde, og at Behandlingen fulgte af sig selv; men vor Tydsker var vant til at spille den Betænksomme, der er bragt i en pinlig Forlegenhed, som han ved sit Genies Indslydelse pludselig gaaer triumferende ud af for at det bagefter kunde hedde om hans Cuur: Sygdommen var allerede skredet for langt frem og havde antaget en saa farlig Bending, at selv Doktoren Wegelius ikke vidste, hvad han skulde gjøre. Ingen Anden vilde i den Grad have truffet Sømmet paa Hovedet. Det er en Mand! Han er forstandig og sagkyndig og bliver aldrig raadvild. Selv i Wien er der ikke hans Lige."

Da han saae sine Planer krydsede af Alberts Utaalmodighed, som strax forlangte Brugen af Lancetten, sagde han:

"Hvis De er Ræge og har Commandoen her, saa veed jeg ikke, hvorfor man har sendt Bud efter mig, og kan lige saa godt gaae strax."

"Hvis De ikke kan beslutte Dem til at handle, mens det endnu er Tid, gjør de bedst i at gaae," sagde Albert.

Doktor Wegelius, der følte sig dybt krænket over at

man havde skaffet ham en ubekjendt Collega paa Halsen, der behandlede ham med saa ringe Agtelse, stod op og gik ind til Amalie, der gjentagne Gange havde havt Bud efter ham: han vilde derpaa anbefale sig, men Wenceslawa holdt ham tilbage,

„Ak, kjære Doktor,“ sagde hun, „De maa ikke lade os i Stikken i denne Nød. Tænk blot paa, hvilket Ansvar der hviler paa os. Min Neveu har fornærmet Dem, men hvor kan De tage Dem det saa nær, at et ungt Menneſte, som ikke kan beherske sig, bliver saa heftig?“

„Er det Grev Albert?“ spurgte Doktoren forbløffet. „Jeg kjendte ham slet ikke igjen, han er bleven ganske forandret.“

„Naturligvis, thi det er ogsaa ti Aar siden, at De saa ham, og han har i den Tid forandret sig meget.“

„Jeg troede, at han var kommet sig ganske,“ sagde Doktoren spydigt, „siden man ikke en eneste Gang har havt Bud efter mig siden hans Tilbagekomst.“

„Ak, min kjære Doktor, De veed jo meget godt, at Albert aldrig har villet rette sig efter Deres Forfrister.“

„Og dog er han nu selv Læge, som jeg seer!“

„Han forstaar Noget af Alt, men behandler Alt paa sin heftige Maade. Den skrækkelige Tilstand, hvori han nylig traf den unge Pige, har sat hans Blod i Bevægelse, ellers vilde De vist have fundet ham baade høfligere, fornuftigere og taknemmeligere for al den Uleilighed, De havde af ham i hans Barndom.“

„Jeg er bange for, at han nu trænger mere til mig end nogensinde,“ svarede Doktoren, der trods sin Respekt for Familien og det grevelige Slot dog hellere vilde bedrøve Stiftsdamen ved denne ukjærlige Ytring end nægte sig den smaalige Hævn at behandle Albert som en Forrykt.

Denne Grusomhed smertede Stiftsdamen saameget mere, som hun tillige betænkte, at Doktorens Værgrelse kunde forlede ham til overalt at udbasune hendes Neveys egentlige Tilstand, som hun saa omhyggeligt søgte at skjule.

„Jeg betragter det blot som en siebliffelig Dumbhed,“ sagde Doktoren, „og vil endnu vente her et Par Timer og ikke tabe Patienten assigte. Saasuart Diebliffet forekommer mig gunstigt, vil jeg handle, men under den nuværende Krise tillader Pulsens Bessaffenhed mig endnu ikke at foretage noget Bestemt.“

„De bliver altsaa? Gud velsigne Dem derfor.“

„Under disse Omstændigheder og siden jeg hører, at det er den unge Greve, der er min Modstander,“ sagde Doktoren med et fornemt medlidende Smil „undrer jeg mig ikke over Noget og lader ham snakke.“

Han vilde igjen gaae ind i Consuelos Bærelse, da i det samme Capellanen kom styrrende bleg og forstrækket ind til ham.

„Kom for Guds Skyld, Doktor,“ raabte han, „og brug Deres Autoritet! Mig bryder Grev Albert sig ikke om, og jeg troer, at om det saa var Gud selv, vilde han ikke ændse det. Han paastaaer haardnakked, tiltrods for Deres Forbud, at den Døende skal aarelades, og han gjør det ganske vist selv, om vi ikke ved Magt eller List kunne bringe ham fra det. Himlen maa vide, om han nogenstunde har havt en Lancet i sin Haand! Han gjør hende til en Krøbling, hvis han ikke dræber hende paastedet med et uforholdsmæssigt Blodtab.“

„Ei ei!“ raabte Doktoren og gif med egoistisk Lige-gyldighed henimod Døren, „det kan jo blive en smul Historie, hvis vi ikke ved en eller anden Farce bringe ham til Fornuft.“

Da han traadte hen til Sengen, stod Albert allerede med den blodige Lancet mellem sine Tænder; han holdt Consuelos Arm i den ene Haand og et Fad i den anden. Aaren var aabnet, og et sort, tykt Blod strømmede rigeligt ud af den.

Capellanen begyndte at jamre, og Doktoren søgte spørgende at faae Albert bort, thi han tænkte allerede paa at see sit Snit til at lukke Aaren og aabne den senere igjen for at faae sin Billie og ikke bortgive Noget af sin forfængelige Værdighed; men Albert standsede ham med et Blik, og saasnart han havde skilt den Syge ved det Quantum Blod, der forekom ham nødvendigt, lagde han Bindet om med en Ro og Færdighed som en øvet Operateur; derpaa lagde han Consuelos Arm sagte ned under Teppeet, rakte Stiftsdamen en Lugtedaase, for at hun skulde holde Consuelo den under Næsen og bad Capellanen og Doktoren at træde ind i det tilstødende Værelse.

„Mine Herrer,“ sagde han, „De kunne ikke være den Person, som jeg behandler, til nogensomhelst Nytte. Vanfælmød og Fordomme lamme Deres Handlekraft og Deres Indsigt. Jeg erklærer Dem, at jeg tager Alting paa mig, og at jeg hverken vil distraheres eller hindres i at gennemføre en saa alvorlig Opgave. Jeg beder derfor Hrr. Capellanen at befatte sig med sine Bønner og Dem, Hrr. Doktor, om at tage Dem af min Cousine. Jeg vil ikke taale, at man taler om Døden og træffer Foranstaltninger derefter i Nærheden af en Person, der om kort Tid igjen vil komme til sin Bevidsthed. Jeg haaber, at man vil rette sig derefter. Hvis jeg har fornærmet en Mand af Faget og krænkert en Ven af vor Familie, saa vil jeg bede om Forladelse derfor, saasnart jeg faaer Tid til at tænke paa mig selv.“

Med disse Ord, som Albert udtalte i en blid og rolig Tone, der stak besynderligt af mod de tørre Ord, traadte han igjen ind i Consuelos Bærelse, lukkede Døren efter sig, stak Nøglen i Lommen og sagde til Stiftsdamen:

„Ingen maa her gaae ind eller ud uden min Tilladelse.“

49.

Den forfækkede Stiftsdame vovede ikke at svare et Ord. Der laa en saadan Bestemthed i Alberts Mine og Opførsel, at den gode Tante blev hange og gav sig til at adlyde med en exempelløs Iver og Punktlighed. Lægen, der saae sin Autoritet tilsidefat og, som han senere sagde, ikke følte nogen Lyst til at give sig i Lav med en Affindig, fattede den fornuftige Beslutning at gaae hjem. Cappellanen tog fat paa sin Bønnebog, og Albert, der havde tilstrækkelig Bistand i sin Tante og de to Piger, tilbragte den hele Dag ved Sygesengen, uden at hans Iver og Omhyggelighed fornægtede sig noget Dieblit. Efter nogle Dagers No vendte Krisen tilbage med samme Hestighed som den foregaaende Nat, men den varede ikke saalænge, og da de kraftige beroligende Midler havde gjort deres Virkning, bad Albert Stiftsdamen om at gaae tilfængs og kun at sende ham et andet kvindeligt Bæsen til Bistand for at de to Piger ogsaa kunde faae nogen Hvile.

„Vil Du da ikke ogsaa begive Dig tilhvile?“ spurgte Wenceslawa skjælvende.

„Nei, kjære Tante,“ svarede han, „jeg føler sletingen Trang dertil.“

„Ak, min Gud!“ raabte hun, „Du ødelægger Dig,

mit Barn! — Denne Fremmede kommer os i Sandhed dyrt til at staae," søiede hun sagtere til, idet hun gik.

Albert bekvemmede sig imidlertid til at nyde Noget for ikke at miste sine Kræfter, som han trængte høilig til. Han spiste staaende ude i Corridoren med Vinene fæstede paa Døren, og saasnart han var særdig, gik han igjen ind i Bærelset. Døren, der førte ind til Amalie, havde han lukket til, og de saa Personer, der havde Afgang, maatte gaae igjennem Corridoren. Amalie gjorde dog Fordring paa at komme ind, for, som hun foregav, at være hendes Veninde tilhjælp; men hun bar sig saa keitet ad og forraadte saamegen Frygt, hvergang Consuelo gjorde en feberagtig Bevægelse, at Albert blev ntaalmobig og bad hende om ikke at blande sig deri, men at gaae ind paa sit Bærelse og passe sig selv.

„Paa mit Bærelse?“ svarede Amalie, „og selv om det kunde være passende, at jeg gik i Seng der, naar De er lige ved Siden af, troer De da virkelig, at jeg kan faae Søvn i mine Dine, naar jeg skal høre paa denne Skrigen og disse Dødskvæler?“

Albert trak paa Skulderen og svarede hende, at der var jo Bærelser nok i Slottet; hun kunde jo udsøge sig det allerbedste og slaae sig til No der, til man kunde bringe den Syge hen i et Kammer, hvor hendes Nærhed ikke var Noget til Byrde.

Amalie fulgte dette Raad, thi Synet af den sømme, næsten moderlige Omhed, som Albert lagde for Dagen ligeoverfor hendes Rivalinde, piinte hende mere end alt det Dvrige.

„O, Tante!“ raabte hun og kastede sig i Armene paa Stiftsdamen, da denne havde lavet en Seng tilrette til

hende ved Siden af hendes egen, „vi have ikke kjendt Albert. Nu viser han først, hvorledes han forstaaer at elske.“

I flere Dage svævede Consuelo mellem Liv og Død, men Albert kæmpede imod Sygdommen med en Udholdenhed og Dygtighed, der maatte seire tilsidst. Endelig lykkedes det, og saasnart hun var uden Fare, lod han hende bringe over til et Taarnværelse paa Slottet, hvor der var længe Sol, og hvorfra der var den skjønneste Udsigt. Dette i gammel Stil meublerede Værelse tiltalte ogsaa Consuelos alvorlige Sind langt mere end det, der fra først af var blevet hende anvist, og allerede i lang Tid havde hun ladet skimte det Dnske at komme til at beboe det. Der var hun sikket imod Amalies Paatrængenhed, og, uagtet der altid var en Pige tilstede, der hver Morgen og Aften blev afløst, kunde hun der tilbringe den første Tid af sin Rekonvalescens i visse Maader i sin Redningsmands Selskab. De talte stedsse Spansk med hinanden, og Alberts sømme og kjærlige Ord klang endnu sødere i Consuelos Øren i dette Sprog, der gjentaktede hende hendes Fødeland, Barndom og hendes Moder. Gjennemtrængt af den mest levende Tak, og endnu svag efter de overstandne Lidelser, under hvilke Albert alene havde ydet hende Bistand, overlod hun sig ganske til denne bløde No, der altid pleier at følge paa heftige Kriser. Hendes Erindring vendte lidt efter lidt tilbage, men ligesom under et Slør, hvoraf en enkelt Flig blev løftet efter den anden. Medens hun s. Ex. med en reen og uskyldig Glæde tænkte paa Alberts Hengivenhed og Bistand, saae hun strax efter hans Forstands Forvildelser og den kun altfor dybe Alvor i hans Videnskab for hende dukke frem ligesom bag mørke Skyer. Der gaves endog saa Timer, hvori det, naar Sønnen overvældede hende, eller søvndrømmende Midler udøvede deres Indflydelse,

forekom hende, som hun kun havde drømt, at der var Noget til i Verden, der kunde vække Mistro og Frygt hos hende for hendes høimodige Ven. Hun havde i den Grad vænnet sig til hans Nærværelse og Pleie, at hun, naar han fjernede sig paa hendes Bøn for at spise med sin Familie, følte sig ganske syg og urolig, til han igjen kom tilbage. Hun bildte sig ind, at de beroligende Lægemidler, som han lod hende bruge, gjorde den modsatte Virkning, naar han ikke selv beredte dem til hende, og naar han da rakte hende dem, sagde hun til ham med dette langsomme og dybe Smil, der i et smukt Ansigt, som endnu halvt er tilhyllet af Dødens Skygger, er saa ubeskrivelig rørende: „Nu troer jeg selv, Albert, at De forstaaer Dem paa Trolddom, thi De behøver blot at befale en Draabe Vand at kure mig, saa overfører den strax paa mig al den Ro og den Kraft, som De selv er i Besiddelse af.“

Albert følte sig for første Gang i sit Liv lykkelig, og efter som hans Sjæl var ligesaa modtagelig for Glæde, som den tidligere havde været for Smerte, var han i denne Henrykkelsens og Berusningens Tid det lykkeligste Menneske, der kan findes paa Jorden. Dette Bærelse, hvor han kunde see sin Elskede til enhver Tid og uden besværlige Bidner, var for ham blevet et Paradis. Om Natten, naar han paa Skramt havde trukket sig tilbage og hele Huset var gaaet til Ro, sneg han sig sagte og behændig op i Taarnet, og medens Sygevogteressen sov, stjal han sig hen bag sin elskede Consuelos Seng og saae hende slumre bleg og knækket som en Blomst efter en Storm. Han tog da Plads i en stor Lænestol, som han med Forsæt havde ladet sætte derind, og tilbragte Natten i den, og hans Søn var da saa let, at ikke et Ord eller en Bevægelse

tunde undgaae hans Opmærksomhed. Baagne de da Sygevogteressen, sagde Albert bestandig, at han nylig var kommen, og hun stod i den Overbeviisning, at han besøgte sin Patient een eller to Gange om Natten, medens han i Virkeligheden ikke tilbragte en halv Time i sit eget Værelse. Consuelo deelte denne Indbildning; skjøndt hun oftere end Sygevogteressen lagde Mærke til, at Albert var der, var hun dog endnu saa svag, at hun godt kunde lade sig ffuffe af Hyppigheden og Varigheden af disse Besøg. Tidt naar hun midt om Natten bad ham om at gaae til Hvile, sagde han til hende, at det var strax Morgen, og at han nylig var staaet op. Han forstod at ffuffe hende saa godt, at Consuelo aldrig kom til at savne ham og heller ikke kunde foruroliges ved Tanken om, at han trættede sig for hendes Skyld.

Denne Træthed var med alt det saa ringe, at Albert slet ikke sporede den. Kjærligheden giver den Svageste Kræfter, og foruden at Albert havde en usædvanlig stærk Constitution, var han opfyldt af en Kjærlighed, der kunde trodse Alt. Naar Consuelo ved Sommervarmens Komme med Besværighed slæbte sig hen til det aabne Vindue, satte Albert sig bag ved hende og søgte i Skyernes Flugt eller i Morgentysets Purpur at gribe de Tanker, som Synet af Himlen indgav hans Veninde. Ofte greb han hemmeligt en Flig af det Slør, som hun havde om Hovedet, naar et Vindpust førte det hen til ham. Han trykfedede det da imod sin Mund, og naar Consuelo igjen drog det til sig for at dække sit Bryst med det, forundredes hun over at finde det varmt og fugtigt, og naar hun da hurtig vendte sig om, overrasedes hun ved at see den Bevægelse, der var i hendes Bens Ansigt. Sandsynligt er det, at hvis Consuelo i Forglemmelse af Fortiden havde

deelt sin Vens Lidenskab, vilde Glæden og Henrykkelsen have været ham skadelig. Men det beskedne og kydske Venkskab, som hun nærede for ham, kunde ikke Andet end langsomt og sikkert være til hans Bedste. Han sølte nu paa eengang sig lykkelig over at troe sig elsket og bedrøvet over ikke at været elsket med den samme glødende Heflighed, hvormed han selv elskede, og paa samme Tid frygte han for at tabe denne Lykke, hvis han ikke syntes at kunne nøies med den. Denne tredobbelte Virkning af hans Kjærlighed udfyldte saa ganske hans Sjæl, at der ikke blev nogen Plads tilovers for de tomme Drommebilleder, der havde beskæftiget ham i hans Ensomheds- og hans Uvirknings- Periode. Han var som ved et Trylseri befriet fra dem, thi han glemte dem ganske og Billedet af hende, som han elskede, fjernede hans Lidelser fra ham og var ligesom et himmelsk Skjold imellem dem og ham.

Den Sindsro, der var saa nødvendig for hendes Helbredelse, blev derfor kun lidt og sjældent forstyrret. Ligesom Eurydice i Mythen var Consuelo steget ned i Tartarus for at befrie sin Ven, og hun havde bragt Skræk og Forvirring med sig tilbage. Nu tragtede han paa sin Side efter at befrie hende fra de mørke Gjæster, der havde fulgt hende, og det lykkedes ham ogsaa ved hans omhyggelige Pleie og kjærlighedsfulde Skaansel. De begyndte nu et nyt Liv med hinanden uden at driste sig til at kaste et Blik tilbage, thi de sølte sig ikke stærke nok til i Tankerne at maale den Afgrund, hvorfra de nylig vare blevne frelst. Fremtiden var en ny og ikke mindre frygtelig Afgrund, hvori de heller ikke vovede at kaste deres Blik. Men Nutiden var en Naadegave, som Himmelen skjænkede dem, og som de med No kunde hengive sig til.

De øvrige Beboere i Slottet deelte ikke denne No.

Amalie var rasende og værdigede ikke at besøge den Syge en eneste Gang. Hun undgik omhyggeligt at henvende et eneste Ord til Albert, hun saae neppe paa ham og besvarede ikke hans Hilsen hverken Morgen eller Aften. Det Affyeligste ved det Hele var, at Albert ikke engang syntes at lægge Mærke dertil.

Stiftsdamen saae, at hendes Nevens Lidenskab for Consuelo traadte bestandig tydeligere frem, og hun havde nu intet roligt Dieblik. Hun plagede sig for at finde et Middel til at gjøre Ende paa Skandalen og havde i dette Siemed lange Samtaler med Capellanen. Denne var imidlertid ikke misfornøiet med at Sagen stod saaledes hen. Han havde levet længe i Familien som en unyttig og ubemærket Person; men ved disse Begivenheder fik han pludselig en Slags Vigtighed: han kunde uforstyrret gjøre sig den Fornøielse at spionere, opdage, advare, forudsige, raade, med eet Ord, blande sig af Hjertens Lyst i Familiens Anliggender, medens han gav sig Udseende af, at han ikke befattede sig med Noget, og kunde krybe i Skjul bag Tanten for den unge Greves Uvillie. De fandt Begge uophørlig nye Aarsager til Frygt, nye Bevæggrunde til Forsigtighed, men ikke et eneste Middel, der kunde afværge Faren. Hver Dag gav den gode Wenceslawa sig paa Veien til sin Neveu med en bestemt Erklæring paa Læberne, og ligesaa tidt bragte et spottende Smil af ham eller et iskoldt Blik Ordet til at døe paa hendes Læber og alle hendes Planer til at strande. Intet Dieblik forløb, uden at hun speidede efter en Leilighed til at stjæle sig hen til Consuelo for at gjøre hende Vebredelser, og hvergang var Albert ligesom efter en hemmelig Advarsel øieblifkelig paa Pletten, og han behøvede da blot at rynke sine Bryn som den olympiske Jupiter for at be-

sværge de fjendtligsindede Guders Brede, der truede hans kjære Blion. Stiftsdamen var alligevel flere Gange kommet med forblommende Uttringer til den Syge, og da hun næsten aldrig kunde faae Leilighed til at være alene med hende havde hun benyttet Tiden til at gjøre nogle taabelige Bemærkninger, som hun selv fandt meget bethdningsfulde. Men Consuelo var saa langt fra at besidde den Uergjerrighed, som den gamle Dame forudsatte hos hende, at hun slet ikke forstod den. Hendes Forbauselse, hendes aabenhjertige og tillidsfulde Miner afvæbnede paa Diebliffet den godhjertede Wenceslawa, der aldrig i sit Liv havde kunnet modstaae en venlig Mine eller et indsmigrende Blik. Bragt ud af Fatning ilede hun hen for at berette Capellanen sit Nederlag, og den øvrige Deel af Dagen gik hen med at fatte nye Beslutninger.

Albert lagde imidlertid godt Mærke til dette Uvæsen, og da han saae, at Consuelo begyndte at undre sig og at blive urolig, besluttede han at gjøre en Ende derpaa. En Dag, da Tanten stod paa Luur i Gangen for at skuffe hans Narvaagenhed og overraske Consuelo alene tidlig paa Morgenens, stod han pludselig foran hende, just som hun lagde Haanden paa Dørklinken, for at gaae ind til den Syge.

„Min gode Tante,“ sagde han, idet han greb hendes Haand og førte den til sine Læber, „jeg har et Ord at sige Dem i Fortrolighed, der er af Bigtighed for Dem. Den unge Dames Liv er mig kostbarere end mit eget Liv og min egen Lykke. Jeg veed meget vel, at Deres Skriftefader gjør Dem det til en Samvittighedsjag at modarbeide min Hengivenhed for hende og berøve mig Frugten af mine Bestræbelser. Uden det vilde Deres gode Hjerte aldrig have tilladt Dem ved haarde Ord og uretsfærdige

Bebreidelser at modarbejde Helbredelsen af en Syg, der endnu neppe er uden Fare. Men da en Præstes Fanatisme og Sneverhjetethed vel kan gjøre det Mirakel, at forvandle den hjerteligste Kjærlighed og den rene Medfølelse til blind Grusomhed, saa vil jeg med al Magt modsætte mig den Synd, som De, min stakkels Tante, vil gjøre Dem til Bærtsøi for. Jeg vil vaage over min Patient Dag og Nat, jeg vil intet Dieblif forlade hende, og hvis det tiltrods for alt det skulde lykkes Dem at frarive mig hende, saa sværger jeg Dem til, at jeg vil forlade mit Fædrenehus og aldrig mere vende tilbage. Naar De har gjort Herr Capellanen bekjendt med denne min faste Beslutning, saa tænker jeg nok, at han vil holde op med at plage Dem og bekæmpe Deres gode Hjertes høimodige Kærliser."

Den forfærdede Wenceslawa kunde kun svare paa denne Erklæring med en Taarestrøm. Albert havde ført hende ned til den modsatte Ende af Gangen, for at deres Samtale ikke skulde blive hørt af Consuelo. Hun beklagede sig nu levende over hans truende Tone og greb Leiligheden til at bebrejde ham det Urimelige i hans Tilbøielighed for en Person af saa ringe Herkomst.

"Tante," svarede han smilende, "De glemmer reent, at hvis vi nedstamme fra Slægten Podiebrads kongelige Blod, saa ere vore Ahner kun blevne Konger efter de oprørske Bønders og Leietroppers naadige Beslutning. En Podiebrad har altsaa en Bevæggrund mere til at nærme sig de Svage og de Fattige og tage sig af dem."

Da Stiftsdamen underrettede Capellanen om denne stormende Sammenkomst, var han af den Mening, at man ikke skulde forbitte den unge Greve mere ved hyderligere

Forestillinger eller opirre ham til Gjenstridighed ved at forurolige den unge Pige.

„Men Grev Christian maa De gjøre opmærksom paa hvad der er skeet,“ sagde han; „Deres overdrevene Omhed har forskjaelet dette Barn; søg derfor nu ved kloge Paamindelser at vække Faderens Frygt, for at han med Hensyn til denne farlige Person kan foretage et afgjørende Skridt.“

„Troer De da,“ svarede Stiftsdamen, „at jeg ikke har tænkt paa dette Middel? men desværre er min Broder i de fjorten Dage, da Albert var forsvunden, bleven fjorten Aar ældre; det er umuligt at gjøre ham Noget begribeligt ved forblommende Ord, og Alt oprører sig hos ham ved den blotte Tanke om, at nye Sorger kunne være i Anmarche. Han glæder sig som et Barn over, at han har gjenfundet sin Søn og over at høre ham tale som et fornuftigt Menneffe. Han anseer ham for grundig helbredt og aner ikke, at den stakkels Albert er betagen af en ny Forrykthed, der er endnu værre end den gamle. Min Broders Sikkerhed i den Retning er saa stor, og han er saa salig i sin Tro, at jeg ikke har Mod til at forstyrre ham deri og aabne Dinene paa ham for hvad der foregaaer. Det forekommer mig, at naar denne Meddelelse udgaaer fra Dem og ledsages af Deres religiøse Formaninger, maa den blive optagen med større Hengivelse og være mindre smertelig i sine Virkninger.“

„En saadan Meddelelse,“ svarede Capellanen, „er altfor delikat, til at en stakkels Præst tør indlade sig paa den. I en Søsters Mund vil den være langt bedre paa sit Sted, og Deres Raade vil langt bedre forstaae at forjøde den Bitterhed, som den maa fremkalde.“

Paa denne Raade søgte de Begge at formaae hin-

anden til at hænge Bjælden paa Ratten, og under denne Raadvilbhed gjorde Kjærligheden bestandig raskere Fremfridt i Alberts Hjerte. Consuelos Sundhed vendte synligt tilbage, og Intet forstyrrede de to unge Menneskers venlige Forhold, som selv for de strengeste Dydsvægteres Argussøine umuligt kunde være renere og uskylbigere.

50.

Baronesse Amalie, der ikke længere kunde udholde det Ydmygende i sin Stilling, trængte bestandig stærkere ind paa sin Fader for at formaae ham til at bringe hende tilbage til Prag. Men Friherren, der langt foretrak Livet i Skoven for Byen, lovede det nok, men udsatte fra den ene Dag til den anden at gjøre Alvor af Sagen. Den unge Pige indsaae, at her maatte handles rask, og faldt derfor paa et udmærket Middel. Hun lagde Raad op med sin Kammerpige, en ung og listig lille Person af fransk Fødsel, og en Morgen, da hendes Fader vilde gaae paa Jagt, bad hun ham at tage hende med sig til et Raboslot for at hilse paa en Dame, hvem de skulde et Besøg. Friherren syntes ikke meget om at lægge Gevær og Jagttaske fra sig for at tilbringe Dagen paa den Maade; men han smigrede sig med, at hans Estergivenhed i det Punkt skulde frie ham for at plages paa anden Maade, at Rjøretouren vilde afsprede hende, forjage hendes onde Luner og gjøre hende mere tilbøielig til at tilbringe endnu et Par Dage paa Riesenburg uden altfor mange Beklagelser. Saalænge den gamle Herre blot havde en Uge for sig, troede han sig sikker nok, thi længer gif ikke hans Beregninger.

Han gik altsaa ned til Bognen med sin Datter og var ikke kjört langt, før han som sædvanligt faldt i en blid Søvn. Diebliffelig befalede Amalie nu Kudfsken at vende om og kjøre til den nærmeste Poststation. Efter et Par Timers Forløb naaede de den, og da Friherren igjen slog Dinene op, saae han, at der var Postheste for hans Calechevogn, og at Alt var parat til at gaae videre.

„Men hvad skal det sige? hvor er vi? hvor tage vi hen? Amalie, mit kjære Barn, hvor kan Du være saa distrait? hvad siger Du? hvad er det for et Indfald?“

Paa alle disse Faderens Spørgsmaal svarede den unge Pige kun med en høi Latter og indsmigrende Kjærtegn. Først da Postillonen var i Sadeln, og Bognen rullede let henad Landeveien, satte hun et alvorligt Ansigt op og sagde i en fast Tone:

„Bryd Dem om Intet, kjære Papa, alle vore Kufferter ere pakkede, og Bognen er forsynet med Alt, hvad vi behøve paa Reisen; kun Deres Geværer og Deres Hunde ere blevene tilbage paa Niesenburg, men dem har De dog ingen Brug for i Prag, og De vil nok faae dem sendt efter. Onkel Christian vil ved Frokosten faae et Brev, der er affattet saaledes, at han vil indsee, at vor Afreise var nødvendig, og at han hverken vil blive vred paa Dem eller paa mig. Men nu beder jeg Dem om Undskyldning for dette lille Bedrageri. De har jo allerede for en Maaned siden givet Deres Samtykke til det, som jeg nu først har sat i Værk. Jeg handler altsaa ikke imod Deres Villie, om vi end komme til Prag et Par Dage, førend De havde tænkt Dem. Jeg er vis paa, at De endogsaa vil talke mig, fordi De er bleven fri for al den Kjedsommelighed, som følger med at pakke ind og tage Affked. Mit Ophold paa Slottet var blevet

utaaleligt, uden at De mærkede det — det maa være min Undskyldning og min Retfærdiggjørelse. Giv mig nu et Kys og sæt ikke saadant et vredt Ansigt op, som De gif ud paa at gjøre mig bange.“

Det var imidlertid Synd at sige, at den gode Friherre saae vred ud — han satte kun et Par store og noget dumme Dine op til den hele Historie, og skjøndt det virkelig gjorde ham ondt at tage bort fra sin Broder og Søster uden at sige dem Farvel, var han dog mere forundret og overrasket end egentlig misfornøiet.

„Men hvorledes har Du baaret Dig ad med alt dette, uden jeg har anet det Mindste? for Pokker, det faldt mig ikke ind, at jeg skulde tage til Prag i Dag og ikke spise til Aften hos min Broder! det er dog et pudseerligt Eventyr, og der er Ingen, som vil troe mig, naar jeg fortæller det. Men hvor har Du min Reisehue, Barn? jeg kan da ikke sove i Bognen med saadan en Tresschat paa Hovedet.“

„Her er den, lille Papa.“

„Men min Reiseslaffe? den har Du ganske vist glemt, din lille Skjelm.“

„Nei, paa ingen Maade,“ sagde hun og trak en lang sølvbeslaaet Flaske, der var overtrukket med Ruslæder, frem af en Taske. „Jeg har selv fyldt den med den bedste Tokayer i Tantes Kjælder; prøv kun, det er den, De holder mest af.“

„Og min Pibe? og min tyrkiske Tobak?“

„Det er Altsammen her i Bognen,“ svarede Kammerpigen, „vi har ikke glemt Noget, der kunde gjøre den naadige Herre Reisen behagelig.“

„Ja, ja,“ sagde Friherren og stoppede sig en Pibe, „men med alt det, Amalie, har Du spillet mig et skam-

meligt Puds, og det vil ikke mangle, at Folk vil gjøre sig lystig paa min Beføstning."

"Kjære Fader," svarede Amalie, "vilde Du da hellere have, at jeg skulde være til Spot for alle Menneffer ved at gaae og være forlovet med en Fætter, der ikke vær- diger mig et Blik og gjør Cour til min Musikkærerinde? Jeg har længe nok fundet mig i denne Ydmygelse, og jeg troer ikke, at der er mange unge Piger af min Stand, i min Alder og med mit Ydre, der havde taalt det saalænge. De Fleste vilde ikke have holdt det ud i atten Maaneder som jeg, men gjort kort Proces og løbet deres Bei eller ladet sig bortføre, min kjære Papa, og det skulde jeg dog troe er langt mindre anstændigt."

"Du er et Pokkers Pigebarn!" svarede Baronen og gav hende et Kys. Den øvrige Deel af Veien tilbage- lagde han ganske fornøiet; han drak, røg og sov uden at beklage eller forundre sig mere over Noget.

Denne Tildragelse gjorde ikke saa megen Opsigt paa Slottet, som den lille Baronesse havde smigret sig med. For at begynde med Grev Albert, saa gif der en heel Uge hen, uden at han engang mærkede det, og da Stifts- damen en Dag meddeelte ham det, sagde han blot:

"Det er den fornuftigste Tanke, den gode Amalie har havt, siden hun satte sin Fod her i Huset. Jeg haaber imidlertid, at min gode Onkel snart vil besøge os igjen."

"Det gjør mig ondt, at min Broder er taget bort," sagde Grev Christian, "i min Alder tæller man efter Uger og Dage. Hvad der synes Dig kort, Albert, forekommer mig som en Evighed, og jeg er ikke nær saa sikker som Du paa, at jeg igjen vil faae min kjære og godmodige Broder at see. Na, Amalie har villet det saaledes," svarede han til, idet han smilende lagde det paa engang smigrende og

ondskabsfulde Brev, som den unge Baronesse havde efterladt, tilside. „Naar en Kvinde bliver skinsyg, tilgiver hun ikke. I vare ikke skabte for hinanden, og det er forbi med mine smukke Drømme.“

Med disse Ord saae den gamle Greve paa sin Søn med en Slags veemodig Venlighed, som om han i hans Dine vilde see en Beklagelse. Det fandt han ikke, men Albert drog sin Faders Arm kjærligt ind til sig, som om han derved vilde bevise, hvor taknemmelig han var, fordi han havde opgivet en Plan, der var hans Tilbøielighed saameget imod.

„Guds Villie stee!“ vedblev den Gamle, „og gjør Du, min Søn, som dit Hjerte tilfiger Dig. Du besinder Dig lykkeligviis vel og synes at være rolig og tilfreds i vor Midte. Din Faders Betsignelse vil bringe Dig Lykke, naar vi ikke mere kunne være sammen.“

„Tal ikke om Sligt, Fader!“ raabte den unge Greve, hvis Dine strax fyldtes med Taarer. „Jeg har ikke Kraft til at udholde denne Tanke.“

Stiftsdamen blev ligeledes blød om Hjertet, men i det samme gav Capellanen hende et betydningsfuldt Bink, hvorpaa han stod op og forlod Salen. Hun forstod dette Bink. Ikke uden Angst sagde hun til sig selv, at nu eller aldrig var det Tid til at tale, og idet hun lukkede Døren til som En, der styrter sig ud af Binduet for ikke at indebrænde, sagde hun stammende og blegere end sædvanligt:

„Ja, Albert elsker vistnok sin Fader høit og vil vel ikke paaføre ham nogen dødelig Sorg . . .“

Albert løstede Hovedet og saae paa sin Tante med et saa klart og gjennemtrængende Blik, at hun reent tabte sin Fatning og ikke kunde saae et Ord frem. Den gamle

Greve syntes slet ikke at høre denne underlige Bemærkning, og under den dybe Taushed, som nu indtraadte, skjælvede den stakkels Wenceslawa under Neveuens Blik, ligesom Agerhønen skjælver for Hunden og ikke kan komme fra Pletten.

Efter nogle Minutters Forløb vaagnede Grev Christian af sin Grublen og svarede sin Søster, som om hun havde talt videre, eller som han havde læst i hendes Sjæl, hvad hun egentlig vilde sige.

„Kjære Søster,“ sagde han, „naar jeg skal give Dig et godt Raad, saa plag Dig aldrig med Ting, som Du ikke forstaaer. Du har aldrig i dit Liv erfaret, hvad det vil sige at have en ubetvingelig Utilbøielighed for Noget; en Stiftsdames strenge Tænkemaade kan ikke være nogen Kettesnor for et ungt Menneſke.“

„Gud i Himlen!“ mumlede Frøkenen endnu mere overrasket, „enten vil min Broder ikke forstaae mig, eller hans Fornuft og Fromhed svigte ham ganske. Skulde det være muligt, at han af Svaghed kunde begunstige eller letſindig see igjennem Fingre med“

„Med hvad, Tante?“ sagde Albert fast og alvorligt: „Tal, bliv ved, da De nu engang har gjort Dem til Pligt at tale; lad os høre klart og bestemt, hvad er Deres Mening. Denne Tvang maa have en Ende, og vi maae lære at forstaae hinanden.“

„Nei, Søster, tal ikke videre,“ afbrød Grev Christian hende, „Du kan ikke sige Noget, som jeg ikke veed. Allerede længe har jeg vidst, hvad Du veed, uden at lade mig mærke dermed. Det er overflødigt endnu at tale om den Ting, og naar det engang er paatide, saa veed jeg, hvad jeg har at gjøre.“

Han begyndte strax at tale om andre Ting, uden

at kurere Stiftsdamen for hendes Forfrækkelse eller Albert for hans Uro og Ubished.

Da Capellanen hørte, hvorledes Familiens Overhoved havde optaget det Bink, som indirekte var udgaaet fra ham, blev han ganske bange. Trods sin tilsyneladende Sorgløshed og Ubestemtthed, havde Grev Christian dog aldrig været en svag Mand, og midt i hans Uvirksomhed havde man ikke sjelden seet ham pludselig tage en Beslutning og udføre den raff. Præsten frygtede for, at han var gaaet forvidt, og at det vilde gaae ud over ham. Han lod sig det derfor være magtpaaliggende at tilintetgjøre sit eget Bærk saa hurtig som muligt og at bevæge Stiftsdamen til ikke at blande sig mere i den Sag. Fjorten Dage forløb nu ganske stille og fredeligt, uden at Consuelo i mindste Maade kunde ane, at hun var et Tvistens Æble i Familien. Albert pleiede hende med den største Omhu og talte om Amalies Fraværelse som om noget blot Forbigaaende, uden at lade hende ane den sande Bevæggrund. Hun begyndte nu at kunne forlade sit Bærelse, og da hun første Gang gik ned i Haven, understøttede den gamle Greve selv hendes vaklende Skridt.

51.

Det var en smuk Dag for Albert, da han saae sin Elskede igjen træde ud i Livet ved sin gamle Faders Arm, og da hun i Familiens Nærværelse rakte ham Haanden og takkede ham med et ubeskriveligt Smil, fordi han havde frelst hende og pleiet hende som en Søster. Men denne Dag, der var hans Lykkes Høidepunkt, forandrede paa engang, og langt meer end han kunde forestille sig, hele

hans Forhold til Consuelo. Idet hun igjen sluttede sig ganske til Familiens Bestjæftigelser og Husets Sædvaner, kunde hun kun sjelden være sammen med ham alene. Den gamle Greve, der siden hendes Sygdom havde fattet en endnu større Godhed for hende, viste hende med en Slags faderlig Forekommenhed en Mængde Opmærksomheder, der rørte hende dybt. Stiftsdamen, der rigtignok ikke udtalte sig mere, gjorde sig det ikke destomindre til Pligt, at vaage over ethvert af hendes Skridt og være tilstede ved alle hendes Samtaler med Albert, og da denne ikke mere forraadte nogetsomhelst Tegn paa Aandsfraværelse, vilde man ikke længere nægte sig den Glæde at modtage, ja endogsaa indbyde de længe tilsidesatte Paarørende og Naboer. Man satte en usfyldig og kjærlig Stolthed i at vise dem, hvor selfabelig og elskværdig den unge Greve af Rudolstadt var, og da Consuelo baade ved sit Blik og sit Exempel syntes at opfordre ham til at efterkomme Familiens Ønsker, var han nødt til at optræde baade som Verdensmand og gjæstfri Bert.

Denne pludselige Forandring faldt ham overordentlig vanskelig, men af Lydighed imod Consuelo fandt han sig i det. Imidlertid havde han nok ønsket at blive belønnet for dette Offer ved engang imellem at kunne udgyde sit Hjerte for hende. Taalmodig udholdt han hele Dage denne kjedsommelige Tvang, for blot om Aftenen at høre et takkende, et blot bifaldende Ord af hendes Mund. Men naar Stiftsdamen da som en Plageaand trængte sig imellem dem og berøvede ham denne Smule Glæde, saa følte han, at hans Sjæl blev bitter, og at hans Kraft forlod ham. Han tilbragte frygtelige Nætter, og ofte traadte han hen til Cisternen, der siden hiin Dag, da Consuelo havde ført ham tilbage, altid havde været fyldt ligetil

Randen. Han sank hen i mørke Grublerier og forbandede næsten det Løfte, han havde aflagt, aldrig mere at vende tilbage til sin Eremitbolig. Det var ham strækkeligt, at føle sig ulykkelig, uden at kunne begrave sine Lidelser i Jordens Skjød.

Hans slappe Træl efter saadanne søvnløse Nætter og hans hyppigt tilbagevendende Anfald af Tungfindighed og Distraction kunde ikke Andet end være paasaldende baade for hans Paarørende og hans Veninde. Hun udfandt imidlertid et Middel til at forjage disse Skyer og til at gjenvinde sit Herredømme over ham, saa ofte hun trueedes med at tabe det. Hun lod sin Sang tone, og henreven og overvældet, fandt den unge Greve siebliffelig Lættelse i Taarer, og dermed fulgte altid nyt Livsmod. Virkningen af dette Middel var useilbarlig, og naar han kunde komme til hemmeligt at tilhviſke hende et Par Ord, udbrød han:

„Consuelo, De kjender Veien til min Sjæl. De besidder den Magt, der er nægtet den store Hob, og De besidder den i høiere Grad, end det er tilstaaet noget andet levende Væsen; De taler Himmelens Sprog, De giver de mest ophøiede Følelser Udtryk, og De forstaaer at meddele os Andre, hvad der rører sig i Deres begejstrede Sjæl! Syng derfor bestandig, naar De seer, at jeg er nærved at bukke under. De Ord, som De udtaler i Deres Sange, have for mig kun ringe Betydning; de ere kun et forkortet Grundlag, en usfuldstændig Antydning, hvorpaa den musikalske Tanke breder og udvikler sig. Jeg hører dem neppe, men det, jeg hører, og det, der trænger ind i min Sjæls Junderste, det er Deres Stemme, Deres Betonning og Deres Begeistring. Musikken udtaler alt det, som Sjælen aner og drømmer som det Høieste og Dybeste. Den er Aabenbaringen af en Fylde af Tanter

og Følelser, der ere af en langt mere ophøiet Natur, end hvad den menneffelige Tale formaaer at udtrykke. Den er Afsløringen af det Uendelige, og naar De synger, tilhører jeg Menneffeheben kun i det Guddommelige og Evige, som Menneffeheben har øst af Skaberens eget Væsen. Al den Trøst og Opmuntring, som Deres Mund nægter mig under de daglige Forhold, og som det selfkabelige Livs Tyranni forhindrer Dem i at udtale frit, alt det giver Deres Sang mig hundredefold fordoblet. Igjennem den meddeler De mig hele Deres Væsen, og min Sjæl tilegner sig Dem da i Glæde og i Sorg, i Haab og Frygt, i Begeistringens Henrykkelse og i Drømmeverdenens Længsel."

Undertiden sagde Albert disse Ting til Consuelo paa Spanst og i Familiens Nærværelse. Men den aabenbare Misfornoielse, som disse smaa aparte Replikker foraarsagede Stifsdamen, i Forbindelse med Følelsen for det Sømmelige og Passende, afholdt den unge Pige fra at svare derpaa. En Dag traf han hende endelig alene i Haven, og da han igjen begyndte at tale om den Lykke, som hendes Sang forskaffede ham, sagde hun:

"Hvis Musikken er et fuldkommnere og mere indtrængende Sprog end Talen, hvorfor benytter De Dem da aldrig af dette Sprog til mig, De, som maaskee forstaaer det bedre end jeg?"

"Hvad mener De dermed, Consuelo?" raabte den unge Greve overrasket. "Jeg er kun Musiker, naar jeg hører paa Dem."

"Søg ikke at føre mig bag Lyset," svarede hun, "jeg har kun en eneste Gang i mit Liv af en Violin hørt en paa eengang guddommelig og menneffelig Sang, og det var Dem, der spillede den nede i Grotten. Jeg hørte Dem, inden De saae mig, og kom til at opdage Deres

Hemmelighed; tilgiv mig det, og lad mig endnu engang høre denne vidunderlige Sang, hvoraf jeg har beholdt nogle enkelte Phraser, og som aabenbarede mig ligesom nye Skjønheder i Musikken."

Consuelo nynnede med halv Stemme disse Brudstykker, som hun kun dunkelt erindrede sig, og som Albert gjenkjendte strax.

"Det er en Folkemelodi til husitiske Ord. Texten er af en af mine Forsædte, Hinko Podiebrad, en Søn af Kong Georg, der var en af vort Lands Digtere. Vi have en Mængde beundringsværdige Digte af Streje, Simon Tomnicky og Andre, hvilke det keiserlige Politi har sat paa sine Registre. Disse geistlige Nationalsange, der ere satte i Musik af ubekjendte Mestere, have ikke alene vedligeholdt sig i Boehmernes Mund; nogle af dem ere opbevarede af Folket, og Zdenko, der er begavet med en overordentlig Hukommelse og musikalsk Sands, kan en stor Mængde af dem udenad, som jeg har samlet og nedskrevet. De ere meget smukke, og det vil glæde Dem at lære dem at kjende; men jeg kan kun spille dem i min Eremitbolig, thi der har jeg min Violin og alle mine Musikhefter. Jeg har meget kostbare haandskrevne Samlinger af gamle katholske og protestantiske Mestere, jeg tør vædde paa, at De kjender hverken Josquin af hvem Luther har overleveret os nogle Melodier i sine Choraler, eller Claude den Ungre, eller Arcadelt, eller Georg Rhaw, eller Benedikt Ducis, eller Johan von Weis. Kunde Deres Lyst til at lære disse mærkværdige Sager at kjende ikke bevæge Dem til engang igjen at besøge min Grotte, som jeg saalænge har været borte fra, og at see min Kirke, som De slet ikke kjender?"

Hvormeget end dette Forslag pirrede den unge Kunst-

nerindes Nysgjerrighed, hørte hun dog paa det med en vis Angst. Denne skrækelige Grotte vakte Erindringer hos hende, der fyldte hende med Gysen, og Tanken om at skulle vende tilbage til den alene med Albert, fremkaldte hos hende, tiltrods for al den Tillid, hun nærede til ham, en piinlig Uro, som han strax bemærkede.

„De har Ulyst til denne Balsfart, som De dog har lovet mig at gjentage; lad os altsaa ikke tale mere derom. Mit Løfte tro, vil jeg ikke foretage den uden Dem.“

„De erindrer mig om mit Løfte, Albert,“ svarede hun, „og jeg vil opfylde det, saasnart De forlanger det; men De maa betænke, min kjære Doktor, at jeg endnu ikke har Kræfter nok. Vil De derfor ikke forinden lade mig see denne mærkværdige Musik og lade mig høre denne beundringsværdige Kunstner, der spiller bedre paa Violin, end jeg synger.“

„Jeg veed ikke, om De spørger, kjære Søster, men jeg veed, at De ikke vil saae mig at høre, undtagen i min Grotte. Der har jeg forsøgt det at lokke Toner af dette Instrument, hvis Magt jeg ikke kjendte, skjøndt jeg i flere Aar havde en Lærer, der behandlede det glimrende og kjæft. Der har jeg lært, hvad Musik er, og hvad for et skammeligt Uvæsen mange Menneſter drive med den. Hvad mig angaaer, da maa jeg tilstaae, at jeg ikke lokker en Tone frem af Violinen, uden at jeg i Anden nedkaster mig for Guddommen. Hvis jeg saae Dem sidde foldt ved Siden af mig og kun agte paa Formen af de Stykker, som jeg spiller, eller hvis De blot hørte paa mig for at undersøge, om jeg havde en Smule mere eller mindre Talent, vilde jeg spille saa slet, at De ikke vilde holde det ud. Jeg har aldrig berørt dette for mig hellige Instrument, som jeg kun har indviet til Herrens Pris,

eller mine brændende Bønners Angstraab, uden at føle mig revet hen i den ideale Verden, og uden at følge den hemmelighedsfulde Beaanden af en Inspiration, som jeg ikke kan fremkalde efter Behag, og som igjen viger bort fra mig, uden at jeg ved nogetsomhelst Middel er istand til at beherske eller fastholde den. De kan forlange af mig, naar jeg er kold, det allersimpleste Thema, og jeg vil, hvor gjerne jeg end ønsker at være Dem til Behag, ikke kunne besinde mig paa det, og bære mig ligesaa ubehændig ad som et Barn, der første Gang fører Bue."

"Jeg er ikke uværdig til," svarede Consuelo, der havde hørt opmærksom og deeltagende paa ham, „at gaae ind paa Deres Betragtningssmaaede af Musiken. Jeg haaber ogsaa at kunne slutte mig saa inderligt til Deres Bøn, at min Nærværelse ikke skal kølne Deres Begeistring. Ak, hvorfor kan min Lærer Porpora ikke høre, hvad De siger om hans hellige Kunst — han vilde kaste sig for Deres Fødder. Og dog gaaer denne store Meister ikke saa vidt i sin Strenghed som De selv, thi han mener, at baade Sangeren og enhver Tonekunstner kan finde en Kilde til Begeistring i sine Tilhøreres Medfølelse og Beundring."

"Saa blander Porpora dog maaskee, hvad han end siger, i Musiken den himmelske Ild med jordiske Tanker; eller maaskee taler han om den hellige Musik som Katholik, og jeg paa hans Standpunkt vilde maaskee tænke det Samme. Hvis jeg havde Tro tilfældes med et Folk, hvis Gudstjeneste var min, saa vilde jeg maaskee, ved at komme i aandelig Berøring med disse ligestemte Sjæle, finde en Opfølelse, som jeg hidtil var nødt til at søge i Ensomheden, og som jeg derfor kun usuldkomment kunde finde. Hvis jeg nogensteds skulde have den Lykke, i en brændende Bøn at forene Deres guddommelige Stemme med

Klangen af min Violin, vilde jeg uidentvivel svinge mig høiere end nogenfinde, og min Bøn vilde være Guddommen værdigere; men glem ikke, at hidtil har min Tro kun været en Gjenstand for Afsty og fremkaldt Spot hos alle dem, der ikke tage Forargelse af den. Derfor har jeg skjult den ringe Gave, jeg besidder, som en Hemmelighed imellem Gud, den arme Zdenko og mig. Min Fader elsker Musikken og saae det gjerne, om jeg brugte dette Instrument, der er ligesaa helligt for mig, som Sistrene vare det i de eleusinske Mysterier, til hans Opmuntring. Men hvorledes vilde jeg være tilmode, store Gud! hvis jeg maatte accompagnere Amalie i en Cavatine, og hvorledes vilde min Fader være tilmode, hvis jeg spillede en af disse gamle Husfetersange for ham, der have ført saa mange Bøehmere til Bjergværkerne og i Døden, eller jeg spillede for ham en af de silbigere Hymner af vore lutheriske Fædre, fra hvilke han stammer sig ved at nedstamme! Ak, Consuelo, af nyere Ting kjender jeg saa godt som Intet, skjøndt det vist er meget Beundringsværdigt deriblandt. Hvad De har ladet mig høre af Händel og andre store Mestres, med hvis Værker De er opfødt, forekommer mig i mange Henseender herligere end det, jeg kunde gjøre Dem bekendt med. Men for at forstaae, opfatte og tilægge mig denne Musik, maatte jeg komme i Berøring med en heel musikalsk Verden, og kun ved Deres Haand kunde jeg beslutte mig til at sætte mig ind i disse for mig ubekjendte og forsmaaede Skatte, som De med fulde Hænder vilde udgyde over mig."

„Og jeg,“ sagde Consuelo smilende, „jeg troer, at jeg ikke kunde befatte mig dermed. Hvad jeg har hørt i Grotten er saa skjønt, saa ophøiet, saa eneste i sit Slags, at jeg kun maatte frygte for at helde Sand i en Kryстал-

reen og diamantklar Kilde. Jeg indseer godt, Albert, at De kjenner mere til Musik end jeg. Men vil De ikke ogsaa tale med mig om den profane Kunst, som jeg er nødt til at gjøre mig til et Levebrød? jeg frygter for at opdage, at jeg i denne, som i den anden, indtil denne Dag staaer langt under min Opgave, og at jeg har behandlet den med det samme Letsind og den samme Uvidenhed."

"Langt fra at troe det, Consuelo, betragter jeg Deres Opgave som hellig, og ligesom Deres Hverv er det mest ophøiede, som en Kvinde kan vie sig til, saaledes er Deres Sjæl den værdigste til at forvalte saadant et Præstembede."

"Holdt, holdt! kjære Greve," svarede Consuelo smilende. "Af hvad jeg fortalte Dem om Klostret, hvor jeg har lært Musik, eller om Kirken, hvor jeg sang til Herrens Pris, slutter De formodentlig, at jeg kun har offret mig til Altertjenesten eller til en beskeden Underviisning i Klostret. Men naar jeg nu siger Dem, at Zingarellaen fra Barndommen var givet Tilfældet til Priis, og at hele hendes Ubannelse var en Blanding af hellige og profane Studier, som hun drev med lige Iver uden at bekymre sig om, hvad enten de vilde føre hende til Klostret eller til Theatret . . ."

"Det er vist, at Gud har trykket sit Indsegl paa Deres Pande og fra Fødslen af indviet Dem til en hellig Kirken — hvad bryder jeg mig da om de menneskelige Tings Omstiften? jeg har den bestemte Overbeviisning, at De har været ligesaa reen paa Theatret, som i Klostret."

"Hvorledes! Deres strenge og alvorlige Tænkemaade

oprører sig ikke ved at komme i Berøring med en Skuespillerinde?"

„I Religionens Morgenrøde,“ svarede han, „ere Theatret og Templet lige hellige Steder. I de oprindelige Forestillingers Reenhed ere Gudstjenestens Skikke blevne et Skuespil for Folket. Ved Foden af Altret see vi Kunstens Bugge; selv Dandsen, denne Kunst, hvormed der nu tilbids forbinder sig saamange urene Tanker, er den legemliggjorte Musik ved Gudernes Fester. Musik og Poesi ere de høieste Udtryksformer for Troen, og den med Geni og Skjønhed begavede Kvinde er paa eengang Præiinde, Sybille og Indføreriske i Helligdommen. Efter disse strenge og alvorlige Former i den forbigangne Tid, paafulgte der dumme og strafværdige Adskillelser. Den romeriske Kirke har bortfjernet Skjønheden fra sine Fester og ubstødt Kvinden fra hendes høitidelige Embede; istedenfor at give Kjærligheden sin Betsignelse og able den, har den fordoimt Kjærligheden og lyst den i Vand. Skjønheden, Kvinden og Kjærligheden kunde ikke tabe deres Herredomme. Menneffene have reist dem andre Templer, som de kaldte Theatre, og hvor ingen Guddom mere indtager Forsædet. Er det Deres Skyld, Consuelo, om disse Landens Gymnaster ere blevne Fordærvelfens Huler? Naturen, der fuldender sine Underværker, ubekymret om, hvoreledes dens Mesterværker optages af Menneffene, dannede Dem til at lyse blandt Kvinderne og udgyde Kunstens og Geniets Skatte over Verden. Men Kloster og Grav ere eet og det samme. De kunde ikke, uden at begaae et Selvmord, begrave Forsynets Gaver. De maatte tage deres Opsving i en friere Luft. At træde offentlig frem er for visse Væsner Betsingelsen for deres Tilværelse; deres Naturdrift fører dem hen derimod, og Guds Billie er i den Henseende saa be-

stemt, at han berøver dem de Evner, som han har stjæket dem, saasnart de ikke anvende dem rigtigt. Kunstneren gaaer under og døer i Forborgenhed, ligesom Tænkeren forvilder sig hen i en fuldkommen Ensomhed, og ligesom enhver Menneffesjæl udarter og gaaer tilgrunde, naar den aldeles trækker sig tilbage og asspærre sig. Gaa De kun til Theatret, Consuelo, hvis det er Deres Billie og underkast Dem den tilsyneladende Nedværdigelse med en from Sjæls Hengivelse, hvis Lod det er at lide og forgjæves søge sit Fædreland i denne Verden, og som nødes til at flye det Dunkle og det Skjulte, fordi det ikke er det Element, hvori den kan trives, og fordi en hellig Aand driver den ud deraf."

Paa denne Maade talte Albert endnu længe med Eld, medens han med hurtige Skridt drog Consuelo med sig omkring i Parkens styggesulde Gange. Det var ikke vanskeligt at meddele hende den Begeistring, han selv nærede for Kunsten, og at bringe hende til at glemme den Utilbøielighed, hun i Begyndelsen havde havt, for at vende tilbage til Grotten. Da hun saae, hvor inderligt han længtes derefter, begyndte hun selv at ønske at være længe nok alene med ham, for at høre de Tanker, som denne paa engang saa ildfulde og saa frygtsomme Mand kun vovede at udtale for hende. Det var ganske nye Tanker for Consuelo og i det Hele taget nye Tanker i en Adelsmands Mund paa denne Tid og i dette Land. De overraskede imidlertid Kunstnerinden kun som en fri og dristig Udtalelse af Noget, der allerede længe havde ligget inde sluttet i hendes Sjæl. Hun, der selv var gudsfrygtig og Skuespillerinde, hørte hver Dag Stiftsdamen og Cappellanen uden Barmhertighed fordømme Komedianterne og Sjøglerne, hendes Brødre. Da hun nu saae en al-

vorlig og religiøstænkende Mand behandle hende med al den Ærbødighed, som hun troede at have Ret til at kræve, følte hun sit Bryst hæve sig og sit Hjerte banke friere, som om hun først nu var indført i Livets egentlige Sphære. Hendes Dine fylbtes med Taarer, og hendes Kinder blussede, da hun pludselig ved Enden af Alleen bemærkede Stiftsdamen, der søgte efter hende.

„De, min Præstinde,“ sagde Albert, idet han trykkede hendes Arm ind til sit Bryst, „De vil komme og bede i min Kirke?“

„Ja,“ svarede hun, „det vil jeg.“

„Men naar?“

„Naar De vil. Finder De mig allerede stærk nok til at foretage saadan en Bedrift?“

„Ja, thi vi ville ved høilys Dag gaae derhen ad en mindre farlig Bei end igjennem Cisternen. Føler De Dem modig nok til at staae op i Morgen ved Daggry og forlade Slottet, saasnart Porten bliver aabnet? jeg vil da vente Dem ved Steenforset der henne i det Krat, som De seer paa Skrænten af Bakken, og være Deres Fører.“

Det lover jeg Dem,“ svarede Consuelo med lidt Hjertebanken.

„Det er i Aften for kjøligt at spadsere saalænge,“ sagde Stiftsdamen, idet hun kom hen til dem.

Albert svarede ikke, thi han kunde ikke forstille sig. Men Consuelo, der rigtignok var bevæget, men ingenlunde forlegen, lagde sin anden Arm i Stiftsdamens og kysede hende paa Skulderen. Wenceslava havde foresat sig at behandle hende koldt; men imod sin Villie maatte hun igjen bøie sig for denne ærlige og kjærlighedsfulde Sjæl. Hun sukkede, og da hun kom op paa sit Bærelse, an-

raabte hun Himlen om, at Consuelo dog maatte komme paa andre Tanker.

52.

Der forløb dog flere Dage, inden Albert kunde faae sit Løste opfyldt. Consuelo blev saa ængstelig bevogtet af Stiftsdamen, at hun kunde staae saa tidlig op, hun vilde, saa var dog enten Stiftsdamen eller Capellanen endnu tidligere paaferde og gik allerede frem og tilbage i den skyggefulde Gang, hvorfra der var fri Udsigt til Krattet oppe paa Bakken. Hun greb nu til den Udvei, kun at spadserere paa de Steder, hvor hendes Bevogtere kunde holde Die med hende, og at opgive Sammenkomsten med Albert, der fra sit Skjul oppe i Krattet ligeledes kunde see de fjendtlige Bedetter og maatte gjøre en stor Omvei, for at vende ubemærket tilbage til Slottet.

„De har spadseret meget tidlig idag, Signora Porporina,“ sagde Stiftsdamen ved Frokosten; „er De ikke bange for, at Morgenbuggen kan skade Dem?“

„Jeg, kjære Tante,“ svarede den unge Greve, „har netop tilraadet Signoraen at skaffe sig Morgenluft, og jeg tvivler ikke om, at disse Morgentoure ere meget velgjørende for hende.“

„Jeg havde troet,“ vedblev Stiftsdamen i en noget tvungen Tone, „at den, der offrede sig til Vocalmusikken, ikke maatte udsætte sig for Morgentaagen; men naar det er skeet efter din Ordre“

„Lad dog Albert om det, Søster,“ sagde Grev Christian, „han har tilstrækkelig viist, at han er en ligesaa dygtig Læge, som en god Søn og en trofast Ven.“

Det var Consuelo overordentligt pijnlijk at maatte

forstille sig saaledes. Hun beklagede sig blidt derover til Albert, naar hun kunde komme til hemmeligt at veyle et Par Ord med ham, og bad ham om at opgive sit Forehavende, i det mindste saalænge Tanten passede paa dem. Albert søiede sig efter hende, men bad hende dog om at vedblive med sine Morgentoure i Nærheden af Parken, indtil han kunde finde et beleiligt Dieblit til at slutte sig til hende.

Consuelo havde hellere ladet være. Skjøndt hun holdt af at spadserere og virkelig sølte en Trang til hver Dag at komme en Smule udenfor disse Mure og Grave, hvor en Følelse af, at hun var i Fangenskab, næsten lammede hendes Tankegang, var det hende dog imod at føre de Personer, hvem hun agtede, og som viste hende Gjæstevenskab, bag Lysen. En Smule Kjærlighed bringer En ud over mange Betæneligheder, men Venstabet overlægger, og Consuelo reflekterede altid. Det var sidst paa Sommeren, thi der var allerede forløbet flere Maanedes, siden hun kom til Riesenburg. Hvilken en Sommer for Consuelo! den blegeste Høst i Italien havde mere Lys og Varme. Men denne milde Lust og de lette hvide Skyer, der droge henover den blaa Himmel, havde ogsaa deres Ynde og Skjønhed. Hun fandt Behag i sine ensomme Spadseretoure, og hertil bidrog maaskee ikke lidt den Ulyst, hun havde til at gjensee Grotten. Trods hendes engang fattede Beslutning, sølte hun dog, at Albert vilde tage en Byrde fra hende, hvis han fritog hende for hendes Løfte, og naar hun ikke mere saae hans bedende Blik eller hørte paa hans begeistrede Tale, greb hun sig i, at hun hemmeligt velsignede Tanten, fordi hun lagde hende Hindringer iveien, der fritog hende for hendes Forpligtelse.

En Dag, da hun gik langsmed Bækken saae hun Al-

bert pludselig staae høit oppe i sin lille Have. Tiltrods for Afstanden følte hun hans urolige og lidenskabelige Blik hvile paa sig.

„Min Skjæbne er dog forunderlig,“ sagde hun til sig selv. „Medens denne uholdende Ven betragter mig for at see, om jeg vil opfylde det Løfte, som jeg har givet ham, passer man uden tvivl paa mig et eller andet Sted oppe i Slottet for at erfare, hvad det er for et Forhold, der har udviklet sig imellem os. Jeg veed ikke, hvad de tænke. Baronesse Amalie kommer ikke tilbage. Stiftsdamen synes at mistroe mig og er bleven fjølig imod mig. Grev Christian fordobler sit Venkskab og synes at være bange for Porporas Ankomst, der formodentlig vil være Signalet til min Afreise. Albert synes at glemme, at jeg har forbudt ham at gjøre sig Haab om min Kjærlighed; som om han havde Alt at vente af mig, forlanger han Intet af Fremtiden og giver dog ikke Afkald paa denne Lidenskskab, der synes at gjøre ham saa lykkelig, uagtet jeg ikke formaaer at dele den, og dog gaaer jeg nu omkring her, som om jeg kunde være hans Elskede, der hver Morgen venter paa et Stævnemøde, som jeg allerhelst vilde forhindre, fordi det kan udsætte mig for Dadel og Foragt af en Familie, som hverken kan forstaae det Offer, jeg har bragt ham, eller det Forhold, hvori jeg staaer til ham, saameget mindre som jeg ikke selv kan begribe, hvortil alt dette egentlig skal føre. Hvor forunderlig er dog ikke min Skjæbne! er jeg da fordømt til bestandig at skulle opoffre mig uden at blive elsket af den, som jeg elsker, og uden at kunne elske den, som jeg er nødt til at agte?“

Under disse Betragtninger sank hun hen i en dyb Tungfindighed. Hun følte en Trang til at tilhøre sig selv, denne berettigede Trang, der er den sande Betingelse for

den overlegne Kunstners Fremstrid og Udvikling. Den virksomme Deeltagelse, hun havde skjænket Grev Albert, trykkede hende som en Lænke. Den bittere Erindring, der var bleven tilbage for hende om Anzoletto og Venedig, paa-trængte sig hende levende i dette for en kraftig Aand som hendes altfor uvirksomme, ensomme og eensformige Liv.

Hun blev staaende ved den Steen, hvilken Albert tidt havde betegnet hende som den, hvor han ved en forunderlig Tilskikkelse første Gang havde seet hende som Barn fastsurret til Ryggen af hendes Moder, der vandrede syngende henover Bjerg og Dal uden nogen Frygt for den truende Alderdom og den ubønhørlige Armod.

„D, min stakkels Moder,“ tænkte hun, „her staaer jeg nu igjen ved en uudsfordkelig Tilskikkelse paa den samme Plet, som Du engang har betraadt, og hvorfra Du kun medtog en dunkel Erindring og et Pant paa en rørende Gjæstfrihed. Du var ung og smuk og kom uidentivolt mange Steder hen, hvor Kjærligheden gjerne havde taget Dig i sine Arme, hvor Samfundet gjerne havde optaget Dig i sin Midte, hvor dit barske og ustabile Liv havde fundet et Holdepunkt, og hvor Du havde kunnet finde Hvile og Belvære. Men Du følte bestandig, at denne Hvile og Belvære kun vilde paaføre Dig Tvang og Kjedsommelighed og ødelægge din Kunstnersjæl. Du havde Ret, det føler jeg nu, da jeg er i dette Slot, hvor Du, som i ethvert andet, knap vilde tilbringe en eneste Nat; her er jeg nu beskyttet imod Mangel og Overanstrengelse, her bliver jeg pleiet og opvartet og har den tilkommende Arving for mine Fodder — og dog dræber denne Tvang mig.“

Consuelo havde sat sig udmattet ned paa Stenen. Hun saae henad Beien, som om hun vilde opdage sin Moders Fodtrin. Faarene havde ved at passere forbi ladet Totter

af deres Uld hænge i Tjørnene. Denne rødbrune Uld erindrede Consuelo levende om det grove Stof i hendes Moders Kappe, denne Kappe, der saalænge havde beskyttet hende mod Hede og Kulde, Støv og Regn, og som hun havde seet falde i Laster fra Modereus Skuldre.

„Ogsaa vi,“ sagde hun til sig selv, „ogsaa vi vare stakkels omflakkende Faar og lode vore Laster blive hængende i Tjørnene paa Veien, men overalt tog vi med os den stolte Følelse og den fulde Nydelse af vor dyrebare Frihed.“

Hensunken i disse Drømme lod Consuelo sit Blik glide henover det gule Sand paa denne Bei, der snoede sig yndigt ned ad Høiden, udvidede sig nede i Dalen og vendte sig imod Nord, idet den beskrev en lang, bølgeformet Linie mellem de grønne Graner paa den ene Side og den mørke Hede paa den anden.

„Hvad er dog smukt som saadan en Bei!“ tænkte hun. „Den er Symbolet paa et virksomt og afvejlende Liv. Hvilke smilende Tanker knytte sig ikke til dens lune-fulde Krumninger! Jeg huffer ikke længer de Egne, den løber igjennem, og som jeg dog engang har passeret. Men hvor maae de ikke være smukke i Sammenligning med denne mørke Borg, der sover deroppe bestandig paa sin ubevægelige Klippe. Hvor langt yndigere for Diet er ikke denne Grusvei med den skinnende Gyvel paa Siderne, end de snorlige og stive Hækker i denne stolte og kolde Park? Selv Synet af de lange prosaiske Linier i en Have er mig imod. Hvorfor skulle mine Fødder søge at naae Noget, som strax ubetinget tilbyder sig for mine Dine og mine Tanker, medens Landeveien, der flyer for mig og halv skjuler sig for mig mellem Bussene, lokker mig og indbyder mig til at følge sine Krumninger og udgrunde sine Hemmeligheder? Og saa er en saadan Bei jo for Alle og Enhver;

den tilhører ikke en Enkelt, der vilkaarlig kan holde den lukket eller aaben. Det er ikke blot den Mægtige og den Rige, der har Ret til at betræde den — enhver Fugl kan sætte sig i dens Grene, enhver Vandrer kan lægge sit Hoved til dens Stene. Ingen Muur, intet Stakit kan afspærre Horizonten fra den, Himlen ligger ubegrændset over den, og saavidt som Diet rækker. er den Frihedens Jordbund. Markerne og Skovene, der ligge tilhøre og tilvenstre, have deres Eiermænd, men Veien tilhører den, der ellers Intet eier. Og hvor elsker han den ikke! Den søllesløseste Tigger har en uovervindelig Kjærlighed til den. Man kan bygge ham Hospitaler, der ere saa prægtige som Paladser — de ville for ham kun være Fængsler; hans Poesi, hans Lidenskab, hans Sværmeri er kun den aabne Landevei. Min kjære Moder, Du vidste det saa godt, og Du har sagt mig det saa ofte! Hvorfor kan Du ikke igjen tage mig paa dine kraftige Skuldre og bære mig hen til de blaae Bjerge, hvor Grindringen og Sorgen over den tabte Lykke ikke kan følge den letsodebe Kunstner, fordi han reiser hurtigere end de og hver Dag lægger en ny Himmel, en ny Verden imellem sig og Fjenderne af hans Frihed! Staffels Moder, hvorfor kan Du ikke vedblive at elske og beherske mig, at kjærtægne og slaae mig ligesom Binden, der snart reiser, snart nedslaaer det unge Korn paa Marken for igjen at reise og nedslaae det efter sit Lune! Du havde en stærkere Sjæl end jeg, og Du vilde med Magt eller med det Gode revet mig ud af de Baand, hvori jeg med hvert Skridt indvikler mig mere."

Af disse veemodige og længselsfulde Betragtninger blev Consuelo pludselig vækket af en Stemme, der gjennemfoer hende, som om et gloende Jern var blevet sat paa hendes Bryst. Det var en Mandsstemme, der trængte op

til hende fra Hulveien dybt nede, og som i venetiansk Dialekt trallede Echoet, en af Chiozettos originaleste Compositioner. Han sang ikke med fuld Stemme, og hans Andedragt syntes ogsaa besværet af Bjergstigningen. Nu og da henkastede han et afrevet Stykke af Melodien, som vilde han blot fordrive Tiden underveis, og saa hørte han igjen op for at samtale med en anden Person; strax efter tog han igjen fat paa Melodien og gjentog flere Gange de samme Takter, som om han vilde indøve dem, og alt imellem passiarede han paany, medens han bestandig kom det Sted nærmere, hvor Consuelo sad ubevægelig, skjælvende og nærved at falde i Alsmagt. Hun kunde ikke see ham, thi et fremspringende Klippestykke skjulte den Deel af Hulveien, hvori hun befandt sig, og ligesaa lidt kunde hun høre, hvad han talte om med sin Vedsager, thi han var endnu altfor langt borte. Men hvorledes kunde hun andet end kjende denne Stemme, disse Toner og denne Melodi, som hun selv havde lært sin utalnmælige Discipel?

Da de to Reisende omsider kom nærmere, hørte hun den ene, hvis Stemme hun ikke kjendte, sige paa daarligt Italiensk og med boehmisk Accent til den Anden:

„Nei stop, Signore, gaa ikke derop! Hestene kunne ikke naae saa høit, og De vilde snart tabe mig affyne; lad os følge med Bækken! See Dem blot for! Veien har vi ligesom os, og den, De vilde slaae ind paa, er kun en Fodsti.“

Den anden Stemme, som Consuelo kjendte saa godt, syntes nu at fjerne sig, og strax efter hørte hun den spørge om, hvad det var for et smukt Stot, der laa paa den anden Side Bækken.

„Det er Niesenburg, hvad der vil sige castello dei giganti,“ svarede Føreren, thi det var en Fører af Profession, og Consuelo saae ham nu nede ved Foden af Bæk-

ken trække de skumbedakte Heste efter sig. Veien var nylig bleven ødelagt af Bjergstrømmen, og dens slette Tilstand havde tvunget de to Ridende til at stige af. I nogen Afstand fra Føreren kom den Reisende, og ogsaa ham kunde Consuelo nu see, idet hun bøiede sig henover Klippen, der skjulte hende. Han vendte Ryggen til hende og var i en Reisedragt, der ganske forvandlede hans Stikkelse og endogsaa hans Gang. Hvis hun ikke havde hørt hans Stemme, vilde hun ikke have kjendt ham. Han blev staaende for at see paa Slottet, tog sin bredskyggede Hat af og tørrede Sveden af sit Ansigt med sit Lommetørklæde. Skjøndt hun heroppe fra blot kunde see ham slygtigt, kjendte hun dog strax hans krøllede blonde Haar og den Bevægelse, han pleiede at gjøre, naar det var varmt, og han strøg Haaret bort fra Panden og Nakken.

„Det Slot har et ganske adeligt Udseende,“ sagde han, „og hvis jeg havde Tid, kunde jeg have Lust til at gaae op og bede Giganterne om noget Frokost.“

„Det kan De gjerne spare Dem,“ svarede Føreren og rystede paa Hovedet. „Familien deroppe tager blot imod Tiggere og imod sine Paarørende.“

„Er de ikke mere gjæstfrie, saa gid Fanden havde dem!“

„Ja det kommer af, at de har Noget at skjule.“

„Er det en Skat eller en Forbrydelse?“

„Ingen af Delene, men Sønnen i Huset er desværre forrykt.“

„Saa gid Fanden havde ham med! det vilde jo være en Lettelse for dem Allesammen.“

Føreren lo, og Anzoleto begyndte igjen at synge.

„See saa,“ sagde Føreren og blev staaende, „nu har vi god Bei for os og kan igjen sidde op. Naar vi komme

til Tusta (Taus), har De Chausséen foran Dem til Prag, og der kan De faae godt Forspand."

"Dg saa," sagde Anzoletto, idet han satte sig tilrette i Sædlen, „kan jeg ogsaa sige: Gid Fanden havde Dig med, thi dine Skindmære, dine Bjergtoure og Du selv begynde at kjede mig forbandet." Med disse Ord gav han Hesten Sporerne og uden at bekymre sig om Føreren, der havde ondt ved at følge ham, foer han afsted som en Pil, idet han hvirolede Støvet op efter sig. Consuelo stirrede efter ham med en Hjerterangst, der ikke lader sig beskrive. Saalænge hun hørte hans Stemme, havde hun frygtsomt skjult sig bag Klippen; men da hun saae ham flyve afsted og tænkte paa, at han snart vilde forsvinde for hendes Dine og maa-ffee for stedsse, blev hun greben af Fortvivlelse. Hun sprang op paa Stenen for at see ham længere, og idet Kjærligheden med fornøyet Magt vaagnede i hendes Hjerter, vilde hun skrig og kalde ham tilbage; men hendes Stemme døde paa Læberne, og det forekom hende, som om Dødens Haand tilsnørte hendes Strube, og som om hendes Bryst skulde springe. Det blev Nat for hendes Dine; det suste og bruste for hendes Dren, og idet hun afmægtig sank om, faldt hun i Armene paa Albert, der var kommen til, uden at hun havde bemærket ham, og som nu bar hende til en mere af-sides Plet oppe paa Bjerget.

53.

Frygten for i sin ophidsede Tilstand at røbe en Hemmelighed, som hun hidtil havde holdt skjult i sit Hjertes Dyb, gav Consuelo Kraft til at beherske sig og at lade Albert blive i den Tro, at den Tilstand, hvori han havde over-

rasket hende, ikke var foranlediget ved nogen særdeles Begivenhed. I det Dieblik da Grev Albert havde grebet hende bleg og asfmægtig i sine Arme, vare Anzoletto og hans Fører forsvundne, saa at Albert gav sig selv Skylden for, at han ved sin uventede Ankomst havde udsat hende for en Stræk, hvorved hun kunde have styrtet ned i Afgrunden. Tanken herom gjorde ham saa forfærdet, at han i de første Dieblikke ikke lagde Mærke til hendes Forvirring. Consuelo frygtede i det første Dieblik for, at han, paa Grund af sin mystiske Evne til at ane og gjennemskue, skulde opfange i det mindste en Deel af hendes Hemmelighed; men Albert syntes, efterat Kjærligheden havde gjort ham lig med andre Menneffer, aldeles at have mistet de overnaturlige Evner, som han tidligere besad. Hun var snart istand til at beherske sin Forvirring, og det Forslag, han gjorde hende om at føre hende hen til hans Eremitbolig, fremkaldte i dette Dieblik ikke det samme Mishag som et Par Timer tidligere. Det forekom hende, at denne mørke Bolig netop nu aabnede hende et Tilflugtsted hvor hun kunde finde den fornødne Ro og Kraft til at bekæmpe sin Kjærligheds Erindringer.

„Forsynet,“ tænkte hun, „sender mig denne Ven i Hjemføgelsens Time, og den mørke Helligdom, som han vil føre mig hen til, viser sig for mig som Sindbilledet paa den Grav, der hellere maa opsluge mig, end jeg skulde jage efter Sporet af denne onde Aand, som jeg nylig saae flygte forbi mig. Ja, min Gud, før jeg skulde opsøge ham, saa lad Jorden aabne sig under mine Fødder og lad mig aldrig mere vende tilbage til de Levendes Tal!“

„Dyrebare Consuelo,“ begyndte Albert, „jeg vilde blot underrette Dem om, at min Tante i denne Morgenstund modtager sine Forpagteres Regnskaber og derfor har

saameget at gjøre, at huu ikke kan tænke paa os. Vi kunne derfor nu i No give os paa vor Balsart. Føler De imidlertid den mindste Utilbøielighed til at gjensee et Sted, der erindrer Dem om saamegen Angst og saamange Videlser“

„Nei, min Ven!“ afbrød Consuelo ham; „jeg føler tværtimod, at jeg aldrig vil være bedre oplagt til at bede i Deres Kirke og til at lade min Sjæl løfte sig paa Vingerne af disse hellige Melodier, som De har lovet at foredrage for mig.“

De vandrede henad Schreckenstein med hinanden, og idet de i Skoven bøiede af i en Retning, der var modfat den, Anzoleto havde taget, følte Consuelo sig let, som om ethvert Skridt, der førte hende længere bort fra ham, tilintetgjorde den affyelige Trolldom, der nylig havde tynget paa hende. Hun gik saa hurtig fremad, at Grev Albert deri godt kunde have seet en Lyst til at være ham behagelig, hvis han ikke i sit Indre stadig havde næret en Mistro til sig selv og sin Skjæbne, der udgjorde Grundtrækket i hans Charakter.

Han førte hende hen til en Grotte, der stod fuld af Vand, og som var overgroet med en yppig Plantevært.

„Denne Grotte, hvori De endnu kan see Spor af murede Hvalvinger,“ sagde han, „kaldes her paa Egnen for Munkeskjælderens; Nogle troe, at det er Fundamentet for en lille Kirke, dengang der her paa disse omkringspredte Ruiner stod en befæstet Borg; Andre fortælle, at der i gamle Dage har boet en Eremit her, som paa dette Sted har gjort Bod for sine Synder. Hvorledes det end forholder sig, saa vover der aldrig Nogen sig herind, og det er den almindelige Mening, at Vandet her er dybt og besvangret med en dræbende Gift paa Grund af de Kobber-

aarer, hvorigjennem det har banet sig Bei. Men i Virkligheden er dette Vand hverken dybt eller skadeligt; det bædæffer en Klippebund, og vi kunne let komme henover det, naar De endnu engang vil betroee Dem til mig."

Medens han sagde disse Ord, overbeviste han sig om, at Ingen var fulgt efter dem eller kunde iagttage dem; derpaa løstede han hende op paa sin Arm, for at hun ikke skulde væde sine Fødder, og idet han vadede gjennem Vandet til op over Knæet, banede han sig Bei gjennem Bustadset og gjennem de Tepper af Epheu, der skjulte Grottens Baggrund for ethvert Blik. Efterat han havde tilbagelagt en kort Strækning satte han hende ned paa en tør og reen Sandbund og tændte strax en Løgte, han havde med sig for at lyse op i de mørke, underjordiske Gange, der lignede dem, som Consuelo allerede kjendte, og paa den Maade naaede de hen til den Celledør, der laa lige overfor den, hun første Gang var kommen igjennem.

„Dette underjordiske Opholdssted,“ sagde Albert, „var i Begyndelsen bestemt til at optage de fornemste Beboere af den Fæstning, som laa oppe paa Bakken, eller Herrerne af Riesenburg, der vare forlehneede med denne befæstede Borg, og som kunde begive sig hen til den ad de hemmelige Beie, som De kjender. Hvis en Eremit senere, som Sagnet gaaer, har beboet Munkeljælden, saa er det sandsynligt, at han har kjendt denne forborgne Plet, thi den Gang, som vi nylig passerede, forekom mig at være ryddet i den nyere Tid, medens de andre, der føre til Slottet, paa mange Steder vare fyldte af Jord og Græs, som jeg havde megen Umage med at skaffe tilside. Desuden fandt jeg i Grotten endeel Rester af Maatter, en Krukke, et Crucifix, en Lampe og endelig Benene af en Mand, der laa paa Ryggen med Hænderne foldede paa

Bryftet, som om han i Bøn var slumret ind til den evige Søvn, og alt det beviste mig, at en Eremit fromt og fredeligt havde endt her sin stille Tilværelse. Bore Bønder troe, at Eremitens Land endnu huser inde i Bjerget. De sige, at de ofte have seet ham slakke omkring i Maanessin, at de have hørt ham bede, sukke og jamre sig, og at en forunderlig spøgelseagtig Musik tidt trænger sig hen til deres Øren, naar de nærme sig til dette Sted. Jeg selv, Consuelo, har ofte i min tidligere overspændte Tilstand troet at see den knælende Eremit og indbildt mig, at jeg hørte hans jamrende Stemme og hans sønderrivende Suf stige op til mig fra Dybet. Men siden jeg opdagede denne Celle og op slog min Bolig i den, har jeg aldrig seet nogen anden Eremit i den end mig selv, eller noget andet Spøgelse end min egen Skikkelse, eller hørt noget andet Suf end det, der trængte sig fra mit eget Bryst."

Siden Consuelo første Gang traf Albert i Eremitboligen, havde hun aldrig hørt et forvirret Ord af hans Mund. Hun havde derfor aldrig vovet at erindre ham om de forunderlige Ord, som han hiin Nat havde henvendt til hende. Hun saae nu med Forbauselse, at han ganske havde tabt Erindringen derom, og da hun ikke dristede sig til at opfriske den igjen, saa nøiedes hun med at spørge ham, om da Stilheden og Ensomheden virkelig havde befriet ham fra alle de Sindsbevægelser og Sinds lidelser, som han omtalte.

"Det kan jeg ikke sige Dem med Bestemthed," svarede han, "og hvis De ikke utrykkelig forlanger det, vil jeg ikke tvinge min Hukommelse til at anstrenge sig derfor. Jeg troer virkelig, at jeg tidligere har været paa Nippet til at blive vanvittig, og de voldsomme Anstregelser, jeg gjorde for at skjule dette, forværrede kun min Tilstand og

bragte mig til at røbe den endnu mere. Da jeg endelig kom til at kjende dette underjordiske Opholdssted og derved fandt et Middel til at skjule mig for mine Paarørende, naar disse fortvilede Kriser kom, forandrede hele min Tilstand sig. Jeg fik igjen et Slags Herredømme over mig selv, og Bisheden om, at jeg kunde unddrage mig Andres byrdefulde Opmærksomhed, naar mit Onde overfaldt mig, bragte mig saavidt, at jeg ligeover for mine Paarørende kunde komme til at see ud som en stille Mand, der i Alt hengiver sig i sin Stjæbne."

Consuelo indsaae fuldkommen, at Albert skuffede sig selv i enkelte Punkter, men hun følte ogsaa, at Dieblirket ikke var kommet til at lade ham see klarere i sig selv, og fuld af Glæde over at høre ham saa koldblodig og selvbevidst drømme om sin Fortid, gav hun sig til at betragte Sellen mere opmærksomt, end det første Gang havde været hende muligt. Hun lagde da Mærke til, at den Orden og Reenlighed, som dengang havde overrasket hende, herskede ikke mere derinde; men de fugtige Mure, den kolde Luft, og den Skimmel, der bedækkede Bøgerne, vidne tværtimod om, at Alt i den sidste Tid var blevet forsømt.

"De veed, at jeg har holdt Ord," sagde Albert, der med megen Nøie havde saaet Ild i Kaminen. "Jeg har ikke sat min Fod her, siden De ved den Trolldom, hvormed De behersker mig, tvang mig til at forlade dette Sted."

Consuelo havde et Spørgsmaal paa Læberne, som hun dog undertrykte hurtigt. Hun var i Begreb med at spørge, om da Zdenko, der tidligere saa ivrigt havde vogtet og passet denne Eremitbolig, nu forsømt den ganske. Men hun hufkede paa, at Alberts Ansigt havde antaget et sørgmodigt Udtryk, hvergang hun havde dristet sig til at spørge ham om, hvad der var blevet af Zdenko, og hvorfor

han ikke mere lod sig see siden hin Scene i den underjordiske Hvælving. Albert lod da enten, som om han ikke havde hørt hendes Spørgsmaal, eller ogsaa bad han hende om at være rolig og ikke frygte mere for Zdenko. I Begyndelsen havde hun da bildt sig ind, at Zdenko havde faaet Befaling til ikke mere at komme hende for Die, og at han trolig esterkom denne Befaling. Men da hun igjen vilde begynde paa sine ensomme Vandringer, havde Albert, for at betage hende enhver Frygt, i en forunderlig Tone forsikret hende, at hun ikke mere vilde see Zdenko, thi han var bortreist for lang Tid. Virkelig havde Ingen seet ham siden hin Tid, og man troede, at han var død i en eller anden Krog eller var taget ud af Landet.

Consuelo havde hverken fæstet nogen Tid til, at han skulde være død eller bortreist. Hun kjendte Zdenkos lidenskabelige Hengivenhed for Albert altfor godt til at ansee det for muligt, at de ganske kunde skilles. Og hvad hans Død angik, saa kunde hun ikke tænke derpaa uden en hemmelig Gysen, som hun neppe vovede at tilstaae for sig selv, naar hun huffede paa, at Albert i sin Dophidselse havde svoret, at han ikke vilde sfaane hans Liv, naar hendes No krævede et saadant Offer. Hun forjog dog denne stræffelige Mistanke ved at tænke paa den Blidhed og Mennefskjærlighed, der betegnede hele Alberts øvrige Liv. Han havde desuden nu i flere Maaneder nydt en fuldstændig Sjælsro og efter al Sandsynlighed havde Zdenko Intet foretaget sig senere, der kunde optænde ham til Brede og Raseri. Ogsaa havde Albert selv glemt dette usalige Dieblit, som Consuelo ligeledes gjorde sig Umage for at glemme; thi han havde af Alt, hvad der var foregaaet i den underjordiske Bolig, kun beholdt det i sin Erindring, som var sleet, efterat han var kommen i fuldstændig Be-

siddelse af sin Fornuft. Consuelo var derfor bleven staaende ved den Formodning, at han havde forbudt Zdenko at nærme sig til Slottet, og at det stakkels Menneſſe af Sorg og Fortvivlelse derover havde fordømt sig selv til et frivilligt Fangenskab i Eremitboligen. Han kom maaskee, meente hun, kun ud om Natten for at trække Luft, eller for paa et eller andet ensomt Sted i Bjergene at møde Albert, der sagtens sørgede for at ernære ham. Da Consuelo nu saae Cellens Tilstand, meente hun, at Zdenko var bleven vred paa sin Herre og derfor forsømt hans Opholdssted, og da Albert i Grotten forsikkrede hende, at hun Intet behøvede at frygte derinde, da tog hun det Dieblif iagt, da Albert var beskjæftiget med at aabne de rustne Laase til det Sted, som han kaldte sin Kirke, til paa sin Side at aabne Døren til Zdenkos Celle, da hun ikke tvivlede om, at hun der vilde finde tydelige Spor af hans stadige Ophold. Det lykkedes hende ogsaa at aabne Døren, men der herskede et saadant Mørke derinde at hun Intet kunde skjelne. Hun ventede derfor, til Albert var traadt ind i sin Helligdom, tog da et Lys og gik ind i Zdenkos Bærelse ikke uden at skjælve en Smule ved Tanken om, at han selv kunde være derinde. Men der var slet intet Kjendetegn til, at han kunde være der. Sengen med sine Faareffindstepper var borte, Bærtsøiet og Træskoene vare forsvundne, og man kunde fristes til at troe, naar man saae paa den Farveglands, der glindsede paa Bæggene, at intet levende Væsen nogensinde havde sovet her. En Følelse af Veemod og Skræk bemægtigede sig hende, da hun gjorde denne Opdagelse og kom til at tænke paa, at hun maaskee havde været Foranledningen til, at her var forfaldet en sorgelig Begivenhed. Der var en dobbelt Natur i Albert, en, der var godmodig, menneſſekjærlig og mild, en

anden der var heftig, voldsom og ubønhørlig. Ved Tanken om alt dette vovede Consuelo neppe at see sig omkring af Frygt for et eller andet Sted at opdage blodige Spor. Og i disse mørke Betragtninger var hun endnu fordybet, da hun hørte Albert stemme sin Violin, og strax efter tonede den gamle Psalme, som hun saa længselsfuldt havde ønsket at høre igjen. Melodien var saa eienommelig, og Albert foredrog den med et saadant Udtryk og en saadan Følelse, at hun, ligesom hendragen af en høiere Magt, ganske glemte sin Angst og nærmede sig sagte til det Sted, hvorfra de herlige Toner lød.

54.

Døren til Kirken var bleven staaende aaben; Consuelo stod nu paa Dørtrinet og betragtede Kunstneren og denne forunderlige Helligdom. Denne, saakaldte Kirke var ikke andet end en uhyre Hule, som Naturens Haand havde dannet i Klippen. Enkelte Fakler, der vare opstillede hist og her paa kæmpemæssige Steenblokke, kastede et phantastisk Skin henover de grønne Klippewægge og streifede henover mørke Dybder og over Drypsteenspillernes ubestemte Former. Man troede at see kæmpemæssige Slanger og kolossale Billeder af Oldtidens barbariske Guddomme. En yppig Plantevæxt bedækkede hist og her Steenblokkene og gav Stedet en mørk, storartet og gyselig Charakter, der greb den unge Kunstnerinde. Efter den første Rædsel fulgte snart en Følelse af Beundring. Hun traadte nærmere og saae Grev Albert staae ved Munden af Kilden, der havde sit Udspring midt i Grotten. Vandet var indesluttet i et saa dybt Bækken, at ingen Bevægelse var at see paa dets

Overflade. Den var mat og skinnende som en mørk Saphir, og de smukke Vandplanter, hvormed Albert og Zbenko havde omgivet Kilden, bevægede sig slet ikke. Kilden var varm i sit Udspring, og den blaa Damp, som den udbredte i Grotten, gjorde Luften mild og fugtig og var gunstig for Vegetationen. Flere smaa Arme strømmede ud fra Bækkenet, hvoraf Nogle med en melodisk Mumlen tabte sig imellem Klipperne, og andre snøede sig som stille, blinkende Sølvstriber hen igjennem Hulen og forsvandt i de mørke Kløfter.

Da Grev Albert fik Die paa Consuelo, gik han hen til hende og hjalp hende over det rindende Vand, hvorover der paa flere Steder var lagt Træstammer som dannede Broer. Paa andre Steder ragede store Stene frem, som dannede en let Dvergang. Snart rakte han hende Haanden, snart bar han hende over paa sine Arme; men denne Gang var Consuelo bange, ikke for Vandet, der flød mørkt og lydlost hen under hendes Fødder, men for sin hemmelighedsfulde Fører, der snart trak hende nymodstaaelig til sig, snart stødte hende fra sig og fyldte hende med en uforklarlig Frygt. Da hun kom hen til Kanden af Kilden, saae hun paa en stor Steen, der ragede nogle Fod iveiret, en Gjenstand, der var lidet skikket til at berolige hende. Det var et Slags firkantet Monument, der var kunstig sammensat af Mennekknokler og Hjernefaller, saaledes som man seer dem i Katakomberne.

„Vær ikke bange,“ sagde Albert, da han saae hende skjælve; „disse ædle Levninger tilhøre min Religions Martyrer, og de danne det Altar, foran hvilket jeg holder mest af at fortabe mig i Betragtninger og at bede.“

„Hvad for en Religion har De da, Albert,“ spurgte Consuelo naivt og i en melancholisk Tone. „Er det Been

af Husfiter, eller af Katholiker? ere ikke begge disse Partier blevne Offre for et ugudeligt Raseri og Martyrer for en lige levende Tro? er det sandt, at De er gaaet over Husfiternes Være istedenfor til Deres Paarørendes, og at de silbigere Reformier ikke forekom Dem saa strenge, og energiske som de, der skrive sig fra Johan Hus? tal! Albert, hvad skal jeg troe af alt det, som man fortæller om Dem?"

„Naar man har sagt Dem, at jeg foretrækker Husfiternes Reformation for den lutheriske og den store Procop for den hævnjerrige Calvin, ligesom jeg foretrækker Taboriternes Krigsbedrifter for de Wallensteinske Soldaters, saa har man sagt Dem Sandheden. Men hvad bryder De dem om min Tro, De, som opfatter Sandheden gennem Anskuelse og kjender Guddommen bedre end jeg? Gud bevare mig for at have ført Dem hen til dette Sted for at besvære Deres rene Sjæl og forurolige Deres gode Samvittighed med min Tænkningss Tvivl og Kvaler! Bliv De, som De er, Consuelo! De er from og gudhægiven, ja, endnu mere, De er fattig og født i Ringhed, og Ingen har arbejdet paa at forvirre og svække Deres Tænkning og Dømmekraft. Vi kunne bede med hinanden uden at strides, De, der veed Alt uden at have lært Noget, og jeg, der veed kun saa lidt, efterat jeg har forstet saameget. I hvilket Tempel De end opløster Deres Stemme, vil den sande Gud altid være i Deres Hjerte og Følelsen af den sande Tro opfyldte Deres Sjæl. Ikke for at belære Dem, men for at Aabenbaringen kan fra Dem gaae over paa mig, har jeg ønsket, at vi i Forening skulle løfte vore Sjæle foran dette Altar, som jeg har opreist af mine Forsædres Been.“

„Jeg bedrog mig altsaa ikke, da jeg tænkte, at disse

ædle Levninger, som De kalder dem, ere Been af de Husfiter, der i den blodige Borgerkrig bleve styrtede ned i Cisternen heroppe paa Bjerget paa Johan Biskas Tid, som ogsaa hævnede sig frygteligt. Man har fortalt mig at han lod stikke Ild paa Landsbhyen og tilmure Brønden. Det forekommer mig, at jeg i denne dunkle Hvælving kan skimte en Kreds af tilhugne Sten, der lader mig formode, at vi befinde os lige under det Sted, hvor jeg flere Gange har sat mig ned, naar jeg var træt af at søge Dem forgjæves. Siig De mig, Grev Albert, er det virkelig det Sted, som De, hvad man fortæller, har kaldt Forsoningsstenen?"

"Ja, det er dette Sted," svarede Albert, "der er blevet til en Helligdom for min Smerte. De seer uhyre Steenblokke over vore Hoveder, og andre ligge spredte ved Bredden af Kilden. Taboriternes retfærdige Haand har kastet dem derhen paa Befaling af ham, som man kalder den frygtelige Blinde."

"Det er ikke det, som beffjæstiger mine Tanker," svarede Consuelo, idet hun hestede sit Blik paa det mørke Altar, hvorpaa han havde lagt sin Stradivarius. Jeg vilde kun vide, hvorfor De udelukkende helliger Resterne af disse Dffre Deres Tanker, som om der ikke ogsaa paa den anden Side havde været Martyrer, og som det ene Parties Forbrydelser vare mere tilgivelige end det andets."

Consuelo sagde dette i en alvorlig Tone, idet hun mistroiff saae paa Albert, og den smertelige Bevægelse, der pludselig greb denne, syntes hende en angersuld Tilstaaelse. Han foer med Hænderne henover Panden og pressede dem derpaa mod sit Bryst, som om det truede med at sprænges, og hans Træl forandrede sig skrækkeligt.

"De veed ikke, hvor usigeligt De bedrøver mig,"

raabte han endelig, idet han stødte sig til Knoffelaltret og bøiede sit Ansigt ned imod disse Pandeskaller, der med deres tomme Dienhuler syntes at stirre paa ham. „Nei De kan ikke vide det, Consuelo! Deres iskolde Bemærkninger vække hos mig Erindringen om de ulykkeligste Dage, som jeg har gennemlevet. De veed ikke, at De taler til et Menneſke, der har lidt i Aarhundreder, og som, efterat han i Guds Haand har været et blindt Værktøi for den ubøielige Uretfærdighed, derpaa har faaet sin Løn og lidt sin Straf. Jeg har lidt saameget og bødet saa strengt for min blodige Skjæbne, og jeg har saa ivrig udfønet de Rædsler, som den ubønhørlige Skjæbne drev mig til at begaae, at jeg omsider haabede paa at kunne glemme dem. At glemme var mit brændende Hjertes høieste Fornødenhed, det var bestandig min Bøn og min Rængsel; det var Tegnet paa min Forening med andre Menneſker og min Forsoning med Gud, og derom bad jeg Gud det ene Aar efter det andet, idet jeg her kastede mig ned for ham. Da jeg saa Dem første Gang, Consuelo, begyndte jeg at haabe, og da De viste mig Medfølelse, begynde jeg at troe, at jeg var frelst. Seer De her denne Krands af visne Blomster, der ere lige ved at blive til Støv. De kjender dem ikke længer, men jeg har vædet dem med mine Taarer. De havde plukket dem og givet dem til min trofaste Lidelseskammerat. Velan! jeg bedækkede dem med Kys og med Taarer og spurgte mig selv med Hjerteangst, om De vel nogenſinde kunde føle Kjærlighed til en hjerteløs Fanatiker, til en Forbryder som mig?“

„Men hvad for en Forbrydelse har De da begaaet?“ spurgte Consuelo hvem Alberts Forsagthed gjorde dristigere; „hvis De har noget at tilstaae, saa gjør det strax,

for at jeg kan vide, om jeg kan frifinde Dem og elffe Dem."

"Frifinde mig? ja det kan De, thi den Albert, som De kjender, har ført et Liv, der er ligesaa reent som det uskyldige Barn, men han, som De ikke kjender, Johan Ziska, er ved Himmels Brede kastet ind paa en Bei, hvor han har bedækket sig med Brøde."

Consuelo saae, at hun havde begaaet den Uforsigtighed at puste til en Ild, der sov under Asken, og at hun ved sine Spørgsmaal havde ført Albert ind paa sine tidligere forvirrede Forestillinger. Der var nu ingen Tid til at bekæmpe dem med fornuftige Grunde; hun søgte derfor blot at formilde ham ved de Midler, som hans fixe Idee selv tilbød.

"Det er nok, Albert," sagde hun, "hvis hele Deres Tilværelse nu er indviet til Bøn og Anger, saa har De Intet mere at udsone, og Gud tilgiver Johan Ziska."

"Gud aabenbarer sig ikke umiddelbart for de stakkels Skabninger, der tjene ham," svarede Albert og rystede paa Hovedet. "Han ydmyger dem eller reiser dem op, idet han betjener sig af Nogle til Gavn eller til Tugtelse for Andre. Vi fortolke Alle hans Villie, naar vi tragte efter i Kjærlighed at trøste eller forbedre vore Medmennesker. De har ingen Ret, unge Pige, til at frifinde mig for Synd; ikke engang Præsten har denne Ret, ffjøndt han i sit aandelige Hovmod tiltager sig den. Men De kan udgyde den gudommelige Naade over mig, naar De elffer mig. Deres Kjærlighed kan forsoner mig med Himmelen og bringe mig til at glemme de Dage, som man kalder de forgangne Aarhundreders Historie. De kunde, i den Almægtiges Navn, give mig de mest ophøiede Løfter, jeg vilde dog

aldrig troe Dem, og jeg vilde dog ikke see Andet deri end en ædel, høihjertet, men blind Iver. Læg Haanden paa Deres Hjerte og spørg det, om Tanken om mig boer derinde, om Kjærligheden til mig opfylder det, og svarer det Dem Ja, saa vil dette Ja være den Trylleformular, der indeholder min Frisindelse og bringer mig Ro, Lykke og Glemsel! Kun saaledes kan min Sjæl finde den himmelske Frisindelse, som Katholiken troer at erholde gjennem Skriftefaderens Mund. Siig, at De elsker mig!" raabte han lidenskabeligt og løiede sig hen imod hende, som om han vilde slutte hende i sine Arme.

Hun veg dog tilbage, som om hun skjælvede ved at give det Lofte, som han forlangte; men han sank med et blidt Suf ned foran Knokkelaltret og sagde:

„Jeg vidste nok, at hun aldrig kunde elske mig, at jeg aldrig vilde finde Tilgivelse, og at jeg aldrig vilde komme til at glemme den usalige Tid, da jeg ikke kjendte hende.“

„Albert, kjære Albert,“ sagde Consuelo dybt rørt over hans Smerte, „fat Mod og hør mig. De bebreider mig, at jeg vil føre Dem bag Lyset ved Tanken om et Under, og dog fordrer De et langt større Under af mig. Gud, der seer Alt og forstaaer at vurdere os efter Fortjeneste, kan tilgive Alt. Men kan en svag og skrøbelig Skabning som jeg blot ved sin Tænkekræft og sin Hengivelse forstaae sig paa en Kjærlighed, der er saa forunderlig som Deres. Det forekommer mig, at det er Deres Sag at indgyde mig denne Kjærlighed, som De forlanger, og at det ikke beroer paa mig at tilstaae Dem den, især da jeg kjender Dem saa lidt. Og da vi nu her tale med hinanden i Religionens mystiske Sprog, hvoraf jeg lærte Et og Andet i min Barndom, saa vilde jeg sige Dem,

at man maa befinde sig i Naadestanden for at erholde Tilgivelse for sine Synder. Fortjener De da den Slags Absolution, som De begjærer, idet De forlanger min Kjærlighed? De fordrer den reneste, sømmeeste og blideste Følelse, og dog forekommer Deres Sjæl mig hverken stemt for Omhed eller Blidhed. De nærer endnu de mørkeste Tanker og pønser ligesom paa evig Hævn."

"Hvad vil De sige dermed, Consuelo? jeg forstaaer Dem ikke."

"Jeg vil sige, at De forfølges bestandig af ulykkelige Indbildninger, Mordtanker og blodige Forestillinger. De begræder Forbrydelser, som De troer at have begaaet for flere Aarhundreder siden, og hvis Grindring alligevel er Dem kjær, thi De kalder disse Forbrydelser for hæderlige og ophøiede, og mener, at Gud i sin retfærdige Bredde har tilladt dem. De er baade frygtfom og forsængelig over at spille i Deres Phantasi en Slags Morderengels Rolle. Sæt at De virkelig tidligere havde været en Slags Hævner og Odelægger, saa skulde man troe, at De endnu havde bibeholdt Duften, Fristelsen, ja næsten Tilbøieligheden til at være det, da De altid kaster Blikket ud over Deres nuværende Liv og beklager Dem som En, der endnu er fordømt til at være Forbryder."

"Nei, takket være den almægtige Fader, der tager Sjælene tilbage og gjenføder dem i sin Kjærlighed, for atter at skikke dem ud i Livet," svarede Albert og løftede Armene imod Himmelen, "nei, jeg har ikke bibeholdt nogen som helst Tilbøielighed til Vildhed eller Voldsomhed. Det er mig nok at vide, at jeg var fordømt til med Sværd og Fakkell i Haanden at storme hen i hin barbariske Tid, som vi i vort fanatiske Sprog kalde Troesiverens og Bredens Tid. Men De kjender ikke Historien;

De begriber ikke Forgangenheden, og Nationernes Stjæbner ere Gaader i Deres Dine, og dog maa De kjende Noget af denne skrækkelige Sandhed, for at faae et Begreb om, hvad den reifærdige Gud tidt paalægger ulykkelige Mennesker.“

„Saa tal, Albert, og forklar mig, hvorledes tomme Stridigheder om Nadverens Ceremonier kunne faae en saadan Bigtighed og Hellighed, at Menneskene kunne dræbe hinanden i Navnet af den guddommelige Eucharisti.“

„De har Ret i at kalde den guddommelig,“ svarede Albert, idet han satte sig ved Siden af Consuelo ved Randen af Kilden. „Dette Symbol paa Lighed, denne Ceremoni, der er indstiftet af et guddommeligt Væsen, for at forevige Broderlighedens Grundsætninger hos alle Mennesker, fortjener nok at betegnes saaledes af Dem, der staaer ved Siden af det Edleste, som Menneskeslægten kan rose sig af! og dog gives der taabelige og tankeløse Væsner, der betragte Dem som en Skabning af ringere Race, og ansee Deres Blod for mindre kostbart end Kongernes og Fyrsternes her paa Jorden. Hvad vilde De tænke om mig, Consuelo, hvis jeg, der nedstammer fra disse Konger og Fyrster, i mine Tanker hævede mig over Dem?“

„Jeg vilde tilgive Dem en Fordom, som endnu overholdes af hele Deres Kaste, og som det aldrig kunde falde mig ind at protestere imod, jeg, som er lykkelig over at være jevnbaaren med de Smaa, som jeg elsker høiere end de Store.“

„De vilde tilgive mig det, Consuelo, men agte mig derfor, vilde De ikke, og De vilde da ikke sidde saa rolig ved en Mands Side, der tilbeder Dem og viser Dem den samme Uresfrygt, som om De ved Fødselsretten var

faaret til Tydsklands Keiserinde. O, lad mig troe, at De uden denne Kjendskab til min Charakter, og mine Grundsaetninger, ikke havde givet efter for denne himmelske Medfoelse, der første Gang førte Dem herhen. Velan da, mine dyrebare Søster, erkjend i Deres Hjerte, som jeg nu henvender mig til, uden at ville trætte Deres Aand med philosophiske Forklaringer, at Ligheden er hellig, at Alles Fader har villet den, og at det er Menneffenes Pligt at grundfæste den iblandt sig. Da Nationerne endnu hang med hele deres Sjæl ved Gudstjenestens Ceremonier, var Communionen Sindbilledet paa den Lighed, som de borgerlige og sociale Love hjemlede dem Ret til. De Fattige og Svage fandt deri en Trøst og en hellig Forjættelse, der bragte dem til at udholde de onde Dage og gav dem Haab om en bedre Tid for deres Efterkommere. Den boehmiske Nation havde altid ved Nadveren iagttaget den samme Ritus, som Apostlerne havde lært og iagttaget. Det er den egentlige urgamle og broderlige Nadver, Lighedsmaaltidet, Billedet af Gudsriget, d. v. s. Fællesskabslivet, saaledes som det skulde gaae i Opfyldelse her paa Jorden. Men den Dag begyndte den romerske Kirke, der havde tvunget Konger og Folk ind under sit despotiske og ærgjerrige Herredømme, at stille den Christne fra Præsten, Nationen fra Præstestanden, Menigheden fra Geistligheden, den overgav Kalken til sine Tjenere, for at de skulde skjule Guddommen i hemmelighedsfulde Tabernakler, og ved taabelige Fortolkninger gjorde disse Præster Eucharistien til en Afgudsdyrkelse, som Løgsfolk kun behøvede at tage Del i efter Forgødtbefindende. I Skriftestolen rev de Samvittighedens Nøgler til sig. Den hellige Kalk, denne herlige Skaal, hvori den Ringe og Fattige før slukkede sin Tørst efter noget Høiere og fandt sin Sjæl gjenfødt

blev indesluttet i Skrin af Cedertæ og Guld, hvoraf den kun fremtoges for at berøre den Geistliges Læber. Han alene var værdig til at drikke Christi Blod og Taarer. Den Troende maatte i Ydmyghed nedkaste sig for ham og kysse hans Hænder for at spise det himmelske Brød! Begriber De nu, hvorfor Folket raabte som med een Stemme: Kalken! giv os Kalken tilbage! Kalken til de Ringe, Kalken til Børn, Kvinder, Syndere og Forvildede! Kalken til alle Fattige, alle legemlige og aandelige Svage! Det var Opstands- og Foreningsraabet over hele Boehmen. Det Dvrige veed De, Consuelo, De veed, at der til disse første Tanker, som i et religiøst Symbol indbefattede alle en stolt og høimodig Nations Fornødenheder, knyttede sig Tankerne om Fædrelandsfrihed og Nationens Ære; Tilbageerobringen af Kalken tog de ædleste Erobringer med sig og skabte et nyt, borgerligt Samfund. Og hvis nu Historien fortaltes af uvidende eller skeptiske Kritikere, der fortælle Dem, at Blodgjerrighed og Guldthirst alene have antændt denne ulyksalige Krig, saa vær De overbevist om, at det er en Løgn for Gud og Mennesker. Vel er det sandt, at den Enkeltes Hadesjuldhed og Ergjerrighed kan have sat en Plet paa vore Forfædres Heltegjerninger, men det var dog fortrinnsvis de Riges og Adeliges Hjertes, der fortæredes af Herksesygge og Havesygge. Men nu, jeg trætter Dem udentvivl, Consuelo, med denne Udvikling! Tilgiv mig det, og naar man har skildret mig for Dem som en Antichrist, vilde jeg blot retfærdiggjøre mig og sige Dem, at jeg dog er en Smule mindre overtroisk end hine, der anklage mig."

"De trætter mig slet ikke," svarede Consuelo med et mildt Smil, der opmuntrede ham til at vedblive.

Han udbillede nu for hende den dybe Betydning i

de store Sandheder, som Katholicismens Sophister kaldte Kjætterse, og begrove under deres troløse Beskyldninger og Straffedomme. Han blev bestandig mere begejstret, idet han skildrede hende de Studier, Forskninger og aanderige Drømmerier, der i en tidligere Tid havde ført ham selv til Asketisme og Overtro. I sine Bestræbelser for at afgive denne Tilstaaelse tydeligt og simpelt vandt han en saa overordentlig Aandsklarhed og omtalte sig selv med en saadan Oprigtighed og Skarpsindighed, som om Talen havde dreiet sig om en ganske Anden end ham selv, og han fordomte sin egen Forstands Udskielser, som om han allerede for lang Tid siden var bleven kureret for disse farlige Anfald. Han talte med en saadan Klarhed, at Consuelo ikke kunde andet end i ham see, ikke blot et oplyst og overlegent, men det mest kundskabsrige og ædeltænkende Menneſke, som hun nogensinde havde truffet paa.

Hans Beltalenhed blev bestandig mere gribende. Efter nogle Indvendinger, som han lykkelig vidste at besvare, tænkte Consuelo mindre paa at tilfredsstille sin naturlige Videbegjerlighed end paa den berusende Beundring, hvormed hun lyttede til Albert. Hun glemte Alt, hvad der om Dagen havde sat hende i Bevægelse, Alt, Anzoletto, Zdenko, ja selv de Been, hun havde for Die. Hun var som fortryllet, og det romantiske Sted, hvorpaa hun befandt sig, med sine Cypresser, med sine frygtelige Klipper og sit gyfelige Altar, forekom hende i det zittrende Fakkelfin som et magisk Paradis, hvor storartede og høitidelige Skikkelser vandre frem og tilbage. Skjøndt vaagen, sank hun hen i en Slags Forstening; hun hørte ikke mere, hvad han sagde, men i sin let vakle Kunstnerphantasi udmalede hun sig Billeder af hvad han sagde, indtil hun pludselig bemærkede, at Albert ikke mere talte med hende, eller holdt

hendes Haand i sin, at han ikke længer sad ved Siden af hende, men stod foran Altret et Par Stridt fra hende og spillede paa sin Violin de forunderlige Melodier, der allerede tidligere havde overrasket og henrykket hende.

56.

Albert afstøffede først sit Instrument disse gamle Sange, hvis Forfattere ere ukjendte for os og maaskee ogsaa for længe siden glemte i Boehmen, men hvis kostbare Traditioner Zdenko havde opbevaret, og som det var lykkes Grevens ved Flid og Eftertanke at nedskrive. Han havde i den Grad nærret sin Aand med disse, naar man første Gang hørte dem, barbariske, men for en finere og mere uddannet Smag rørende smukke Compositioner, og til-egnet sig dem saaledes, at han længe kunde phantasere over disse Melodier, indblande egne Ideer, gjenoptage det egentlige Thema, udvikle det og overgive sig til sin egen Indskydelse, uden at udslette den oprindelig strenge og gri-bende Charakter i disse gamle Sange ved sin lærde og sindrige Udførelse. Consuelo havde foresat sig at lytte opmærksomt til disse Prøver paa det gamle Boehmens fyrige Folkeaand og at indpræge dem i sin Hukommelse. Men snart var enhver Prøvelse hende umulig, dels paa Grund af den drømmende Stemning, hvori hun befandt sig, dels paa Grund af den ubestemte Charakter i denne for hendes Øre fremmede Musik.

Der gives en Musik, som man kunde kalde den naturlige, fordi den ikke er noget Produkt af en regelmæssig Kunst og Beregning, men af en Begeistring, der hverken holder sig til de strenge Regler eller til det Redarvede.

Det er Folkets Musik, i Særdeleshed Landboernes. Hvor mange smukke Poesier er der ikke, der fremstaae, leve og døe iblandt disse Folk, uden nogensinde at naae den Ære, at blive rigtigt optegneede. Den ubekjendte Kunstner, der opfinder sin landlige Vise, medens han vogter sin Hjord eller slentrer bagefter sin Plov, vil vanskelig vænne sig til at fastslaae sine flygtige Tanker og bevare dem længe. Han meddeler sin Vise til andre Musikere, der ere Naturbørn ligesom han selv, og disse bringe den videre fra det ene Sted til det andet, fra den ene Hytte til den anden, idet Enhver pynter paa den efter eget Behag. Derfor gaae disse Sange og landlige Digtninge, der ere fulde af pikant Naivetet og dyb Følelse, i Regelen tabte og overleve i Landboernes Hukommelse saagodtsom aldrig et Aarhundrede. De lærde Musikere gjøre sig ikke den Uleilighed at samle dem. De Fleste foragte dem, fordi deres Kunstforstandighed ikke er reen, og deres Sands ikke ophøiet nok til at skatte dem efter Fortjeneste; Andre lade sig affrække ved det Vanskelige i at finde den sande og oprindelige Form, som de fremsor Alt troe at maatte opsoge, og som den, der først har undfanget Visen eller Melodien, maaskee ikke engang selv længer kan erindre. Nogle have forandret den af Uvidenhed, Andre af Lyst til at pynte og udsmykke. De vide maaskee ikke engang selv, at de have omkalfatret den oprindelige Digtning, og deres Tilhørere mærke det ligesaa lidt. Bonden undersøger og sammenligner aldrig. Naar Himlen har givet ham Musikens Gave, saa synger han ligesom Fuglene, i Særdeleshed som Nattergalen, der improviserer bestandig, om end Elementerne i dens uendelig varierede Sang altid blive de samme. Forresten besidder Folkeanden en uendelig Frugtbarhed. Den behøver ikke at optegne hvad den

undfanger, thi den undfanger rastløst noget Nytt, ligesom den Jord man dyrker, og den producerer hvert Dieblif noget Nytt, ligesom Naturen, der har forlenet den med denne Skaberkraft.*)

*) Naar man opmærksomt betragter de Sækkepibekunstnere, der i Mellemfrankrig drive deres Gaandtering som Landsbymusikantter, saa mærker man snart, at de kan omtrent to til tre hundrede Stykker, alle i samme Genre, og man kan let overbevise sig om, at i mindre end tre Aar bliver dette uhyre Repertoire aldeles fornyet.

Jeg havde nylig følgende Samtale med en af disse omvandrede Minstrels: „De har lært nogen Musik?“ — „Ja, ganske vist har jeg lært at spille paa Sækkepiben, baade med de dybe og med de høie Toner.“ — „Hvor er De bleven underviist?“ — „I en Skov i Bourbonnais.“ — „Hvem var Deres Lærer?“ — „En Mand fra Skoven.“ — „De kjender altsaa Tonerne?“ — „Det skulde jeg troe.“ — „Hvad var det da for en Tonart, som De nylig spillede i?“ — „Tonart? hvad er det?“ — „Spillede De ikke i D?“ — „Jeg veed ikke, hvad D er.“ — „Hvad hedder da Deres Toner?“ — „De hedder Toner, andre Navne kjender jeg ikke.“ — „Hvorledes bærer De Dem da ad, for at kunne huske saamange forskellige Melodier?“ — „Man passer paa.“ — „Hvem laver alle disse Melodier?“ — „Det gjør Folk inde i Skoven — heromte Musikantter.“ — „Dg det blive de ved med?“ — „Ja bestandig! de høre aldrig op.“ — „Saa foretage de sig vel heller ikke Andet?“ — „De hugge Brænde.“ — „De ere altsaa Brændeuggere?“ — „Ja, saagodtsom Alle. Hos os siger man, at Musiken trives kun hos os inde i Skoven, og der finder man ogsaa altid noget Nytt.“ — „Der henter I altsaa Eders Melodier?“ — „Ja, hvert Aar. De smaa Musikantter gaae ikke derhen, men lytte blot efter paa Landeviene og spille derefter, saa godt som de kunne. Men for at faae det rette Udtryk, maa man gaae til Brændeuggerne i Bourbonnais.“ — „Dg hvorledes komme de Folk da paa det?“ — „Det kommer

Consuelo besad al den Keenhed i Følelsen, al den Poesi i Sjælen, som man maa have for at forstaae Folkesangen og elske den med Lidenksab. Heri var hun en

af sig selv, naar de trave om i Skoven, eller gaae hjem om Aftenen, eller gaae ud at spadserere om Søndagen." — „Men De, laver De ogsaa nye Melodier?" — „Ja, men meget sjældent, og i Regelen due de ikke noget. For at kunne det, maa man være født i Skoven, og jeg er fra det flade Land. Hvad Udtrykket angaaer, saa kan jeg maale mig med Enhver, men opfinde Noget kan jeg ikke, og jeg og mine Lige gjøre ogsaa bedst i ikke at besatte os dermed."

Seg havde gjerne villet vide af ham, hvad han forstod ved Udtrykket, men han kunde ikke komme tilrette med at forklare mig det, enten det nu var, fordi han vidste det for godt, eller fordi han troede, at jeg ikke var istand til at opfatte det. Han var et ungt alvorligt Menneske mørk i Huden som en calebressist Pifferaro, og han gif fra den ene Fæst til den anden og spillede hele Dagen; i de tre sidste Nætter havde han ikke sovet, fordi han maatte gaae sex til otte Mil, inden det blev Dag, for at komme fra den ene Landsby til den anden. Dette Liv bekom ham udmærket, han kunde drikke den ene Krulle Vin efter den anden, og beklagede sig aldrig som Trompeteren hos Walter Scott, over at han havde mistet sit Veir. Jo mere han drak, desto alvorligere og stoltere blev han. Han spillede meget godt og havde fuldkommen Ret til at gjøre sig til af sit Udtryk. Seg bemærkede, at ethvert Stykke var et Thema med Variationer, og man havde umulig kunnet optegne et, uden at tage et halvhundredte andre med, naar man vilde bringe noget Heelt ud deraf. Denne Variieren var formodentlig hans Fortjeneste og hans Kunst. I hans Svar troede jeg at finde Oprindelsen til Ordet bourrée, hvormed man betegner de franske Nationalbandse. Bourrée betyder netop det samme som Riisknippe, og dette Navn give Brændebuggerne i Bourbonnais deres Compositioner, ligesom maitre Adam kalder sine Poesier for Markblomsfibuketter.

ægte Kunstnerinde, og hendes grundige theoretiske Underviisning havde ikke berøvet hende noget af den Aandsfriskhed og den fine Modtagelighed, der er en ungdommelig Sjæls og en sand Begeistrings Arvelob. Hun havde mangan en Gang, naar Porpora ikke hørte det, betroet Anzoleto, at mange Barcaroler af Fiskere paa det adriatiske Hav vare hende ulige kjærere end padre Martinis og maestro Durantes hele Kunst. Hendes Moders Bollerøer og Ballader vare en Kilde til Poesi for hende, som hun aldrig kunde blive kjed af at søge hen til. Hvilket Indtryk maatte da ikke denne Musik, der affpeiler den boehmiske Nationalaand og et sværmerisk Hyrde- og Krigerfolks alvorlige og vemodige Stemninger, efterlade hos hende! Denne Musik havde for hende en gripende og fuldstændig ny Charakter. Albert foredrog den med den samme kraftige og fromme Følelse, hvoraf den var opstaaet, og naar man hørte ham, hørte man ikke blot det stakkels Boehmens Jubel- og Smerteskrig, men ogsaa hans eget.

Man har med Rette sagt, at Musikken har sat sig det Maal at sætte Sindet i Bevægelse. Ingen anden Kunst formaaer i den Grad at vække Følelsen i det menneskelige Bryst, og ingen Kunst kan for Sjælens Dje gjengive saa sandt og trofast Naturens Trolddom og Tankelivets Lykke, den Aand, der boer i Nationerne, deres Lidenskabers Storme og deres Kvalers Dybde. Bedrøvelse, Haab, Angst, Hengivenhed, Forsærdelse, Begeistring, Tro, Tvivl, Kjærlighed og Stilhed, alt det, og endnu meget mere, giver Musikken i Forhold til vor egen Modtagelighed. Den skaber endog saa Billedet af Gjenstandene, og uden at forfalde til en barnlig Legen med Klangeffekter eller Esterligning af Naturlyd, lader den os see de ydre Gjenstande,

i hvis Rige vor Phantasi sætter os hen, ligesom gjennem et Taageslø, der baade forstørrer og forherliger dem. Disse Melodier føre de kæmpemæssige Skikkelser af gamle Kathedrales frem for vor Sjæl paa samme Tid, som de indvie os i Folkenes Tanker, der have bygget dem, og som, knælende paa disse hellige Steder, istemte deres Hymner. Naar de forskjellige Nationers Musik opføres i al deres Kraft og Eiendommelighed, og naar de høres med det sande indre Følelsesliv, saa behøver man ikke først at rejse Verden igjennem for at see de forskjellige Nationer, lære deres Monumenter at kjende, læse deres Dokumenter og danne sig et Billede af deres Stepper, deres Bjerge, deres Have og deres Ørkener. En godt udført jødisk Hymne fører os ind i Synagogen, hele Skotland ligger for os i en skotsk Melodi, ligesom Spanien i en spansk. Paa den Maade har jeg ofte været i Polen, Tydskland, Neapel, Irland, Indien og har derved skaffet mig et bedre Kjendskab til hine Landes Beboere og Egne, end om jeg i hele Aar havde gennemvandre dem. Der behøves kun et Dieblis til at sætte mig hen midt iblandt dem og leve deres Liv med dem. Og dette Livs egentlige Væsen aabenbarede sig for mig i Musikens Trolddom.

Consuelo kom lidt efter lidt saavidt, at hun Intet fornå og ikke engang mere hørte Alberts Violin. Hendes hele Sjæl var ligesom oplukket, og hendes Sanser aabnedes for en anden Verden, ligesom for at lede hendes Aand gjennem ubekjendte og af nye Væsner beboede Sphærer. I sælsom Forvirring saae hun Aanderne af de gamle boehmiske Helte bevæge sig, hørte hun Klosterkloffen ringe til Graven, medens de frygtelige Taboritter stege magre, halv nøgne, bloddryppende og vilde ned fra

Toppene af deres forskandsede Bjerge. Derpaa saae hun Dødsenglene samle sig i Skyerne med Kalken og Sværdet i deres Hænder, hun troede at høre deres brusende Vingeflag og at see Christi Blod bag ved dem falde ned i rige Draaber for at slukke deres Bredes Ild. Snart syntes hun sig omgiven af Nat og Mørke; paa Balpladsene hørte hun de efterladte Døde ralle og stønne; snart var det en hed Dag, hvis blændende Glands hun havde ondt ved at udholde, og hun saae da den frygtelige Blinde med sin runde Hjelm, sit rustne Pantser og sit blodige Bind om Dinene ile forbi hende, Templerne aabnede sig af sig selv ved hans Komme, Starer af Munk, der førte deres Reliquier og Skatte med sig, dulgte sig i Jordens Skjød; Banvittige stormede frem og loe og sang ligesom Bdenko. Alle satte sig til tilsidst om et Bord, og en Engel, der lignede hin, som Albrecht Dürer har anbragt paa sine apokalyptiske Billeder, rakte Træbægeret hen til deres begjærlige Læber, Tilgivelsens, Forsoningens og Lighedens Kalk.

Pludselig forekom det Consuelo, at hun i Engelenes Afsyn gjenkjendte Alberts Træk. Fortryllet, bedaaet, og ude af sig selv styrte hun hen imod ham aabnede Arme og kastede sig paa Knæ. Violinen faldt ud af hans Hænder, og i Faldet gav den en klagende Tone; med et Skrig af Forbauselse og Glæde sluttede han hende i sine Arme. „Din, Din!“ hvistede hun, „Dig og Gud tilhører jeg for evig.“

Men neppe havde Alberts skjælvende Læber berørt hendes, før en Dødskulde gennemføer hende, der afløstes af en brændende Smerte; hun syntes, at hun var ligeved at døe, og idet hun rev sig ud af hans Arme, styrte hun sig ned foran Altret med en saadan Hestighed, at Hoved-

skallerne raslede ned omkring hende, en forfærdelig Angst greb hende, og idet hun skjulte sit Ansigt i sit overløste Haar, skreg hun hulkende:

„Bort herfra, langt bort herfra! For Himlens Skyld, Luft, Lys! O min Gud, før mig ud af denne Grav og bring mig igjen ud i Sollyset.“

Som en jaget Hind foer hun henimod Hulens Udgang; Albert raabte efter hende, men hans Raab forstrækkede hende endnu mere; hun snublede og faldt. Albert var i et Dieblik hos hende og førte hende ud af Hulen. Da Daglyset med sine blaalige Reflexer faldt gennem Løvet, saae hun, at store Taarer rullede langsomt ned ad hans Kinder; hun var rørt, og dog vovede hun ikke, da de nærmede sig Bandet, at lade ham høre hende som tidligere. Hun undskyldte sig med, at han selv var træt og udmattet, og vilde allerede sætte Foden i Bandet, da Albert slukkede sin Fakkell og sagde til hende: „Saa leovel, Consuelo! Deres Modvillie imod mig siger mig, at jeg kun formaaer at indgyde Dem Frygt; jeg vender derfor tilbage til min tidligere Grav som en Aand, hvem De et Dieblik har manet op paa Jorden.“

„Nei, Deres Liv tilhører mig,“ raabte Consuelo, idet hun vendte sig om og holdt ham tilbage. „De har lovet mig, at De ikke uden mig vil gaae tilbage til denne Hule, og De har ikke Ret til at bryde dette Løfte. Albert! Albert! De sønderriver mit Hjerte. Kom og bær mig ud! Det forekommer mig, at jeg, naar jeg er ude igjen i Dagslyset, først vil see klart i min Skjæbne.“

Albert ahløb, og da de fra Foden af Schreckenstein steg ned i den dybere liggende Dal, følte hun virkelig, at hendes Ophidselse lagde sig. De gik tause ved Siden af hinanden, og fortabt i sine Tanker tog hun adspredt imod

de Blomster, som Albert efter Sædvane plukkede til hende; hun tænkte ikke engang paa at forlade ham og vende alene tilbage for saaledes at skjule, at de saalænge havde været sammen, og Albert syntes at glemme det eller maaskee ønskede han ikke engang at skjule det for sin Familie, og ved Indgangen til Slottet stødte de Begge paa Stiftsdamen, der med en forbitret Mine standsede dem. „Det er paa høi Tid, De kommer tilbage, Frøken,“ sagde hun med en Stemme, der skjælvde af Bredde. „Vi have været meget bekymrede for Grev Albert. Hans Fader har ikke villet spise Frokost uden ham og vilde netop have en Samtale med ham, som De har forhindret. Og hvad Dem selv angaaer, saa er der oppe i Salen en ung Herre, der udgiver sig for Deres Broder, og som venter paa Dem med Utaalmodighed.“

Stiftsdamen, der blev forstræffet over sin egen Dristighed, vendte dem pludselig Ryggen og ilede tilbage paa sit Bærelse.

57.

„Min Tante er i en forunderlig Sindsstemning,“ sagde Albert til Consuelo, idet de stege op ad Øvertrappen; „vær ikke vred paa hende! jeg er vis paa, at hun endnu idag vil forandre baade sit Sprog og sin Opsørsel.“

„Min Broder?“ gjentog Consuelo, og denne Nyhed gjorde et saadant Indtryk paa hende, at hun slet ikke agtede paa Alberts Ord.

„Jeg vidste ikke, at De havde en Broder,“ vedblev Albert, „udentviol er De lykkelig ved at see ham igjen, og jeg glæder mig . . .“

„Glæd Dem ikke, Herr Greve,“ afbrød hun ham, greben af en mørk Anelse; „der venter mig uidentivl en ny Sorg og . . .“ Hun holdt skjælvende inde thi hun stod lige i Begreb med at bede ham om Raad og Beskyttelse; men hun frygtede for at indlade sig altfor dybt med ham, og da hun hverken vovede at modtage eller afvise den, der med Bøgn søgte at skaffe sig Indpas hos hende, saa følte hun, at hendes Knæ rystede, og hun støttede sig blegnende til Rækværket.

„Frygter De for ubehagelige Esterretninger fra Deres Familie?“ spurgte Albert, hvis Uro begyndte at vaagne.

„Jeg har ingen Familie,“ svarede Consuelo, idet hun med Anstrengelse gik videre, hun vilde have tilføjet: og ingen Broder; men en ubestemt Frygt holdt hende tilbage.

Da de gik igjennem Spijsalen, hørte hun i Siderørelset den Fremmede gaae utaalmodig op og ned paa Gulvet; uvilkaarlig greb hun den unge Greves Arm og trykkede den ind til sig, som om hun i hans Kjærlighed vilde søge Tilflugt mod al den Sorg, som hun anede, at hun havde ivente.

Ovrrasket af denne Bevægelse blev ogsaa Albert greben af en dødelig Angst. „Gaa ikke uden mig,“ hviskede han, „en Anelse, som aldrig bedrog mig, siger mig at denne Broder er Deres og min Fjende. Jeg har en Følelse, som om jeg skulde hade En.“

Consuelo drog sin Arm til sig. „Nei, lad os skilles her,“ sagde hun paa Tydsk, thi man kunde høre hende i det tilstødende Værelse. „Jeg har for Diebliffet Intet at frygte, men hvis nogen Fare senere skulde true mig, saa vær vis paa, at jeg tager min Tilflugt til Dem.“

Albert gav efter skjøndt ikke uden Modstræben. Af Frygt for at synes udelikat vovede han ikke at handle mod hendes Villie; men han kunde ikke beslutte sig til at forlade Salen. Consuelo, der lagde Mærke til hans Tøven, lukkede begge Salsdørene efter sig, for at han hverken skulde see eller høre hvad der foregik.

Anzoleto, (thi ham var det, og hun havde anet det af hans Frækhed og hørt det af hans Gang) havde forberedt sig paa at modtage hende usorkammet med en broderlig Omsavnelse i Vidners Overværelse; men da han saae hende træde alene ind til sig, bleg, kold og alvorlig, tabte han Modet og kastede sig stammende for hendes Fødder. Han behøvede ikke at hylle Glæde og Omhed, thi han følte begge Dele, da han saae hende for sig, som han, tiltrods for sit Forræderi, aldrig havde ophørt at elske. Han græd bitterlig, og da hun ikke vilde tillade ham at røre hendes Hænder, greb han Sømmen af hendes Kjole og bedækkede den med Kys og Taarer. Consuelo havde ikke ventet at finde ham saaledes igjen. I fire Maaneder havde hun forestillet sig ham saaledes, som han havde viist sig hin Nat, da de skiltes, bitter, haanlig og foragtelig. Og endnu i denne Morgen havde hun seet ham optræde fræk og med en næsten cynisk Sorgløshed; nu laa han for hendes Fødder ydmyg, angerfuld og badet i Taarer, smukkere end nogensinde, thi Rejsen havde givet hans fine Træk et mandigere Udseende.

Hun skjælvede som en Due, Høgen slaaer ned paa, og hun maatte sætte sig ned og skjule sit Ansigt i sine Hænder for at unddrage sig den Trolddom, der laa i hans Blik. Denne Gestus, som Anzoleto antog for et Tegn paa, at hun skammede sig, gjorde ham driftigere, og hans flette Følelser fik igjen Overmagten. Da han tog

bort fra Benedig for at undsløpe den Modbydelighed, som hans Laster maatte drage efter sig, havde han kun tænkt paa at søge sin Lykke, men i Stilhed havde han dog nærret det Ønske og det Haab at gjenfinde sin kjære Consuelo. Et saa gliurende Talent kunde efter hans Mening ikke længe blive skjult, og ingensteds havde han forsømt at indhente Oplysninger og at udsørge Bærter, Førere, eller Reifende, med hvem han traf sammen. I Wien havde han lært at kjende Italienerne af Distinktion, for hvem han ligefrem havde skriftet, hvad for et Puds han havde spillet Grev Justiniani, og hvad der havde foranlediget ham til at flygte. De havde raadet ham til at holde sig fjern fra Benedig, saalænge til Greven havde glemt eller tilgivet det Hele, og de havde lovet ham at gjøre deres, for at skaffe ham Tilgivelse, og imidlertid forsynet ham med anbefalingsbreve til Prag, Dresden og Berlin. Da han kom forbi Niesenburg, havde han ikke tænkt paa nøiere at udsørge sin Fører; først da han efter et skarpt Ridt lod Hesten puste ud, optog han igjen Samtalen og erkjendte sig omstændeligt om Eggen og dens Beboere. Naturligviis fortalte Føreren ham strax om Herrerne af Rudolstadt, deres besynderlige Levemaade og om Grev Alberts Maragtigheder. Som et Beviis paa hans Forrykthed glemte han ikke at anføre, at han havde slaaet op med sin smukke Cousine for en Eventyrerskes Skyld, som ikke engang var smuk, men i hvis deilige Sangstemme Alle vare forelskede.

Alt dette passede godt paa Consuelo, og da han havde faaet at vide, at denne Eventyrerske kaldte sig Porporina, tvivlede han ikke længere: sporensfregts vendte han om, og idet han i al Hast havde udtænkt, under hvilket Paaskud han skulde indføre sig i dette velforbarede Slot, fik han

Føreren paa Glid og lod ham fortælle Alt, hvad han vidste om Familien. Han erfoer da, at den samme Eventyrerske skulde giftes med den unge Greve, og at hun aldeles havde bedaaet hele Familien, der, istedenfor at jage hende paa Døren, som hunf ortjente, behandlede hende med den største Agtelse og Forekommenhed.

Alt dette pirrede Anzoletto endnu stærkere. Han havde ofte haft en inderlig Rængsel efter de lykkelige Dage, som de havde tilbragt med hinanden, og han havde tilstrækkelig følt, at det var forbi med hans musikalske Fremtid, da han mistede hendes Raad og Veiledning; den Følelse, der drog ham til hende, var derfor ligesaa egenkjerlig som stærk. Nu blandede der sig dermed en forsængelig Lyst til at gjøre Consuelo sin rige og adelige Elsker stridig, at bringe et glimrende Parti til at gaae overstyr og bringe Alverden til at forbauses over, at denne rigtbegavede Pige foretrak at gaae paa Eventyr med ham fremfor at blive Grevinde og Borgfrue. Det morede ham derfor i høi Grad at høre Føreren fortælle, hvad for en glimrende Rolle Porporina spillede der paa Slottet, og han udmalede sig med en barnagtig Fornøielse, hvorledes den samme Fører vilde fortælle de Reisende, der fulgte efter ham, at en smuk, fremmed Ungersvend var redet i Galop ind i det ugjæsmilde Slot, og at han kun havde behovet at vise sig for at sige: jeg kom, saa og seiede, thi nogle faa Timer og Dage derefter var han kommen ud derfra igjen og havde bortsøret Perlen for alle Sangerinder ligesom Næsen af den høibaarne Greve. Denne Tanke fandt han saa kostelig, at han satte Sporen i Siden paa sin Hest og lo saa høit, at Føreren tænkte ved sig selv, at han var nok endnu mere forrykt end Grev Albert.

Stiftsdamen modtog ham med Mistro, men vilde

dog ikke afvise ham i det Haab, at han maaskee kom for at tage sin foregivne Søster med sig. Han hørte, at Consuelo var gaaet ud at spadserere, og det gjorde ham fortrædelig. Man lod ham bringe Frokost, og under Frokosten gav han sig til at udfritte Tjeneren. En Eneſte af dem forstod en Smule Italiensſt og ſagde ham, at han havde ſeet Signoraen med den unge Greve oppe i Bjer-gene. Anzoleto frygtede for at træffe Consuelo i det første Dieblik kold og stolt; han indſaae, at hvis hun virkelig var den unge Greves ærbare Brud, vilde hun træde op ſom en Perſon, der føler ſig i ſin nye Stilling, men hvis hun endnu kun var hans Elſterinde, maatte hun være mindre viſ i ſin Sag og være bange for at træffe ſam-men med en gammel Ven, der kunde fordærve hende Spillet. Var hun endnu uſkyldig, ſaa var Seiren vanſkeligere, men hæderligere; var hun falden, ſaa var der derimod endnu Noget at haabe og at gjøre.

Anzoleto var alſor ſnu til ikke at mærke, at Porporinas lange Spadſeretour med Revenen gjorde Stifts-damen urolig og miſtænkelig. Da han endnu ikke havde ſeet Grev Chriſtian, laa det ham nær at tænke, at Jøveren maaskee var ſlet underrettet, og at den unge Greves Kjærlighed til Eventyrerſten maaskee blev betragtet af Familien med Frygt og Miſfornøiſe.

I fire dræbende lange Timer maatte Anzoleto vente, og i den Tid havde han Leilighed nok til at anſtille alle Slags Betragtninger, og da han ſelv var alſor umoralſt til at tænke det Bedſte, var han ſnart fuldkommen overbeviſt om, at en ſaa lang Spadſeretour under fire Dine var det meſt ſlaaende Beviis paa, at der herſkede en uindſkrænket Fortrolighed mellem Consuelo og hans Med-beiler. Det gjorde ham mere driſtig og beſtyrkede ham i

hans Besslutning at vente paa hende uden Frygt, og da han nu, efter at den første Rørelse var overstaet, saae hende angst og forvirret synke ned paa en Stol, troede han med Sikkerhed at kunne tillade sig Alt. Han fik derfor hurtig Tungen paa Gang. Han anklagede sig selv, hyllede Anger og græd, han talte om sine Samvittighedsnag og sine Kvaler og bad om Tilgivelse med al en Venetianers og god Skuespillers Beltalenhed og Behændighed.

Consuelo, der i Begyndelsen blev greben af hans Stemme, havde imidlertid i de forløbne Maaneder ogsaa haft Leilighed til at anstille alle Slags Betragtninger, og det varede derfor ikke længe, før det stod hende klart, at hans lidenskabelige Beltalenhed og Forsikringer ikke vare Andet, end hvad hun hundrede Gange før havde hørt af ham i Venedig. Det krænkede hende at høre, at han gjentog de samme Eder og de samme Bønner, som om slet Intet var forefaldet siden hin Tid. Dpirret over hans Skamløshed og hans smukke Phraser, hvor Løst og Taarer bedre vilde have talt hans Sag, afbrød hun hans Talestrøm, idet hun reiste sig op og svarede koldt:

„Det er nok, Anzoleto; jeg har tilgivet Dem for længe siden og er ikke mere vred paa Dem. Medlidenhed har afløst min Vrede, og jeg har glemt Deres Uret imod mig, paa samme Tid som jeg har glemt mine Lidelser. Vi have Intet mere at sige hinanden, jeg takker Dem for den gode Indskydelse, der bragte Dem til at afbryde Deres Rejse for at forsoner Dem med mig. De seer, at jeg allerede havde tilgivet Dem forud. Lev derfor vel og fortsæt atter Deres Rejse.“

„Jeg rejse! jeg skulde forlade Dig, tabe Dig endnu engang!“ raabte Anzoleto og dennegang med en virkelig

Stræk. „Nei, befal mig hellere at døe strax, thi jeg kan ikke beslutte mig til at leve uden Dig. Jeg kan det ikke, Consuelo — jeg har forsøgt det og veed nu, at det er umuligt; hvor Du ikke er, der er Alt mig et Intet. Min afskyelige Uergjerrighed, min jammerlige Forsængelighed, for hvis Skyld jeg vilde opoffre min Kjærlighed, er min daglige Kval og lader mig aldrig noget glad Dieblit. Dit Blik forfølger mig overalt. Erindringen om vor Lykke, der var saa reen, saa kydst og saa herlig, staaer bestandig for mine Dine. Alle de Gjøglebilleder, jeg har jaget efter, vække nu kun min Modbydelighed. O, Consuelo! huff dog paa vore skjønne Nætter i Venedig, vor Baad paa Lagunerne, vore Stjerner, vore Sange, de gode Lærdomme, Du gav mig, og din Seng, som jeg sov paa alene, medens Du bad din Rosenfrands ude paa Terrassen! Har jeg da ikke elsket Dig? har den Mand, der kun nærmede sig frygtsomt til Dig, selv naar Du slumrede, og han var alene med Dig, har han ikke beviist Dig, at han er istand til at elske Dig? hvis jeg har baaret mig skjændig ad imod de Andre, saa tilstaa dog, at jeg har været en Engel imod Dig! og Gud veed, hvad det kostede mig! Du sagde jo selv, at Du elskede mig, og nu har Du glemt det! og jeg, som er en Utaknemmelig, en Usling, et Uhyre, jeg har intet Dieblit glemt det! og jeg vil aldrig glemme det, skjøndt det er Dig saa ligegyldigt! men Du har heller aldrig elsket mig, skjøndt Du er en Helgen, jeg derimod, jeg tilbeder Dig, skjøndt jeg er en Djævel.“

„Det er muligt,“ svarede Consuelo, der blev overrasket ved den sanddru Tone hvormed han sagde disse Ord, „det er muligt, at De nu føler en oprigtig Beklagelse over at den Lykke er tabt, som De selv har traadt under Fødder. Det er en Tugtelse, som De maa finde Dem i, og

som jeg ikke kan bidrage til at skaane Dem for. Lykken har fordærvet Dem, Anzoletto, lidt Modgang vil luttre Dem igjen; gaa og huff paa mig, naar det skeer. Hvis ikke saa glem mig, ligesom jeg glemmer Dem, jeg, som hverken har Noget at bøde for eller at gjøre godt igjen."

"Du har et Hjerte af Staal," raabte Anzoletto overrasket og fornærmet over saamegen No; „men tro ikke, at Du kan jage mig bort paa den Maade. Det er nok muligt, at min Ankomst generer Dig, og at min Nærværelse er Dig til Byrde. Jeg veed meget godt, at Du vil opoffre Erindringen om vor Kjærlighed for Begjerligheden efter Rang og Rigdom. Men der skal ikke skee. Jeg klæber mig ved Dig, og maa jeg end miste Dig, saa skal Du i det mindste ikke seire uden Kamp. Hvis Du tvinger mig til det, saa vil jeg ligeover for alle dine nuværende Venner erindre Dig om din Fortid. Jeg vil gjentage for Dig alle de Eder, som Du tilsvøer mig ved din døende Moders Leie, og som Du hundrede Gange har fornyet paa hendes Grav og i Kirkerne, naar vi midt i Folkemængden knælede tæt ved Siden af hinanden for at høre den smukke Musik. Jeg vil, naar vi ere alene, ydmyg, og paa Knæ erindre Dig om Ting, som Du ikke vil vægre Dig ved at høre paa, og gjør Du det alligevel, saa vee os Begge! saa vil jeg, naar din Elsker er tilstede, opdiffe Ting, som han ikke veed, thi de veed jo Intet om Dig her, ikke engang at Du har været Skuespillerinde. Velan da, alt det skal de saae at høre af mig, og saa vil vi dog saae at see, om den høiadelige Grev Albert ikke igjen kommer til Fornuft, og om han virkelig vil strides med mig, din Ven, din Forlovede, din gamle Kjæreste, om en Skuespillerinde! Ja, Consuelo, driv mig ikke til For-
twivlelse, eller ogsaa . . ."

„De truer! nu viser De Dem endelig i Deres sande Stikfelse, Anzoleto“ sagde den unge Pige oprørt. „Godt, saaledes seer jeg Dem helst, og jeg takker Dem, at De har kastet Massen. Sa, Himlen være lovet! jeg behøver ikke længer at sørge for Deres Skyld eller have Medlidenshed med Dem. Jeg seer, hvad der er for en Galde i Deres Hjerter, hvad for en nedrig Charakter De har, og hvorledes De er istand til at hade det, De elsker. Gaa og gjør som De siger — De vil kun gjøre mig en Tjeneste dermed; men hvis De ikke er ligesaa dreven i at bagvaske som i at fornærme, saa vil De ikke kunne sige Noget, hvorover jeg behøver at rødme.“

Med disse Ord vendte hun sig imod Døren, aabnede den og vilde gaae ud, da Grev Christian pludselig stod lige over for hende. Ved Synet af denne ærværdige gamle Mand, der kyskede Consuelos Haand og derpaa med en værdig og huldsalig Mine gik frem i Salen, veg Anzoleto tilbage, og hele hans frække og uforskammede Holdning var paa engang forvunden.

58.

„Kjære Signora,“ sagde den gamle Greve, „undskyld at jeg ikke har modtaget Deres Herr Broder forekommende nok. Jeg havde sagt, at jeg ikke vilde forstyrres, fordi en usædvanlig Forretning optog mig i denne Formiddag, og man har adlydt mig kun altfor punktligt, thi man underrette mig ikke engang om, at der var kommet en Gæst, som jeg nu i mit og min Families Navn byder velkommen. Vær overbevist om,“ svarede han til idet han vendte sig til Anzoleto, „at jeg med sand Fornøielse seer en nær

Slægtning af Porporina her i mit Hus. Jeg anmoder Dem derfor om at blive hos os, saalænge det behager Dem, thi jeg formoder, at De efter en saa lang Adskillelse have meget at sige hinanden og ere glade over at kunne blive sammen. Jeg haaber derfor, at De usforstyrret overlader Dem til Nydelsen af en Lykke, som jeg hjertelig deler.“

Anzoleto forstummede ved Synet af den Sjælsro og Søihed, der ligesom forklarede den Gamles Ansigt, og han forstod godt den Kunst at krumme Nyg for de Store, om han end i sit Hjerte hadede og spottede dem. I den fine Verden, hvori han havde tilbragt den sidste Tid, havde han havt Aarsag nok til at foragte dem, men en saadan naturlig Bærdighed og hjertelig Høflighed havde han endnu ikke truffet paa. Han takkede forvirret og følte sig næsten skamfuld over, at han ved en Løgn havde tilsueget sig en saa faderlig Modtagelse. I Særdeleshed var han bange for, at Consuelo kunde blotte ham og fortælle Greven, at han slet ikke var hendes Broder.

„Jeg er Herr Greven meget forbunden for hans Godhed,“ svarede Consuelo efter et Dieblits Betænkning „men min Broder, der veed at vurdere den, er ikke saa lykkelig at kunne gjøre Brug af den. Vigtige Forretninger kalder ham til Prag, og han har netop nu taget Afsted med mig.“

„Umuligt! De har jo neppe seet hinanden et Dieblit,“ sagde Greven.

„Han har maattet vente paa mig i flere Timer,“ vedblev hun, „og nu ere hans Dieblikke talte. Han veed meget godt,“ spjode hun til, idet hun tilfaste den foregivne Broder et betydningsfuldt Blik, „at han ikke tør blive her et eneste Minut længer.“

Denne Koldblodighed gjengav Anzoleto hele hans Driftighed.

„Lad der saa i Pokkers Navn . . . hvad jeg vilde sige i Guds Navn, ssee hvad der vil!“ udbrod han; „men saa hurtig, som min kjære Søster forlanger det, kan jeg dog ikke stilles fra hende. Jeg kjender ingen Forretning i Verden, der kan opveie et Dieblisks Lykke, og siden den naadige Herre tillader det, saa tager jeg med Tak imod Tilbudet. Jeg bliver! Mine Forretninger i Prag ville blive afgjorte en Smule senere, det er det Hele.“

„Saaledes taler et letsindigt ungt Menneffe,“ svarede Consuelo i en krænket Tone. „Der gives Forretninger, i hvilke Verden taler langt stærkere end Fordele . . .“

„Nei, saaledes taler en Broder,“ svarede Anzoleto; „men Du, min kjære, lille Søster, taler altid som en Dronning.“

„Ja, saaledes taler et bravt ungt Menneffe!“ sagde den gamle Greve, idet han rakte Anzoleto Haanden. „Jeg kan ikke tænke mig nogen Forretning, der ikke kan opsættes en Dag. Det er sandt nok, at man altid har ladet mig høre min Sorgløshed, men jeg er dog kommen til den Erkjendelse, at man aldrig kommer saavidt med Hastværk, som med Betænkksomhed. De selv, min kjære Porporina, er et Beviis derpaa, thi jeg har i mange Dage, ja, jeg kunde gjerne sige i mange Uger, haft en Bøn til Dem, som jeg hidtil har opsat at komme frem med. Jeg troer at have handlet rigtig deri, thi nu er det rette Dieblisk kommet. Vil De stjænke mig en lille Samtale — jeg vilde netop anmode Dem derom, da jeg hørte, at Deres Broder var kommen. Denne lykkelige Omstændighed indtræffer netop i rette Tid, thi maaskee er han ikke nogen

oversflodig Person ved den Samtale, som jeg udbeder mig med Dem."

"Jeg staaer nu og altid til Deres Naades Befaling," svarede Consuelo; „hvad min Broder angaaer, saa er han et Barn, hvem jeg ikke er vant til at indvie i mine personlige Anliggender."

"Det veed jeg nok," afbrød Anzoleto hende i en raff Tone; „men da Herr Greven bemyndiger mig til det, behøver jeg ikke nogen Andens Tilladelse dertil end hans."

"Jeg maa selv have Ret til at bedømme, hvad der vedkommer mig," svarede Consuelo i en stolt Tone. „Herr Greve, jeg er beredt til at følge Dem ind i Deres Bærelse og høre i Uerbødighed paa, hvad De har at sige mig."

"De er altfor streng imod den kjære unge Mand, der har et saa muntert og aabent Bæsen," sagde Greven smilende. Derpaa vendte han sig til Anzoleto. „Tab ikke Taalmodigheden, min unge Ven!" sagde han, „Touren vil snart komme til Dem, thi hvad jeg har at sige Deres Søster kan ikke blive nogen Hemmelighed for Dem."

Han rakte ham venligt sit Haand, som Anzoleto paa en uforstammet Naade vedblev at holde i sin, som om han vilde klæbe sig til ham for at aflukke ham den Hemmelighed, som Consuelo ikke vilde indvie ham i. Han havde ikke saamegen Følelse for det Passende, at han kunde indsee, at det var ham, der burde forlade Bærelset, for at ikke Greven skulde behøve at gjøre det. Da han var alene, stampede han opbragt med Foden, thi han frygtede for, at den unge Pige, der havde lært at beherske sig saa godt, skulde omstyrte alle hans Planer og, til Trods for al hans Behændighed, tilsidst kaste ham af Sadlen. Han

fit Lyft til at snige sig ind bagefter og lytte ved Dørene, og i den Hensigt forlod han ogsaa virkelig Salen, løb nogle Minuter omkring ude i Haven og listede sig derpaa igjen ind i Corridoren, hvor han, naar en af Tjenerne kom forbi, gav sig Mine af at beundre den smukke Architektur. Men hele tre Gange saae han i nogen Afstand en sortklædt, forunderlig Skikkelse gaae forbi, hvis Dpmærksomhed han ikke havde Lyft til at henlede paa sig; det var Albert der syntes ikke at bemærke ham, og som dog intet Dieblik tabte ham affigte. Da Anzoleto saae, at denne Mand var et helt Hoved høiere end han, maatte han tilstaae for sig selv, at denne forrygte Greve ikke var en saa foragtelig Medbeiler, som han i Begyndelsen havde tænkt sig. Tilslidst besluttede han sig til igjen at gaae ind i Salen, hvor han satte sig ved Klaveret og gav sig til at synge med høi Røst.

„Min Datter,“ begyndte Grev Christian, da han havde sørt Consuelo ind i sit Cabinet og rykket en Fløiels med Guld broderet Lænestol med Guldfryndser hen til hende, medens han selv tog Plads paa en Tabouret ved hendes Side, „jeg har Noget at bede Dem om, og dog veed jeg ikke, om jeg kan gjøre det med nogen Ret, førend De kjender min Hensigt. Tør jeg smigre mig med, at mine hvide Haar, den Kjærlighed og Agtelse, jeg nærer for Dem, og mit Venstab for Deres Adoptivfader, den fortræffelige Porpora, kan indgyde Dem saamegen Tillid til mig, at De, naar jeg beder Dem derom, vil aabne mig hele Deres Hjerter?“

Rørt og dog en Smule forskrækket over denne Indledning trykkede Consuelo den gamle Mands Haand til sine Læber og svarede med Hjertelighed: „Ja, Herr Greve, jeg agter og elsker Dem, som om jeg havde den Ære at

kalde Dem min Fader, og jeg kan uden Frygt og uden Omsvøb besvare alle Deres Spørgsmaal, forsaavidt de vedrøre mig personligt."

"Jeg forlanger intet Andet af Dem, min kjære Datter, og takker Dem for dette Løfte. De vil ikke troe mig istand til at misbruge det, ligesom jeg ikke antroer Dem istand til at være det utro."

"Paa ingen Maade, Herr Greve. Behag blot at udtale Dem."

"Nu da, mit Barn," sagde Greven, "hvad hedder De egentlig?"

"Jeg har intet Navn," svarede Consuelo uden at stamme, "min Moder hedder kun Kosamunda, og jeg selv fik i Daaben Navnet Maria Consuelo. Min Fader har jeg aldrig kjendt."

"Men De veed hans Navn?"

"Ingenlunde, naadige Herre; jeg har aldrig hørt tale om det."

"Har Porpora adopteret Dem? har han lovformeligt givet Dem sit Navn?"

"Nei, naadige Herre, det er ikke Skik imellem Kunstnere og heller ikke nødvendigt. Min ædelmodige Lærer er fattig og har Intet at testamentere bort. Hvad hans Navn angaaer, saa er det for min Stilling i Verden ligegyldigt, om jeg fører det efter et retsligt Document eller efter Skik og Brug. Naar jeg retfærdiggjør det ved noget Talent, saa er det vel erhvervet; gjør jeg ikke det, saa er der blevet mig en ufortjent Ære tildeel."

Greven taug nogle Dieblikke og greb derpaa hendes Haand.

"Den ædle Oprigtighed, hvormed De svarer mig, giver mig endnu kun en gunstigere Mening om Dem," sagde

han. „Tro ikke, at jeg har forelagt Dem disse Spørgsmaal for at vurdere Dem høiere eller lavere efter Deres Fødsel eller Stand. Jeg vilde kun see, om De med Modstræben vilde sige mig Sandheden, og jeg erkjender nu, at det ikke er Tilfældet. Derfor talter jeg Dem hjerteligt, og jeg finder, at Deres Charakter adler Dem mere, end alle vore Titler ere istand til at gjøre det.“

Consuelo maatte smile over at den gamle Adelsmand kunde regne hende det til saa stor Fortjeneste at hun saa let og uden at rødme kunde give en saadan Tilstaaelse. Der laae en Fordom i Baggrunden, som Grev Christian selv høimodig søgte at faae Bugt med.

„Tillad nu,“ begyndte han igjen, „at jeg henvender et endnu mere delikat Spørgsmaal til Dem, mit kjære Barn, et Spørgsmaal, som jeg ikke turde komme frem med, hvis jeg ikke kunde gjøre Regning paa Deres Overbærelse.“

„Frygt ikke, naadige Herre,“ sagde hun, „jeg skal besvare det med samme Oprigtighed.“

„Belan da, mit Barn! De er jo ikke gift?“

„Nei, naadige Herre!“

„Og heller ikke Enke? De har jo ingen Børn?“

„Jeg er ikke Enke og har ingen Børn,“ svarede Consuelo, der neppe kunde bare sig for at lee, thi hun anede ikke, hvor Greven vilde hen.

„Og endelig,“ vedblev han, „et Spørgsmaal endnu, har De givet Nogen Deres Ord? er De fuldstændig fri?“

„Om Forladelse, naadige Herre, jeg havde engang med min døende Moders Tilladelse og paa hendes Befaling givet et ungt Menneffe mit Ord, hvem jeg elskede

fra Barndommen af, og med hvem jeg var forlovet ligetil det Dieblit, da jeg forlod Benedig."

"De er altsaa bunden?" spurgte Greven med en underlig Blanding af Beklagelse og Tilfredshed.

"Nei, Herr Greve, jeg er fuldkommen fri," svarede Consuelo; "den, som jeg elskede, har paa en uværdig Maade brudt sin Trofskab imod mig, og jeg har for bestandig sagt mig løs fra ham."

"De har altsaa elsket ham?" spurgte Greven efter en Pause.

"Ja, med hele min Sjæl."

"Og De elsker ham maaskee endnu?"

"Nei, det er umuligt."

"De vil ikke gjerne see ham igjen?"

"Synet af ham vilde være mig en Marter."

"Og De har aldrig tilladt ham han har aldrig understaaet sig til Men De vil maaskee sige, at jeg bliver fornærmende, og at jeg vil vide formeget."

"Jeg forstaaer Dem, og da jeg nu engang skal sriste, saa vil jeg, fordi jeg ikke vil tilliste mig Deres Agtelse, sætte Dem istand til at bedømme indtil den mindste Tøddel, hvorvidt jeg fortjener den eller ikke. Vi have drukket af det samme Bæger og ofte hvilet paa den samme Bænk. Han har sovet i mit Bærelse, medens jeg bad min Rosenfrands, og han har pleiet mig, medens jeg var syg. Jeg tog mig aldrig ængstlig iagt for ham, thi vi vare altid alene med hinanden, vi skulde giftes, og vi havde gjensidig Agtelse for hinanden. Jeg havde tilsvoret min Moder, at jeg vilde blive en ærlig Pige, som man kalder det. Jeg holdt Ord og har desværre været saa ærlig at troe et Menneſte, der bedrog mig, og at skjænke min Tillid, min Kjærlighed og Agtelse til en Person, der fortjente Intet

af det Altsammen. Da han vilde høre op med at være min Broder uden først at være min Mand, begyndte jeg at vogte mig for ham, og da jeg fuldstændig blev overbevist om hans Utroskab, kunde jeg ikke Andet end prise mig lykkelig, at jeg havde baaret mig saaledes ad. Det staaer dette æreløse Menneſte frit for at rose sig af det Modſatte; for en ſtakkels Pige ſom mig har det ingen Betydning — det er nok, naar jeg ſynger reent, mere fordrer man ikke af mig, og naar jeg med en rolig Samvittighed kan kyſſe det Crucifix, hvorpaa jeg har tilsvoret min Moder at være kydſk, ſaa bryder jeg mig kun lidt om, hvad man tænker om mig. Jeg har ingen Familie, der behøver at ſkamme sig over mig, ingen Brødre eller Fætttere, der ere nødte til at ſlaaes for mig“

„Ingen Brødre? dog vel een?“

Consuelo ſtod lige i Begreb med at brtroe den gamle Greve den hele Sandhed under Taushedens Segl; men det forekom hende en Feighed lige overfor den, der feigt havde truet hende, at ville ſøge Hjælp udenfor sig ſelv. Hun meente, at hun ſelv maatte have Faſthed nok til at modſtaa Anzoletto og befrie sig for hans Forfølgelſer. Desuden bævede hendes ædle Hjerter tilbage for den Tanke, at den, hvem hun engang havde elſket, ſkulde paa hendes Foranledning blive jaget ud af Huſet med Haan. Hun kunde ikke overtale sig til at udsætte ham for en ſaa ſtor Dymygge og ſvarede derfor Greven, at hun betragtede dette unge Menneſte blot ſom en Galning og havde altid været vant til kun at behandle ham ſom et Barn.

„Men han er dog vel ikke noget mauvais ſujet,“ ſagde Greven.

„Maafkee dog. Jeg er ſaa lidt ſom muligt i Bærvoring med ham, thi vor Tænkemaade og hele vort Væſen

ere grundforskjellige. Deres Naade vil have lagt Mærke til, at jeg ikke lagde videre Vægt paa at holde ham tilbage.“

„De har i det Punkt ganske at befale mit Barn, thi deri har De bedre Indsigt end jeg. Men nu, da De saa aabenhjertigt har betroet mig Alt . . .“

„Om Forlabelse, naadige Herre,“ sagde Consuelo, „De veed endnu ikke Alt, hvad der angaaer mig personligt, thi De har ikke spurgt mig om Alt. Jeg veed ikke, hvad der bevæger Dem til at skjænke mig en saa levende Deeltagelse, men jeg formoder, at En eller Anden har udtalt sig ugunstigt om mig, og at De nu ønsker at vide, om min Nærværelse her ikke beskjæmmer Deres Hus. Saalænge De kun spurgte mig om overfladiske Ting, forekom det mig ubeskedent og upassende for min Stilling, om jeg uopfordret vilde underholde Dem om mine Anliggender, men da det nu seer ud, som at De kunde ønske at kjende mig fra Grunden, saa maa jeg meddele Dem en Omstændighed, der maaskee vil skade mig i Deres Dine. Det er ikke blot muligt, at jeg kunde, som De selv oftere har yttret, komme til at betræde Scenen, men det er et Faktum, at jeg har i sidste Saison debuteret i Benedig under mit Navn Consuelo, og at man der gav mig Tilnavnet la Zingarella. Hele Benedig kjender mit Ansigt og min Stemme.“

„Holdt, holdt,“ raabte Greven ganske overrasket over denne nye Opdagelse, „hvorledes? De skulde være det Underværk, hvorom der taltes hele Vinteren i Benedig, og hvis Præstationer gjorde saamegen Opsigt og i de italienske Kviser omtaltes med den største Berømmelse; det er jo den smukkeste Stemme og det største Talent, der er dukket frem i den sidste Tid.“

„Ja paa Theatret San Samuele, naadige Herre! de Lovtaler, jeg høstede der, vare udentviol meget overbrevne; men unegteligt er det, at jeg er den samme Consuelo, at jeg har sunget i forssjellige Operaer, at jeg med eet Ord, har været Skuespillerinde, eller, som man rigtigere og høfligere udtrykker sig, Sangerinde. Prøv De nu selv, om jeg fortjener, at De bevarer mig Deres Belvillie.“

„Det er jo mærkværdigt og en ganske besynderlig Skjæbne,“ sagde Greven fordybet i sine Tanker. „Har De meddeelt dette til nogen Anden end mig, mit Barn?“

„Jeg har omtrent sagt Deres Herr Søn det Samme, skjøndt jeg ikke har gaaet ind paa alle de Enkeltheder, som De nylig har hørt.“

„Altsaa kjender Albert Deres Herkomst, Deres tidligere Kjærlighed og Deres Stand?“

„Ja, naadige Herre.“

„Det er godt, min kjære Signora, jeg kan aldrig takke Dem nok for den beundringsværdige Nætskaffenhed, De her lægger for Dagen, og De skal vist ikke komme til at angre det. Og nu, Consuelo (thi jeg husker, at det var det Navn, som Albert gav Dem strax, da han talte Spanst med Dem, tillad mig at samle mig lidt. Jeg er saa bevæget, vi have endnu saameget at sige hinanden, at De maa holde mig det tilgode, om jeg er lidt beskemt ved at komme frem med mit Vrende. Vils mig den Godhed at vente mig her i nogle Minutter.“

Han gik, og Consuelo der fulgte ham med Dinene, saae igjennem Glasruderne paa den forgyldte Dør, at han traadte ind i sit Capel og knælte andægtig ned.

I heftig Bevægelse udtømte hun sig i Formodninger

om hvad Fortsættelsen vilde blive paa denne Samtale, der var bleven saa høitidelig indledet. — I Begyndelsen havde hun troet, at Anzoleto, i sin Ergrelse over at have ventet saalænge, allerede havde udført sin Trusel og maaskee omtalt hende paa saadan en Maade, at den grevelige Familie var bleven betænkelig ligeover for hende. Men Grev Christian kunde ikke forstille sig, og i Alt, hvad han gjorde og sagde, udtalte sig snarere en fordoblet Velvillie end en Tilbøielighed til Mistro. Forresten havde hendes frimodige Svar overrasket ham, og især kom det sidste paa ham som et Tordenslag; nu bad han Gud om Bistand til Udførelsen af sit Forehavende. „Bil han bede mig om at tage bort med min Broder? Bil han kyde mig Penge?“ spurgte hun sig selv, „nei for en saadan Banære vil Gud bevare mig. Dog, det har jeg ikke at frygte, denne Mand er altfor siintsøgende og god, til at han skulde tænke paa at ydmyge mig. Hvad vilde han sige mig først, og hvad vil han sige mig nu? sikkert har min sidste Spadseretour med hans Søn vaakt hans Betsymring, og det er derom, han vil tale mig tilrette. Maaskee har jeg fortjent det, og jeg vil ogsaa ganske taus tage mod hans Breidelse, da jeg dog ikke oprigtigt kan besvare det Spørgsmaal, han vil forelægge mig angaaende Albert. Det er en haard Dag, og jeg vil haabe, at jeg ikke har mange saadanne at gennemgaae. Hvor mit Bryst brænder, og hvor min Tunge er tør!“

Grev Christian kom snart tilbage, og hans blege Ansigt forraadte, at han havde seiret over sig selv.

„Min Datter,“ sagde han til Consuelo, idet han igjen tvang hende til at tage Plads i Vænestolen og selv satte sig ved hendes Side. „Det er paatide, at jeg gjengjælder

Deres Aabenhjertighed med Aabenhjertighed. Consuelo, min Søn elsker Dem."

Consuelo blev afvejlende rød og bleg; hun vilde fremstamme et Svar, men Grev Christian afbrød hende.

"Det er ikke noget Spørgsmaal, jeg forelægger Dem," sagde han; „dertil havde jeg ingen Ret, og De maaskee heller ikke til at svare mig, thi jeg veed, at De paa ingen Maade har begunstiget Alberts Forhaabninger. Han har sagt mig Alt, og jeg troer ham, thi han har aldrig løiet ligesaa lidt som jeg selv."

"Og som jeg," sagde Consuelo idet hun løftede Dinene til Himlen med den reneeste Selvfølelse. „Grev Albert maa have sagt Dem, naadige Herre . . ."

"At De har tilbageviist enhver Tanke om en Forbindelse med ham."

"Det kunde ikke være anderledes. Verdens Mening og Ansuelser ere mig ikke fremmede; jeg vidste, at jeg ikke er skabt til at blive Grev Alberts Hustru og det af den simple Grund, at der for Gud ikke gives nogen Personsanseelse, og jeg vilde ikke have nogetsohmhelst Menneſte Noget at takke for."

"Jeg kjender Deres retfærdige Stolthed, Consuelo, og jeg vilde maaskee finde den overdreven, hvis Albert var uafhængig, men da De troer, at jeg aldrig vilde billige en saadan Forbindelse, har De ikke kunnet svare ham anderledes."

"Nu, naadige Herre," sagde Consuelo og stod op, „forſtaaer jeg det Hele, og jeg beder Dem indſtændig om at spare mig en Ydmøgſe, ſom jeg ligefrem har frygtet. Jeg vil forlade Deres Hus, og det vilde jeg have gjort tidligere, hvis ikke Frygten for Grev Alberts Fornuft og Liv, hvorpaa jeg har en ſtorre Indflydſe, end der er mig

ljært, hidtil havde afholdt mig derfra. Da De nu veed, hvad jeg ikke havde nogen Ret til at meddele Dem, saa kan De vaage over ham, De kan forebygge, at denne Adskillelse faaer ubehagelige Følger, og igjen paatage Dem et Ansvar, der paahviler Dem mere end mig. Hvis jeg ubeskedent har anmasset mig dette Ansvar, saa er det et Feiltrin, som Gud vil tilgive mig, thi han veed, hvor reen den Følelse er, der har ledet mig i alt dette."

"Det veed jeg ogsaa," svarede Greven, "og Gud har talt til min Samvittighed, ligesom Albert har talt til mit Hjerte. Bliv siddende, Consuelo, det er ikke for at bede Dem om at forlade mit Hus, men for at besværges Dem om at blive der, jaalænge De lever, at jeg har ønsket denne Samtale med Dem."

"Saalænge jeg lever," gjentog Consuelo og sank tilbage paa Stolen, delt imellem Glæden over den Opreisning, hun her fik, og Skrækken, som et saadant Tilbud indjog hende. "Saalænge jeg lever! Deres Naade betænker ikke, hvilken Vre De derved beviser mig."

"Jeg har modent overveiet det," svarede Greven med et tungsindigt Smil, "og jeg føler, at det aldrig vil angre mig. Min Søn elsker Dem ubeskriveligt, og De har fuldkommen Magt over hans Sjæl. De har givet mig ham tilbage, De har opsøgt ham paa et hemmelighedsfuldt Sted, som han ikke vil nævne mig, og hvorhen, siger han, kun en Moder eller Helgen kunde finde Bei. Men De, De har vovet Deres Liv, for at rive ham ud af denne Ensomhed og det Vanvid, hvori han fortærede sig, Dem takke vi for, at han ikke mere ved sin Forsvinden sætter os i en skrækkelig Uro — med et Ord, De har gjengivet ham No, Sundhed og Fornuft, thi skjules kan det ikke, at mit stakkels Barn virkelig har været forrykt, og ligesaa

vist er det, at han ikke er det mere. Vi har næsten hele Matten talt uafbrudt med hinanden, og han har viist, han er mig langt overlegen i Forstand. Jeg vidste, at De i denne Morgenstund skulde gaae ud med ham, og havde derfor tilladt ham at udtale, hvad De ikke vilde høre paa. De var bange for mig, kjære Consuelo! De troede, at jeg var saa forstenet i mine Adelsfordomme, at jeg vilde skamme mig over at takke Dem for min Søn. Deri tog De feil! Jeg har udentviol havt min Stolthed og mine Fordomme, og har dem udentviol endnu, thi jeg vil ikke gjøre mig bedre for Dem, end jeg er, men jeg løsriver mig fra dem, og i Følelsen af min ubegrændsede Taknemmelighed vil jeg vise mig erkjendtlig imod Dem, fordi De har gjengivet mig mit sidste, eneste Barn."

Med disse Ord tog Grev Christian begge Consuelos Hænder i sine, bedækkede dem med Kys og vædede dem med Taarer.

59.

Consuelo var inderlig rørt over et saadant Bevis paa Agtelse, der retfærdiggjorde hende i hendes egne Dine og beroligede hendes Samvittighed. Hendes Glædestaarer blandede sig med den Gamles, og længe vare de begge To altfor bevægede til at kunne fortsætte Samtalen.

Consuelo forstod imidlertid endnu ikke det Forslag, Greven havde gjort hende, og denne, der troede, at han havde udtalt sig tydeligt nok, betragtede hendes Tausshed og Taarer som Tegn paa hendes Samthkke og Erkjendtlighed.

„Jeg gaaer,“ sagde han omsider, „for at føre min

Søn for Deres Fødder, at han kan forene sine Duffer med mine, naar han erfarer Omfanget af sin Lykke."

"Holdt, naadige Herre!" raabte Consuelo ganske forkræftet over dette Hastværk. "Jeg forstaaer ikke, hvad De fordrer af mig. De billiger den Tilbøielighed, Grev Albert viser mig, og den Hengivenhed, som jeg nærer for ham. De skjænker mig Deres Tillid, og De veed, at jeg ikke vil misbruge den; men hvorledes kan jeg forpligte mig til at opoffre hele mit Liv for et Venstabs af en saa fin Natur? jeg indseer godt, at De stoler paa Tiden og paa min Fornuft, naar Talen er om at styrke Deres Søns Sundhed og moderere hans heftige Følelse for mig. Men jeg veed ikke, om jeg længe vil være i Besiddelse af en saadan Magt, og selv om en saa inderlig Fortrolighed ikke vilde være farlig for en saa lidenskabelig Mand, saa staaer det dog ikke mig frit for at opoffre mit Liv for en saa priselig Opjave. Jeg tilhører ingenlunde mig selv."

"O Himmel, hvad siger De, Consuelo! De har altjaa ikke forstaaet mig, eller De har skuffet mig, da De sagde til mig, at De var fri, at De ikke havde Tilbøielighed for Noget, ingen Forpligtelser, ingen Familie?"

"Men, naadige Herre," svarede Consuelo med nogen Frygtsomhed, "jeg er Kunstnerinde, jeg har et Maal for mit Liv, et Kalb, en Stand. Jeg tilhører Kunsten, som jeg fra min Barndom har offret mig til."

"Store Gud, hvad siger De! De vil igjen gaae til Theatret?"

"Det kan jeg ikke vide endnu. I ethvert Tilfælde talte jeg Sandhed, da jeg sagde Dem, at min Tilbøielighed ikke drog mig hen til det. Hidtil har jeg paa denne stormende Bane ikke fundet Andet end forfærdelige Lidelser,

men jeg føler alligevel, at det var uforsvarligt, hvis jeg vilde forpligte mig til at vende den Kyggen uden videre. Det har engang været mit Maal, og maaskee kan man ikke engang unddrage sig den Fremtid, som man selv har foreskrevet sig. Hvad enten jeg igjen betræder Scenen, eller jeg giver Concerter og Informationer, saa er jeg nu engang Sangerinde, og maa vedblive at være det. Hvortil duede jeg vel ellers? hvorledes skulde jeg ellers føle mig uafhængig? hvorledes skulde jeg beskæftige min Aand, der er vant til at arbejde og trænger til denne Virksomhed."

"O, Consuelo! Consuelo!" raabte Grev Christian med en smertelig Stemme, "Alt, hvad De der siger, er sandt; men jeg tænkte, at De elskede min Søn, og nu seer jeg, at De elsker ham ikke."

"Og hvis jeg nu elskede ham, elskede ham med al den Lidenskab, som der maatte til, for at jeg reent kunde see bort fra mig selv, hvad vilde De da sige, naadige Herre?" udbrød Consuelo utaalmodigt. "De troer altsaa at det er aldeles umuligt for en Kvinde at forelske sig i Grev Albert, siden De forlanger af mig, at jeg bestandig skal leve i hans Nærhed."

"Hvorledes! skulde jeg have udtrykt mig utydeligt, eller anseer De mig for forrykt, kjære Consuelo? har jeg da ikke bedet om Deres Haand og Hjerte for min Søn, har jeg ikke lagt et lovligt og ærefuldt Parti for Deres Fodder? hvis De elskede Grev Albert, saa vilde De utvivlsomt i den Lykke, at dele Livet med ham, finde en Erstatning for en tilsyneladende straalende Carriere. Men De elsker ham ikke, siden det forekommer Dem umuligt at opgive, hvad De kalder Deres Bestemmelse."

Udentviwl forraabte den gamle Mand's Ansigt, da han sagde disse Ord, ikke blot Skuffelse, men tillige et

vist uvilkaarligt Udbrud af Tilfredshed, som Consuelo opfattede paa Diebliffet, og en maaskee overdreven personlig Stolthed gjorde nu hendes Ulyst til den Forbindelse, der blev foreslaaet hende, endnu større.

„De vil, at jeg skal være Grev Alberts Hustru,“ sagde hun, „og De vil finde Dem i at kalde mig Deres Datter, at lade mig føre Deres Navn og forestille mig for Deres Paarørende og Benner. Ak, naadige Herre, hvor høit maa De ikke elske denne Søn, og hvor høit maa denne Søn ikke elske Dem igjen!“

„Hvis De deri finder nogen paafaldende Høimodighed, Consuelo, saa maa enten Deres Hjerter ikke kunne nære en saadan Følelse, eller Gjenstanden maa ikke synes Dem værdig dertil.“

„Herr Greve,“ sagde Consuelo, efterat hun et Dieblæk havde skjult sit Ansigt i sine Hænder ligesom for at samle sig, „jeg troer at drømme. Mod min Villie oprører min Stolthed sig ved Tanken om de Krænkelser, som jeg vilde give mit Liv til Pris for, hvis jeg modtog det Offer, som Deres Faderhjerter saaer Dem til at bringe.“

„Og hvem skulde vove paa at krænke Dem, Consuelo, naar baade Fader og Søn dække Dem med Egttestabets og Familiens Skjold?“

„Og Tanten, naadige Herre? Tanten, der her træder i Moders Sted, vilde hun see paa dette uden at skamme sig?“

„Ogsaa hun vil komme og forene sine Bønner med vore, naar De lover at lade Dem bevæge. Men forlang ikke mere, end den menneffelige Naturs Svaghed er istand til at byde. En Elsker og en Fader kan finde sig i den Ydmygelse og Smerte, der er forbunden med at faae et Afslag. Men min Søster vil aldrig udsætte sig derfor.“

Gre vi derimod fuldstændig sikke paa Udfaldet, ville vi føre hende i Deres Arme, min Datter."

"Herr Greve," sagde Consuelo skjælvende, "Deres Søn har altsaa formodentlig sagt Dem, at jeg elsker ham?"

"Nei!" svarede Greven overrasket, thi det var første Gang, at han kom til at tænke derpaa, "Albert har sagt mig, at Deres Hjerter vilde lægge Hindringer i veien: han har hundrede Gange gjentaget det for mig, men jeg vilde alligevel ikke troe det; jeg troede, at Deres Tilbageholdenhed havde sit Udspring i Deres Retsskaffenhed og Delikatesse. Men jeg mente bestandig, at naar jeg hørte Deres Betænkneligheder, vilde jeg tillige modtage af Dem den Tilstaaelse, som han forgjæves sukkede efter."

"Og hvad har han sagt Dem om vor Spadseretur idag?"

"Kun eet Ord. Forsøg De det, Fader," sagde han, "thi det er den eneste Maade at komme til Bished om, hvad enten det er blot Stolthed eller Utilbøielighed, der tillukker hendes Hjerter for mig."

"Ak, Herr Greve, hvad vil De tænke, hvis jeg siger Dem, at jeg veed det ikke selv?"

"Saa maatte jeg tænke, kjære Consuelo, at det er Mangel paa Tilbøielighed. Ak, min Søn, min kjære Søn! hvor skrækelig er dog din Skjæbne! Du bliver ikke elsket af den eneste Kvinde, som Du elsker, og som Du maaskee nogensinde kommer til at elske. Dette Sidste manglede endnu kun i vor Ulykke!"

"O, min Gud, hvor maa De ikke hade mig! De kan ikke begribe, at min Stolthed endnu kan gjøre Modstand, da De selv har opoffret Deres. Stoltheden hos en ung Pige som mig synes Dem langt mindre begrundet, og

dog kan De troe mig, at den Kamp, der i dette Dieblif vafer i mit Hjerte, er ligesaa voldsom som den, De selv har bestaaet."

"Jeg forstaaer det. Tro ikke, Signora, at jeg har saa lidt Agtelse for Undseelse, Retskaffenhed og Uegennytighed, at jeg ikke skulde kunne vurdere en Stolthed, der grunder sig paa saadanne Skatte. Men hvad Faderkjerligheden kan overvinde (De seer, at jeg taler til Dem fuldkommen aabenhjertig), det tænker jeg vil en Kvindes Kjerlighed ogsaa kunne. Velan da! Sæt, at Alberts, Deres og mit Liv ville hengaae i en bestandig Kamp mod Fordommene i Verden, og at vi alle Tre, og min Søster med os, maatte lide og taale uendelig meget, vilde vi da ikke i vor gjensidige Omhed, i vor Samvittigheds Bidnesbyrd og i Frugterne af vore Opoffrelser finde en rigelig Erstatning. For den sande Kjerlighed synes disse Ulykker, hvillke De betragte som saa tunge for os Alle, kun smaa og ubetydelige. Men en saadan sand Kjerlighed vil De forgjæves søge efter i Deres Sjæl, og De vil ikke finde den, thi den er der ikke."

"Ja, javist! Der ligger Spørgsmaalet helt og holdent," sagde Consuelo, idet hun pressede sine Hænder fast ind imod Hjertet, "alt det Øvrige er slet intet. Ogsaa jeg havde Fordomme, men Deres Exempel viser mig, at det er mig Bligt at træde dem under Fødder og at være ligesaa stærk og heltemodig som De! Lad os derfor ikke længer tale om mine Indvendinger og min falske Undseelse! Lad os ikke engang tale mere om min Fremtid eller min Kunst," søiede hun til med et dybt Suk, "ogsaa den vil jeg vide at forsfage, hvis . . . hvis jeg elsker Albert — og det er det, jeg maa vide. Hør derfor paa mig, Herr Greve. Jeg har selv over hundrede Gauge forelagt mig dette Spørgs-

maal, men aldrig med den Sikkerhed, som kun Deres Samtykke kunde give. Hvorledes kunde jeg spørge mig for Alvor derom, naar selve dette Spørgsmaal maatte være en Daarskab, ja en Forbrydelse? nu forekommer det mig, at det vil være mig muligt at prøve mig og at bestemme mig. Jeg beder Dem, skænk mig nogle Dages Frist, for at jeg kan samle mig og gjøre mig det klart, om min uendelige Hengivenhed for ham, den ubegrændsede Hviagtelse, som hans Dyder indgyde mig, det mægtige Sjælsbaand, der drager mig hen til ham, og det forunderlige Herredømme, som hans Tale udøver over mig, om alt det er Beundring eller Kjærlighed. Thi alt det føler jeg, naadige Herre, og føler det tillige i Strid med en uforklarlig Frygt, en dyb Sørgmodighed, og . . . hvorfor skal jeg ikke tilstaae det, med Erindringen om en tidligere, mindre sværmerisk, men endnu mere jomfruelig Kjærlighed, som denne ikke har nogen Lighed med.

„Ædle og forunderlige Pige,“ svarede Grev Christian rørt, „De ligner i mange Retninger min stakkels Albert, men De erindrer mig ogsaa om hans ædle, smukke og sørgmodige Moder. O, Consuelo, De vækker baade søde og bittere Erindringer hos mig. Jeg vilde sige til Dem: Overvind denne Bankelmodighed, behersk denne Mangel paa Tilbøielighed, elsk af Høimod, Sjælsstorhed og Medfølelse med den stakkels Mand, der tilbøder Dem, og som, om han ogsaa gjør Dem ulykkelig, dog vil takke Dem for sin Frelse og bede Himlen om at lønne Dem derfor! Men De har erindret mig om hans Moder, der ogsaa hengav sig til mig af Pligt og af Venkskab. Hun kunde ikke føle den entusiastiske Kjærlighed til mig, den simple, frygtfomme og godmodige Mand, som hendes Phantasi trængte til. Alligevel var hun ædelmodig og tro ligetil

det Sidste. Men hvormeget har hun ikke lidt! at, hendes Hengivenhed var min Fryd og min Kval, hendes Bestandighed min Stolthed og min Jammer! Hun døde af Hjertesorg, og jeg sygnede hen med det samme. De maa ikke undre Dem over, om jeg nu er som et visstent Halm, en død Mand, inden jeg endnu er gaaet i min Grav. Jeg har lidt, hvad Ingen har anet, hvad jeg aldrig har nævnet for noget Menneske, og hvad jeg endnu kun med Skjælden kan tale om. Ja, før jeg skulde bevæge Dem til at bringe et saadant Offer og Albert til at modtage det, før maae mine Dine lykkes af Sorg, og min Søn bukke under for sin Skjæbne! Jeg veed kun altfor meget, hvad det vil sige at tvinge Naturen og beseire Sjælens umættelige Tørst! Giv Dem derfor kun god Tid til at overlægge, min Datter!" tilføiede den gamle Greve, idet han hulkende trykkede Consuelo til sit Bryst og kysede hendes adle Pande med Faderkjærlighed. „Saaledes er det bedst," sagde han. „Selv om De afflaaer vort Tilbud, saa vil Albert forbedes derpaa ved Uvissheden, og det frygtelige Slag vilde ikke træffe ham saa uventet og knusende, som det nu maatte blive Tilfældet."

Efter denne Overenskomst skiltes de ad. Consuelo ilede hurtigt og sagte igjennem Corridoren af Frygt for at møde Anzoleto og lukkede sig inde i sit Værelse.

Hun forsøgte at vinde den nødvendige Sindsro ved at skaffe det trætte Legeme nogen Hvile, hun sølte sig sønderknust, og aldrig saasnart kastede hun sig paa Sengen, før hun sank hen i en Slags Bedøvelse, der var mere pinlig end vederkvægende. Med Tanken om Albert vilde hun see at falde i Søvn, men i hendes urolige Drømme var det bestandig Anzoletos Billede istedetfor Alberts, der dukkede frem for hendes Sjæl. Bestandig var det Benedig,

bestandig corte-Minelli, bestandig hendes første, stille, smilende, salige Kjærlighed. Og saa ofte hun vaagnede, forbandt der sig med Tanken om Albert Erindringen om den græsselige Hule, hvor hun havde lyttet til hans Violin. Frygt og Sørgmodighed fyldte hendes Hjerter ved Tanken herom, og den Fremtid, der blev budt hende, forekom hende indhyllet i kolde Taager og fuld af blodige Skrækbilleder.

Disse Dromme trættede hende i den Grad, at hun sprang op for at blive dem kvit, og da Uhrets Slag forkyndte, at der om en halv Time skulde spises til Middag, begyndte hun at gjøre Toilette, medens hendes Tanker bestandig rugede over de samme Billeder. Men, besynderligt nok! for første Gang i sit Liv, skjænkede hun sit Speil større Opmærksomhed, og tænkte hun mere paa sin Hovedpynt og sin Paaklædning end paa de alvorlige Spørgsmaal, hun skulde søge at løse. Imod sin Villie gjorde hun sig smuk og ønskede at blive det. Ikke for at vække Begjærlighed og Jaloufi hos begge sine Elskere hengav hun sig til dette Koketteri: hun tænkte kun paa En og kunde kun tænke paa En. Albert havde aldrig sagt et Ord til hende om hendes Ydre. I sit Sværmeri for hende ansaae han hende maastee for smukkere, end hun virkelig var, men hans Tanke var i den Grad hævet over al Smaalighed, og hans Kjærlighed var saa stor, at han havde maattet frygte for at profanere den, hvis han havde betragtet hende med en Elfers beruste Die eller med en Kunstners selvtilfredse Kjenderblik. Hun svævede altid for ham som i et Skyflor, som hans Blik ikke vovede at gjennemtrænge, og som hans Phantasi omgav med et himmelsk og straalende Stjær. Om hun var mere eller mindre smuk, for ham var hun altid den Samme. Han havde seet hende ligbleg, udtæret og asmagret, kæmpe med Døden, mere lig et Spøgelse

end en Kvinde. Derpaa havde han opmærksomt og ængstelig studeret hendes Træk, men kun for at udforske Sygdomssymptomerne, og han havde aldrig seet, om der var Dieblikke, hvori hun kunde være hæslig. Og da hun havde gjenvundet Ungdommens Friskhed og Livskraft, havde han ikke agtet paa, om hendes Skjønhed var aftaget eller tiltaget. Hun var for ham i Livet som i Døden Idealet af al Ungdom, al Fuldkommenhed og uforlignelig Skjønhed. Consuelo havde heller aldrig tænkt paa ham, naar hun klædte sig paa foran Speilet.

Hvor ganske anderledes var det ikke med Anzoleto! Med hvilken ængstlig og smaalig Omhyggelighed havde han ikke betragtet hende og stykkevis prøvet og undersøgt hende hin Dag, da han spurgte sig selv, om hun virkelig var hæslig. Hvorledes kjendte han ikke hendes Haar, hendes Arm, hendes Fod, de Farver, der klædte hende godt, ja selv Folderne i hendes Kjole? Og med hvilken Barme havde han ikke rost hende? den kydske unge Pige havde dengang ikke begrebet, hvorfor hendes eget Hjerte slog heftigere. Hun vilde heller ikke nu begribe det, og dog banfede det nu endnu heftigere ved Tanken om, at hun skulde vise sig for ham. Hun blev utaalmodig over sig selv, rømede af Undseelse og Værgelse og tvang sig til at troe, at hun kun pyntede sig for Alberts Skyld, men alligevel valgte hun kun den Haarpynt og de Baand, der behagede Anzoleto.

„Vee mig, vee!“ sagde hun til sig selv, da hendes Toilette var endt, og hun traadte bort fra Speilet, „altsaa er det dog sandt, at jeg kun kan tænke paa ham, og at den forsvundne Lykke udøver en langt større Magt over mig end den Foragt, jeg nu føler for ham, og den Udsigt, der frembyder sig til den nye Kjærlighed. Al, jeg kan godt

kaste Blikket ud i Fremtiden, men uden ham er der kun Angst og Fortvivlelse. Men hvad vilde der da være med ham? veed jeg da ikke, at de smukke Dage fra Venedig aldrig vende tilbage, at Ufskyldigheden aldrig vil boe hos os, at Anzoleto's Sjæl er fordærvet for bestandig, at hans Kjærtegn blot kunne fornede mig, og at mit Liv med ham vilde forgiftes af Undseelse og Anger?"

Da hun i Alvor henvendte disse Spørgsmaal til sig selv, følte hun tydelig, at der ikke var det Mindste, der kunde drage hende hen til Anzoleto. Hun elskede ham ikke mere, hun frygtede og hadede ham snarere; men hun havde elsket ham i den Grad tidligere, at hun ikke kunde løsrive sin Sjæl fra disse Tanker; nu var han i hendes Dine kun et Billede, der fremmanede et elsket Bæsen for hendes Tanker, og ligesom en Enke, der skjuler sig for sin nye Ægtefælle for i Smug at betragte Billedet af den første Mand, følte hun, at den Døde var langt mere levende i hendes Hjerte end den levende.

60.

Consuelo havde formegen Forstand og Aandsadel til ikke at erkjende, at Alberts Kjærlighed uden Sammenligning var den sandeste og ædleste, og da hun sad ligeover for de to unge Mænd, troede hun allerede, at hun havde seiret over sin Fjende. Alberts dybe Blik og det kraftige Tryk af hans Haand lod hende forstaae, at Resultatet af hendes Samtale med Grev Christian var ham bekjendt, og at han med stille Hengivenhed og Taknemmelighed ventede paa hendes Afgjørelse. Albert havde i Virkeligheden opnaaet mere, end han havde haabet, og Consuelos Blikken var ham end-

ogsaa dyrebar ligeover for det, han havde frygtet, saa nedslaaet var han, da han saae, hvor overmodig og lapsket Anzoletto opførte sig. Denne Sidste havde da ogsaa væbnet sig med hele sin Fripostighed. Skjøndt han kun halvt gjættede, hvad der foregik omkring ham, havde han dog fast besluttet at forsvare enhver Fodbred Jord, selv om Følgen skulde blive, at han blev kastet paa Porten. Hans letfærdige Holdning, hans frække og spottende Blik gjorde et modbydeligt Indtryk paa Consuelo, og da han paa en uforstammet Maade gik hen til hende for at række hende Haanden, vendte hun sig fra ham og tog den Haand, som Albert bød hende for at føre hende tilbords.

Som sædvanligt satte den unge Greve sig lige over for Consuelo, og Grev Christian lod hende sætte sig ved sin venstre Side paa den Plads, som Amalie tidligere havde indtaget. Men istedenfor at Capellanen ellers pleiede at sidde tilvenstre for Consuelo indbød Stiftsdamen den foregivne Broder til at tage Plads imellem dem Begge, saa at Anzoletos uforstammede Vittigheder kunde paa samme Tid naae Begges Øren.

Anzoletos Plan var meget simpel. Han vilde gjøre sig fuldkommen utaalelig for dem af Familien, der efter hans Formodning var imod Giftermaalet, for ved sin simple Tone, sin udannede Opsørsel og sine anstødelige Talemaader at give dem det fletteste Begreb om Consuelos Familjesskab.

„Jeg vil dog see paa,“ sagde han til sig selv, „om de kan døie den Broder, som jeg vil varte dem op med.“

Anzoletto, der rigtignok var en umoden Sanger og i tragiske Roller en høist middelmaadig Skuespiller, manglede ikke Anlæg for det Romiske. Han havde allerede seet nok af Verden, til at han kunde efterligne den dannede Ver-

dens Manerer og Sprog, men den Rolle passede ikke paa hans Plan, og han slog derfor over i den modsatte Genre med et saameget større Held, som den var ham den naturlige. Da han havde overbevist sig om, at Wenceslawa, skjøndt hun haardnakket vedblev kun at tale Tydsk, forstod ethvert Ord af hvad han sagde paa Italiensk, saa begyndte han at snakke løst og fast, at drikke Masser af den gode Ungarvin og lod, som om han begyndte at spore Virkningerne af den svære Viin, for efterhaanden at kunne spille den fuldstændig Verusede. Hans Plan lykkedes efter Ønske. Grev Christian, der i Begyndelsen havde leet godmodigt af hans daarlige Vittigheder, trak nu blot tvungent paa Smilebaandet og maatte opbyde al sin Høflighed som Bært og al sin faderlige Velvillie for ikke at vise ham tilbage indenfor sine Stranker. Capellanen sprang flere Gange fortørnet op fra sin Stol og mumlede Ord, der næsten klang som en Forbandelse. Maaltidet blev aldeles fordærvet for ham, og han havde aldrig i sit Liv fordøiet saa slet. Stiftsdamen hørte paa hans pøbelagtige Talemaader med undertrykt Foragt og næsten med en ondskabsfuld Fornøielse. Hver Gang han gav sig til Priis, tilkastede hun Broderen et Blik, som om hun vilde kalde ham til Vidne, og den gode Christian saae da ned for sig og gjorde sig Umage for ved en eller anden Bemærkning at bortlede Tilhørernes Opmærksomhed. Stiftsdamen saae nu stift paa Albert, men denne syntes aldeles udeltagende, og det var, som om han hverken hørte eller saae sin besværlige Bordkammerat.

Den, der blev mest pint af Alle, var utvivlsomt Consuelo. I Begyndelsen troede hun, at det var en Følge af Anzoleto's udsvævende Liv, at han havde tilegnet sig disse daarlige Manerer og denne Lyst til at drikke. Hun var saa oprørt og forskrækket deraf, at hun nær var gaaet

bort fra Bordet; men da hun mærkede, at det kun var en Krigslist, gjenvandt hun hele sin Koldblodighed. Hun havde ikke trængt sig ind i denne Families Hemmeligheder og Gunst for ved Intriger at tilsnige sig den Stilling, som blev hende tilbudt. Denne Stilling havde intet Dieblit smigret hendes Ergjerrighed, og i sin Samvittighed sølte hun sig stærk nok til at møde Stiftsdamens hemmelige Beskyldninger. Hun indsaae godt, at Alberts Kjærlighed og hans Faders Tillid var hævet over en saa jammerlig Prøve, og den Foragt, som Anzoletos feige Hævnløst indgød hende, gjorde hende endnu stærkere. Hendes Dine mødte Alberts, og dette Blik sagde hende, at han begyndte at forstaae Situationen. Anzoletto havde ogsaa opfattet dette Blik og hvistfede i den Anledning nogle spydige Bemærkninger til Consuelo, og han betjente sig dertil af denne venetianske Dialekt, der er saa blid, at den synes kun at bestaae af Vocaleer, og har saa mange Sammentrækninger, at selv en Romer eller Toskaner har ondt ved at forstaae den.

„Jeg seer nok, at Du afflyer mig i dette Dieblit,“ sagde Anzoletto, „og at Du nu er vis paa, at Du vil hade mig bestandig, men derfor skal Du ikke undgaae mig.“

„De har for tidlig kastet Masken,“ svarede Consuelo.

„Men ikke forsilde,“ sagde Anzoletto. „Ah padre mio benedetto,“ henvendte han sig til Capellanen, idet han stødte til ham med Albuen, saa at den værdige Geistlige spildte Halvdelen af den Viin, som han netop vilde føre til Munden, paa sin Krave, „hvorfor stikker De saa smaat til denne herlige Viin, der forfrister Sjæl og Sind ligesaa godt som Vinen i den hellige Messe! Herr Greve,“ sagde han til den gamle Grev Christian, idet han rakte sit Glas hen til ham, „De har der staaende tilvenstre en guldgul Chrystalflaske, der skinner som Solen. Jeg er vis paa, at

en eneste Draabe af denne Nektar gjør mig til en Halvgud."

"Tag Dem iagt, mit Barn," sagde han endelig, idet han lagde sin magre, med Ringe bedækkede Haand paa den smuktislebne Hals af Chrystallflasken, „den Vin er Dem for stærk, frygter jeg."

"Det klæder Dig godt at see fornærmet ud," sagde Anzoleto paa godt og reent Italiensk, saa at Enhver kunde forstaae ham. „Du minder mig ganske om denne Diabolesja af Galuppi, som Du isjor udførte saa fortræffelig i Benedig. Apropos, Herr Greve, tænker De endnu længe at holde min Søster fast i Deres forghyldte Bur? hun er en Sangfugl, siger jeg Dem, og naar man forhindrer den Slags Fugle i at bruge deres Stemme, saa miste de snart deres Fjedre. Hun er meget lykkelig her, det kan jeg begribe, men det kjære Publicum dernede, som hun har gjort reent forrykt i Hovedet, skriger sig hæs efter at faae hende tilbage. Og hvad mig angaaer, saa kunde De gjerne byde mig Deres Navn, Deres Slot, Deres Vinkjælder og Deres Capellan der ovenikjøbet, saa vilde jeg dog ikke bortgive mine Bjalter, min Kothurne og mine Triller for den Priis."

"De er altsaa ogsaa Komediant?" spurgte Stiftsdaamen tørt og i den foragteligste Tone.

"Komediant og Gjøgler tillige, Illustrissima," svarede Anzoleto uden at tabe sin Fatning.

"Kan han Noget?" spurgte den gamle Grev Christian med en No, hvori der laa ligesaamegen Mildhed som Belvillie.

"Ikke det Mindste," svarede Consuelo, idet hun kastede et medlidende Blik paa sin Modstander.

"Hvis det er sandt, saa anklager Du Dig selv, thi jeg er jo din Elev. Jeg haaber imidlertid," foiede han

til i den venetianske Dialekt, „at jeg kan nok til at fordærve Spillet for Dig.“

„De vil kun skade Dem selv,“ svarede Consuelo i den samme Dialekt.

„Det glæder mig at see, at Du modtager min Udfor-
dring. Til Kamp, altsaa, min Smukke, og slaa kun
Bisiret ned — jeg seer jo dog alligevel, hvorledes Frygt
og Uergelse junte i dine Dine.“

„Ak, De læser ikke Andet deri end en dyb Bekymring
for Deres Skyld. Jeg troede at kunne glemme, at jeg er
nødt til at foragte Dem, og De gjør det til Deres Op-
gave at erindre mig derom.“

„Foragt og Kjærlighed gaae tidt Haand i Haand
med hinanden.“

„Ja, hos lave Naturer.“

„Nei, i de stolteste Sjæle; denne Erfaring har alle-
rede bekræftet sig og vil bekræfte sig fremdeles.“

Saaledes forløb Maaltidet. Da man begav sig ind
i den tilstødende Sal, bad Stiftsdamen, der havde sat sig
for at fornøje sig over Anzoletos Uforsømmethed, ham om
at synge lidt for dem. Han lod sig ikke bede længe, og
efterat han havde gjort et Par prægtige Løb paa det gamle
Claveer, der knagede under hans kraftige Anslag, istemte han
en af disse letfærdige Viser, hvormed han pleiede at krydre
Aftenselskaberne hos Justiniani. Stiftsdamen forstod ikke
Teksten og morede sig over den Lethed og Kjæthed, hvor-
med han foredrog den. Grev Christian overraskedes baade
af hans smukke Stemme og hans Færdighed; han hengav
sig ganske til den Glæde at høre ham, og da det første
Stykke var forbi, bad han om et nyt. Albert, der sad ved
Siden af Consuelo, syntes stofdøv, han mælede ikke et Ord.
Anzoleto bildte sig ind, at Albert ærgrede sig, fordi han

endelig i et Punkt havde truffet det fortere Straa. Han glemte reent, at han oprindelig havde foresat sig at jage Tilhørerne paa Flugt med sine musikalske Uanstændigheder, og da han desuden saae, at det var spildt Uleilighed, fordi hans Tilhørere enten vare for uskyldige eller ikke kjendte Dialekten, saa foretrak han med eet at lade sig beundre, og han sang nu med virkelig Lyst, thi han vilde ogsaa vise Consuelo, at han havde gjort Fremskridt. Han havde ogsaa unægtelig vundet i Færdighed, og om end hans udsvævende Liv havde berøvet hans Stemme den ungdommelige Friskhed, havde han dog bedre lært at beherske sine Effekter og forstod nu meer end nogen sinde at beseire Vanstælighederne. Han sang godt og høstede mange Lovtaler af Grev Christian, af Stiftsdamen, ja, endogsaa af Capellanen, der holdt meget af Coloraturer, og som syntes, at Consuelo sang altfor simpelt og naturligt.

„De sagde, at han ikke kunde det Mindste,“ bemærkede Greven til Consuelo. „De er altfor streng eller ogsaa altfor bakkeden, fordi han er Deres Elev. Han er tvertimod meget slikt, og jeg finder Noget hos ham, der erindrer om Dem.“ Den gode Grev Christian vilde ved denne Roes udvise lidt af det uheldige Indtryk, Anzoleto havde gjort tidligere, og Anzoleto, der nok holdt af at glimre, satte sig igjen hen til Klaveret, efterat han havde lagt Mærke til, at Grev Albert blev meer og meer betænkelig. Stiftsdamen, der blev søvniq ved lange Musikstykker, bad ham om at synge en venetiansk Sang, og denne Gang valgte han med mere Omsigt og Smag. Han vidste, at han sang Folkeviser bedst, og at selv Consuelo ikke forstod at behandle Dialekten saa pikant og karakteristisk som han, der fortrinsviis var Mimer og et Barn af Lagunerne. Han vidste snart at efterligne de italienske Fiskeres bjærve og kjække

Manerer, snart de venetianske Gondolerers daglige Slen-
drian paa en saa skuffende Maade, at det var umuligt An-
det end at høre paa ham med Interesse. Hans smukke,
bevægelige og aandfulde Ansigt affpeilede baade den Enes
Alvor og Stolthed og den Andens spottende Lyftighed.
Consuelo, der i Begyndelsen havde været en kold Tilskuer-
inde, maatte snart gjøre Bold paa sig for at synes lige-
gyldig og adspredt. Hun blev bestandig meer og meer revet
hen, hun saae i Anzoleto hele Benedig leve op for hende,
og i dette Benedig saae hun igjen først og fremmest An-
zoleto fra de gamle Dage, Anzoleto med al hans Lyftig-
hed, hans uskyldige Kjærlighed og hans barnagtige Stolt-
hed. Hendes Dine fyldtes med Taarer, og den muntre
Skjemt, der bragte de Andre til at lee, fyldte hendes
Hjerte med Beemod.

Efter disse Viser bad Grev Christian om en aandelig
Sang.

„Ja, det er noget Andet,“ sagde Anzoleto; „jeg kan
alle dem, man synger i Benedig, men de ere alle for to
Stemmer; hvis min Søster, der ogsaa kan dem, ikke vil
synge med, saa kan jeg ikke tjene Deres Herlighed.“

Consuelo blev da altsaa anmodet om at synge med,
og hun stred længe imod, skjøndt Fristelsen for hende var stor.
Endelig lod hun sig overtale af den gamle Greve, der
gjorde alt muligt for at udsone hende med hendes Broder.
Hun satte sig hen ved Siden af Anzoleto og istemte en
af disse lange i tostemmige Stroffer paa tre Verslinier ind-
deelte Sange, som man i Benedig undertiden kan høre hele
Nætter blive sungne foran Madonnabillederne paa Gade-
hjørnerne. Deres Rythmus er snarere livlig end tungsin-
dig, men i de monotone Omkvæd og i Ordenes Poesi
ligger der noget Beemodigt, som lidt efter lidt griber Til-
høreren og tilsidst river ham med sig.

Consuelo sang med en blød, omsløret Stemme, der er eiendommelig for Fruentimmerne i Venedig, og Anzoleto med en noget raa Strubetone, hvormed han ypperligt forstod at efterligne de unge Venetianeres Maade at synge paa; tillige improviserede han paa Claveret et let og flydende Accompaniment i brudte Accorder, der erindrede Consuelo om Bølgernes Pladsfen imod Fliserne og om Bindens Bisten i Vinrankeerne. Hun troede sig i Venedig paa en smuk Sommernat, alene og foran et af hine Madonnabilleder, som overskygges af Viinløvet og belyses af en tindrende Lampe, hvis Gjenstien bryder sig skjælvende paa Kanalens letkrusede Flade. Hendes Sang blev bestandig blidere og mere rørende, Claveerpulten, hvorpaa Anzoleto havde ladet en stor Nødebog ligge opslaaet, skjulte deres Hoveder for Tilhørerne; Anzoleto accompanerede nu kun med den ene Haand, flyngede den anden Arm om sin Veninde og drog hende uformærket til sig. Albert havde forladt Bærelset, uden at Nogen havde lagt Mærke til det. Just som de sluttede en Strophe, følte hun pludselig Anzoletos brændende Læber trykke et Kys paa hendes. Hun kvalte et Skrig, bøjede sig ned over Claveret og flød hen i Taarer. I dette Dieblik traadte Grev Albert atter ind i Salen; han hørte hende hulke og saae Anzoletos haanlige Glæde. Ingen forbausedes over, at Sangen blev afbrudt, thi det tilskrev man den unge Kunstnerindes Bevægelse. Ingen havde lagt Mærke til Kysset, og Alle tænkte, at det var Mindet om hendes Barndom og Kjærligheden til hendes Kunst, der afløste hende disse Taarer. Grev Christian følte sig lidt ubehagelig tilmode ved at være Vidne til denne Nørelse, der forraadte, hvorledes hun endnu hang med hele sin Sjæl ved Erindringen om det, som han ønskede, hun skulde opgive ganske. Stiftsdamen

og Capellanen glædede sig derover, thi de haabede deraf, at hun umuligt kunde bringe dette Offer. Albert havde endnu slet ikke tænkt paa, om hun som hans Hustru vilde vedblive at være Kunstnerinde eller ophøre med det. Han var gaaet ind paa enhver Betingelse, han havde indrømmet Alt, hvad der kunde tjene til hendes Lykke, hvad enten hun efter sit eget Valg vilde trække sig tilbage i Stilhed eller hun foretrak at leve i den store Verden eller at thy tilbage til Theatret. Det faldt ham slet ikke ind, at Consuelo kunde paalægge sig et Offer, som han allermindst forlangte. Men medens han overfsuebe hvad der laa ham nærmest, trængte hans Blijf dybere, hvad der altid var Tilfældet med ham; det trængte ind i Træets Marv, og han lagde Haanden paa den nagende Orm. Anzoleto's Forhold til Consuelo, det Maal, som den Forstnævnte efterstræbte, og den Følelse, som han fremkaldte hos Consuelo, stod i et Dieblif tydelig for ham. Han saae skarpt paa dette Menneffe, der var ham imod, og hvem han hidtil knap havde værddiget et Blijf, fordi han ikke vilde hade Consuelo's Broder. Han saae nu kun i ham en forvoven, hidsig og farlig Elsker, og dette Syn fremkaldte hos ham, der aldrig var vant til at tænke paa sig selv, hverken Mistanke eller Skinsyge. Han saae kun Farer for Consuelo, og hans klare, dybtseende Die trængte paa Grund af den gaadesulde Magt, der var ham givet, ind i Skjelmens og Forbryderens hemmeligste Tanker. Albert, der tydeligt saae ind i sin Medbeilers forsængelige og egentfjærlige Sjæl og saae den i hele dens Nøgenhed, sagde ikke til sig selv: det er min Fjende! men han sagde til sig selv: det er Consuelo's Fjende. Og uden at lade Nogen ane, hvad han havde opdaget, paatog han sig at vaage over hende og beskytte hende.

